REBECCA YARROS

A NOVEL

THE LAST LETTER

Çocuklara
kanserle savaşmak:

David Hughes'a,
Yüzde 10'luk şansını yüzde 100'lük
bir yürekle yenen.

Ve Beydn Swink gibi ruhları
bedenlerinden ölçülemeyecek
kadar güçlü olanlar için.
Asla unutulmayacaksınız.

Sevgili okuyucu,

Küçük bir yayınevini desteklediğiniz için teşekkür ederiz! Entangled size beklediğiniz en yüksek kalitede romantizmi sunmaktan gurur duyuyor ve bunu sizin sürekli desteğiniz olmadan yapamazdık. Romantizmi seviyoruz ve Umarım bu kitap sizi yüzünüzde bir gülümseme ve kalbinizde bir sevinçle bırakır.

xoxo
Liz Pelletier, Yayıncı

Birinci Bölüm

BECKETT

Mektup #1

Sevgili Kaos,

En azından kardeşim sana öyle dediklerini söyledi. Ona arkadaşlarından birinin fazladan postaya ihtiyacı olup olmadığını sordum ve bana verilen isim seninkiydi.

Merhaba, ben Ella. Yazışmalarda gerçek isim kullanmama kuralını biliyorum. O ne yapıyorsa ben de o kadar uzun zamandır bu mektupları yazıyorum... Sanırım senin yaptığın şey de bu.

Şimdi, bu mektubu bir kenara bırakıp erkekler gibi garip bir şekilde "Teşekkürler, ama hayır teşekkürler" diye mırıldanmadan önce, bunun sizin için olduğu kadar benim için de olduğunu bilin. Bu küçük, meraklı kasabanın meraklı gözlerinden uzakta içimi dökebileceğim güvenli bir yerim olacağını düşünürsek, neredeyse seni kullanıyormuşum gibi olacak.

Bu yüzden, eğer benim kulağım olmak isterseniz, minnettar olurum ve karşılığında ben de sizin kulağınız olmaktan mutluluk duyarım. Ayrıca çok güzel fıstık ezmeli kurabiye yaparım. Eğer kurabiyeler bu mektupla gelmediyse, o zaman git kardeşimi döv, çünkü kurabiyelerini çaldı.

Nereden başlamalıyım? Bekâr ilanı gibi görünmeden kendimi nasıl tanıtabilirim? Sizi temin ederim, mektup arkadaşından başka bir şey aramıyorum - çok uzaktaki bir mektup arkadaşı - söz veriyorum. Askerler bana göre değil. Genel olarak erkekler yapmaz. Erkekleri sevmediğimden değil. Sadece onlar için zamanım yok. Neyim var biliyor musun? Bu mektubu kalemle yazdığım için derin bir pişmanlık.

Ben küçük kız kardeşinizim ama eminim kardeşim bunu size zaten söylemiştir. Çenesi oldukça düşüktür, bu da muhtemelen benim de iki çocuğum olduğunu bildiğiniz anlamına geliyor. Evet, bekâr bir anneyim ve hayır, seçimlerimden pişman değilim. Dostum, herkesin bana bunu sormasından ya da basitçe

Bana soruyu ima eden bir bakış attı.

Son satırı neredeyse siliyordum ama doğru. Ayrıca, her şeyi yeniden yazmaya üşeniyorum.

Yirmi dört yaşındayım ve ikizlerin sperm donörüyle sadece üç saniye evli kaldım. Çizgilerin pembeleşmesi, doktorun iki kalp atışı olduğunu söylemesi ve onun gecenin sessizliğinde toparlanması için yeterli bir süre. Çocuklar hiçbir zaman ona göre olmadı ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bunun için daha iyiyiz.

Mektup arkadaşı çocuklar sana göre değilse, alınmam. Ama kurabiye yok.

Çerezler sadece mektup arkadaşları içindir.

Mektup arkadaşı olarak tek ebeveynlikle aranız iyiyse okumaya devam edin.

İkizlerim beş yaşındalar, eğer hesabınızı doğru yaptıysanız, ben on dokuz yaşındayken doğmuşlar demektir. Onları tek başıma büyütmeye karar vererek küçük kasabamızı şoke ettikten sonra, büyükannem öldüğünde Solitude'u devraldığımda neredeyse bir kalp krizi geçiriyordum. Henüz yirmi yaşındaydım, ikizler daha bebekti ve o pansiyon bizi büyüttüğü yerdi, bu yüzden çocuklarımı büyütmek için iyi bir yer gibi görünüyordu. Hâlâ da öyle.

Bakalım... Maisie ve Colt benim hayatım. İyi anlamda tabii ki. Onlara karşı gülünç derecede aşırı korumacıyım ama bunun farkındayım. Aşırı tepki verme, onların etrafında bir kale inşa etme eğilimindeyim, bu da beni biraz izole ediyor, ama hey, sahip olunacak daha kötü kusurlar var, değil mi? Maisie sessiz olan ve onu genellikle bir kitapla saklanırken bulabiliyorum. Colt... genellikle olmaması gereken bir yerde, yapmaması gereken bir şey yapıyor. İkizler çılgın olabilir ama size iki kat daha harika olduklarını söyleyeceklerdir.

Ben mi? Ben her zaman yapmam gerekeni yapıyorum ve asla gerçekten yapmam gerekeni ya da istediğimi yapmıyorum. Ama sanırım anne olmanın ve bir iş yürütmenin doğası bu. Yeri gelmişken, burası uyanıyor, o yüzden bu kutuyu kapatıp göndersem iyi olacak.

İstersen cevap yaz. Yazmazsan anlarım. Sadece Colorado'dan sana sıcak düşünceler gönderen biri olduğunu bil.

~ Ella

...

Bugün ikinci küfürüm için mükemmel bir zaman olabilirdi.

Genellikle, tam teşekküllü görevlere gittiğimizde, gerçekten *Groundhog Day oluyordu*. Aynı saçmalık, farklı gün. Monotonlukta neredeyse öngörülebilir, hoş bir model vardı.

Yalan söylemeyeceğim, monotonluğun büyük bir hayranıydım.

Rutin öngörülebilirdi. Güvenliydi ya da burada olabileceği kadar güvenliydi. Hiç *gitmediğimiz* başka bir ülkede, açıklanmayan başka bir yerde bir ay geçirmiştik ve rutin, burayla ilgili rahat olan tek şeydi.

Bugün her şey rutin değildi.

Görev tamamlandı, her zamanki gibi, ama bir bedeli vardı. Her zaman bir bedel vardı ve son zamanlarda bu bedel giderek ağırlaşıyordu.

Elime baktım, yapabildiğim için parmaklarımı esnetiyordum. Ramirez mi? Bugün bu yeteneğini kaybetmişti. Adam yeni bebeğini protezle tutacaktı.

Kolum uçarak Kong'u serbest bıraktı ve köpek oyuncağı gökyüzünde süzüldü, bozulmamış maviye karşı kırmızı bir parıltı. Gökyüzü buradaki tek temiz şeydi. Ya da belki bugün sadece kirli hissediyordum.

Havoc yerde hızla ilerliyordu, adımlarından emindi, hedefine odaklanmıştı ta ki-

"Kahretsin, çok iyi," dedi Mac arkamdan yaklaşarak.

"O en iyisi." Omzumun üzerinden ona baktım, sonra bana doğru koşarken gözlerimi Havoc'a diktim. Bulunduğumuz yere gelebilmek için en iyisi olmalıydı, teknik olarak var olmadan çalışan birinci kademe bir ekipte. O bir özel operasyon köpeğiydi, ki bu da diğer askeri çalışma köpeklerinden yaklaşık bir milyon mil daha üstündü.

O aynı zamanda benimdi, bu da onu otomatik olarak en iyisi yapıyordu.

Benim kızım 70 kiloluk mükemmel bir Labrador Retriever'dı. Siyah kürkü

Bacaklarımın hemen önünde durduğunda kuma karşı duruyordu. Kıçı yere değdi ve Kong'u bana uzattı, gözleri dans ediyordu. "Son kez," dedim usulca ağzından alırken.

Ben daha fırlatmak için kolumu geri çekmeden gitmişti.

"Ramirez'den haber var mı?" Havoc'un yeterince uzaklaşmasını bekleyerek sordum. "Kolunu kaybetti. Dirseği aşağıda."

"Ffffff-" Oyuncağı fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım.

"Ağzından kaçırabilirsin. Bugün uygun görünüyor." Mac bir aylık sakalını kaşıdı ve güneş gözlüklerini düzeltti.

"Ailesi mi?"

"Christine onunla Landstuhl'da buluşacak. Taze kan gönderiyorlar. Varışa 48 saat kaldı."

"O kadar çabuk mu?" Gerçekten de o kadar harcanabilirdik. "Hareket halindeyiz. Toplantı beş dakika içinde."

"Yakaladım." Görünüşe göre bir sonraki gizli yere gidiyordu. Mac koluma baktı. "Baktırdın mı?"

"Doktor dikiş attı. Sadece bir sıyrık, seni üzecek bir şey yok." Tenimde zaten var olan düzinelerce yara izine bir yenisi daha eklenmişti.

"Belki de genel olarak seninle ilgili endişelerini dile getirecek birine ihtiyacın vardır."

En iyi arkadaşıma sağlıklı bir yan bakış gönderdim.

"Ne?" diye sordu abartılı bir omuz silkmeyle, sonra da Kong'u ilk fırlattığımda ya da otuz altıncı kez fırlattığımda olduğu kadar heyecanlı olan Havoc'a doğru başını salladı. "Hayatındaki tek kadın o olamaz Gentry."

"Sadık, muhteşem, patlayıcıları bulabilir ya da sizi öldürmeye çalışan birini ortadan kaldırabilir. Tam olarak neyi eksik?" Kong'u aldım ve Havoc'un kulağının arkasını ovdum.

"Bunu sana söylemem gerekiyorsa, yardımım için çok ileri gitmişsin demektir."

Bir avluyu çevreleyen birkaç binadan başka bir şey olmayan küçük yerleşkeye geri döndük. Her şey kahverengiydi. Her şey kahverengiydi.

Binalar, araçlar, yer, hatta gökyüzü bile bu tonu alıyor gibiydi.

Harika. Bir toz fırtınası.

"Benim için endişelenmene gerek yok. Garnizonda olduğumuz sürece başım belaya girmez," dedim ona.

"Farkındayım, seni Chris Pratt görünümlü pislik. Ama dostum" -elini koluma koydu, erkeklerin toplandığı avluya girmeden önce bizi durdurdu- "sen... kimseye bağlı değilsin."

"Sen de öyle."

"Hayır, şu anda bir ilişkim yok. Bu bağlılıklarım, değer verdiğim ve beni önemseyen insanlar olmadığı anlamına gelmiyor."

Ne demek istediğini biliyordum ve bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Hiç. Daha fazla dayanamadan sırtına bir tokat attım.

"Bakın, Dr. Phil'i çağırabiliriz ya da buradan defolup gidebilir ve bir sonraki göreve geçebiliriz." Devam etmek, bana her zaman en kolay gelen şeydi. İstemediğim için bağlılık kurmadım, bunu yapamadığım için değil. Bağlılıklar -insanlara, yerlere ya da şeylere- uygunsuzdu ya da sizi mahvederdi. Çünkü kesin olan tek bir şey vardı ve o da değişimdi.

"Ben ciddiyim." Gözleri, on yıllık arkadaşlığımız boyunca pek çok kez gördüğüm bir bakışa dönüştü.

"Evet, ben de öyleyim. Ben de iyiyim. Ayrıca, sana ve Havoc'a bağlıyım. Diğer herkes sadece krema."

"Mac! Gentry!" Williams kuzey binasının kapısından seslendi. "Gidelim!"

"Geliyoruz!" Ben de bağırdım.

"Bak, içeri girmeden önce yatağının üzerine bir şey bıraktım." Mac elini sakalının üzerinde gezdirdi, gerginliğini belli ediyordu.

"Evet, her neyse, bu konuşmadan sonra ilgilenmiyorum." Havoc ve ben toplantıya doğru yürümeye başladık. Daha şimdiden kanımda hareket etme, burayı geride bırakma ve beni neyin beklediğini görme arzusunu hissediyordum

bizim için.

"Bu bir mektup."

"Kimden? Tanıdığım herkes o odada." Boş avluyu geçerken kapıyı işaret ettim. Yetiştirme yurdundan yetiştirme yurduna sıçrayarak büyüdüğünüzde ve on sekiz yaşına bastığınız gün askere gittiğinizde böyle oluyordu. Tanımaya değer bulduğunuz insanlar bir Blackhawk'a sığacak kadar küçük bir gruptu ve bugün Ramirez'i çoktan kaybetmiştik.

Dediğim gibi. Ekler uygunsuzdu. "Kız

kardeşim."

"Pardon?" Elim paslanmış kapı kolunda dondu kaldı. "Beni

duydun. Küçük kız kardeşim, Ella."

Beynim zihinsel fihristini karıştırdı. Ella. Sarışın, öldürücü bir gülümseme, gördüğüm tüm gökyüzünden daha mavi olan yumuşak, nazik gözler. Son on yıldır onun fotoğraflarını sallıyordu.

"Gentry, hadi. Bir resme ihtiyacın var mı?"

"Ella'nın kim olduğunu biliyorum. Yatağımın üzerinde neden ondan bir mektup var?" "Sadece bir mektup arkadaşına ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Bakışları onun kirli

Botlar.

"Mektup arkadaşı mı? Sanki kardeş okulun beşinci sınıf projesiymişim gibi mi?"

Havoc daha yakına kaydı, vücudu bacağıma yaslandı. Her hareketime, hatta ruh halimdeki en ufak değişikliklere bile uyum sağlıyordu. Bizi durdurulamaz bir takım yapan da buydu.

"Hayır, hayır..." Başını iki yana salladı. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Küçük bir postaya ihtiyacı olan biri olup olmadığını sordu ve ailen olmadığı için-"

Alay ederek kapıyı açtım ve kıçını dışarıda bıraktım. Belki o kumun bir kısmı ağzını doldururdu. *F* kelimesinden nefret ederdim. İnsanlar sürekli kendilerininkinden yakınırdı, gerçekten. Ama sizde olmadığını anladıkları anda, sanki düzeltilmesi gereken bir sapkınlık, çözülmesi gereken bir sorun ya da daha kötüsü gömülmeniz gereken bir sorunmuşsunuz gibi davranırlardı.

Herkesin acıma duygusunun o kadar ötesindeydim ki bu neredeyse komikti.

"Pekâlâ, çocuklar." Kaptan Donahue on kişilik ekibimizi -bir kişi hariç- konferans masasının etrafına çağırdı. "Eve dönmeyeceğimizi söylediğim için üzgünüm. Yeni bir görevimiz var."

Tüm o adamların inlemesi -kuşkusuz eşlerini, çocuklarını özlüyorlardı- bağlanma konusundaki pozisyonumu bir kez daha teyit etti.

...

"Ciddi misin, Yeni Çocuk?" Çaylak, komodinim olarak kullanılan ayaklı dolabın üzerine döktüğü ıvır zıvırı temizlemek için çabalarken homurdandım.

"Üzgünüm Gentry," diye mırıldandı kâğıtları toplarken. Operatörlük eğitiminden yeni çıkmış, henüz bu takımda işi olmayan tipik bir Amerikalı çocuk. Birkaç yıla ve daha sağlam ellere ihtiyacı vardı, bu da nüfuzlu biriyle akraba olduğu anlamına geliyordu.

Havoc başını ona doğru eğdi ve sonra bana baktı. "O

yeni," dedim usulca, kulaklarının arkasını kaşıyarak.

"İşte," dedi çocuk, bana bir yığın eşya uzatırken, sanki sakarlık ettiği için onu üniteden atacakmışım gibi gözlerini kocaman açmıştı.

Tanrım, umarım silahını komodinimi kullandığından daha iyi kullanıyordur.

Yığını yatağın Havoc'un o anda bulunmadığı boş kısmına koydum. tüketiyor. Tasnif etmek sadece birkaç dakika sürdü. Çeşitli konulardaki dergi makalelerini okumanın ortasındaydım ve- "Kahretsin."

Ella'nın mektubu. Neredeyse iki haftadır elimdeydi ve açmamıştım.

Atmamıştım da.

"Bunu açacak mısın?" Mac uzman bir bok dağıtıcısının zamanlamasıyla sordu. "Neden hiç küfretmiyorsun?" New Kid aynı anda sordu.

Mac'e ters ters bakarak mektubu yığının en altına kaydırdım ve en üstteki dergi makalesini aldım. Arama ve kurtarmada yeni teknikler üzerineydi.

"Tamam. Yeni çocuğa cevap ver." Mac gözlerini devirdi ve ellerini başının arkasında birleştirerek r a n z a s ı n a uzandı.

"Evet, benim adım Johnson-"

"Hayır, Yeni Çocuk. Henüz bir isim kazanmadım," diye düzeltti Mac onu. Çocuk sanki köpeğini tekmelemişiz gibi baktı, ben de yumuşadım.

"Birisi bana bir keresinde küfür etmenin kelime dağarcığının yetersizliği için kötü bir bahane olduğunu söylemişti. Sizi düşük sınıf ve eğitimsiz gösterir. Ben de bıraktım." Tanrı biliyordu ki bana karşı yeterince şey vardı. Yaşadığım bok gibi konuşmaya ihtiyacım yoktu.

"Hiç mi?" New Kid pijama partisindeymişiz gibi öne doğru eğilerek sordu.

"Sadece kafamda," dedim ve dergideki yeni bir makaleye göz attım.

"Gerçekten çalışan bir köpek mi? Çok... tatlı görünüyor," dedi New Kid, Havoc'a doğru uzanarak.

Başını kaldırdı ve ona doğru dişlerini gösterdi.

"Evet, öyle ve evet, emrettiğinde seni öldürecek. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve bir daha ona dokunmaya kalkma. O bir evcil hayvan değil." Demek istediğini anlatmak için bir saniye hırlamasına izin verdim.

"Rahatla," dedim Havoc'a, elimi boynunun kenarında gezdirerek. Gerginlik vücudundan hemen boşaldı ve bacağımın üzerine yığıldı, sanki hiçbir şey olmamış gibi bana göz kırptı.

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Bunu kişisel algılama, New Kid," dedi Mac. "Havoc tek kişilik bir kadın ve sen kesinlikle o adam değilsin."

"Sadık ve ölümcül," dedim sırıtarak ve onu okşadım.

"Bir gün," dedi Mac, kalçamın yanındaki yatağa kaymış olan mektubu göstererek.

"Bugün o gün değil."

"Açtığın gün, bunu daha önce yapmadığın için kendini tekmeleyeceksin." Ranzasının üzerine eğildi ve bir küvet dolusu fıstık ezmeli kurabiyeyle geri geldi, bir tanesini porno ses efektleriyle yedi.

"Ciddiyim."

"Cidden," diye inledi. "Çok iyi."

Güldüm ve mektubu yığının altına geri koydum.

"Biraz uyu, Yeni Çocuk. Yarın hepimiz harekete

geçeceğiz." Çocuk başını salladı. "İstediğim her şey bu."

Mac ve ben bilmiş bir bakış paylaştık.

"Bunu yarın gece söyle. Şimdi biraz uyu ve eşyalarımı devirmeyi bırak yoksa çağrı işaretin Butterfinger olur."

Gözleri büyüdü ve ranzasına çöktü.

...

Üç gece sonra, New Kid ölmüştü.

Johnson. Adını hak etmiş ve Doc'un kıçını kurtarırken hayatını kaybetmişti.

Herkes uyurken ben uyanık yatıyordum, gözlerim boş ranzaya kayıyordu. O buraya ait değildi ve hepimiz bunu biliyorduk, endişelerimizi dile getirmiştik. Hazır değildi. Göreve, birliğimizin temposuna ya da ölüme hazır değildi.

Ölümün umurunda değildi.

Saat tersine döndü ve ben yirmi sekiz yaşındaydım.

Mutlu yıllar bana.

Görevdeyken ölümler beni her zaman farklı etkilemiştir. Genellikle iki kategoriye ayrılırlardı. Ya üstünü örter ve yolumuza devam ederdik ya da ölümlülüğüm ani ve somut bir şeydi. Belki doğum günümdü ya da Yeni Çocuk bir bebekten biraz daha fazlasıydı, ama bu ikinci türdü.

Hey, Ölümlülük, benim, Beckett Gentry.

Mantıken, görevin sona ermesiyle birlikte önümüzdeki birkaç gün içinde eve döneceğimizi ya da bir sonraki cehennem çukuruna gideceğimizi biliyordum. Ama o anda, bağlanma ihtiyacı göğsümde fiziksel bir baskı hissi yaratacak şekilde beni kavradı.

Bağlılık değil, dedim kendime. O şey belaydı.

Ama başka bir insana, birlikte görev yaptığım kardeşlerime, hatta Mac ile olan arkadaşlığıma has olmayan bir şekilde bağlanmak

Aileye en yakın olduğum an.

Dürtüsel bir hareketle el fenerimi ve mektubu dağcılıkla ilgili bir derginin içine sıkıştırdığım yerden aldım.

El fenerini omzumda dengede tutarak mektubu yırttım ve düzgün, kadınsı parşömenlerle dolu çizgili defter kağıdını açtım.

Mektubu bir kez, iki kez... bir düzine kez okudum, kelimelerini yıllar boyunca gördüğüm yüzünün resimlerine yerleştirdim. Mektubu yazmak için sabahın erken saatlerinde gizlice birkaç dakika geçirdiğini hayal ettim, gününün nasıl geçtiğini merak ettim. Ne tür bir adam hamile karısını terk eder? *Pisliğin teki.*

Ne tür bir kadın kendisi daha çocukken ikizleri ve bir işi üstlenir? *Gerçekten güçlü bir kadın.*

Tanımam gereken güçlü, yetenekli bir kadın. Beni yakalayan özlem rahatsız edici ve inkâr edilemezdi.

Mümkün olduğunca sessiz kalarak bir defter ve kalem çıkardım.

Yarım saat sonra zarfı kapattım ve Mac'in omzuna vurdum.

"Ne oluyor lan?" diye tersledi beni, yuvarlanarak.

"Kurabiyelerimi istiyorum." Her kelimeyi genellikle Havoc'un emirleri için ayırdığım ciddiyetle telaffuz ettim.

Güldü.

"Ryan, ben ciddiyim." İlk ismi söylemek iş anlamına geliyordu.

"Evet, uyursan kurabiyelerini kaybedersin." Sırıttı ve ranzasına geri yerleşti, birkaç saniye sonra derin ve eşit nefes alıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce, beni duyamayacağını biliyordum. "Onun için teşekkür ederim."

İkinci Bölüm

ELLA

Mektup

1 Ella,

Haklısın, kardeşin o kurabiyeleri düpedüz yedi. Ama onu savunmak gerekirse, mektubunu açmak için çok bekledim. Bunu gerçekten yapacaksak, dürüst olmalıyız, değil mi?

Birincisi, insanlarla aram iyi değil. Size bir sürü bahane sunabilirim, ama gerçekten, onlarla aram iyi değil. Yanlış bir şey söylemek, açık sözlü olmak ya da akılsızca konuşmaya gerek görmemek ya da başka herhangi bir şey. Söylemeye gerek yok, hiç kimseye mektup yazmadım... şimdi düşünüyorum da.

İkincisi, kalemle yazmanızı seviyorum. Bu, geriye dönüp kendini sansürlemediğin anlamına geliyor. Fazla düşünmüyorsunuz, sadece ne demek istediğinizi yazıyorsunuz. Eminim yüzyüzeyken de böylesinizdir, ne düşünüyorsanız onu söylüyorsunuzdur.

Size hakkımda sansür tarafından karartılmayacak ne söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden buna ne dersiniz? Yaklaşık beş dakika önce yirmi sekiz yaşındaydım ve buradaki arkadaşlarım dışında etrafımdaki dünyayla sıfır bağlantım var. Çoğu zaman bu durumdan memnunum ama bu gece senin gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Bu kadar çok sorumluluğa ve size bağlı bu kadar çok insana sahip olmak. Sana tek bir soru sorabilseydim, bu olurdu: Birinin evreninin merkezi olmak nasıl bir şey?

V/R,

Kaos

...

Mektubu bu sabah geldiğinden beri üçüncü kez okudum, parmaklarım tamamı büyük harflerden oluşan dalgalı el yazısının üzerinde gezindi. Ryan, birliğinde benimle çalışmasını umduğu biri olduğunu söylediğinde

Kalem dostum, aklını kaçırdığını düşünmüştüm.

Birlikte görev yaptığı adamlar genellikle kilitli bir silah kasası kadar açık olurlardı. Babamız da aynı şekildeydi. Dürüst olmak gerekirse, haftalar geçip de cevap gelmeyince adamın teklifimi reddettiğini düşünmüştüm. Bir yanım rahatlamıştı - yeterince işim yokmuş gibi değildi. Ama boş bir kâğıt parçasının sunduğu olasılıklar için söylenecek bir şey vardı. Düşüncelerimi hiç tanışmayacağım birine boşaltabilmek tuhaf bir şekilde özgürleştiriciydi.

Mektubuna bakarak, onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim.

Biri, herhangi bir sıfatla biri olmadan nasıl yirmi sekiz yaşına gelebilirdi ki? Ry adamın ağzının sıkı olduğunu ve bir tuğla duvar kadar yaklaşılabilir bir kalbi olduğunu söylemişti ama Kaos sadece... yalnız görünüyordu.

"Anne, sıkıldım." Maisie yanımdan ayaklarını sandalyenin altına vurarak konuştu.

"Ne var biliyor musun?" Şarkılı bir sesle mektubu çantamın içine tıkıştırarak sordum.

"Sadece sıkıcı insanlar mı sıkılır?" diye cevap verdi, dünyanın en büyük mavi gözlerini bana kırpıştırarak. Başını eğdi ve burnunu yukarı kaldırarak tepesinde kırışıklıklar oluşturdu. "Belki yapacak bir şeyleri olsaydı bu kadar sıkıcı olmazlardı."

Başımı salladım ama gülümsedim ve ona iPad'imi uzattım.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Bu hafta üç misafir kulübesinin çatısı yenilenirken, çatıyı değiştirmeye gücümüz yetmezdi. Uzun zamandır yapılması gereken onarımları finanse etmek için arazinin arka tarafındaki yirmi beş dönümlük araziyi çoktan satmış, genişlemeyi finanse etmek için de araziyi ipotek ettirmiştim.

Maisie başını salladı, favori uygulamalarını bulmak için iPad'i kaydırarak açarken sarı at kuyruğu sallanıyordu. Beş yaşındaki bir çocuğun bu şeyi benden daha iyi nasıl kullanabildiği tam bir muammaydı. Colt da bu konuda çok becerikliydi ama Maisie kadar teknoloji meraklısı değildi. Çoğunlukla da olmaması gereken bir şeye tırmanmakla meşgul olduğu için.

Bakışlarım saate kaydı. Saat dört. Doktor *benden* istediği randevuya yarım saat gecikmişti bile. Ada'nın Colt'a bakmaktan rahatsız olmadığını biliyordum ama ona sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Altmışlı yaşlarındaydı ve hâlâ dinç olmasına rağmen Colt'a ayak uydurmak hiç de kolay değildi. Ona "şişedeki yıldırım" diyordu ve çok da haksız sayılmazdı.

Maisie dalgın dalgın kalçasındaki şikâyetçi olduğu noktayı ovuşturdu. Şikâyeti bir sızıdan, bir ağrıya, onu asla tam olarak terk etmeyen bir acıya dönüşmüştü.

Tam kendimi kaybedip resepsiyon görevlisine yönelecekken, doktor kapıyı çalıp içeri girdi.

"Hey, Ella. Nasıl hissediyorsun Margaret?" Doktor Franklin nazik bir gülümseme ve bir pano ile sordu.

"Maisie," diye düzeltti onu ciddi gözlerle.

"Elbette," diye başını sallayarak onayladı ve bana hafif bir gülümseme attı. Dr. Franklin'in benim de çocuk doktorum olduğunu düşünürsek, onun gözünde hâlâ beş yaşında olduğuma şüphe yoktu. Saçlarına daha fazla ak düşmüştü ve orta kısmında fazladan yirmi kilo vardı ama büyükannem beni bu ofise getirdiğinde nasılsa hâlâ öyleydi. Küçük Telluride kasabamızda pek bir şey değişmemişti. Elbette kayak sezonu gelir, turistler Land Rover'larıyla caddelerimizi doldurur, ama akıntı her zaman geri çekilir, geride her zamanki gibi hayata devam eden yerlileri bırakırdı.

"Bugün ağrın nasıl?" diye sordu, onun seviyesine inerek.

Omuz silkti ve iPad'e odaklandı.

Küçük ellerinden çekip aldım ve onaylamayan yüzüne bir kaşımı kaldırdım.

Beş yaşındaki bir çocuğunkinden çok daha yaşlı bir sesle iç çekti ama Dr. Franklin'e döndü. "Her zaman acıyor. Uzun zamandır acımıyor."

Açıklığa kavuşturmak için bana baktı.

"En az altı hafta oldu."

Başını salladı, sonra ayağa kalkıp tahtadaki kâğıtları çevirirken kaşlarını çattı.

"Ne?" Hayal kırıklığı midemi bulandırdı ama dilimi ısırdım. Bu değildi

Kendimi kaybetmemin Maisie'ye bir faydası olmayacak.

"Kemik taraması sonuçları temiz." Muayene masasına yaslandı ve elini ensesinde gezdirdi.

Omuzlarım çöktü. Bu Maisie'ye yaptıkları üçüncü testti ve hâlâ bir şey çıkmamıştı.

"Temiz olmak iyidir, değil mi?" diye sordu.

Onun iyiliği için gülümsemeye zorladım ve iPad'i ona geri uzattım. "Tatlım, ben koridorda Dr. Franklin'le konuşurken neden sen de biraz oynamıyorsun?"

Başını salladı, hevesle ortasında olduğu oyuna geri döndü.

Dr. Franklin'le koridorda karşılaştım, Maisie'ye göz kulak olabilmek için kapıyı biraz açık bıraktım.

"Ella, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Röntgen çektik, tarama yaptık ve eğer MRI için yeterince uzun süre hareketsiz kalacağını düşünseydim, bunu deneyebilirdik. Ama dürüst olmak gerekirse, onda fiziksel olarak yanlış bir şey görmüyoruz."

Bana attığı sempatik bakış sinirimi bozdu.

"Bunu uydurmuyor. Yaşadığı acı her ne ise çok gerçek ve buna bir şey sebep oluyor."

"Acının gerçek olmadığını söylemiyorum. Onu bir şeyler olduğunu anlayacak kadar sık gördüm. Evde bir şey değişti mi? Yeni stres faktörleri var mı? Bakmanız gereken iki küçük çocukla orayı tek başınıza işletmenin sizin için kolay olmadığını biliyorum, özellikle de bu yaşta."

Biri çocuklarımdan ve yaşımdan aynı cümle içinde bahsettiğinde olduğu gibi çenem bir karış yükseldi.

"Beyin çok güçlüdür-"

"Bunun psikosomatik olduğunu mu ima ediyorsun?" Tersledim. "Çünkü şu anda *yürümekte* zorlanıyor. Evimizde hiçbir şey değişmedi. Onları bu hastaneden eve getirdiğimden beri her şey aynı ve sizi temin ederim ki anaokulunda gereksiz bir stres altında değil. Bu

kafasında değil; kalçasında."

"Ella, orada hiçbir şey yok," dedi yumuşak bir sesle. "Kırık, bağ yırtığı, her şeyi aradık. Gerçekten kötü bir büyüme sancısı vakası olabilir."

"Bu büyüme sancıları değil! Kaçırdığın bir şey var. İnternete baktım-"

"Bu senin ilk hatandı." İçini çekti. "İnternete baktığınızda soğuk algınlığının menenjit, bacak ağrısının da yerinden çıkıp sizi öldürmeye hazır dev bir kan pıhtısı olduğuna ikna olursunuz."

Gözlerim büyüdü.

"Kan pıhtısı değil, Ella. Ultrason yaptık. Orada bir *şey* yok.
Görmediğimiz bir sorunu çözemeyiz."

Maisie bunu uydurmuyordu. Kafasında değildi. Genç bir anneden doğmuş olmanın ya da babasızlığın bir belirtisi değildi. Acı çekiyordu ve ben ona yardım edemiyordum.

Tamamen ve tamamen güçsüzdüm. "O
zaman sanırım onu eve götüreceğim."

...

İlçe yolundan ana eve kadar olan yürüyüşün tadını çıkardım. Yılın bu zamanlarında posta almak her zaman benim için küçük bir kaçamak yoluydu ve şimdi Chaos'un mektuplarını dört gözle beklediğim için bundan daha da keyif alıyordum. Altıncı mektubu her an bekleyebilirdim. Ekim sonu havası serindi ama pistlerin açılmasına daha bir ay vardı. O zaman benim küçük huzur anlarım, rezervasyonların seliyle yutulacaktı.

Tanrıya şükür, çünkü bu işe gerçekten ihtiyacımız vardı. Yaz yürüyüşçüleri evlerine döndükten sonra sonbaharın daha yavaş temposundan hoşlanmadığımdan değil, ama Solitude'u siyahta tutan kışlarımızdı. Ve yeni, sancılı ipotek ödemelerimizle birlikte, gelir gerekliydi.

Ama şimdilik bu mükemmeldi. Titrek kavaklar altın rengine dönmüş ve yapraklarını dökmeye başlamıştı; bu yapraklar şu anda yoldan eve giden ağaçlarla kaplı yolu kaplıyordu. Çok uzak değildi, sadece yüz metre kadar, ama

ziyaretçilere aradıkları inziva hissini vermek için yeterli mesafedeydi.

Ana evimizde birkaç misafir odası, profesyonel mutfak, yemek odası ve oyun odalarının yanı sıra çocuklarla birlikte yaşadığım ayrı, küçük bir konut kanadı vardı. Birisi eşlik etmek istediğinde her zaman hayat dolu olurdu. Ancak Yalnızlık adını ve ününü, iki yüz dönümlük arazimizi süsleyen on beş tenha kulübeden alıyordu. Birisi lüks konaklama ve medeniyete yakınlığın rahatlığını isterken yine de her şeyden uzaklaşmak istiyorsa, biz mükemmel bir noktaydık.

Keşke kabinleri rezerve ettirmek için reklamları karşılayabilseydim. Tüm gün boyunca inşa edebilirsiniz; insanlar sadece varlığınızı bilirlerse gelirler.

"Ella, meşgul müsün?" Larry ön verandadan sordu. Gözleri, her yöne kıvrılmış gibi görünen gür gri kaşlarının altında dans ediyordu.

"Hayır. Ne oldu?" Merdivenleri çıkarken postayla oynadım, değiştirilmesi gerekebilecek bir panonun üzerinde durakladım. Kendinizi lüks bir tatil köyü olarak yeniden markalaştırmanın en önemli yanı, insanların mükemmellik beklentisi içinde olmasıydı.

"Masada sizi bekleyen bir şey var."

"Bekliyor musun?" Sırıtışını görmezden geldim -adam asla bir poker oyuncusu olmayacaktı- ve içeri yöneldim.

Botlarımı tekmeledim ve fuayedeki banklardan birinin altına kaydırdım. Resepsiyon görevlisinin masasının önünden geçerken yeni yenilenmiş parke ayaklarımın altında sıcacıktı.

"Yürüyüş iyi miydi?" Hailey telefonundan başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Postayı yeni aldım, özel bir şey yok." Elimdeki mektup yığınını kavradım, işkenceyi birkaç dakika daha uzattım. Ayrıca, en üstteki zarf Dr. Franklin'den gelen bir faturaydı ve açmak için acelem yoktu.

Maisie'yi ona götürmemin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve giderek kötüleşen ağrıları için hâlâ bir teşhis konulamamıştı. Bu, bu yılı atlatmak için bizi mümkün olan en düşük sigorta primlerine düşürdüğümü hatırlatan bir başka faturaydı.

"Uh-huh. Bir mektup aramıyorsun, değil mi?" Kahverengi gözleri

Sahte bir masumiyetle geniş.

"Sana ondan bahsetmemeliydim." Bunun sonunu duymama asla izin vermeyecekti ama açıkçası umurumda değildi. O mektuplar sadece kendim için sahip olduğum tek şeydi. Yargılama ya da beklenti olmaksızın açık ve dürüst olabileceğim tek yerdi.

"Hey, benim aşk hayatımı yaşamandan iyidir."

"Aşk hayatın bana kamçı etkisi yapıyor. Ayrıca, sadece yazıyoruz. Romantik bir şey yok. Ryan'ın bir iyiliğe ihtiyacı vardı. Hepsi bu."

"Ryan. Eve ne zaman dönecek?" Ağabeyimden söz edildiğinde buradaki kızların çoğunun çıkardığı o hülyalı iç çekişi yaptı.

"Noel'den biraz sonra olmalı ve cidden, sen kaç yaşındaydın? O askere gittiğinde on iki yaşında mıydın?"

Hailey benden sadece iki yaş küçüktü ama ben kendimi sonsuz derecede yaşlı hissediyordum. Belki çocuk başına on yıl yaşlanmıştım ya da Solitude'da koşmak beni erken bir şekilde orta yaşa itmişti, ama her neyse, aramızda bir ömür vardı.

"Oyalanmayı bırak!" Larry neredeyse hoplayıp zıplayarak

ısrar etti. "Bu kadar büyütecek ne var?"

"Ella, buraya gel!" Ada yemek odasından seslendi.

"Şimdi de ikiniz mi peşimdesiniz?" Larry'ye başımı salladım ama onu yemek odasına kadar takip ettim.

"Ta-da!" Ada kollarını sallayarak karanlık çiftlik evi tarzı masaya doğru ilerledi.

Hareketlerini takip ettim ve beklediğim dergiyi buldum, parlak mavi kapağı ahşabın üzerinde göze çarpıyordu.

"Buraya ne zaman geldi?" Sesim kısıldı. "Bu

sabah," diye yanıtladı Ada.

"Ama..." Posta yığınını kaldırdım.

"Oh, hepsini orada bıraktım. Seni günün en sevdiğin saatinden mahrum etmek istemezdim."

Ben dergiye bakarken birkaç sessiz ve gergin an geçti.

Dağ Tatilleri: Colorado'nun En İyileri 2019. Kış baskısı.

"Isırmayacak," dedi Ada dergiyi bana doğru iterek. "Hayır, ama bizi ya kurtarır ya da mahveder."

"Oku, Ella. Tanrı biliyor ya ben çoktan okudum," dedi gözlüklerini burnuna geri iterek.

Dergiyi masadan kaptım, posta yığınını yerine bıraktım ve göz gezdirdim.

"Sayfa seksen dokuz," diye ısrar etti Ada.

Kalbim küt küt atıyor ve parmaklarım her sayfaya yapışıyor gibiydi ama seksen dokuzuncu sayfaya kadar gelebildim.

"Sekiz numara, Solitude, Telluride, Colorado!" Tesisimin parlak fotoğraflarına bakarken ellerim titredi. Bizi incelemesi için birini gönderdiklerini biliyordum ama ne zaman gönderdiklerini bilmiyordum.

"Biz hiç ilk yirmiye giremedik ve sen az önce ilk ona girdin!" Ada beni kucakladı, iri cüssesi benimkini gölgede bırakıyordu. "Büyükannen seninle çok gurur duyardı. Yaptığın onca tadilat, yaptığın onca fedakârlık. Ben de seninle gurur duyuyorum Ella." Gözlerindeki yaşları silerek geri çekildi. "Orada öylece durup hüngür hüngür ağlama, oku!"

Larry karısına sarılmak için yaklaşırken, "Hüngür hüngür ağlayan o değil, kadın," dedi. Bu ikisi de en az benim kadar Yalnızlık'tı. Açıldığından beri büyükannemle birlikteydiler ve ellerinden geldiğince benimle kalacaklarını biliyordum.

"'Solitude gizli bir mücevherdir. San Juan Dağları'nda yer alan bu eşsiz tesis, sadece ana evde bir aile hissi vermekle kalmıyor, aynı zamanda yamaçlara yakınlık için mahremiyetten ödün vermek istemeyenler için bir düzineden fazla yeni yenilenmiş lüks kabine sahiptir. Colorado'nun sunduğu en iyi kayak merkezlerinden bazılarına arabayla sadece on dakikalık mesafede yer alan Solitude, turistlerin yoğun olduğu Mountain Village'dan uzakta bir sığınak sunmaktadır. Bu B&B daha çok bir tatil köyü gibi hissettirir ve her iki dünyanın da en iyisini arayanlar için mükemmeldir: kusursuz hizmet ve dağlarda yalnız olma hissi. Bu saf Colorado

deneyim.'"

Bizi sevdiler! Colorado'nun en iyi on B&B'sinden biriydik! Dergiyi göğsüme bastırdım ve sevincimin içime akmasına izin verdim. Böyle anlar her gün, hatta her on yılda bir gelmiyordu ve bu benim anımdı.

"Saf Colorado deneyimi, turistler evlerine döndüğünde var olan şeydir," diye mırıldandı Larry ama sırıttı.

Telefon çaldı ve arka planda Hailey'nin cevap verdiğini duydum.

"Bahse girerim rezervasyonlar dolmak üzeredir!" Larry onu masanın çevresinde dans ettirirken Ada şarkı söylüyordu.

Böyle bir yorumla, bu kesin bir bahisti. Yakında çok sıkışacaktık. İpoteği ve güney tarafında planlanan kulübeler için inşaat kredisini ödeyebilecektik.

"Ella, okul telefonda," diye seslendi Hailey.

Dergiyi diğer postaların yanına bıraktım ve telefona yöneldim.

"Bu Ella MacKenzie," dedim, Colt öğretmenini kızdırmak için her ne yaptıysa duymaya hazırlanarak.

"Bayan MacKenzie, güzel. Ben ilkokuldan Hemşire Roman."
Sesinde endişeli bir tondan daha fazlası vardı, bu yüzden medeni durumum hakkında onu düzeltmeye zahmet etmedim.

"Her şey yolunda mı?"

"Korkarım Maisie burada. Oyun alanında yere yığıldı ve ateşi 104,5."

Çöktü. Sıcaklık. Sadece önsezi olarak tanımlanabilecek derin, mide bulandırıcı bir his karnımı sardı. Dr. Franklin bir şeyi gözden kaçırmıştı.

"Hemen geliyorum."

Üçüncü Bölüm

BECKETT

Mektup #6

Sevgili Kaos,

İşte bir parti kurabiye daha. Onları kardeşimden sakla. Hayır, şaka yapmıyorum. Söz konusu bunlar olduğunda utanmaz bir hırsızdır. Bu annemizin tarifi, aslında büyükannemizin ve o bir bağımlı. Anne ve babamızı kaybettikten sonra -babamızı Irak'ta, annemizi de bir ay sonra bir trafik kazasında kaybettik, eminim size anlatmıştır- bunlar hep mutfakta, okuldan sonra, kalp kırıklıklarından sonra, futbol maçı galibiyetlerinden ve mağlubiyetlerinden sonra beklerdi. Onun için ev gibiydiler.

Ve şimdi evimden bir parça seninle.

İlk mektubunuzda bana bir şey sormuştunuz, neydi o? Bir ay önce mi? Her neyse, birinin evreninin merkezi olmanın nasıl bir şey olduğunu sormuştun. O zaman nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama sanırım şimdi biliyorum.

Açıkçası kimsenin evreninin merkezi değilim. Çocuklarımın bile. Colt son derece bağımsız biri ve Maisie'nin ve benim güvenliğimi bizzat sağlamakla görevlendirildiğinden oldukça emin. Maisie kendine güveniyor ama sessizliği utangaçlıkla karıştırılabilir. Komik olan ne? O utangaç değil. O gülünç derecede iyi bir karakter yargıcı ve bir yalanı bir mil öteden fark edebilir. Keşke benim de aynı yeteneğim olsaydı, çünkü dayanamadığım bir şey varsa o da yalandır. Maisie'nin insanlar hakkında benden kesinlikle almadığı inanılmaz içgüdüleri var. Eğer sizinle konuşmuyorsa, bunun nedeni solgun bir duvar çiçeği olması değil, sadece zaman ayırmaya değmeyeceğinizi düşünmesidir. Bebekliğinden beri böyledir. Senden hoşlanıyor ya da hoşlanmıyor. Colt... o herkese bir şans verir, ikinci bir şans, üçüncü bir şans... anladınız siz onu.

Sanırım bunu amcasından almış, çünkü söz konusu birisini incitmek olduğunda asla ikinci bir şans veremediğimi itiraf edebilirim.

Sevdiğim insanlar. İtiraf etmekten ne kadar utansam da, babamı bizi terk ettiği için hâlâ affetmiş değilim - kardeşimin yüzündeki o ifade ya da sadece birkaç haftalığına askere gideceği ama bir daha geri dönmeyeceği şeklindeki o kolay yalan için. Ordu yerine annemden boşanmayı seçtiği için. Heck, on dört yıl oldu ve ben hala onun ölümüne neden olan emri veren subayı affetmedim - annemin kalbini ikinci kez kırdığım için. Bu özelliğimden gerçekten nefret ediyorum. Evet, Colt yumuşak kalbini kesinlikle kardeşimden almış ve umarım bunu asla kaybetmez.

Çocuklarım daha beş yaşındayken benim olabileceğimden çok daha iyi insanlar oldular ve onlarla inanılmaz gurur duyuyorum.

Ama ben onların evreninin merkezi değilim. Daha çok yerçekimleri gibiyim. Şu anda onları sıkı sıkıya kilitledim, ayakları yere basıyor, yolları belli. Benim işim onları orada, onları güvende tutan her şeye yakın tutmak. Ama büyüdükçe, biraz gevşeyeceğim, bu kadar sert çekiştirmeyi bırakacağım. Sonunda, onları uçmaları için serbest bırakacağım ve sadece istediklerinde ya da ihtiyaç duyduklarında onları yakalayacağım. Lanet olsun, yirmi dört yaşındayım ve bazen hala çekilmeye ihtiyacım oluyor. Açıkçası merkez olmak istemiyorum. Çünkü merkez artık olmadığında ne olur?

Her şey... herkes yörüngeden çıkıyor.

En azından bana olan buydu.

Yani yerçekimiyle aram iyi. Ne de olsa gelgitleri, her şeyin hareketini kontrol ediyor ve hatta yaşamı mümkün kılıyor. Ve sonra uçmaya hazır olduklarında, belki ayakları yere basan başka birini bulurlar. Ya da belki onlarla birlikte uçarlar.

Umarım ikisinden de biraz vardır.

Sana neden Kaos dediklerini öğrenebilir miyim? Yoksa bu da resmin kadar gizli mi?

~ Ella

...

"Kaos, paylaşmak ister misin?" Williams telsizden mektuba doğru başını sallayarak sordu.

"Hayır." Helikopter bizi operasyona götürürken altı numaralı mektubu katladım ve göğüs cebime koydum. Havoc hâlâ dizlerimin arasındaydı. Helikopterleri ya da yapmak zorunda kalacağımız iple inişi pek sevmiyordu ama yine de istikrarlıydı.

"Emin misin?" Williams yine alay etti, gülümsemesi kamuflajla koyulaştırılmış teninde parlıyordu.

"Kesinlikle." Mektup ya da kurabiye almayacaktı. Ella'nın hiçbir parçasını paylaşmıyordum. Mektuplar aracılığıyla bile olsa, sadece benim olan ilk kişiydi. Bu ayrılmak istediğim bir duygu değildi.

"Onu rahat bırakın," dedi Mac yanımdan. Cebime bir göz attı. "O senin için iyi."

Neredeyse onu ekiyordum. Ama bana verdiği şey bir hediyeydi, sadece Ella'da değil, adamlardan daha fazlasıyla, görevle olan bağlantımda da. Bana son on yıldır kendimi hapsettiğim kutunun dışındaki normal hayata açılan bir pencere vermişti. Ben de ona gerçeği söyledim.

"Evet." Başımı salladım. Ona verebileceğim tek şey buydu.

Sırıtarak omzuma bir tokat attı ama "Sana söylemiştim" demedi.

Donahue telsizden "On dakika kaldı," diye seslendi.

"Nasıl bir yer? Telluride?" Mac'e sordum.

Gözleri, eskiden gözlerimi devirdiğim o hüzünlü bakışa büründü. Şimdi garip bir şekilde bilmek, yaşadığı küçük kasabayı hayal etmek için çaresizdim.

"Burası çok güzel. Yazın yemyeşil ve yemyeşil ve dağlar sizi cennete yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi üzerinizde yükseliyor. Sonbaharda, kavaklar döndüğünde altın rengine bürünürler... şu anda olduğu gibi. Kışın, kayak sezonu nedeniyle biraz yoğun olur ama Solitude'un etrafına kar yağar ve sanki her şey yeni başlangıçlarla örtülmüş gibidir. Sonra bahar gelir, yollar çamurlu olur, turistler gider ve her şey yeniden doğar, tıpkı geçen yılki kadar güzeldir." Başını UH-60'ın gövdesine yasladı.

Otur.

"Özlüyorsun."

"Her gün."

"O zaman neden hâlâ buradasın? Neden gittin?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını bana doğru çevirdi. "Bazen terk ettiğin şeyin ne olduğunu anlayabilmek için gitmen gerekir. Bir şeyi kaybedene kadar ona gerçekten değer vermiyorsun."

"Peki ya hiç geçirmediysen?" Bu daha çok klinik bir soruydu. Hiçbir zaman bir yere bağlanmamış ya da bir yuva duygusu hissetmemiştim. Hiçbir yerde bu duygunun kök salmasına yetecek kadar uzun süre kalmamıştım. Ya da belki de kök salma yeteneğim yoktu. Belki de benden o kadar sık koparılmışlardı ki büyümeyi reddediyorlardı.

"Bak ne diyeceğim, Gentry. Sen ve ben. Bu görev biter bitmez, biraz izin alalım ve sana Telluride'ı gezdireyim. Kayak yapabildiğini biliyorum, önce pistlere, sonra da barlara gideriz. Ella'yla tanışmana bile izin verebilirim ama Colt'u geçmen gerekecek."

Ella. Bu QRF detayında sadece birkaç ayımız daha vardı. Sonra Hızlı Reaksiyon Gücü'ne veda edip, genellikle nefret ettiğim ama şimdi biraz merak ettiğim küçük bir kesinti süresine merhaba diyecektim. Ama Ella? Bu merak hiç de hafif değildi. Onu görmek, onunla konuşmak, mektupları yazan kadının kâğıttan ya da mükemmel olmayan bir dünyada gerçekten var olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

"Çok isterim," diye cevap verdim yavaşça. Sayısız kez teklif etmişti ama ben hiç kabul etmemiştim.

Geniş sırıtışı neredeyse komik bir hal alırken kaşları kalktı. "Telluride'ı mı yoksa Ella'yı mı görmek istersin?"

"İkisi de," diye dürüstçe cevap verdim.

Telsizden beş dakika uyarısı geldiğinde başını salladı. Sonra onu sadece benim duyabileceğim şekilde eğildi, zaten diğerlerinin rotorların üzerinde bir şansı yoktu.

"Birbiriniz için iyi olursunuz. Eğer ayaklarınızın bir arada durmasına izin verirseniz

bir şeylerin büyümesine yetecek kadar uzun bir yer."

Değersiz. Her şeyi mahvediyorsun.

Annemin sözlerini aklımdan çıkardım ve şimdiye odaklandım. *O zamana* kaymak, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti, bu yüzden o kapıyı kafamın içinde kapattım.

"Kimse için iyi değilim," dedim Mac'e. Sonra, o daha fazla derine inemeden Havoc'un koşum takımını kontrol ettim, aşağı inerken onu kaybetmemek için sıkı bağlandığından emin oldum.

Yerçekimi bir sürtük olabilir.

Ella'nın bu konudaki yorumları aklımdan geçti. Birinin sizi topraklaması nasıl bir şey olurdu? Bu güvenliği hissetmek rahatlatıcı mıydı? Yoksa boğucu muydu? Güvendiğiniz türden bir güç müydü yoksa kaçtığınız türden mi?

Gerçekten bu kadar güvenilir sayılacak kadar uzun süre kalan insanlar var mıydı? Eğer varsa bile, ben hiç tanışmamıştım. Bu yüzden ilişkilerle hiç uğraşmadım. Neden eninde sonunda senin çok kusurlu, çok karmaşık olduğunu söyleyecek birine yatırım yapmak için imza atasın ki?

Mac bile -en iyi arkadaşım- sözleşmeye göre benimle aynı birimde olmak zorundaydı ve onun arkadaşlığının bile sınırları vardı ve ben bu sınırları asla test etmediğimden emin oldum. Ella'ya zarar veren herkesi yerin dibine sokacağını içten içe biliyordum.

On dakika sonra yere indik ve düşünecek zamanım olan tek yerçekimi buydu.

Dördüncü Bölüm

ELLA

Mektup

#6 Ella,

Kurabiyeler için teşekkürler. Ve evet, kardeşin ben duştayken onları çaldı. Şimdiye kadar 300 kilo olmuştur diye düşünüyorsun.

Yerçekimi hakkında söylediklerinizi düşündüm.

Beni hiçbir yere bağlayan bir şey olmadı. Belki orduya katıldığımda, ama bu herhangi bir yer ya da kişiden ziyade birliğe olan yakınlığımla ilgiliydi. Ta ki kardeşinle tanışana ve bizi seçmelerde zorlamaya başlayana kadar. Ne yazık ki, birliğimizin çoğu gibi ben de ona aşırı düşkünüm. Bu sadece talihsizlik çünkü bazen tam bir baş belası olabiliyor.

Neden bana Kaos diyorlar? Bu uzun ve tatsız bir hikaye. Bir gün sana anlatacağıma söz veriyorum. Sadece bir bar kavgası, iki öfkeli fedai ve kardeşinle fahişe sandığı bir kadın arasındaki yanlış anlaşılmayı içeriyor diyelim. Kadın fahişe değildi.

Yeni komutanımızın karısıydı. Hoppala. Belki onun

yerine bu hikayeyi sana anlattırırım.

Son mektubunuzda Maisie'nin kendini iyi hissetmediğinden bahsetmiştiniz. Doktorlar bunun nedenini bulabildiler mi? Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Colt nasıl? Snowboard derslerine başladı mı?

Gitmeliyim, bizi topluyorlar ve bunu postaya verdiğimden emin olmak istiyorum.

Sonra görüşürüz,

~ Kaos

...

Hastane odasındaki tek ses, kafamın içinde çığlık atan ve serbest bırakılmak için yalvaran düşüncelerdi. Cevap istiyorlardı, bu hastanedeki her doktoru bulup dinlemelerini sağlamak için bağırıyorlardı. Telluride'ın daha derine bakmayacağını bildiğimden, onu bir buçuk saat uzaklıktaki Montrose'daki daha büyük hastaneye getirdim.

Saat neredeyse gece yarısıydı. Öğlen saatlerinden beri buradaydık ve iki çocuk da derin uykudaydı. Maisie kendi üzerine kıvrılmıştı, hastane yatağının büyüklüğünden cüceleşmişti, birkaç kablo monitörlere hayati değerlerini gönderiyordu. Tanrı'ya şükür sürekli bipleyen sesi kapatmışlardı. Kalbinin güzel ritmini görmek bile benim için yeterliydi.

Colt kanepeye uzanmış, başı kucağımda, derin ve düzgün nefes alıyordu. Ada onu eve götürmeyi teklif etse de reddetmişti, özellikle de Maisie elini ölümüne kavramışken. Uzun süre ayrı kalmaya asla dayanamazlardı. Parmaklarımı Maisie'ninkiyle neredeyse aynı tonda olan sarı saçlarında gezdirdim. Yüz hatları ne kadar da benziyordu. Küçük ruhları ne kadar farklıydı.

Kapı sadece bir doktorun kafasını içeri sokmasına yetecek kadar açıldığında yumuşak bir klik sesi duyuldu.

"Bayan MacKenzie?"

Bir parmağımı kaldırdım ve doktor başını sallayarak geri çekildi ve kapıyı usulca kapattı.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde Colt'u kucağımdan indirdim, sıcaklığımı bir yastıkla değiştirdim ve ceketimi küçük bedeninin üzerine koydum.

"Gitme vakti geldi mi?" diye sordu, kanepeye daha da sokularak.

"Hayır, dostum. Doktorla konuşmam gerek. Sen burada kal ve Maisie'ye göz kulak ol, tamam mı?"

Yavaşça, buğulanmış mavi gözleri benimkilerle buluşmak için açıldı. Hâlâ yarıdan fazla uyuyordu.

"Ben hallederim."

"İstediğini biliyorum." Parmaklarımla şakağını sıyırdım.

Emin adımlarla ve emin olmayan parmaklarla kapıyı açtım ve kapattım.

Maisie'yi uyandırmadan arkamdan.

"Bayan MacKenzie?"

Adamın rozetini taradım. Doktor Taylor.

"Aslında evli değilim."

Hızla gözlerini kırpıştırdı ve sonra başını salladı. "Doğru. Tabii ki. Özür dilerim." "Ne biliyorsun ki?" Kazağımın kenarlarını birbirine çektim, tıpkı

Yün bir çeşit zırh işlevi görebilir.

"Koridordan aşağı inelim. Hemşireler burada, yani çocuklar iyi," diye beni temin etti ve beni konferans odası gibi görünen cam duvarlı bir alana götürdü.

Bekleyen iki doktor daha vardı.

Doktor Taylor bana oturmam için bir yer gösterdi, ben de oturdum. Odadaki adamlar ciddi görünüyordu, gülümsemeleri gözlerine ulaşmıyordu ve sağdaki adam kalemini tıklamadan duramıyor gibiydi.

"Evet, Bayan MacKenzie," diye başladı Doktor Taylor. "Margaret'e bazı kan testleri yaptık ve daha önce kalçasından bir miktar sıvı aldık ve burada enfeksiyon bulduk."

Koltuğumda kıpırdandım. Enfeksiyon... bu

kolaydı. "Yani antibiyotikler?"

"Tam olarak değil." Doktor Taylor'ın gözleri kapıya doğru fırladı ve ben de kapı çerçevesine yaslanmış kırklı yaşlarında bir kadın görmek için baktım. Klasik bir güzelliği vardı, koyu teni de Fransız modeli saçları kadar kusursuzdu. Birden darmadağınık halimin farkına vardım ama ellerimi artık sevimli olmayan dağınık topuzumdan uzak tutmayı başardım.

"Dr. Hughes?"

"Sadece gözlem yapıyorum. Vardiyaya geldiğimde kızın çizelgesini gördüm."

Dr. Taylor başını salladı, derin bir nefes aldı ve dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Tamam, eğer kalçasında bir enfeksiyon varsa, bu bacak ağrısını ve ateşi açıklar, değil mi?" Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum.

"Olabilir, evet. Ama kan tahlillerinde bir anormallik bulduk. Onun beyaz

sayıları endişe verici derecede yüksek." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu Dr. Branson, ortopediden. Margaret'in kalçasında bize yardımcı olacak. Ve bu..." Dr. Taylor yutkundu. "Bu Dr. Anderson. Kendisi onkolojiden."

Onkoloji mi?

Bakışlarım yaşlı doktorla buluşmak için döndü ama ağzım açılmadı. Ta ki uzmanlık alanının gerektirdiği sözleri söyleyene kadar.

"Bayan MacKenzie, kızınızın testleri lösemi olabileceğini gösteriyor..."

Ağzı hareket etmeye devam etti. Şekil aldığını gördüm, yüz hatlarının animasyonlarını izledim ama hiçbir şey duymadım. Sanki Charlie Brown'ın öğretmenine dönüşmüştü ve her şey bir milyon galon suyun filtresinden geçiyordu.

Ve ben boğuluyordum.

Lösemi. Kanser.

"Dur. Bekle." Ellerimi uzattım. "Son altı hafta içinde onu en az üç kez çocuk doktoruna götürdüm. Bana hiçbir şey olmadığını söylediler, şimdi de lösemi olduğunu mu söylüyorsun? Bu mümkün değil! Her şeyi yaptım."

"Biliyorum. Çocuk doktorunuz neye bakacağını bilmiyordu ve lösemi olduğundan bile emin değiliz. Doğrulamak ya da elemek için kemik iliği örneği almamız gerekecek."

Hangi doktor söyledi bunu? Branson mı? Hayır, o ortopedistti, değil mi?

Kanser doktoruydu. Çünkü bebeğime kanser testi yapılması gerekiyordu. Koridorun sonundaydı ve bir grup insanın onu hiç işlemediği bir suç yüzünden cehenneme mahkûm ettiğinden haberi yoktu. Colt... Tanrım, ona ne söyleyecektim?

Bir elin benimkini sıktığını hissettim ve başım otomatik pilotta, yanımdaki koltukta oturan Dr. Hughes'a baktım. "Birini arayabilir miyiz? Belki Maisie'nin babasını? Aileni?"

Maisie'nin babası onu görmeye zahmet bile etmemişti.

Annem ve babam öleli on dört yıl olmuştu.

Ryan dünyanın öbür ucunda Tanrı bilir ne yapıyordu.

Ada ve Larry hiç şüphesiz Yalnızlık'ın ana evinde uyuyorlardı.

"Hayır. Kimse yok."

Tek başımaydım.

...

Taramalar sabah başladı. Çantamdan küçük bir not defteri çıkardım ve doktorların söylediklerini, hangi testlerin yapıldığını not almaya başladım. Her şeyi özümsemiş gibi görünmüyordum. Ya da belki de her şeyin muazzamlığı kaldıramayacağım kadar fazlaydı.

"Başka bir test mi?" Doktorlar Maisie'den daha fazla kan alırken Colt elimi sıkarak sordu.

"Evet." Zorla gülümsedim ama bu onu yanıltmadı.

"Sadece kız kardeşine neler olduğunu görmemiz gerekiyor, küçük adam," dedi Dr.
Anderson, Maisie'nin başucunda tünediği yerden konuştu.

"Zaten onun kemiklerine baktın. Başka ne istiyorsun?" Colt tersledi.

"Colt, neden gidip biraz dondurma almıyoruz?" Ada köşeden sordu. Bu sabah erkenden gelmişti, yalnız kalmamaya kararlıydı.

Tanıdığım bir düzine insanla aynı odada olabilirdim.
yalnızdım.

"Hadi, Maisie için de biraz alalım." Elini uzattı, ben de Colt'a başımla işaret ettim.

"Devam edin. Bir süre hiçbir yere gitmiyoruz." Colt
gülümseyen Maisie'ye baktı. "Çilek."

Görevini büyük bir ciddiyetle yerine getirerek başını salladı ve Ada'yla birlikte ayrılmadan önce Dr. Anderson'a bir kez daha ters ters baktı.

Çekilişi bitirene kadar Maisie'nin elini tuttum. Sonra yatakta onun yanına kıvrıldım ve küçük bedenini kendime yaslayarak çizgi filmleri açtım.

"Hasta mıyım?" Korku ya da beklenti olmadan bana baktı.

"Evet, bebeğim. Sanırım olabilirsin. Ama endişelenmek için çok erken, tamam mı?"

Başını salladı ve Disney Junior'da hangi program yayınlanıyorsa ona odaklandı.

"O zaman hastanede olmam iyi bir şey. Hastanelerde seni daha iyi yapıyorlar." Alnından öptüm. "Öyle yapıyorlar."

...

O gecenin ilerleyen saatlerinde koridorda dururken Dr. Anderson bana "Bu lösemi değil," dedi.

"Değil mi?" İçimi bir rahatlama kapladı, fiziksel olarak hissediliyordu, tıpkı uzun süredir uykuda olan bir uzva geri dönen kan gibi.

"Hayır. Ama ne olduğunu bilmiyoruz."

"Hâlâ kanser olabilir mi?"

"Olabilir. Yine de yüksek beyaz sayımından başka bir şey bulamıyoruz."

"Ama aramaya devam edeceksin."

Başını salladı, ama lösemi olduğunu düşündüğü zaman gözlerindeki o kesinlik parıltısı kaybolmuştu. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyordu ve belli ki bunu bana söylemek istemiyordu.

Üçüncü ve dördüncü gün daha fazla testle geçti. Daha az kesinlik.

Colt huzursuzlandı ama kız kardeşinin yanından ayrılmayı reddetti ve benim de onu gönderecek cesaretim yoktu. Hayatları boyunca hiç bir günden fazla ayrı kalmamışlardı. Kendilerini toplu olarak düşündüklerinde birey olarak nasıl hayatta kalacaklarını bildiklerinden emin değildim.

Ada temiz kıyafetler getirir, Colt'u yürüyüşe çıkarır, beni işle ilgili bilgilendirirdi. Yalnızlık takıntımın son beş yıldır Colt ve Maisie'den sonra üçüncü önceliğim olması ama şu anda kendimi tamamen önemsiz hissetmem ne kadar garipti.

Günler birbirine karıştı ve Dr. Anderson *C* kelimesini kullandığından beri yaptığım internet aramaları yüzünden parmaklarım neredeyse çiğ kalmıştı. Of

Tabii ki bana internetten uzak durmamı söylemişlerdi.

Evet, doğru.

Çoğu zaman söyledikleri hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Ne kadar konsantre olmaya çalışırsam çalışayım, sanki beynim kalkanları kaldırmış ve sadece üstesinden gelebileceğimi düşündüğü şeyleri alıyordu. İnterneti kullanmak hafızamın ve defterimin dolduramadığı boşlukları dolduruyordu.

Beşinci gün yine konferans salonunda toplandık ama bu sefer yanımda Ada vardı.

"Buna neyin sebep olduğunu hala bilmiyoruz. Tüm olağan suçlular için test yaptık ve negatif çıktılar."

"Bu neden kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor?" diye sordu Ada. "Kanser bulamadığınızı söylüyorsunuz ama sesiniz hayal kırıklığına uğramış gibi geliyor."

"Çünkü orada bir şey var. Sadece onu bulamıyorlar," dedim, sesim keskinleşmişti. "Aynı Dr. Franklin gibi. Maisie acı çektiğini söyledi ve büyüme ağrıları teşhisiyle eve gönderildi. Sonra buna psikosomatik dediler. Şimdi siz bana kanının bir şey, kemiklerinin başka bir şey söylediğini söylüyorsunuz ve hiçbir fikriniz yok."

Adamlar utanmış görünecek kadar sağduyuluydu. Utanmaları gerekirdi. Tam da bu an için yıllarca okula gitmişlerdi ve başarısız oluyorlardı.

"Peki, ne y a p a c a k s ı n ? Çünkü bir şeyler olmalı.
Küçük kızımı eve göndermeyeceksin."

Dr. Anderson ağzını açtı ve yüzündeki ifadeden bir sonraki bahanenin geleceğini *anladım.*

"Olamaz," diye çıkıştım, o daha tek kelime edemeden. "Bana bir teşhis koyana kadar buradan ayrılmıyoruz. Beni anlıyor musun? Ellerini ondan ya da benden çekmeyeceksin. Ona çözemeyeceğin bir gizemmiş gibi davranmayacaksın. Tıp fakültesine gitmedim ama size onun hasta olduğunu söyleyebilirim. Kan tahlilleri bunu söylüyor. Kalçası bunu söylüyor. Tıp fakültesine gittin, o yüzden anla. Anla işte. Dışarı."

Sessizlik, bana söyleyebilecekleri tüm bahanelerden daha yüksek sesle kükredi.

"Bayan MacKenzie." Dr. Hughes ortaya çıktı ve Dr. Anderson'ın yanına oturdu. "Burada olamadığım için çok üzgünüm ama zamanımı bu hastane ile Denver Children's arasında paylaştırdım ve bu sabah döndüm. Kızınızın test sonuçlarını gördüm ve sanırım test edebileceğimiz bir şey daha var. İnanılmaz derecede nadirdir, özellikle de bu yaştaki bir çocukta. Ve eğer düşündüğüm şeyse, o zaman hızlı hareket etmeliyiz." Önümde başka bir onayla birlikte bir pano belirdi. "Tek ihtiyacım olan bir imza."

"Yap şunu." Elim hareket ettikçe adım kâğıdın üzerine karalanıyordu ama bu bilinçli bir çaba değildi. Şu anda hiçbir şey seçim gibi gelmiyordu.

İki saat sonra Dr. Hughes kapıda belirdi ve ben de Colt ile Maisie'yi Harry Potter'ın önünde birbirlerine sarılmış halde bırakarak dışarı çıktım.

"Ne buldunuz?"

"Nöroblastom."

...

Ada benim arabamla, Colt da onun arkasındaki araba koltuğuna bağlanmış olarak I-70'in virajlarından ve dönemeçlerinden geçerek Denver'a doğru ilerledik. Daha önce hiç bir ambulansın arkasında bulunmamıştım, ikizlerim doğduğunda bile. Şimdi ilk yolculuğum beş saat sürdü.

Bizi hemen Çocuk Hastanesi'nin pediatrik kanser katına götürdüler. Duvarlardaki hiçbir şenlikli karikatür resmi ruh halimi hafifletemezdi.

Maisie'yi geniş koridordan geçirirlerken Colt yanımda, eli benim elimde yürüyordu. Küçük kafalar kapılardan dışarı bakıyor ya da yanlarından geçiyordu, bazıları keldi, bazıları değildi. Süper kahramanlar ve prensesler gibi giyinmiş çocuklar ve çok sevimli bir Charlie Chaplin vardı. Elinde kahve fincanı olan bir anne, oturduğu yerden geçerken bana belli belirsiz, anlayışlı bir gülümseme verdi.

Cadılar Bayramı'ydı. Nasıl unutmuşum? Çocuklar Cadılar Bayramı'nı çok severdi ve tek bir kelime bile etmemişlerdi. Kostüm yok, şeker ya da şaka yok, sadece testler, hastaneler ve hangi gün olduğunu hatırlayamayan bir anne.

Burada olmak istememiştim. Bunun olmasını istemedim.

Ama öyleydi.

Maisie'yi odasına yerleştiren hemşire, Colt ve benim yatabileceğimizi söylediği bir çekyat da dahil olmak üzere ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzdan emin oldu.

"Kostümleriniz var mı?" diye sordu, hoşlanmayacak kadar neşeli ve sevmeyecek kadar kibardı.

"Ben... Cadılar Bayramı olduğunu unutmuşum." Bu benim sesim miydi? Çok küçük ve yaralı? "Çok özür dilerim çocuklar," dedim ikizler heyecan ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle bana bakarken. "Kostümlerinizi evde unutmuşum."

Onları hayal kırıklığına uğratmanın başka bir yolu.

Ada bir spor çantasını kanepenin üzerine bırakarak, "Aldım, merak etmeyin," dedi. "Ne kadar süre uzakta olacağımızdan emin değildim, o yüzden aklıma gelenleri aldım. Colt, sen bizim yerleşik askerimizsin, değil mi?" Colt'a birkaç hafta önce satın aldığım plastik ambalajlı kostümü uzattı.

"Evet! Tıpkı Ryan Amca gibi."

"Ve Maisie, küçük meleğimiz. Bunları şimdi mi giymek istersin, yoksa beklemek mi?" Ada sordu.

"Giyinebilirler. Aslında saat beş civarında küçük bir şeker mi şaka mı yapıyoruz, o yüzden hazır olacaklar," dedi hemşire. Onun adını hatırlayamıyordum. Kendi adımı bile zar zor hatırlıyordum.

Çocuklar kostümlerini açarken başımla teşekkür ettim. Olağanüstü koşullarda böyle sıradan bir şey.

Ada kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıkıca kendine çekti.

Çocuklar beni duymasın diye sessizce, "Şekerden çok şaka gibi," dedim. Kıkırdadılar ve üzerlerini değiştirdiler; Maisie Ryan'ın çelik yelekli kaskını, Colt da ışıltılı, gümüş bir hale taktı.

"Zor günler bizi bekliyor," diye onayladı Ada. "Ama burada bir çift savaşçı yetiştirmişsiniz. Maisie pes etmeyecek ve Colt da buna izin vermeyecek."

"Kostümler için teşekkür ederim. Unuttuğuma inanamıyorum. Ve her şey

Solitude ile birlikte sezona hazırlanıyoruz-"

"Orada dur bakalım, küçük hanım. Solitude'a geldiğinden beri seni ben büyütüyorum. Her zaman sen, Ryan, Ruth, Larry ve ben vardık. Ruth güçlüydü, ama anne ve babanızı kaybettikten sonra siz çocukları çekip çevirmenin hepimize bağlı olduğunu biliyordu. Evdeki hiçbir şey için endişelenme. Larry her şeyi kontrol altına aldı. Kostümlere gelince, o güzel kafanda daha büyük şeyler var. Bırak da kendimi işe yarar hissedeyim ve küçükleri hatırlayayım."

...

Bir sürü tarama. CT. PET. O ameliyattayken kafamda harfler uçuşuyordu. Küçük dediler. Sol böbrek üstü bezinde ve böbreğinde buldukları tümör hiç de öyle değildi.

Başka bir konferans odası, ama ben oturmuyordum. Benim için hazırladıkları haberleri ayakta dinliyordum. Bu kadar.

Dr. Hughes bir grup doktorla birlikte içeri girerken bana "Bayan MacKenzie," diye hitap etti. Montrose ile yaptığı anlaşma her ne ise, onun burada olmasına, benimle aynı yüze, aynı sese sahip olmasına izin verdiği için minnettardım.

"Eee?"

"Biyopsi yaptık ve hem tümörü hem de kemik iliğini test ettik."

"Tamam." Kollarım sımsıkı kavuşturulmuş, geri kalanımı bir arada tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Çok üzgünüm ama kızınızın durumu çok agresif ve ilerlemiş. Çoğu nöroblastom vakasında belirtiler bundan çok daha erken ortaya çıkar. Ancak Maisie'nin durumu hiçbir belirti göstermeden ilerliyor. Muhtemelen yıllardır fark edilmeden ilerliyor."

Yıllardır. Yıllardır çocuğumun içinde bir canavar büyüyordu.

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Dr. Hughes masanın etrafında dolaşarak elimi tuttu.

İkizler hâlâ kollarımda yatıştırılmaya ihtiyaç duyan bebeklermiş gibi ileri geri sallanıyordum.

"Maisie'de dördüncü evre nöroblastom var. Kemik iliğinin yüzde 90'ını aldı."

Gözlerimi onun koyu kahverengi gözlerine kilitledim, bu teması kaybettiğim anda tekrar boğulacağımı biliyordum. Şimdiden duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum, diğer doktorlar çevresel görüş alanımdan kayboluyordu.

"Yüzde 90 mı?" Sesim ancak fısıltıya dönüşmüştü. "Korkarım öyle."

Yutkundum ve ciğerlerime hava alıp vermeye odaklandım, bariz soruyu soracak cesareti bulmaya çalıştım. Dudaklarımdan zorla geçiremediğim soruyu, çünkü ağzımdan çıktığı ve cevap verdiği anda her şey değişecekti.

"Ella?" Doktor Hughes sordu.

"Durumu nedir? Prognozu? Ne yapacağız?"

"Derhal ve acımadan saldırıyoruz. Kemoterapiyle başlıyoruz ve ilerliyoruz. Savaşıyoruz. O da savaşıyor. Ve savaşamayacak kadar yorulduğunda, onun için savaşmak için elinizden geleni yapıyorsunuz, çünkü bu topyekûn bir savaş."

"Şansı nedir?"

"Ella, istediğinden emin değilim-"

"Onun şansı nedir?" Son kalan enerjimle bağırdım. Dr. Hughes durakladı, sonra elimi sıktı.

"Yüzde 10 yaşama şansı var."

O uğultu kulaklarıma geri döndü ama ben onu uzaklaştırdım ve Dr. Hughes'un söylediği her kelimeye konsantre oldum. Bilginin her zerresine ihtiyacım vardı.

"Bundan kurtulma şansı yüzde 10 mu?" Yanlış duyduğumu söylemesini isteyerek yineledim.

"Hayır. Bu yıl hayatta kalma şansı yüzde 10."

Sırtım duvara çarpınca dizlerimin bağı çözüldü. Kaydım, ağırlığım orada her ne varsa aşağı indirirken kağıtlar arkamda buruştu. Yere düştüm, nefes almaktan başka bir şey yapamıyordum. Sesler konuşuyordu ve ben duyuyordum ama

ne dediklerini anlamadım.

Zihnimde tek bir şeyi tekrarlayıp durdular. "Yüzde 10 şans." Kızımın bu yılı atlatması için yüzde 10 şansı vardı.

Bu da yüzde 90 ihtimalle öleceği, çıkarmayı reddettiği melek kanatlarının gerçek olacağı anlamına geliyordu.

On'a odaklan. On, dokuzdan daha iyiydi.

On... her şeydi.

...

Kendimi toparladım. Kemoterapi. PICC Hattı. Montrose ve Denver'da randevular. Agresif kanser, agresif bir plan demekti. Bilgi dolu klasörler, karalamalarla dolu defterler. Planlayıcılar, uygulamalar ve araştırma çalışmaları uyanık olduğum her an oldu. Hayatım o ilk birkaç günde değişti.

Ben değiştim.

Sanki ruhum alev almış gibi, göğsümde bir yanma hissettim, her şeyi gölgede bırakan itici bir amaç. Kızım ölmeyecekti.

Colt kız kardeşini kaybetmeyecekti.

Bu beni ya da ailemi yıkmayacaktı. Ailemi bir arada tutmak Maisie'nin hayatta kalmasından sonra ikinci önceliğimdi.

Ağlamadım. Ryan'a ve Kaos'a mektup yazarken değil. Ne zaman Colt ve Maisie'ye ne kadar hasta olduğunu söyledim. Ne ilk kemoterapi seansından sonra kusmaya başladığında, ne de bir ay sonra, ikinci hafta süren seansı sırasında, altıncı doğum gününden bir gün önce güzel sarı saçları öbek öbek döküldüğünde. Colt berberden Larry ile birlikte geldiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum - kafası kız kardeşininki kadar parlak ve keldi - ama sadece gülümsedim. Doğum günlerinde ayrı kalmayı reddetmişti ve her ne kadar kemoterapi sırasında yaşadıklarını görmesini istemesem de, diğeriyle ilgilenirken biri için sürekli endişe duymak yerine ikisiyle birlikte olduğum için inanılmaz derecede minnettardım.

Yıkılmadım.

Yılbaşı gecesine kadar olmaz.

İşte o zaman üniformalılar kapıya geldi ve güçlü yüzümü basit bir cümleyle paramparça etti: *Kardeşiniz SSG Ryan MacKenzie'nin çatışmada öldüğünü üzülerek bildiriyoruz.* Birimlerinin doğası gereği bilebileceğim tek şey buydu. Detaylar -nerede olduğu, ne olduğu, kiminle birlikte olduğu- hepsi gizliydi.

Kaos'tan artık mektup gelmediğinde, bu cevaplardan en az birine sahiptim.

İkisi de gitmişti.

Kırıldım.

DÖRT AY SONRA

Beşinci Bölüm

BECKETT

Beck,

Eğer bunu okuyorsanız, falan filan. Son mektubu biliyorsun. Sen başardın. Ben başaramadım. Suçluluk treninden in, çünkü seni tanıyorum ve eğer beni kurtarma şansın olsaydı, kurtarırdın. Sonucu değiştirebileceğin bir yol olsaydı, değiştirirdin. O yüzden hangi derin, karanlık suçluluk çukurunda debeleniyorsan, dur.

Senden tek bir şey istiyorum: Kıçını kaldırıp Telluride'a git. ETS tarihinin benimkiyle aynı olduğunu biliyorum. Al şunu.

Ella yapayalnız. Eskiden olduğu gibi yalnız değil, ama gerçekten, gerçekten yalnız. Büyükannemiz, ailemiz ve şimdi de ben. Ondan katlanmasını istemek çok fazla. Bu hiç adil değil.

Ama asıl mesele şu: Maisie hasta. O sadece altı yaşında Beck ve yeğenim ölebilir.

Yani eğer gidersem, planladığımız gibi Ocak ayında eve dönemeyeceğim anlamına geliyor. Onun yanında olamam. Ella'ya bu konuda yardım edemem, yeğenimle futbol oynayamam ya da yeğenimi kucağıma alamam. Ama sen edebilirsin. Bu yüzden en iyi arkadaşım olarak sana yalvarıyorum, git kız kardeşime, aileme göz kulak ol. Küçük Maisie'mi kurtarmak için elinden geleni yap.

Bunu istemek adil değil; biliyorum. Umursamak, bir görevi tamamlayıp yoluna devam etmemek senin doğana aykırı ama buna ihtiyacım var. Maisie ve Colt'un buna ihtiyacı var. Ella'nın buna ihtiyacı var, sana ihtiyacı var ama bunu itiraf etmeden önce seninle dişe diş mücadele edecektir. İyi olduğuna yemin etse bile ona yardım et.

Onu yalnız bırakma.

Sana diğer tarafta bir koltuk ayıracağım kardeşim, ama acele etme. Geçirebildiğin her saniyeyi değerlendir. Sen benim dileyebileceğim tek kardeşim ve en iyi arkadaşımsın. Ve kimse sana söylemediyse diye söylüyorum, sen buna layıksın. Sevilmeye. Aileye. Yuvaya.

O yüzden b u n l a r ı ararken, lütfen baktığınız yerin Telluride olduğundan emin olun. En azından bir süreliğine.

~ Ryan

...

Dağlar üzerimde yükseliyordu, zaten neredeyse dokuz bin fitte olduğum düşünüldüğünde inanılmaz derecede yüksekti. Elbette hava daha ince geliyordu ama nefes almak da bir şekilde daha kolaydı.

Kamyonetimi Telluride şehir merkezine doğru sürerken Havoc başını koltuklarımızın arasındaki deri konsola yasladı. Norman Rockwell mükemmeliydi. Tuğlalı ve boyalı vitrinler, çocuklarıyla dolaşan aileler. Beklediğim gibi bir turist cenneti değildi.

Bir memleketin olması gerektiği gibi görünüyordu. Sadece *benim* memleketim değildi.

Ryan'ındı. Mac buraya gömülmüştü, en azından bana söylenen buydu. Cenaze için sadece Yüzbaşı Donahue ve birkaç kişiyi geri göndermişlerdi. Ben birliğin geri kalanıyla birlikte sahada tutuluyordum, izin verilemeyecek kadar değerliydim.

Gerçeği biliyordum: O ben değildim - en azından o anki halimle. Havoc'tu. Ona ihtiyaçları vardı ve o sadece beni dinlerdi.

Başının üstünü okşadım ve o n a sessizce bir gün geçireceğine dair söz verdim.

Bundan sonra huzurlu bir hayat. İkimize de terminal izni verildiği kadar çabuk, biraz huzuru hak ediyordu.

Ben mi? Kendi yarattığım bir cehennemde yaşadım. Fazlasıyla hak ettiğim bir cehennem.

Şehirden çıkmadan önce depoyu doldurmak için durdum ve GPS'imi takip ederek Solitude'un internetteki adresine g i t t i m.

Yalnızlık. Ne kadar uygun. *Yalnızlık.*

Yalnızdım.

Ella yalnızdı.

Ve öyle de kalacaktık, çünkü asla birlikte olamayacaktık. Ryan'ın öldüğü gün yazmayı bıraktığımda bunu görmüştüm.

Ama bunu yapabilirim. Ryan için. Ella için. Ama kendim için değil. Bunun benim için olduğunu düşünmek, layık olduğum bir tür kurtuluş olduğunu ima ediyordu.

Yoktu. Yaptığımın telafisi yoktu.

Özel yola yaklaşırken çenem büküldü ve ellerim direksiyonda sıkılaştı. Dönüşü yaptım, bakışlarım direkte gelişigüzel bir açıyla asılı duran posta kutusuna takıldı. Kaç kez mektuplarımı aramak için oraya gitmişti? Kaç kez bir tane bulmuş ve gülümsemişti? Yirmi dört.

Kaç kere yürüyüşe onsuz çıkmıştı? Bana ne olduğunu merak etti mi? Belki de Ryan'la operasyonda öldüğümü düşünmüştür. Belki böylesi daha iyiydi.

Bilmek istediğimden emin değildim.

Asfalt yolda, yol boyunca sıralanmış tomurcuklanan kavak ağaçlarının altında ilerledim. Ryan baharda, yeniden doğuş döneminde gelmenin uygun bir yanı olduğunu söylerdi ama bu saçmalıktı.

Benim için yeniden doğuş yoktu. Yeni bir başlangıç yoktu. Hayatın başlamasını izlemek için burada değildim; Maisie için sona erdiğinde Ella'ya yardım etmek için buradaydım. Eğer Ella beni yanına yaklaştırırsa.

Midemdeki çukur fazlasıyla tanıdıktı, beni yirmi yıl önce olduğum o sıska, sessiz çocuğa indirgiyordu, başka bir ailenin evine gidiyordum, bu ailenin onu başka birinin sorunu haline getirmek için bir neden bulmayacağını umuyordum. Bu kez yanlışlıkla bir tabağı ya da varlığından haberdar olmadığı bir kuralı çiğnediğinde eşyalarını başka bir çöp torbasına koymayacağını, sonra da "sorunlu" olarak etiketlenip daha katı başka bir eve gönderilmeyeceğini umuyordum.

En azından bu sefer hangi kuralları çiğnediğimi biliyordum ve buradaki zamanımın sınırlı olduğunun farkındaydım.

İnternette gördüğüm resimlerle eşleşen ana evin önündeki dairesel yola yanaştım. Kütük bir kulübeye benziyordu ama çok büyüktü. Tarz modernize edilmiş rustikti, eğer böyle bir şey varsa, ve bir şekilde bana hitap ediyordu, insanların inşa etmek için tüm ağaçları topladığı bir zamanı hatırlatıyordu

Kadınları için çölde evler.

Bir şeyleri yıkmak yerine inşa ettiklerinde.

Ayaklarım yere değdi ve duraksadım, kapıyı kapatmadan önce Havoc'un aşağı atlamasını bekledim.

Topuk işareti yaptım ve o da hemen yanıma geldi. Salıncak ve salıncaklarla dolu geniş bir verandaya çıkan küçük merdiveni tırmandık. Sundurmanın parmaklıklarına dizilmiş kutular boştu, temizlenmiş ve ekime hazırdı.

İşte bu kadar. Ella ile tanışmak üzereydim.

Ne diyecektim ki? *Hey, sana yazmayı bıraktığım için üzgünüm ama kabul edelim, dokunduğum her şeyi kırıyorum ve sıradakinin sen olmasını istemedim mi? Ryan öldüğü için üzgün müyüm? Ben olmadığım için üzgün müyüm? Kardeşin beni sana göz kulak olmam için gönderdi, o yüzden benden nefret etmiyormuş gibi davranabilirsen harika olur. Seni hayaletimde bıraktığım için üzgünüm? O öldükten sonra gelen mektuplarının hiçbirini okumaya kıyamadığım için mi? Hepsini sayamayacağım kadar çok şey için özür dilerim.*

Eğer bunlardan herhangi birini söyleseydim, gerçekte kim olduğumu - yazmayı neden bıraktığımı- bilseydi, ona yardım etmeme asla izin vermezdi. Kıçıma bir tekme yer ve yoluma devam ederdim. Mektuplarında ailesine zarar veren insanlara ikinci bir şans vermediğini zaten itiraf etmişti ve ben de onu suçlamıyordum. Ryan'ın Ella'ya yardım etme isteğini yerine getirmek için onun nefret ettiği tek şeyi yapmam gerekecek olması acı verici bir ironiydi: yalan söylemek... en azından ihmal ederek.

Bunu da günahlarımın büyüyen listesine ekleyin.

"İçeri girmeyi düşünüyor musun? Yoksa burada öylece duracak mısın?"

Döndüğümde altmış yaşlarında yaşlı bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Kaşları çok acayipti. Kot pantolonunun tozunu aldı ve elini benimkine uzattı.

Sıkı bir tutuşla sallandık. Bu Larry olmalıydı.

"Yeni gelen siz misiniz?"

Başımı salladım. "Beckett Gentry."

"Larry Fischer. Ben Solitude'un saha bekçisiyim." Havoc'un önünde dizlerinin üzerine çöktü ama ona dokunmadı. "Peki bu kim olabilir?"

"Bu Havoc. Emekli bir askeri çalışma köpeği."

"Onun bakıcısı sen misin?" Onu okşamadan durdu ve ondan hemen hoşlandım. İnsanların onun ya da benim kişisel alanıma saygı göstermesi nadir görülen bir şeydi.

"Öyleydim. Artık benim olduğunu düşünüyorum."

Bakışları biraz daraldı, sanki yüzümde bir şey arıyormuş gibiydi. Bir teftiş gibi hissettiren uzun bir sessizlikten sonra başını salladı. "Pekâlâ. İkinizi de yerleştirelim."

El değmemiş fuayeye girdiğimizde bir zil hafifçe çaldı. İçerisi de dışarısı kadar sıcaktı; yumuşak tonlarda boyanmış duvarlar, modern bir çiftlik evi görünümü vermek için profesyonelce tasarlanmış gibi görünüyordu.

Evet, geçen ay çok fazla HGTV izlemiştim. Aptal bekleme odaları.

"Siz Bay Gentry olmalısınız!" diye seslendi neşeli bir ses uzun resepsiyon masasının arkasından. Kız yirmili yaşlarının başında görünüyordu, geniş bir gülümsemesi, kahverengi gözleri ve ona uygun saçları vardı. Bakımlı ama güzel. *Hailey.*

"Bunu nereden biliyorsun?" Arka cebimdeki mektubu yerinden çıkarmamaya dikkat ederek cüzdanımı çıkardım.

Gözlerini indirmeden önce bana hızla göz kırptı.

Kahretsin. Artık bir sivil olduğuma göre ses tonumu yumuşatmaya çalışmam gerekecekti, yani neredeyse bir sivil. Her neyse.

"Bugünkü tek girişimiz sensin." Bilgisayarına tıkladı.

Ella kim olduğumu fark etseydi kontrol ederdim. O zaman taciz suçlamasında bulunmadan yardım etmenin başka bir yolunu bulmam gerekirdi. Her ne kadar Ryan'ın bundan keyif alacağından emin olsam da, ona yardım edemezsem gülmezdi.

"Kulübeniz için bir tercihiniz var mı? Sezon nihayet kapandığına göre epeyce boş yerimiz var."

"Elinizde ne varsa iyi olacak."

"Emin misiniz? Vay canına! Yedi ay mı? Bu doğru mu?"

Bir hata bulmuş gibi hızlıca tıkladı.

"Bu doğru." Hayatımda hiç yedi ay boyunca bir yerde kalmamıştım. Ama yedi ay beni Maisie'ye teşhis konulmasının yıldönümüne götürüyordu, bu yüzden bir kulübe ayırtmak akıllıca görünüyordu. Burada bir ev falan satın alacak değildim.

Sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi bana

baktı. Bu çok garipti.

"Peki bir harita alabilir miyim?" Ben önerdim.

"Elbette. Özür dilerim. Daha önce hiç bu kadar uzun süre kalan bir misafirimiz olmamıştı. Bu beni hazırlıksız yakaladı."

"Sorun değil."

"Bir daire tutmak daha ucuza gelmez mi?" diye sordu sessizce. "Ödeyemeyeceğini ima ettiğimden değil. Kahretsin, misafirleri rahatsız etmeye devam edersem Ella beni öldürecek." Son kısmı mırıldandı.

İşlemi hızlandıracağı umuduyla banka kartımı tezgâhın üzerine koydum.

"Tüm miktarı çalıştırın. Giderken arızaları karşılayacağım. Ve evet, muhtemelen olur." Alabileceği en iyi açıklama buydu.

Saçma sapan bir alışverişten sonra cüzdanımı bir kenara koydum ve bir daha asla aç kalmamaya kararlı fakir bir çocuk gibi para biriktirdiğim için genç halime teşekkür ettim. Artık fakir ya da çocuk değildim ama bir sonraki yemeğimin nereden geleceğini bir daha asla merak etmeyecektim.

"Bu... bir *köpek mi*?" diye sordu yaşlı bir kadın, sesi yumuşak ama kuşkuluydu.

"Evet, hanımefendi." Kadın Larry ile aynı yaşta görünüyordu ve görünüşüne bakılırsa Ada olmalıydı. Daha önce sadece izlediğim bir reality şova adım atıyormuşum gibi tuhaf bir duyguya kapıldım. Her birinin kim olduğunu Ella'nın mektuplarından biliyordum ama onlar için tamamen yabancıydım.

"Şey, burada köpeklerimiz yok." Bakışları Havoc'a kilitlendi, sanki hemen pire çıkarıp burayı istila edecekmiş gibi.

Kahretsin. Havoc gittiyse, ben de gittim.

"Ben nereye gidersem o da oraya gider." Kendimi sansürlemeden önce standart cevabım ağzımdan uçup gitti.

Ada bana, Ella'nın gençken kaçmasına neden olduğundan emin olduğum bir bakış attı. Dişlerimi sıktım ve tekrar denedim.

"Rezervasyonu yaptığımda bu politikadan haberim yoktu. Özür dilerim."

"Kasım ayına kadar ödemesi var!" Hailey masanın arkasından konuştu.

"Kasım mı?" Ada'nın ağzı açık kaldı.

"Merak etme, aşkım." Larry karısına doğru yürüdü ve kolunu onun beline doladı. "O askeri bir iş köpeği. Halıyı falan mahvedecek değil ya."

Havoc kıpırdamadan oturup atmosferi okurken, "Emekli oldu," diye düzelttim onu.

"Neden emekli edildi? Saldırgan mı? Burada küçük çocuklarımız var ve kimsenin ısırılmasına izin veremeyiz." Ada ellerini sıktı, aslında büktü. Yaşadığı çatışma açıkça görülüyordu. Çoğu sezon dışı olmak üzere yedi ay boyunca maaş almıştım. Gelir garantim vardı.

"Ben istediğim için emekli oldu ve başka kimseyi dinlemedi." Altı yıldır onun bakıcısıydım ve onsuz bir hayat düşünemiyordum, bu yüzden işe yaradı. "Sadece benim emrimle ya da beni savunmak için ısırır. Asla halıya işemedi ya da bir çocuğa saldırmadı. Bu konuda size söz verebilirim."

Odadaki çocuk katili o değildi.

Bendim.

"O iyi olacak Ada." Larry onun kulağına öyle bir şey fısıldadı ki, Ada alnının ince derisini kırıştırarak biraz daha yaklaştı. Sonra kaşların kalktığı ve başların sallandığı sözsüz bir konuşma yaptılar.

"Peki, tamam. Ama onu beslemek için tek başınasın. Hailey, onu Aspen kulübesine koy. Zaten seneye yeni halı döşenecek. Yalnızlığa hoş geldiniz, Mr...."

"Gentry," dedim hafifçe başımı sallayarak ve yüzümü buruşturmadığımı umduğum hızlı bir gülümsemeyi hatırladım. "Beckett Gentry."

"Evet, Bay Gentry. Kahvaltı sabah yedi ile dokuz arasında servis edilir. Akşam yemeği ayarlanabilir, ancak öğle yemeği için tek başınasınız ve..." "Havoc."

"Havoc," dedi, Havoc adının anılmasıyla başını eğdiğinde yüzü yumuşadı. "Peki, tamam o zaman. Larry, neden ona kamarasını göstermiyorsun?"

Biz çıkarken Larry ıslık çaldı. "Çok yakındı."

"Öyle görünüyordu," diye kabul ettim ve kamyonun kapısını açtım. Havoc tek ve yumuşak bir hareketle içeri atladı.

"Vay canına. İçinde bir sıçrama var."

"Onu bir de duvarda görmelisin. O inanılmaz."

"Labrador, ha? Bütün o köpeklerin çoban köpeği falan olduğunu sanıyordum. Bir Lab bu tür işler için fazla yumuşak görünüyor."

"Oh, güven bana, ısırığı havlamasından çok daha keskin."

Birkaç dakika sonra, kamyoneti arazinin büyük bir bölümünden geçen dar, asfalt yol boyunca sürdüm. Aspen kulübesi batı tarafında, küçük bir gölün kenarındaydı. Havoc cennette olacaktı. Bölgeyi incelediğimden, kulübeler arasında dönümlerce arazi olduğunu biliyordum; arazi, ziyaretçilere bu yerin adını vermek için tasarlanmıştı -yalnızlık.

Havoc ve ben ön verandanın basamaklarını tırmandık ve anahtarı kilide soktum. Burada elektronik kart yok. Kulübelere, dağlara, inzivaya uyuyordu. Kapı açılırken Larry cipinden bana el salladı, sonra da çekip gitti ve bizi geçici evimizi keşfetmeye bıraktı.

"Burası bir kulübe değil," dedim kızıma, parke zeminli ve ayakkabıların sepetlerde saklandığı şu banklardan birinin bulunduğu küçük fuayeye adım atarken. Solda, kayak sezonunun merkezi olduğuna şüphe olmayan bir çamur odası ve sağda yarım bir banyo vardı.

Duvarlar ana binanın fuayesiyle aynı yumuşak tonlarda boyanmıştı, yerler koyu ve davetkâr, halılar temiz ve moderndi. İçeriye doğru ilerlediğimde sağ tarafta mutfak belirdi; açık renk dolaplar, koyu granit ve paslanmaz çelik aletlerin hoş bir kombinasyonu.

"En azından yemek pişirebiliyoruz," dedim Havoc'a, sekiz kişinin oturduğu yemek alanına bakarken.

Sonra mutfağı geçip oturma odasına baktım ve çenem düştü.

Oturma odası klasik bir A-çerçevesinde ikinci kata kadar tonozludur ve kulübenin eni boyunca uzanmaktadır. Tabandan tavana kadar uzanan pencereler, ağaçların arasından süzülüp göle yansıyan öğleden sonra ışığını içeri alıyordu. Yukarıda dağlar yükseliyor, zirvelerindeki kar ağaç çizgisini işaretliyordu.

Yuva yapabileceğim bir yer hayal etseydim, burası olabilirdi.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

"Tak, tak!" diye seslendi tatlı, kadınsı bir ses ön kapıdan. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," diye seslendim ve koridorun doğrudan kapıya çıktığı kulübenin ortasına doğru yürüdüm.

"Çok özür dilerim," dedi kapıyı kapatıp içeri girerken. Kalbim neredeyse duracaktı. *Ella.*

O hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Yüzü elimdeki fotoğraflardan daha inceydi, gözlerinin altındaki halkalar biraz daha koyu renkliydi ama çok zarifti. Saçları kafasında bir çeşit düğüm halinde toplanmıştı ve mavi bir Henley giymişti; gözlerinin parlak mavisinin aynısı

-Daha koyu mavi bir yeleğin altında. Kot pantolonu vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu ama her şeyden sonra kilo verdiği kolayca anlaşılıyordu. Kendine iyi bakmıyordu.

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı ve hala benimle konuştuğunu fark ettim.

"Merhaba, ben Ella MacKenzie, Solitude'un sahibiyim. Hailey'nin sizi bu kulübeye yerleştirdiğini duydum ve ocakla ilgili unuttuğu bir sorunumuz var, bu yüzden yarın burada bir tamir ekibiyle uğraşmak istemiyorsanız size başka bir kulübe teklif etmek istedim."

Cevap vermem gerektiğini fark edene kadar garip bir an geçti. "Hayır, sorun değil. Zaten yarın günün büyük bir kısmında dışarıda olacağım. Onlar da

yoluma çıkabilir. Ya da kendim bakabilirim."

"Bunu yapmanı hayal bile edemezdim." Beni başından savdı ve kulübenin etrafını hızlıca gözden geçirdi. "Kulübenizde başka her şey yolunda mı?"

"Çok güzel. Çok güzel."

Göle doğru bakarken başını salladı, gözlerimin onun üzerinde olduğunu fark etmemişti. "Bu benim favorim."

Havoc yanımda kıpırdandı ve Ella'nın dikkatini çekti. "Kulübe hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Havoc başını eğdi ve Ella'yı inceledi. İlk izlenimler onun için her şeydi ve eğer Ella'dan hemen hoşlanmazsa, iyileşme umudu çok azdı.

"Alabilir miyim?" Ella başını kaldırıp bana bakarak sordu.

Aptalca başımı salladım, sanki aşık olduğu kızla aynı odada kilitli kalmış bir ortaokul çocuğuydum. Ona nasıl yalan söyleyecektim? Kim olduğumu nasıl saklayacaktım? Bir planım olmadan nasıl bu kadar ileri gidebilmiştim?

Havoc'un kulaklarının arkasını okşadı ve onu hemen kazandı.

"Onun burada olmasının bir sakıncası yok mu? Rezervasyonu yaparken bir yanlış anlaşılma oldu." Sesim hırçındı, boğazım ona söylemek istediğim -ihtiyaç duyduğum- her şeyle gergindi.

Beni hayatta tuttu.

Her şey ters gittiğinde bana yerçekimi vermişti.

Bana başka bir hayatın mümkün olduğunu göstermek için pencereyi açmıştı. Onun dünyasını mahvettim ve onu terk ettim ve onun hiçbir fikri yoktu. Ben onun için sadece bir yabancıydım.

"Hiç de değil. Onun bir hizmet köpeği olduğunu duydum." Son bir kez okşadıktan sonra Ella ayağa kalktı ve köprücük kemiğime kadar geldi. Her zaman iri biriydim ama onun bu kadar kırılgan görünmesi bana kendimi dev gibi hissettirdi, sanki ona doğru gelen fırtınanın önüne bedenimi koyabilir ve onu koruyabilirmişim gibi... fırtına kendi yarattığım bir şey olsa bile.

"O emekli bir askeri çalışma köpeği."

"Oh." Sahte gülümsemesini göz kırpmadan önce yüzünde karanlık bir ifade belirdi.

yerine oturttu. "Oğlum bir köpeğiniz olduğunu öğrenir öğrenmez bir ziyaretçiniz olabilir. Bir tane almam için peşimdeydi, ama şimdi... şey, bir köpek yavrusunu eğitmek ne kartlarımda ne de programımda var."

Colt. Sonunda onunla tanışabileceğimi düşününce içimi bir beklenti sarsıntısı kapladı.

Elimi Havoc'un boynunda gezdirirken, "Oldukça ele avuca sığmaz olabiliyorlar," dedim.

"Sen... sen onun işleyicisi misin?" Ella yüzümü inceleyerek sordu.

Tanrım, o gözlere sonsuza dek bakabilirdim. Maisie nasıldı? Şu anda hangi tedaviyi görüyordu? Tümör küçülüyor muydu? Neredeyse ameliyat edilebilir miydi?

"Öyleydim ve öyleyim. Birlikte görev yaptık ve şimdi de birlikte ayrılıyoruz - aslında terminal iznindeyiz. Sekiz hafta daha resmi değil. İkimiz de evcilleştirme konusunda çalışıyoruz ve söz veriyorum ikimiz de halıya işemeyeceğiz."

Yüzünde beliren gülümseme kısa ama gerçekti.

Onu geri istedim. Her gün görmek istedim. Her dakika.

"Bunu aklımda tutacağım. Patlayıcılar konusunda eğitimli olduğunu tahmin ediyorum.
EOD miydin?"

İşte buradaydı, buradaki tüm amacımı belirleyecek olan an. Gülümsemesi solacaktı ve hiç şüphesiz yüzüme hak ettiğim bir el çarpacaktı.

"Patlayıcılar ve insanların kokusunu alma konusunda eğitimli. Sadece komut verildiğinde saldırganlaşıyor ve en sevdiği oyuncağı fırlatan herkesi gerçekten seviyor."

"Patlayıcılar *ve* insanlar mı? Bu nadirdir, değil mi?" Bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi alnı buruştu.

"Çoğu köpek için, evet. Ama Havoc bir özel operasyon köpeğiydi, en iyilerin en iyisiydi."

Ella'nın yüz hatları düzleşti ve geri adım atarak yemek alanını ayıran ham ahşap destek sütununa çarptı. "Özel operasyonlar."

"Evet." Parçaları bir araya getirmesine izin vererek yavaşça başımı salladım.

"Ve siz yeni mi emekli oldunuz? Hepinizin ne kadar adrenalin bağımlısı olduğunuzu bildiğimden, ayrılmak için gerçekten çok gençsiniz. Öylece... bıraktınız mı?" Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, parmakları gergin bir ifadeyle pazusunu ovuyordu.

"En iyi arkadaşım öldü." Sesim ancak fısıltı halindeydi ama o gerçeği duydu.

Gözleri inanılmaz derecede irileşti, mavi gözleri, gözlerini kırpmadan önce orada toplandığını gördüğüm ani gözyaşı parıltısına karşı daha da ürkütücüydü. Yere baktı ve bir milisaniye içinde omurgası dikleşti ve duvarları on iki fit yüksekliğe çıktı.

Sadece korunmuyordu. Kendini kapatmıştı.

"İşte bu yüzden buradasın."

Tekrar başımı salladım, sanki o içeri girdiğinden beri bir bibloya dönüşmüştüm. "Söyle. Kelimeleri söylemeni istiyorum."

Çağrı işaretim Kaos. Seni ve mektuplarını çok özledim. Kelimelerini oksijenden daha çok arzuluyorum. Ryan için çok üzgünüm. Burada olmayı hak etmiyorum. O hak ediyor.

Seçenekler kafamda dönüp durdu. Bunun yerine, onu paramparça etmeden ya da hayatımın en önemli görevini mahvetmeden ona verebileceğim en güvenli gerçeğe yöneldim.

"Beni Ryan gönderdi."

"Pardon?"

"Mac... Ryan. Beni sana göz kulak olmam için gönderdi." Bu sözleri söylerken, neredeyse koruyucu melek olarak burada olduğuma, onu kontrol edemediğim şeylerden kurtaracağıma inanacaktım. Küçük kızının kanserini tedavi edemezdim. Kardeşini geri getiremezdim. Bu bakımdan, aslında şeytan bendim.

Başını salladı ve arkasını dönerek ön kapıya doğru ilerledi. "Ella."

"Hayır." Bana el salladı -onu tanıdığımdan beri ikinci kez- ve kapının koluna uzandı.

"Ella!"

Eli kapı kolunda durdu, diğeri kapının pervazına yaslandı. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Beklediğin son şeyin ben olduğumu biliyorum." *Her şeyde*

tek bir yol. "Eğer bana inanmıyorsan, bana bıraktığı mektup bende." Elimi arka cebime attım ve kırışıklıkları belli olacak kadar çok katlayıp açtığım zarfı çıkardım.

Yavaşça döndü ve kapıya yaslandı. Gözleri temkinli, duruşu gergindi. Far ışığına tutulmuş bir geyik değildi. Yaralı, köşeye sıkışmış bir dağ aslanıydı, tüm zarif hatları ve bilmiş gözleriyle, çok yaklaşırsam benimle ölümüne dövüşmeye hazırdı.

"Al." Yaklaştım ve mektubu ona uzattım.

Mektuba bakmadı bile.

"Bunu istemiyorum. Ne seni ne de onun bir parçasını istiyorum. Onun öldüğünü hatırlatan yürüyen, konuşan birine ihtiyacım yok. Ben zayıf değilim ve bir bebek bakıcısına da ihtiyacım yok."

"Burada olmadığı için çok üzgünüm." Boğazım düğümlendi, neredeyse kilit altında tuttuğum duygularım üzerine kapanacaktı.

"Ben de." Kapıyı açıp çıktı ve ben de aptal gibi peşinden koştum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, senindir. Yardıma mı ihtiyacın var? Alabilirsin."

Merdivenlerden inerken alaycı bir kahkaha attı.

"Seni burada istemiyorum ya da sana ihtiyacım yok Bay...." Cipinin kapısını açtı ve bir kâğıt çıkardı. "Bay Gentry."

"Beckett," diye cevap verdim, onun söylediğini duymak için yanıp tutuşuyordum. Gerçek adımı.

"Tamam, Bay Gentry. Tatilinizin tadını çıkarın ve sonra evinize gidin, çünkü dediğim gibi, bir bebek bakıcısına ya da kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Ailemiz öldükten sonra Ryan kaçıp orduya katıldığından beri kendi başımın çaresine bakıyorum."

Onu yakalamak, göğsüme bastırmak ve ona zarar vermek isteyen her şeyi engellemek istedim. Ellerim, sırtının çizgisini aşağıya doğru süpürmek, bana izin vereceği herhangi bir acısını almak için ağrıyordu. Bunun böyle olacağını biliyordum.

zordu ama onu görmek kendimi hazırlayabileceğim bir şey değildi.

"Beni isteyip istememeniz önemli değil, çünkü buraya sizin isteğinizle gelmedim. Mac'in isteğiyle buradayım. Benden tek istediği buydu, bu yüzden beni mülkünüzden atmayacaksanız, verdiğim sözü tutacağım."

Gözleri kısıldı. "Tamam. Bir şeye ihtiyacım

var mı?" "Herhangi bir şey."

"Ryan öldüğünde-"

Hayır. Bunun dışında her şey.

"-O bir operasyondaydı, değil mi?"

Yüzümden akan kanı görebiliyor muydu? Çünkü kesinlikle hissettim. Rotorları duydum. Kanı gördüm. Sedyeden düşerken eline uzandım.

"Evet. Gizli bilgi."

Eli açık kapı çerçevesini kavradı.

"Öyle duydum. İhtiyacım var..." İçini çekti, omuzlarını dikleştirip gözlerime bakmadan önce bir an için benden başka her yere baktı. "Kaos'a ne olduğunu bilmem gerek. O da orada mıydı? Ryan öldüğünde? Aynı birimdeydiniz, değil mi?" Yutkunurken boğazı hareket etti ve gözleri çaresiz bir yakarışa büründü.

Lanet olsun. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu. Olmak istediğim, onun ihtiyacı olan adam olmadığımı. Kardeşi eve bayrağa sarılı bir şekilde dönerken kalbi çarpan bir pislik olduğumu. Mektuplarına cevap vermemeyi seçtiğimi bilmesini istiyordum çünkü bu hayatta ona getirebileceğim tek şeyin daha fazla acı olacağını biliyordum.

Beni buraya getirenin sadece Ryan'ın mektubu olduğunu ve en iyi arkadaşım için yapabileceğim en az şeyin bu olduğunu bilmesini istiyordum. Onu asla incitmek istemediğimi, hayatına bir yıkım topu gibi dalmak gibi bir niyetim olmadığını bilmesini istiyordum - o böylesine kırılabilir bir camın altında yaşarken değil.

"Eee? Öyle miydi?"

Ama neye ihtiyacım olduğu önemli değildi.

Sevdiğim insanları incitmek söz konusu olduğunda asla ikinci bir şans veremedim. Altı numaralı mektup.

Ona bunları söylersem beni dışlayacak ve Mac'i ikinci kez yüzüstü bırakacaktım. Kendime bunun onun seçimi olduğunu söyleyebilirdim ama aslında benim seçimim olurdu. İnsanların kurtulmak için bahane aradığı adam bendim ve gerçek, beni kapı dışarı etmek için hediye paketinde bir nedendi. Önümde iki farklı yol vardı: Birincisi, ona kim olduğumu ve neler olduğunu anlattığım ve onun da derhal hayatımdan çıkıp gittiği yol, ikincisi ise... ne pahasına olursa olsun ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaptığım yol.

İki numaralı yol o zaman.

"Oradaydı," diye dürüstçe cevap verdim.

Alt dudağı titredi ve sanki herhangi bir zayıflık belirtisinin bastırılması gerekiyormuş gibi dudağını ısırdı. "Ve? Ne oldu?"

"Bu gizli bilgi." Piçin tekiydim ama dürüst biriydim.

"Gizli. Hepiniz aynısınız, bunu biliyor musunuz? Birbirinize her şeyinizle sadıksınız ve başkaları için hiçbir şeyiniz kalmadı. Sadece ölüp ölmediğini söyleyin. Bunu bilmeyi hak ediyorum."

"Mac'e... Kaos'a ne olduğunu bilmek... bunların hiçbiri sana iyi gelmez. Şu anda olduğundan çok daha fazla canını yakar. Güven bana."

Alay etti, burnunun kenarını ovuştururken başını salladı. Tekrar yukarı baktığında sahte gülümsemesi yerindeydi ve mavi gözleri buz gibi olmuştu.

"Telluride'a hoş geldiniz, Bay Gentry. Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız."

SUV'a tırmanıp kapıyı çarptı ve aracı geri vitese takarak yoldan çıktı.

Sık ağaçların arasında kaybolana kadar onu izledim.

Havoc bacağıma sürtündü. Ona baktım ve o da bana baktı, şüphesiz az önce olmasına izin verdiğim şey için bir embesil olduğumu biliyordu.

"Evet, pek iyi gitmedi." Colorado'nun bulutsuz gökyüzüne baktım. "Ona bir numara yaptık, Mac. Nasıl kazanacağımıza dair bir ipucun varsa

dinliyorum."

Kamyonumun bagaj kapağını açtım ve eşyalarımı boşaltmaya başladım.

Geçici olabilirdi ama Ella kalmama izin verdiği sürece buradaydım. Çünkü bir numaralı mektupla yirmi dört numaralı mektup arasında bir yerde ona aşık olmuştum. Sözlerine, gücüne, anlayışına ve nezaketine, imkansız koşullar altındaki zarafetine, çocuklarına olan sevgisine ve kendi başına ayakta durma kararlılığına aşık olmuştum. O kadının kalbime sahip olması için binlerce neden sayabilirim.

Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü sevdiğim kadın olmasına rağmen onun için sadece bir yabancıydım. Hem de istenmeyen bir yabancı.

Hak ettiğimden daha fazlasıydı.

Altıncı Bölüm

ELLA

Mektup

#17 Ella,

Burada tempo artıyor, bu da yarı nimet yarı lanet. Sıkılmaktansa meşgul olmayı tercih ederim ama meşguliyetin de kendine özgü sorunları var. Yeniden konuşlanma için sürekli erteleniyoruz, ama umarım yakında onay alırız ve Telluride turu için belirlediğimiz tarihi tutabilirim, eğer beni hala kabul ederseniz. Uyarı, kardeşini getiriyorum ve son zamanlarda kokuyor.

En azından zaman daha hızlı geçiyor, tıpkı bu mektuplar gibi. Tekrar yazmaya başlamadan önce senden bir mektup almayı bile beklemediğimi fark ettim. Belki de kalemi kâğıda koymanın basitliği, yazdıklarıma tepki verdiğini görmemek bunu bu kadar kolay, neredeyse zahmetsiz kılıyor.

Bana ne demiştin? Eğer göçebe olmaktan vazgeçmek istersem nereye yerleşeceğimi sormuştun. Göçebe mi? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Beni özel olarak görebileceğim bir şekilde çağıran bir yer bulamadım. Evler, apartmanlar, barakalar vardı. Şehirler, banliyöler ve bir çiftlik. Dünyanın dört bir yanında bulundum ama bu ekiple seyahat etmek, dünyanın sadece en çok acı veren kısımlarını gördüğüm anlamına geliyor.

Sanırım kendimi bağlı hissedeceğim bir yer istiyorum. Toprağa, insanlara, topluma bağlı. Kancalarını o kadar derine batıran bir yer ki, köklerin büyümesine izin vermekten başka seçeneğim yok. Yeryüzünün gökyüzüne değdiği, kendimi önemsiz ya da klostrofobik hissetmeden küçük hissettiren bir yer. Şehirler dışarıda -hatırlayın, ben insanlardan hoşlanan biri değilim- bu yüzden belki küçük bir kasaba, ama kaçınılmaz olarak yaptığınız hatalardan kaçamayacağınız kadar küçük değil. Hata kategorisinde bir profesyonelim ve insanların genellikle beni kovmayı affetmekten daha kolay bulduklarını öğrendim.

İsim meselesine gelince, şuna ne dersiniz: Colt onaylı turu almak için Telluride'a gittiğim gün, size tam adımı söyleyeceğim. Hiçbir OPSEC politikasından şu anda nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim, ama bir bakıma biraz eğlenceli. Size kendimi tanıtabileceğim ve bu arada siz de kapınıza gelen her yabancının ben olup olmadığını merak edeceksiniz. Bir gün öyle olacak.

Ve cidden. Noel'e bir aydan az kaldı. Çocuğa bir köpek yavrusu al. Ve Maisie'ye benim için sarıl. Bu ay kemoterapinin nasıl gittiğini bana haber ver.

~ Kaos

...

"Kim olduğunu sanıyor bu herif?" Kapı arkamdan çarparak kapanırken tersledim. Belki de ben çarpmışımdır. Her neyse.

Boğazımda düğümlenen kederi bastıracağını umarak öfkenin içimden akıp gitmesine izin verdim. Kaos Ryan'la birlikteydi. Bir parçam zaten biliyordu -Ryan öldüğünde mektupları kesilmişti- ama tahmin etmek ve bilmek inanılmaz derecede farklı hissettiriyordu.

Ryan ve Kaos'u kaybetmiştim ve Beckett Gentry'yi kahraman kompleksi olan berbat bir teselli ödülü gibi elime tutuşturmuşlardı.

Tanrı aşkına, Ryan. Kurtarılmaya hiç ihtiyacım olmadığını biliyorsun.

"Kim?" Ada kafasını mutfaktan çıkararak sordu.

Çamurlu botlarımı tekmeledim ve kaşlarını biraz daha yukarı kaldırabilseydi saçlarının hizasına gelecek olan Hailey'e doğru yöneldim.

"Gentry!"

Hailey *Cosmo* dergisinin bir sayfasını daha çevirirken, "Tek kelimelik cevaplara rağmen kocaman bir erkek şekeri ısırığı," dedi.

Homurdandım, yarı onun fikrine yarı da hala *Cosmo* okuduğu gerçeğine. Hâlâ *Cosmo'nun* evrenin sırlarını sakladığı bir yaşam evresindeydi. Ben *Good Housekeeping* ve *Professional Women*'s

Senden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayacağına dair testlerin olmadığı bir *dergi.*

Yirmi beş yaşındaydım, biri yaşam savaşı veren altı yaşında ikizlerim vardı ve her boş dakikamı alan kendi işimin sahibiydim. Hiçbir erkek benden hoşlanmıyordu. Ryan'ın eşyalarıyla birlikte gelen künyesini çekiştiriyor, gergin bir alışkanlıkla zincirde bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordum.

"Ne? Öyle. Sakalını gördün mü? Şu kolları?"

Evet ve evet.

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Dergisinin sayfalarına göz gezdirdi. "Marvel evreninde Chris Pratt'in rolünü almak üzere gibi göründüğünü söylemem gerekiyorsa, o zaman çok ileri gitmişsin demektir, Ella. O gözler mi? Unh." Sandalyede arkasına yaslandı ve hülyalı bir şekilde tavana baktı. "Ve Kasım'a kadar burada."

Kasımda. O adam önümüzdeki yedi ay boyunca benim mülkümde olacaktı.

"Süper güçlü, düşünceli, gizli acı çeken bir bakışı var. Bir kadının onu kendine çekmek istemesine neden oluyor ve-"

"O cümleyi bitirme."

"Oh, kıza biraz rahat ver. Bu çocuk bakılacak gibi değil," diye onayladı Ada resepsiyon masasına yaslanarak. "Yine de insan ilişkileri konusunda biraz çalışması gerekebilir."

"Bu çocuk özel harekatçı." Bunu bir lanetmiş gibi söyledim.

"Peki bunu nereden biliyorsun? Köpeği yüzünden mi? Mülkte köpek beslemek konusunda hâlâ çekincelerim var ama iyi huylu görünüyordu ve Labradorlar o kadar saldırgan olamaz, değil mi?" Ada, Hailey'nin ne okuduğunu görmek için masanın üzerinden baktı.

"Birincisi, Labradorlar kesinlikle bu kadar agresif olabiliyor, bu yüzden o bir özel operasyon köpeği, ya da öyleydi. Her neyse işte. O onun idarecisi."

Ada, derginin sayfalarını çevirirken, "Yürüme mesafesinde çekici, bekâr bir erkek var diye kendini biraz garip hissediyorsun diye hemen varsayımlarda bulunma," diye uyardı.

"Bekâr olduğunu nereden biliyorsunuz?" Onu Facebook'ta takip etmişler miydi? Onun gibi adamların Facebook'u var mıydı? Ryan hiç kullanmadı. Bunun bir sorumluluk olduğunu söyledi.

"Kimse bekar değilse, yedi ay boyunca sadece köpeğiyle giriş yapmaz."

"Evet, şey, önemli değil. Onu Ryan gönderdi."

Her iki kadın da bana bakarken dergi masaya çarpıp sayfaları dalgalandırdı. İlk tepki veren Ada oldu, titrek bir nefes aldı.

"Konuş."

"Sanırım Ryan şu ölüm mektuplarından birini yazdı ve Telluride'a gelip bana göz kulak olmasını istedi. Ciddiyim. Ryan öleli üç ay oldu ve hâlâ hayatımda olması gereken erkekler hakkında bana fikir veriyor." Zorla bir kahkaha attım ve duygularımı ait oldukları küçük kutuya geri ittim.

Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey yaşamanın en kötü yanı ne? Hiçbir şey hakkında hiçbir şey hissetmeyi göze alamazsınız, yoksa her şeyi hissedersiniz. Başını belaya sokan da bu.

"Emin misin?" Hailey sordu.

"Mektubu falan okumadım ama söylediği buydu. Görünüşüne, köpeğine... hareket tarzına bakılırsa." Saniyeler içinde beni tepeden tırnağa değerlendirmişti ve bu cinsel bir şey değildi. Beynindeki ayrıntıları sanki bilgisayarı açıkmış gibi net bir şekilde kategorize ettiğini görmüştüm. "Ryan gibi hareket ediyor. Gözleri Ryan'ınki gibi tarıyor... babamınki gibi." Boğazımı temizledim. "Umarım babam gibi o da sıkılır ve çabucak yoluna devam eder." Erkekler böyle yapar, değil mi? Giderler. Ryan niyetleri konusunda dürüst davranmıştı, oysa babam dişlerinin arasından yalan söylemişti. Jeff de daha iyi değildi, istediğini elde etmek için küçük hikâyeler uyduruyor ve bunun sonuçları olacağını anladığı anda kaçıyordu. Yalanlar her zaman terk etmekten daha kötü olmuştu.

En azından Gentry, Ryan'ın onu buraya gönderdiği konusunda açık ve dürüst davranmıştı. Dürüst, kötü seçimlerle başa çıkabilirdim. Yalanlar kasıtlıydı,

Bencilce nedenlerle acı çektirmek affedilemez.

"Ne yapacaksın?" Hailey kendi pembe dizisinde ön sıradaymış gibi öne doğru eğildi.

"Onu görmezden geleceğim. Ryan'a karşı görevini yerine getirdiğini hissettiğinde yakında gidecek ve ben de o kapıyı... her şeye kapatabileceğim." *Kaos üzerine.* "Bu arada Maisie'yi okuldan alacağım çünkü iki saat içinde taramaları için Montrose'da olmamız gerekiyor. Şu anda önemli olan bu. Büyük bir suçluluk kompleksi olan Chris Pratt benzeri biri değil."

Neredeyse ofisime dönmek üzereydim - Maisie'nin tedavi dosyasına ihtiyacım vardı - Hailey'nin güldüğünü duydum.

"Ha! Demek fark *ettin*!"

"Önemli olmadığını söyledim. Öldüğümü söylemedim." Elimde bir cilt, fuayeye doğru koştum, bu Pazartesi Bay Gentry dışında kimsenin olmamasına şükrediyordum.

"Peki ya o gözler? Tıpkı zümrüt gibi, değil mi?" Cidden, Hailey ortaokul yıllarına geri dönmüştü.

"Elbette," dedim başımı sallayarak ve botlarımı tekrar giydim. "Ada, sen de Okuldan sonra Colt mu? Hay aksi. Hücre sanatı projesini de yarın teslim etmesi gerekiyor. Kenarının bir kat daha boyanması gerekiyor, yapabilir misin-?"

"Kesinlikle. Merak etmeyin. Git kızımıza iyi bak."

"Teşekkür ederim." Bundan nefret ediyordum, her şeyi onlara bırakıp gitmekten, Colt'un ihtiyacı olan bir şeyi daha terk etmekten. Ama ihtiyaçlar mevsimlere göre değişirdi, değil mi? Bu sadece Maisie'nin bana daha çok ihtiyaç duyduğu bir dönemdi. Sadece bunu atlatmasını sağlamalıydım ve Colt'un bir dahaki sefere bana ihtiyacı olduğunda orada olacaktım.

Telefonumdaki saate bakıp küfrederek verandanın merdivenlerinden aşağı koştum, neredeyse sonuncusunu kaçırıyordum. Ahşap korkuluklara tutundum, ivmem beni basamakların dibinde dönmeye ve çok uzun, çok sağlam bir figüre doğru gönderdi.

Kocaman kolları olan biri sadece beni yakalamakla kalmadı, aynı zamanda Maisie'nin ciltleyicisini ve telefonumu çamura düşmekten

kurtardı.

"Whoa." Beckett beni sabitledi ve sonra geri adım attı.

Bir an için ona göz kırptım. Adamın refleksleri deliceydi. *O özel harekatçı, moron.*

"Geç kaldım." Ne? Neden teşekkür etmek ya da sosyal bir şey söylemek yerine bu sözcükler ağzımdan çıkmıştı?

"Görünüşe göre." Dudaklarında hafif bir dönüş vardı ama buna tam bir gülümseme diyemezdim. Daha çok hafif bir eğlence gibiydi. Dosyayı ve telefonumu uzattı, ben de gariplik tarihinin en garip alışverişi gibi gelen bir şeyle onları aldım. Yine de, ben kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını söylerken adam beni resmen kurtarıyordu.

"İhtiyacın olan bir şey var mıydı?" Dosyayı göğsüme bastırdım. Belki de sözlerimi ciddiye almıştı ve Telluride'den ya da en azından benim arazimden gidiyordu.

"Sanırım kaçırdığım bir anahtar var. Rıhtımın kapısı mı?" Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

"Sanırım bu gitmeyeceğin anlamına geliyor."

"Hayır. Dediğim gibi, söz verdim-"

"Ryan. Anladım. Peki, ç e k i n m e y i n . . . " Kolumu dışarıya doğru salladım.

sanki cümlenin sonu sihirli bir şekilde kavakların arasından belirecekmiş gibi. "Yap... ne yapacaksan yap."

"Olur." Ağzı yine o yarı gülümseyen şeyi yaptı ve gözlerinde kesin bir parıltı vardı. Beklediğim yanıt bu değildi. "Yani, geç mi kaldın?"

Kahretsin. Telefonumu ters çevirdim. "Evet. Kızım için bir randevum var ve gitmem gerekiyor. Hemen."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Vay canına, samimi görünüyordu. Buraya gerçekten soru sormak için gelmiş olmasına şaşırmakla, bir yabancının otomatik olarak hayatımı idare edemeyeceğimi varsaymasına sinirlenmek arasında gidip geldim.

Gerçekten yapamayacağım gerçeği kesinlikle göz önünde bulundurulmadı.

Belli ki kızgınlık kazanmış.

"Hayır. Bakın, üzgünüm ama bunun için zamanım yok. Hailey'den kapı anahtarını iste, o-"

"Ön büro. Sorun değil."

Ve Hailey'nin kim olduğunu fark etmişti... Mükemmeldi. Tam da ihtiyacım olan şeydi, o gittiğinde kaçınılmaz olarak kalbi kırılacak olan aşık bir resepsiyonist.

"Bunun için hiç zamanım yok," diye mırıldandım.

"Öyle deyip duruyorsun." Beckett yana doğru adım attı.

Odaklanamadığım için başımı sallayarak yanından geçtim, Tahoe'mun kapısını açtım ve dosyayı yolcu koltuğuna fırlattım. Motoru çalıştırdım, telefonumu şarj etmek için prize taktım ve sonra arabayı vitese taktım.

Sonra frene bastım.

Sinirlenmek başka bir şeydi. Tam bir sürtük olmak? Bu tamamen başka bir şeydi.

Beckett ön kapıya ulaştığında camı indirdim. "Bay Gentry?"

Döndü ve kendini ayrı bir varlıktan çok Beckett'ın bir gölgesi, bir uzantısı gibi hisseden Havoc da döndü.

"Adımlar için teşekkür ederim. Beni yakaladığın için. Cilt. Telefon. Bilirsin işte.
Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene hiç gerek yok." Dudakları sert bir çizgi halinde kıvrıldı ve tanımlanamayan bir bakış ve baş hareketiyle ana evin içinde kayboldu.

Adını koyamadığım bir duygu içimden geçerek sinir uçlarım boyunca hızla ilerledi. Elektrik çarpması gibi, ama sıcak. Neydi bu duygu? Belki de birkaç ay önce kapattığımda duyguları tanımlama yeteneğimi kaybetmiştim.

Her neyse, ona odaklanacak zamanım yoktu.

On dakika sonra ilkokulun önünde durdum ve "sadece okul servisi" şeridine park ettim. Yazık bana, otobüsler daha gelmemişti.

Üç saat daha vardı ve randevusuna zamanında yetişmek için her dakikaya ihtiyacım vardı.

Okulun kapılarını açtım ve penceredeki panoya adımı karalayarak Maisie'nin çıkışını imzaladım.

"Hey, Ella," dedi resepsiyonist Jennifer sakızını şapırdatırken. Benden biraz daha büyüktü, Ryan'ın sınıfıyla birlikte mezun olmuştu. "Maisie arkada; seni geçireyim."

Çift kapı, giriş için evrensel kabul işareti olan vızıldadı ve içeri girdim, Maisie'yi koridordaki bir bankta otururken buldum, yanında Colt ve diğer yanında müdür Bay Halsen vardı.

"Bayan MacKenzie." Paskalya desenli kravatını düzelterek ayağa kalktı.

"Bay Halsen." Başımı salladım, sonra dikkatimi üç dakika önceki en büyük çocuğuma çevirdim. "Colton, burada ne işin var?"

"Seninle geliyorum." Banktan atladı ve Colorado Avalanche sırt çantasının kayışlarını çekiştirdi.

Kalbim biraz daha burkuldu. Bu şey son birkaç aydır o kadar hırpalanmıştı ki artık normalin nasıl bir şey olduğundan bile emin değildim. "Tatlım, yapamazsın. Bugün olmaz."

Bugün tarama günüydü.

Yüzü alışık olduğum o inatçı ifadeye büründü. "Ben gidiyorum."

"Gitmiyorsun ve tartışacak zamanım yok Colt."

İkizler anlamlı bir bakış paylaştılar, benim asla konuşmayı ya da yorumlamayı umamayacağım bir dilde çok şey anlatan bir bakış.

"Sorun değil," dedi Maisie, banktan atlayıp onun elini tutarak. "Ayrıca, kızarmış tavuk gecesini kaçırmak istemezsin."

Gözleri bana hançer gibi bakıyordu ama kız kardeşi için yumuşaklıktan başka bir şey ifade etmiyordu. "Tamam. Seni bacaklarından kurtaracağım."

Sarıldılar, bu bana her zaman bir yapbozun iki parçasının birbirine uyması gibi gelmiştir.

O bakışlardan birini daha paylaştılar ve sonra Colt küçük bir yetişkin gibi başını sallayıp geri çekildi.

Onun hizasına kadar diz çöktüm. "Bud, gitmek istediğini biliyorum ama bugün olmaz, tamam mı?"

"Onun yalnız kalmasını istemiyorum." Sesi yumuşak bir fısıltı gibiydi.

"Olmayacak, söz veriyorum. Bu gece geri geleceğiz ve seni bilgilendireceğiz."

Kabul etme ya da veda etme zahmetine bile girmedi, sadece küçük topuklarının üzerinde döndü ve koridorda sınıfına doğru yürüdü.

Daha sonra hasar kontrolü yapacağımı bildiğim için iç çektim. Ama sorun da buydu zaten. Her zaman *sonraydı.*

Maisie küçük elini benimkinin içine soktu. Şu anda ona söz bile verilemezdi, bu da ne kadar nefret etsem de Colt'un beklemesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Bayan MacKenzie-" Bay Halsen kalın çerçeveli gözlüklerindeki görünmez kiri sildi.

"Bay Halsen, görevi ilk devraldığınızda ben de bu koridorlarda bir çocuktum. Bana Ella deyin."

"Ella, başka bir randevuya gittiğini biliyorum-"

Nefes al. Nefes verin. Müdüre bağırmayın.

"Ama geri döndüğünüzde Margaret'in devamsızlığını tartışmamız gerekiyor. Bu onun eğitim kalitesini etkiliyor ve bu konuda gerçek bir tartışma yapmamız gerekiyor."

"Bir tartışma," diye tekrarladım çünkü aklımdan geçenleri söylersem bu çocuklarıma iyi yansımazdı.

"Evet. Bir tartışma."

"Maisie'nin devamlılığı üzerine." Sanki anaokulu devamsızlığı umurumdaydı. Maisie yaşam savaşı veriyordu ve adam *K'nin* kanguru anlamına geldiğini tartıştıkları günü kaçırıp kaçırmadığını mı tartışmak istiyordu?

"Evet, Margaret'in katılımıyla ilgili bir tartışma."

Bir eğitimci olarak başka bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm.

Maisie'ye baktım, onun alamet-i farikası olan alnı büzülmüştü.

Benim bakışım olduğu için çok iyi tanıdığım bir bakış. Senkronize olarak

Bay Halsen'e baktı.

"Evet, hemen ilgileneceğiz."

Kemoterapiden sonra. Ve taramalardan. Mide bulantısı ve kusma. Kan değerlerinin düşmesi. Ve kendi vücudu ona karşı olan bir çocukla gelen diğer her şey.

...

İki saat sonra San Juan Kanser Merkezi'nde oturduk, ben muayene masasının ucunda volta atarken Maisie bacaklarını ileri geri tekmeleyerek o gün için seçtiği iPad uygulamasıyla savaşıyordu.

Zemini yıpratmaktan başka bir şey yapamayacak kadar heyecanlıydım. *Lütfen çalışıyor olsun*. Sessiz duam, gönderdiğim diğer milyonlarca duayla birlikte yükseldi. Tümörün küçülmesine, ameliyatla alabilecekleri kadar küçülmesine ihtiyacımız vardı. Aylarca süren kemoterapinin bir işe yaramasına ihtiyacım vardı.

Ama ameliyatın ne kadar tehlikeli olacağını da biliyordum. Minik kızıma baktım, sıcak pembe beresi ve ona uygun çiçeği beyaz duvarlarda göze çarpıyordu. Beş aydır bana sürekli eşlik eden panik boğazımda düğümlendi; keşkeler ve acaba'lar akıl sağlığımı çalan hırsızlar gibi saldırıyordu. Ameliyat onu öldürebilirdi. Tümör kesinlikle onu öld*ürecekti.*

"Anne, otur, başımı döndürüyorsun."

Muayene masasının geniş tarafında yanına oturdum ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Eee?" Dr. Hughes içeri girip Maisie'nin çizelgesindeki bir şeyi karıştırırken sordum.

"Merhaba, Doktor!" Maisie coşkuyla el salladı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Ella." Kaşını kaldırdı. "Merhaba Maisie." "Özür dilerim. Merhaba, Dr. Hughes. Son zamanlarda terbiyem çığlık atarak kaçıyor." I

ellerimi yüzüme sürdüm.

"Sorun değil," dedi, dönen tabureyi alarak.

"Taramalar ne diyor?"

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Nefesim kesildi ve kalbim duracakmış gibi çarptı, beş ay önce her şey başladığından beri duymak istediğim ama bir o kadar da korktuğum kelimeleri bekliyordum.

"Zamanı geldi. Kemoterapi tümörü ameliyat için yeterince küçülttü." Küçük kızımın hayatı benim ellerimden çıkmak üzereydi.

Yedinci Bölüm

BECKETT

Mektup

#7 Kaos,

Colorado Çocuk Hastanesi'nin koridorunda dizlerimin üzerinde bir not defteriyle oturuyorum. Size bugünün hangi gün olduğunu söylerdim ama gerçekten hatırlayamıyorum. Kanser dediklerinden beri her şey bulanık.

Maisie kanser.

Belki birkaç kez daha yazarsam, bir türlü uyanamadığım bu puslu kâbus yerine gerçekmiş gibi gelir.

Maisie kanser.

Evet, hala gerçek gibi gelmiyor. Maisie. Var.

Kanser.

Jeff gittiğinden beri ilk defa yeterli olmadığımı hissediyorum. On dokuz yaşında ikiz mi? Kolay değildi ama yine de nefes almak kadar doğaldı. O gitti. Onlar doğdu. Anne oldum ve bu beni ruhumun temelinden değiştirdi. Colt ve Maisie benim her şeyim oldu ve bunaldığımda bile, sahip olduğum her şeyi onlara verirsem onlar için yeterli olabileceğimi biliyordum. Ben de öyle yaptım ve oldum. Fısıltıları, onları bırakıp üniversiteye gitmem yönündeki önerileri, her şeyi görmezden geldim çünkü çocuklarım için benden daha iyi bir yer olmadığını biliyordum.

Birkaç sorunum olabilirdi ama her zaman yeterli olduğumu biliyordum. Ama bu? Bunun için nasıl yeterli olacağımı bilmiyorum.

Sanki doktorlar yabancı bir dil konuşuyor, anlamam gerekiyormuş gibi harfler ve sayılar atıyorlar. Tahliller, taramalar, tedavi olasılıkları ve kararlar. Tanrım, vermem gereken kararlar.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Maisie kanser.

Ve bunu atlatması için yeterli olup olmadığımı bilmiyorum ve o da bunu atlatmak zorunda. Kızımın burada olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. İhtiyaç duyacağı her şeyi nasıl sağlayabilirim ve Colt'a nasıl normallik hissi verebilirim?

Ve Colt... genetik sonuçları geldiğinde, Colt ve benim gen mutasyonu için test edilmemiz gerektiğini söylediler. O iyi, Tanrı'ya şükür. İkimiz de iyiyiz ve ikimiz de bu hastalığı taşımıyoruz. Ama ikisini de kaybetme ihtimalinin olup olmadığını öğrenmek için beklediğim o anlar? Düşüncesi bile nefesimi kesiyordu.

Ama yeterli olmak zorundayım, değil mi? Başka seçeneğim yok. Monitörde o iki kalp atışını gördüğüm an gibi. Başarısız olma seçeneğim yoktu. Ve şimdi de başarısız olmamın bir yolu yok.

Maisie kanser ve sahip olduğu tek şey
benim. Sanırım tavşan deliğinden aşağı
iniyorum.
~ Ella

...

Kulübemin hemen arkasındaki küçük göle uzanan iskeleye adım attım ve ağırlığımı test ettim. Evet, bu şeyin yeniden inşa edilmesi gerekecekti. Kapıyı kilitli tutmalarına şaşmamalı.

Güneş tam tepemde uzanıyor, sert sabahı kesiyordu. Neredeyse iki haftadır Colorado'daydım ve buradaki havanın anahtarının kat kat giyinmek olduğunu öğrenmiştim, çünkü sabah kar yağıyor olabilirdi ama akşam yemeğinde hava neredeyse yetmişe geliyordu. Doğa Ana'nın burada ciddi ruh hali değişimleri vardı.

Gölden hafif bir sis yuvarlanıyor, gölün ortasında yaklaşık yüz metre ötede duran küçük adanın kıyıları boyunca uzanıyordu. Eninde sonunda rıhtımın ucunda bağlı olan küçük sandalı kullanmam ve kürek çekmem gerekeceğini biliyordum.

Mac oraya gömüldü.

Geri dönmek için izin verilmediğinde neredeyse ölüyordum.

Yine de Ella'yla yüzleşmek zorunda kalmayacağım, ne yaptığımı, neden benim hayatta olduğumu ve kardeşinin olmadığını anladığında yüzündeki ifadeyi göremeyeceğim için içimde büyük bir rahatlama vardı.

Havoc sıçrayıp paltosundaki suyu silkeledi ve Kong'u ayaklarımın dibine bıraktı, yaklaşık yirminci kez suya girmeye hazırdı. Son birkaç haftadır bütün gün yatmaktan huzursuzdu ve ben de öyleydim.

Kalçalarımın üzerine çöktüm ve onu kulaklarının arkasına, en sevdiği yere sürtmeye başladım. "Tamam kızım. Seni kurulayıp bir iş bulmaya ne dersin? Çünkü burada bir çift ölü ağırlık gibi daha fazla kalırsak çıldıracağım. Ve dürüst olmak gerekirse, her an cevap vermeye başlamanı bekliyorum, bu yüzden biraz insan teması gerekebilir."

"Köpeğinle konuşman sorun değil," diye küçük bir ses geldi arkamdan. "Bu seni delirtmiyor ya da başka bir şey yapmıyor." Ses tonu aksini söylüyordu.

Omzumun üzerinden baktım ve kapının diğer tarafında duran, kot pantolon ve Broncos tişörtü giymiş bir çocuk gördüm. Saçları kafa derisine kadar kırpılmıştı, daha doğrusu kırpılmıştı ve hafif sarı tüylerle yeniden uzuyordu. Beni baştan aşağı süzerken, dolgun kaşları kristal mavisi gözlerinin üzerinde bir araya toplanmıştı.

Ella'nın gözleri.

Bu Colt'tu. Bunu iliklerime kadar biliyordum.

Çocuklarla konuşmak hakkında hiçbir şey bilmediğimin farkında olarak ses tonumu yumuşatmak için elimden geleni yaptım. Onu korkutmamanın başlamak için iyi bir yer olduğunu varsaydım. "Ben her zaman Havoc'la konuşurum."

Cevap verir gibi kuyruğunu salladı.

"O bir köpek." Sözleri, sesindeki özlemle ve gözlerinin Havoc'a sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi kilitlenmesiyle çelişiyordu.

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım ve o da omurgasını dikleştirip bana baktı.

Çocuk kolay kolay korkmazdı, bu da burada yarı şansım olduğu anlamına geliyordu.

"Delilik konusunda endişelenmeniz gereken şey onlarla konuştuğunuz zaman değildir."

ona söyledi. "Size cevap vermeye başladıkları zaman."

Dudakları bir an için büzüldü ve öne doğru bir adım atarak yarım kapının üzerinden Havoc'a baktı. "Yani sen deli misin?"

"Öyle misin?"

"Hayır. Ama altı ay boyunca kulübelerimizden birine sahip olacaksın. Bunu kimse yapmaz. Deli insanlar hariç." Yüz ifadesi beni yargılamakla Havoc'a imrenmek arasında gidip geliyordu.

Ella'ya bir köpek alması için yalvarmıştı ve Ella da neredeyse razı olacaktı ki Maisie'ye teşhis konuldu. Ama bunu bilmemem gerekiyordu. Futbol oynamak istediğini ama Ella'nın beyin sarsıntıları konusunda çok endişeli olduğunu ve onu futbola ittiğini bilmemem gerekiyordu. Bu yıl snowboard dersleri alması gerektiğini ya da kız kardeşi saçlarını kaybettiği için doğum gününde tüm saçlarını kazıttığını bilmemeliydim.

Onu tanımamam gerekiyordu ama tanıyordum. Ve bunu ona söyleyememek cehennem gibiydi.

"Aslında, yedi aylığına kiraladım. Ve insanları yargılamak için biraz kısa görünüyorsun." Kollarımı kavuşturdum.

Hiç tereddüt etmeden benim duruşumu yansıttı. "Bu seni daha da deli yapıyor.

Ve annemin ya da kız kardeşimin etrafında deli insanların olmasına izin vermem." "Aah, evin erkeği sensin."

"Ben bir erkek değilim. Altı yaşındayım ama yakında yedi olacağım."

"Anlıyorum." Gülümsememi bastırdım, sekiz ay daha yedi yaşında olmayacağının farkındaydım. Ama o yaşta zaman tamamen göreceliydi. "Ben deli değilim. En azından *o* benim deli olduğumu düşünmüyor." Havoc'a doğru başımı salladım.

"Nereden biliyorsun? Çünkü seninle konuşursa deli olduğunu söylemiştin." Bir adım öne çıktı ve ellerini köprücük kemiğine kadar gelen kapının tepesine dayadı. Kıymık batmaması için zımparalamam gerekiyordu.

Adamım, Havoc'a aşık olmuş gözleri vardı. "Onu görmek ister misin?"

İrkildi, geri adım attığı sırada bakışları benimkilere doğru uçtu.

"Yabancılarla, özellikle de misafirlerle konuşmamam gerekiyor."

"Buna tamamen saygı duyuyorum. Ancak bu seni buraya gelmekten alıkoymadı." Arkasına baktım, kulübemin arkasına gelişigüzel park edilmiş mavi, çocuk boyundaki atv'yi gördüm. En azından koltuğun üzerinde duran bir kask vardı.

Bunun onu Ella'dan kurtarmayacağına dair bir his vardı içimde.

"Hiç kimse bu kadar uzun süre kalmamıştı ve asla bir köpekle kalmamıştı. Burada çalışmıyorlarsa ya da aileden değillerse. Ben sadece..." Melodramatik bir iç çekiş yaptı ve başı öne eğildi.

"Havoc'u görmek istemiştin."

Kafasını kaldırmadan başını salladı.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" Yavaşça ilerledim, sanki çok hızlı hareket edersem ürküteceğim vahşi bir hayvanmış gibi. Kapıya ulaştığımda metal kapağın mandalını açtım ve sallanarak açılmasına izin verdim.

"Ada bir iş köpeği olduğunu söylüyor. Ama özel ihtiyaçları olan bir köpek gibi değil. Sınıfımda onlardan bir tane olan bir kız var. Çok havalı ama ona dokunamıyoruz." Gözlerini yavaşça kaldırdı, çatışması o kadar açıktı ve gözlerinde ifade buluyordu ki kalbim göğsümde yerinden fırladı.

"Biraz geri çekilirsen, onu sana getiririm."

Yutkundu ve Havoc'tan bana baktı, sonra da kararını vermiş gibi başını salladı. Sonra geriye doğru yürüdü, bize iskeleden inip sağlam bir zemine çıkmamız için yeterli alan bıraktı.

"O bir iş köpeği. O bir asker."

Bana bir kaşını çattı ve sonra şüpheyle Havoc'a baktı. "Onların kulaklarının sivri olduğunu sanıyordum."

Gülümsemem serbest kaldı. "Bazıları öyle. Ama o bir laboratuvar köpeği. İnsanların ve diğer şeylerin kokusunu almak için eğitildi. Artı, çok iyi yakalama oyunu oynar."

Gözlerinde saf bir özlemle öne doğru bir adım attı ama çok yaklaşmadan önce bana baktı. "Onu sevebilir miyim?"

"Sorduğunuz için minnettarım. Ve evet, alabilirsin." Havoc'a hafifçe başımı salladım ve o da dilini dışarı çıkararak ilerledi.

Kız kutsal bir şeymiş gibi dizlerinin üzerine çöktü ve boynunu okşamaya başladı. "Selam kızım. Gölü sevdin mi? En sevdiğim yerdir. Havoc ne tür bir isim?"

Ve bum. İşim bitmişti. Çocuk benden ona Ay'ı teslim etmemi isteyebilirdi ve ben de bir yolunu bulurdum. İfade olarak Ella'ya, duruş olarak da Ryan'a çok benziyordu. Bu özgüven ona bir erkek olarak çok iyi hizmet edecekti.

"Bak şimdi kim deli, köpeklerle konuşuyor." Dilimi şaklattım.

Havoc'un arkasından bana ters ters baktı. "O karşılık vermiyor."

"Elbette öyle." Yanına çöktüm. "Kuyruğunu nasıl salladığını görüyor musun? Bu yaptığın şeyden hoşlandığının kesin bir işareti. Ve başını kaşıyacağın yere doğru nasıl eğiyor? Sana orayı kaşımanı istediğini söylüyor. Köpekler her zaman konuşur, sadece onların dilini konuşmanız gerekir."

Gülümsedi ve kalbim yine yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Saf güneş ışığı gibiydi, o zamandan beri yaşamadığım katıksız bir neşe... Ne zaman olduğunu bile hatırlayamıyordum.

"Onun dilini mi konuşuyorsun?"

"Elbette. Ona bakıcı diyorlar ama aslında o benim."

"Onunla sen mi ilgileniyorsun?" Kafasını kaldırıp bana bakma zahmetine girmedi, belli ki Havoc'u incelerken çok eğleniyordu.

"Eskiden öyleydim. Gerçi ikimiz de emekli oluyoruz." "Yani sen bir asker misin?"

"Evet. Eskiden öyleydim. Eskiden öyleydim." Elimi alışkanlıktan Havoc'un sırtında gezdirdim.

"Peki şimdi nesin?"

Cevabı inanılmaz derecede ağır olan masum bir soru. On yıl boyunca askerlik yaptım. Bu benim koruyucu aile cehenneminden çıkış yolumdu. Mümkün olan en iyi asker olmuştum çünkü başarısızlık bir seçenek değildi, hele ki geldiğim hayata geri dönmek anlamına geliyorsa. Onlara beni kovmaları için asla bir sebep vermeyeceğime dair kendime söz verdim ve on yıl boyunca Ordu'yla yatıp Ordu'yla kalktım.

birim. Yerimi hak etmiştim.

"Gerçekten bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bunu anlamalısın." Çocuk bana ciddi bir yan bakış fırlattı. "Yetişkinlerin bu tür şeyleri bilmesi gerekir."

Göğsümden bir kıkırdama yükseldi. "Evet, bunun üzerinde çalışacağım." "Amcam bir askerdi."

Karnım yere çarptı. Buradaki sınır neydi? Senin olmayan bir çocuğa ne kadarını söylemen gerekiyordu? Ella onun neyi bilmesini isterdi?

Neyse ki uzun süre düşünmeme gerek kalmadı çünkü cipi kulübemin yanındaki toprak yoldan hızla aşağı indi. Frene bastı ve lastiklerin etrafında bir kir bulutu oluştu. Kalbim beklentiyle çarptı. Neydim ben? On beş yaşında mıydım?

"Lanet olsun. Beni buldu." "Hey," dedim usulca.

Bakışlarımla karşılaştı, burnu ve ağzı büzüşmüştü.

"Küfür etme."

"Bok kötü bir kelime değil," diye mırıldandı.

"Yeterince yakın. Her zaman kullanılacak daha iyi bir kelime vardır ve içimden bir ses annenin onları bulabilecek kadar eğitimli olduğundan emin olduğunu söylüyor. Onu gururlandır."

Yüz ifadesi düzeldi ve ciddiyetle başını salladı.

"Ayrıca, yüzündeki ifadeye bakılırsa zaten başın belada," diye fısıldadım.

"Colton Ryan MacKenzie!" Ella bize doğru yürürken bağırdı. "Tanrı aşkına, burada ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ayağa kalktım ve Havoc hemen yanıma geldi.

"Evet," diye onayladı Colt, Havoc'un diğer tarafında durarak. "Göbek adım cezalı olduğum anlamına geliyor," diye fısıldayarak sözlerini tamamladı.

Ella rıhtıma giden yolun geri kalanını yürürken içinden dalga dalga öfke yayılıyordu. Ama bu öfkenin üstünde buz gibi bir korku vardı. Bunu sanki

yanında bir kar fırtınası getirmişti. Sarı saçları, yeleğinin hemen üzerine düşen bir yan örgüyle gevşekçe örülmüştü ve o kot pantolon...

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim, o anda Colt'un içinde bir delik açıyordu.

"Eee? Kendin için ne söyleyeceksin? Dörtlünü mü alıyorsun? Kimseye söylemeyecek misin? Burada bir yabancıyla mı oturuyorsun? Beni ölümüne korkuttun!"

Tanrım, çok güzel kızmıştı, buraya geldiğimden beri ondan gördüğüm tek duygu buydu. Onunla her karşılaştığımda bana kaşlarını kaldırıp "Bay Gentry" derdi. En azından öfkesi şu anda başka bir yere yönelmişti.

"Geçmişim kontrol edildi, güvenlik iznim falan var," dedim ona.

Bana öyle bir bakış attı ki ağzım açık kaldı ve neredeyse hiç gerçek bir annem olmadığına sevinecektim. O bakış korku filmlerini aratmıyordu.

Colt'un gözleri inanılmaz derecede büyüdü ve ağzını yana doğru büzdü.

Ella kollarını kavuşturarak, "Colt," diye uyardı.

"Bir köpeği var," dedi Colt.

"Ve bu size sadece bir misafirin alanına izinsiz girmekle kalmayıp kendinizi tehlikeye atma hakkını mı veriyor? Size Bay Gentry'yi rahatsız etmemenizi açıkça söylediğim halde?"

Ahh. Sanırım bu Colt'la tanışmasının neden iki hafta sürdüğünü açıklıyordu.

"Aldırmadı. Bana onun bir iş köpeği olduğunu ve eskiden bir asker olduğunu söyledi. Tıpkı onun gibi. Bilirsiniz, Ryan Amca gibi."

Ella'nın yüzü düştü, gözlerini bir hüzün perdesi kapladı. O anda, bana yazdığı yorgunluğu gördüm. *Bazen dünya çöküyormuş gibi hissediyorum ve ortada bir tek ben varım, kollarımı uzatmış onu desteklemeye çalışıyorum. Ve ben çok yorgunum, Kaos. Hepimiz ağırlığın altında ezilmeden önce ne kadar dayanabileceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.* On yedi numaralı mektup. Mektupları yazan kadını gördüm, beni kelimelerinden başka hiçbir şeyle yakalayamamıştı.

Parmaklarım, onu kendime çekme, kollarımı ona dolama ve ihtiyaç duyduğu sürece dünyayı destekleyeceğimi söyleme ihtiyacıyla büküldü.

Burada olmamın tek nedeni buydu, onu rahatlatmak için elimden geleni yapmak.

Ama bunu söyleyemezdim çünkü Kaos'un onun için bunu yapmasına izin vermiş, hatta aşkını kabul etmiş olsa da Beckett'a izin vermezdi. Ve eğer bu sırrı neden sakladığımı bilseydi... muhtemelen beni orada Ryan'ın yanına gömerdi. Tanrı biliyordu ki bu kaderi kendim için yüzlerce kez dilemiştim.

"Eminim sana Ryan Amca'yla çalıştığını söylemiştir?" Ella sordu, bakışları onaylamaz bir ifadeyle kısa bir süreliğine benimkilere kaydı.

Beni bu yüzden ziyaret edilmeyecekler listesine koymuştu.

Colt'un ağzı açık kaldı ve bana bir tür süper kahraman pelerinim varmış gibi baktı. "Tanıyor muydun? Amcamı tanıyor muydun?"

"Öyleydi. Kardeşime en yakın olan şey oydu." Kendimi sansürleyemeden ağzımdan çıkmıştı. "Ve hayır, ona söylemedim, çünkü bilmesini isteyip istemeyeceğini bilmiyordum," dedim Ella'ya.

Gözleri bir an için kapandı ve Colt'un az önceki hareketine çok benzeyen ama onun kadar dramatik olmayan bir iç çekti.

"Varsaydığım için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Ve senin alanına girdiği için. Bir daha olmayacak." Bu son kısım doğrudan Colt'u hedef alıyordu.

Ayaklarının altındaki toprağı yavaşça tekmeledi.

"Beni rahatsız etmedi. Aslında seninle tanışmak bir onurdu Colt. Eğer annen için de uygunsa, Havoc'u her zaman ziyaret edebilirsin. Yakala-getir oynamayı gerçekten çok seviyor ve fark ettin mi bilmiyorum ama sürekli onun için fırlatmak için biraz yaşlanıyorum."

Gözlerini devirdi. "Sen yaşlı değilsin." Başını yana eğdi. "Ama ne olduğunu anlayana kadar yetişkin olduğundan da emin değilim."

"Colt!" Ella tükürdü.

Güldüm ve bana iki kafam varmış gibi baktı.

"Sorun değil," diye ona güvence verdim. "Ona söyledim, emekli olduğumdan beri gerçek bir asker değilim ve bunun beni şu anda daimi bir tatilci dışında ne yaptığından emin değilim."

"Dışarı çıkmana hâlâ şaşırıyorum. Tecrübelerime göre, özel harekatçılar

"Seni tekmeleyene ya da dışarı taşıyana kadar hizmet et."

"Terminal iznindeyim, yani kırk beş gün içinde resmiyet kazanacak."

Bir an için gardını düşürdü, omuzları yumuşadı. Sanki beni ilk kez gerçekten görüyormuş gibi bana baktı ve aramızdaki havanın kalınlaşması, ilk mektuplarımızdan beri paylaştığımız bağ yine oradaydı.

Ama ben ne olduğunu biliyordum, o bilmiyordu.

"Çıkıyorsun çünkü..." Başını eğdi, tıpkı Colt'unki gibi. "Nedenini biliyorsun."

Bilinçsizce bana doğru adım attı, gözleri benimkileri tarıyor, vermek istediğim ama veremediğim bir şeyi arıyordu. "En iyi arkadaşın öldüğü için ayrıldığını söylemiştin. Ryan için çıktın," diye bitirdi sözlerini.

"Senin için." Ağzımdan çıktığı anda onu tekrar içime çekmek, son beş saniyeyi silip baştan yapmak istedim. "İstediği şey yüzünden," diye açıklığa kavuşturmaya çalıştım ama olan olmuştu.

Geri çekildi, omuzları gerildi. Duvarlar tekrar yükseldi, bizi ayıran birkaç metreye kilometrelerce mesafe sığdırdı.

"Sanırım bugün sizi yeterince rahatsız ettik. Colt, Bay Colt'a teşekkür et. Gentry'ye psikopat bir adam kaçıran olmadığı için teşekkür et ve gidelim." "Psikopat bir adam kaçıran olmadığın için teşekkür ederim," diye tekrarladı.

"Ne zaman istersen, dostum. Dediğim gibi, eğer annen için de uygunsa, Havoc'u tekrar görmeye gelebilirsin. Seni seviyor." *Ve muhtemelen onu arada bir evden çıkarmak biraz iyi gelecektir.*

Umut, Noel sabahı gibi yüzünü aydınlattı. "Lütfen, anne? Lütfen mi?"

"Ciddi misin? Bu hareketin yüzünden zaten okuldan uzaklaştırıldın, şimdi de gelip bir yabancıyla vakit geçirmek için ayrıcalık mı istiyorsun?"

Bakışları kederle dörtlüsüne kaydı, sonra tekrar Ella'ya döndü. "Aslında pek de yabancı sayılmaz. Eğer Ryan Amca onun kardeşiyse, aileden sayılır."

Ve işte üçüncü fiyasko için kalbim gitti.

Aile, kullanmadığım ve sahip olmadığım bir kelimeydi. Aile bağlılık demekti, bağlı olduğunuz, size güvenebilecek insanlar demekti.

Aile, birliğimizdeki eşsiz kardeşliğe bile tamamen yabancı bir kavramdı.

"Bunu sonra konuşuruz Colt," dedi Ella, gözlerinin arasındaki yumuşak deriyi ovuşturarak.

"Sonra gidiyorsun!"

Eğer bu havayı aniden değiştirmediyse.

"Yarından sonraki güne kadar gitmiyorum. Şimdi arabaya bin Colt. Biz-"

"Tamam!" Havoc'u bir kez daha okşadı ve sonra kamyona doğru tepindi.

"Altı yaşından çok daha büyük görünüyor."

"Evet. Bu yıla kadar ikizler sadece yetişkinlerin yanındaydı. Arada bir misafirlerle birkaç çocuk oluyordu ama ikisi de altı yaşında ve on altı yaşına girmek üzereler. Muhtemelen onları bu kadar korumamalıydım ama..." Omuz silkti.

Onlara karşı gülünç derecede aşırı korumacıyım ama bunun farkındayım. Bir numaralı mektup.

"Kesinlikle öğretmenlerinin eline su dökemezler. Üzgünüm. Bunu görmek için." Gözlerini adaya dikti. "Zor birkaç ay oldu... Ryan'ı kaybetmek ve Maisie'yle ilgili her şey..."

"Tedavisi nasıl gidiyor?" Ayağımı hiç hakkım olmayan sulara sokarak sordum.

Başını bana doğru çevirdi. "Biliyorsun."

"Ryan." Mac'le bu konuyu uzun uzun konuşmuştuk, yani tam olarak yalan sayılmazdı. Öfkeyle baĢını salladı ve kamyonete doğru yürümeye baĢladı. "Ella," diye arkasından seslendim, hızla ona yetişmeye çalışıyordum. Neredeyse iki hafta sonra

Sabah altı mil koştuktan sonra nihayet yüksekliğe alışmıştım. Afganistan'da benzer yüksekliklere düşmediğimizden değil ama buraya gelmeden önce iki ay boyunca deniz seviyesindeydim.

"Biliyor musun?" diye karşılık verdi, dönüp bana baktı.

"Whoa!" Ona çarpmamak için omuzlarını kavradım, sonra

Ellerimi aniden bıraktım. Buraya geldiğimden beri ona iki kez dokunmuştum ve bu temas hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"Hakkımda bir şeyler bilmenden nefret ediyorum. Muhtemelen Colt'un oğlum olduğunu bilmenden, Maisie'nin teşhisini bilmenden nefret ediyorum. Kardeşim yüzünden hayatımın mahrem ayrıntılarına vakıf olan bir yabancısın ve bu hiç adil değil."

"Bunu değiştiremem. Değiştirebilseydim bile değiştirir miydim emin değilim, çünkü burada olma sebebim bu."

"Burada olmanızın nedeni o adada gömülü!"

Pek çok yönden.

"Dönüp dolaşıp aynı yere gelebiliriz. Ama ben gitmiyorum. Bu yüzden sana şu teklifi yapacağım. Bana istediğin soruyu sorabilirsin"-Ağzını açtığında parmağımı kaldırdım, Mac'in ölümünü tekrar soracağını biliyordum

-"Cevap verme iznim var ve kendimle ilgili anlatabileceğim her şeyi anlatacağım. Haklısınız. Bu kadar çok şey bilmem adil değil. Çocuklarını, hayatını, seni bilmem son derece ürkütücü. Ama Mac seni severdi ve sürekli senden bahsederdi. Siz, onlar, burası onun geri dönmeyi çok istediği eviydi ve sizden bahsettiğinde sanki yaşadığımız cehennemden bir anlığına kurtulmuş gibi oluyordu. Mahremiyetiniz ihlal edildiği için çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsiniz ama zamanda geri gidip ondan fazla paylaşmamasını isteyemem ve eğer o sihirli zaman düğmesi bende olsaydı, bunu çok daha iyi bir şey için kullanırdım, mesela onun hayatını kurtarmak için. Çünkü o burada olmalıydı. Ben değil. Ama gönderdiği kişi benim ve kalıyorum." Çenemi sıktım. Bu kadınla ilgili olan ve sahip olduğum filtreyi yok eden şey neydi? İster mektuplarını okurken, ister gözlerinin içine bakarken olsun, üzerimde bir şişe tekilanın dilimi gevşetmesinden daha kötü bir gücü vardı. Ona her şeyi anlatmak *istememe* neden oluyordu ve bu ikimiz için de tehlikeliydi.

"Eğer Ryan burada olmayı bu kadar çok istiyorsa

yeniden askere alınma zamanı gelmişti. Ama yapmadı. Çünkü Ryan gibi adamlar - senin gibi - evde kalmazlar, kök salmazlar, kalmazlar, nokta. Bunu kabul edebilirim.

Ben şimdilik senin... görevinim ya da her neyse, ama geçici değilmişsin gibi davranma."

Vücudumda farklı bir şey söylememi isteyen her içgüdüyle savaştım ama bana inanmayacağını biliyordum ve benim de inanacağımdan emin değildim. Gerçekte kim olduğumu ve ne yaptığımı anlaması an meselesiydi. Ve ona karşı olan hislerim bu serpintiyi engelleyemezdi. Nükleer bir sığınak bile yapamazdı.

Aramızda birkaç dakikalık sessizlik geçtikten sonra sessizce, "Özür dilerim," dedi. "Ryan'a gerçekten bu kadar yakınsan neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Buraya gelmek için tüm hayatını kökünden söküp atmış olmalısın."

"Köklerim yok sanıyordum," diye takıldım.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama bu hüzünlüydü. "Dediğim gibi, üzgünüm. Ama düşünsenize... her neredeyseniz oraya geldiğimi ve sizin hakkınızda her şeyi bildiğimi ama sizin benim hakkımda hiçbir şey bilmediğinizi. Tedirgin edici, değil mi?"

İçimi sızlatan bir acı sıyrıldı, çünkü benim hakkımda her şeyi biliyordu. Bir bakıma. Ruhumu bedenimden çıkarıp onun için kâğıda dökerken hayatımın fiziksel detaylarını atlamıştım. *Ne olduğumu* bilmiyor olabilirdi ama *kim olduğumu* gezegendeki herkesten daha iyi biliyordu. Onu içeri almış ve sonra kendimi dışarıda bırakmıştım ve onu dehşet verici bir şiddetle özlüyordum.

"Evet, bunun tuhaflık skalasında nasıl on numara olduğunu anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim. Ve gerçekten, bu bir on bir." Tahoe'suna giden patikadan geri döndü; Colt arka kapağı açmış, atv'siyle bekliyordu.

Eğer rutinin bu kadar farkındaysa, görünüşe göre bu ilk ceza alışı değildi.

"Ben hallederim Colt," dedim ona. Sonra onu cipin arkasına kaldırdım, arkada lastik bir astar olduğu için şükrettim. Arkamı döndüğümde Ella ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Yani kollarıma bakıyordu. I

spor salonuna üye olmak için aklıma bir not aldım. Bu görünüşü sevdim. "Başka bir şey var mı?" Kapağı kapatarak sordum.

Başını hızla salladı. "Hayır. Yok bir şey. Teşekkürler... bilirsin..."

"Psikopat bir adam kaçıran olmamak mı?"

"Onun gibi bir şey." Yanaklarında bir kızarıklık belirdi.

"Geçmiş araştırması konusunda ciddiydim. Eğer kendinizi daha rahat hissediyorsanız-"

"Hayır, tabii ki hayır. Misafirlerimin geçmişini araştırmak gibi bir alışkanlığım yok ve şimdi de buna başlamayacağım."

"Yapmalısın," diye mırıldandım. Psikopat bir adam kaçıran olsaydım Colt ölmüş olurdu. Aslında, bu orman bir seri katili barındırabilecek kadar tenhaydı ve bunu asla bilemezdi.

Bana gözlerini devirdi ve sürücü koltuğuna tırmandı. "Hey, Bay Gentry?" Colt arka koltuktan seslendi.

Ella camı indirdi ve ben de eğilip onu boş bir koltuğun yanında duran uzun, ince bir araba koltuğuna bağlanmış halde gördüm.

"Ne oldu?"

"Ryan Amca'nın kardeşi olduğuna göre, bunun seni aileden biri yaptığına karar verdim." Bunu bir yetişkin ciddiyetiyle söyledi.

"Öyle mi?" Sesim yumuşadı. Çocuk ne teklif ettiğini ya da bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu çünkü her zaman bir ailesi olmuştu. Bu ona verilmiş bir şeydi. "Teşekkür ederim."

Dikiz aynasında Ella'nın gözleriyle karşılaştım ve o küçük bir yenilgi iç çekişi yaptı.

"Ve sen deli değilsin," diye ekledi. "Yani sanırım kalabilirsin."

O kadar geniş gülümsedim ki yanaklarım acıdı. Bu çocuk inanılmazdı. "Onayınız için teşekkür ederim Colt."

"Bir şey değil," dedi omuz silkerek.

Geri çekildim ve Ella kapısını kapattı, sonra açık penceresinden dışarı eğildi. "Ana evde yemek olduğunu unutma. Ada seni orada görmediğini söyledi ve çok meraklıdır."

"Not edildi. Maisie oradayken Havoc'u da getirmek istemedim." Kanserli çocuklar konusunda uzman değildim ama fazladan tüy getirmeme ihtiyacı olmadığını yeterince biliyordum.

"Bu... gerçekten çok düşünceli bir davranış. Ama sen iyisin. İlk kez nötropenik olduktan sonra- işte o zaman-"

"Akyuvarları, insanoğlunun bildiği her enfeksiyona karşı duyarlı hale gelecek kadar mı düştü?" Bitirdim.

"Evet. Bunu nereden biliyorsun?"

"Nöroblastom hakkında okudum.

Hem de çok." "Ryan için mi?"

Senin için.

"Evet, onun gibi bir şey."

Bakışlarını benimkilerden ayırdı, sanki o da aramızdaki bağı hissetmiş gibiydi. Ama ben bu yoğunluğu benimsemişken, anlaşılan o benimsememişti. "Doğru. Ondan sonra çocukları yurt kanadından çıkardım ve kalabileceğimiz bir kulübeye taşıdım-"

Colt arka koltuktan, "Bir balon gibi sarılmış," diye seslendi.

"Sayılır," diye omuz silkerek itiraf etti Ella. "Aslında biz sizin komşunuzuz. Şu tarafa doğru yaklaşık iki yüz metre yürürsen bizi bulursun."

"O zaman sanırım görüşürüz." "O

zaman sanırım görüşeceğiz."

Kulübemin yanındaki geniş patikadan gittiler. Böyle bir yol açıldığına göre burada küçük bir tekne indirme yeri falan olmalı.

Havoc kalçalarının üzerine oturdu ve başını bana doğru eğdi.

"Sanırım bu daha iyi gitti, değil mi?" diye sordum. Kuyruğu onaylarcasına gümbürdedi. "Evet. Şimdi Colt yetişkin kartımızı elimizden almadan önce gidip bir iş bulalım."

Üç saat sonra resmi olarak Telluride Dağ Kurtarma'nın en yeni yarı zamanlı üyesiydim. Boşver onu. Havoc öyleydi. En azından çok yetenekliydi.

Sekizinci Bölüm

ELLA

Mektup

#9 Ella,

Öncelikle, nutkum tutuldu. Maisie'ye konulan teşhisten duyduğum üzüntüyü ya da bununla başa çıkma şeklinize duyduğum hayranlığı ifade edecek yeterli kelime bulamıyorum.

Jeff tam bir pislik. Üzgünüm, eminim bazı kurtarıcı nitelikleri vardır, çünkü bir zamanlar ona kalbinizi verecek ve hatta onunla evlenecek kadar değerli olduğunu düşünmüştünüz, ama öyle. Bilerek şimdiki zaman kipinde söylüyorum, çünkü yeterli olduğunuzu defalarca kanıtladığınız halde size hala yeterli olmadığınızı hissettiriyor.

Sen yeterlisin, Ella. Sen yeterden de ötesin. Senin gücüne, kararlılığına, çocuklarına olan mutlak sadakatine sahip bir kadınla daha önce hiç tanışmadım. Bu yüzden küçük bir şey ekledim. Bunu yapabileceğini kendine hatırlatmak için ihtiyacın olduğunda çıkar, çünkü yapabileceğinden kesinlikle eminim.

Ve evet, seninle hiç "tanışmadan" iyi bir anne olduğunu biliyorum. Çünkü kötü bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve sen öyle biri değilsin.

Neye ihtiyacın var? Akşam yemeği getiremem ama pizza sipariş edebilirim. Size kargoyla gönderebileceğim bir şey var mı? Muhtemelen ihtiyacınız olan şeyin insanların desteği olduğunu biliyorum ve bu alanda elim kolum bağlı, üzgünüm. Bu mektuplar aracılığıyla pek bir şey yapamayacağımı biliyorum, ama yapabilseydim orada olurdum ya da kardeşini evine gönderirdim.

Sen yeterlisin, Ella.

~ Kaos

...

Kürek kemiklerimin arasında oluşan kalıcı gibi görünen düğümü çözmeye çalışarak boynumu yuvarladım. Hesap tabloları ve faturalar üzerinde geçirilen saatler bir kıza bunu yapar.

Bir esnemeyi bastırdım ve saate baktım. Evet, akşam sekiz buçuk kahve içmek için çok geç bir saatti. Şafağa kadar uyanık olacaktım.

O yüzden buzlu çay içtim. Bardağımdan bir yudum aldım ve faturaları tasnif etmeye geri döndüm. Başımız dertteydi ve bu dertten nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Maisie üç gün sonra ameliyata girdiğinde bizi gerçekten vuracak türden.

Ada kafasını kulübede oluşturduğumuz derme çatma ofisten içeri uzattı. "Sabah için biraz kek bıraktım. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Zorla gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır. Teşekkür ederim Ada."

"Sen ailedensin canım. Bana teşekkür etmene gerek yok." Bana son derece sert bir bakış attı ve ardından duvara dayadığım koltuğu çekerek içine gömüldü ve ellerini kucağına koydu.

Bu Ada'nın vazgeçmeyeceğinin
şifresiydi. Saçmalık.

"Anlat bana. Sakın kendini tutmaya kalkma."

Ofis koltuğumda rahatladım ve neredeyse yalan söyleyecektim. Ama kadın bana anne bakışı attı, bu da bir dedektifin sizi ışık altında terletmesine eşdeğerdi.

"Ne?" diye sordum. Kalemimle
oynayarak sordum. "Anlat bana."

Bunu yapmak istemedim. Endişelerimi bir başkasına dile getirmek, kendi başıma üstesinden gelemeyeceğim anlamına geliyordu, her şeyin çok gerçek olduğu anlamına geliyordu.

"Sanırım finansal olarak biraz zorlanabilirim." Duygusal, fiziksel ve zihinsel olarak zaten oradaydım, o halde sürekli büyüyen yığına bir şey daha eklemenin ne önemi vardı? Bir insanı fazla boğamazsınız. Suyun altına girdikten sonra, yukarı doğru yüzemedikleri sürece üzerlerinde ne kadar çok şey olduğunun bir önemi yoktur.

"Ne kadar gergin? Biliyorsun, Larry'yle aramızda küçük bir mesafe var."

"Kesinlikle hayır." Hayatları boyunca büyükannemle çalışmışlardı, sahip oldukları her şeyi ailemize, mülkümüze verdiler. Onlardan bir kuruş bile almıyordum.

"Ne kadar gergin?" diye tekrarladı. "Yeni doğan ikizler gibi mi?"

Ah, Solitude'da çalışırken onları beslemeye, giydirmeye ve çevrimiçi kurslar için ödeme yapmaya çalıştığım eski güzel günler. Güzel günlerdi.

"Daha kötüsü."

"Ne kadar kötü?" Kadının vücudunda stresli olduğuna inanmamı sağlayacak en ufak bir çizgi bile yoktu.

"Sanırım iflas edebilirim," diye fısıldadım. "Her şeyimi tadilata yatırdım."

"Ve bizi haritaya koydunuz. Anma Günü'nden itibaren rezervasyonlarımız tamamen dolu. Bunun sadece sezon dışı olduğunu biliyorsun. Kimse bahar çamurunda debelenmek istemiyor. Buralarda fark yaratmak için kar ya da saf güneş ışığı gerekir."

"Biliyorum." Fatura yığınına baktım ve bir kez daha gülümsedim. Büyükannem mülkü asla ipotek ettirmemişti ve bunu yaparak bir şekilde ona ihanet ediyormuşum gibi hissetmeme rağmen, Solitude'u dönüştürmüştük. "Ve bunun karşılığını alacağız. İpoteği ödemek için birkaç yıl fedakârlık yapmamız gerektiğini biliyorduk ama bu yıl yaptığımız yenileme çalışmaları ve beş yeni kulübenin inşasıyla birlikte bu, alabileceğimiz en iyi iş kararı oldu. Ama bu yıl sigorta konusunda kişisel bir karar aldım. Çocukların hiç hastalanmadığını, hastalansalar bile doktor masraflarının nispeten düşük olduğunu düşündüm ve bizi en düşük primli programa geçirdim."

"Yaşadığınız onca şeyden sonra bu ne anlama geliyor?"

"Bu, çok fazla para ödediğim anlamına geliyor. Bazı tedavileri karşılanıyor, bazıları karşılanmıyor; bazıları ise sadece kısmen karşılanıyor. Denver'a gittiğimizde ağın dışında kalıyoruz ve o zaman daha da fazla ödüyorum." Sürdürülemez bir oranda para kaybediyordum. Ve sorun sadece tedaviler de değildi. Geceleri hastanede kalması için bir çalışan daha işe almak zorunda kalmıştık.

Artık burada yaşadığım için ana ev ve Maisie'nin randevularına seyahat etmenin getirdiği tüm ekstra masraflar, dışarı akan ama içeri girmeyen paraya eklendi.

"Oh, Ella." Ada öne doğru eğildi ve yıpranmış elini masamın üzerine koydu. Elini kendi elime aldım, başparmağım ince, yarı saydam derisinin üzerinde gezindi. Büyükannem öldüğünde ne kadar yaşlıysa o kadar yaşlıydı.

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Yani, bu Maisie'nin hayatı. Kızımın ölmesine izin vermeyeceğim..." Boğazım düğümlendi ve kendime gelirken gözlerimi kapattım. Bu yüzden bu konu hakkında konuşmuyordum. Her şeyin kendi küçük kutusunda saklanması gerekiyordu ve zamanı geldiğinde her biriyle ilgileniyordum. Ama bu konuda konuşmak, her kutunun bir anda açılıp içindekilerin üzerime dökülmesi anlamına geliyordu. Kesik kesik bir nefes aldım. "İhtiyacı olan bakımı tam olarak aldığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Kestirme yok. Daha ucuz tedaviyi tercih etmek yok. Onu bu şekilde riske atmayacağım."

"Biliyorum. Belki de kasabada para toplamalıyız? Bilirsiniz, annesinin öldüğü yıl Ellis'in oğlu SeaWorld gezisine gitmek istediğinde yaptıkları gibi?"

İlk içgüdüm isyan etmek, açıkça reddetmekti. Hamileyken ve on dokuz yaşında terk edildiğimde bu kasaba bana burun kıvırmıştı. Son altı yılda kendimi bu hale getirmiştim ve yardım istemek, başardığım her şeye ihanet etmek gibi geliyordu.

Ama Maisie'nin hayatı benim gururumdan çok daha değerliydi.

"Bunu bir seçenek olarak tutalım," diye kabul ettim. "Bu gece yapabileceğimiz bir şey yok, o yüzden neden biraz dinlenmiyorsun?"

"Tamam," dedi ve sanki yeniden beş yaşındaymışım gibi elimi okşadı. "Kendimi yatağa götüreceğim." Güçlükle ayağa kalktı ve sonra üzerime eğilip alnımdan öptü. "Senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

"Yorgun değilim," diye yalan söyledim, bazı finansal sihirler için saatlerce hokkabazlık yapmam gerektiğini biliyordum.

"Eğer yorgun değilseniz, Bay Gentry'nin kulübesine uğramalısınız. Kimden

Hailey'nin bana söylediğine göre, eğer arkadaş arıyorsan tam bir gece kuşuymuş." Bana masum bir gülümseme verdi, ama onu buna kanmayacak kadar iyi tanıyordum.

"Uh-uh. Olmaz." Tartışmayı kapatmak için fatura yığınının yerini değiştirdim. "Ayrıca, üst katta uyuyan altı yaşında iki çocuğum var. Onları bırakıp gidemem, değil mi?"

"Ella Suzanne MacKenzie. Hailey'nin boş odanızda uyuduğunun farkındayım. Aslında, şu anda oturma odanızda televizyonunuzda berbat bir şey izliyor ve çocuklarınızı dinlemekten çok daha fazlasını yapabiliyor. Ki onların da mışıl mışıl uyuduğunu eklemeliyim."

"Gerçekten, Hailey'e bir yetişkin olarak güvenebileceğimizi düşünüyor musun?"

"Ana evde ilgilenmeniz gereken acil bir durum olduğunda gayet iyi çalışıyor, değil mi? O halde bebekleriniz tamamen güvende ve Maisie bu hafta kemoterapi görmedi. Eğer o son derece lezzetli adamdan saklanıyorsan, bu senin suçun. O kıymetli bebekleri suçlamaya ya da onları bahane olarak kullanmaya kalkma. Anladın mı beni?"

Yanaklarım kızardı. "Ben saklanmıyorum ve o da... lezzetli değil."

"Yalan söyle." Sanki yine sekiz yaşındaymışım ve soğutma rafından bir kurabiye aşırıyormuşum gibi parmağıyla beni işaret etti.

"Her neyse. Yirmi beş yaşındayım, büyüyen bir işi yürütmeye çalışıyorum, ikizlerimi tek başıma büyütüyorum ve..." Ellerim masamın üzerindeki her şeyi işaret ederek çırpındı. "...kanser. Romantizm peşinde koşacak vaktim yok. Ne kadar yakışıklı olduğu umurumda değil." Ya da kollarının ne kadar büyük olduğu. Bunların hiçbiri önemli değildi.

"Romantizm hakkında bir şey söylemedim, değil mi? Hmmm?" Son sözü söylemiş olmanın mutluluğuyla vals yaparak çıktı.

Sandalyeme yaslandım ve başımı geriye attım. Her şey *çok fazlaydı*. Çocuklar. Yalnızlık. Faturalar. Maisie'nin hayatına yönelik tehdit. Beckett'ın varlığı özenle kurduğum sistemimi alt üst etti.

Elbette, yakışıklıydı. Ve belki Ryan ona güvenmişti. Ama bu benim güvendiğim anlamına gelmiyordu. Bu, onun hakkında düşünecek kapasitem olduğu anlamına gelmiyordu.

onu. Açıkça düşündüğüm zamanlar hariç. Ama bu onu bilerek düşündüğüm anlamına gelmiyordu. O sadece düşüncelerime sızdı, gerçekten istila etti, tıpkı hayatıma girdiği gibi.

Masamın yanındaki ilan panosuna baktım. Büyük, blok harflerle yazılmış bir mesajın yer aldığı sekize on bir ebadında bir kâğıt dışında hiçbir şey yoktu.

SEN YETERLISIN.

Kaos. Onunla hiç tanışmadığım düşünülürse, onu neredeyse mantıksız bir acıyla özlüyordum. Yasını tutacak bir resmim bile yoktu, sadece mektupları, binlerce kilometre öteye uzanan ve bir şekilde ruhuma ulaşan o yazılı sesi vardı.

Ve şimdi o da herkes gibi gitmişti.

Ve Ryan Beckett'ı göndermişti. En azından Beckett öyle demişti.

Ama mektubu hiç görmemiştim. Mektuba bakmalıydım. Ölen kardeşi tarafından gönderildiğini iddia eden bir yabancı ortaya çıktığında her mantıklı kadın bunu yapardı. İddiasını kontrol ederdi.

Ancak ben bunu olduğu gibi kabul etmiştim. Sesinde, gözlerinde gerçekmiş gibi hissettiren bir şeyler vardı. Ama baş edemediğim bir şey varsa, o da yalandı. Eğer herhangi bir şekilde yalan söylüyorsa, bunu *hemen* öğrenmem gerekiyordu.

Siktir et.

Masadan kalktım ve daha konuyu net bir şekilde düşünemeden Hailey'den çocukları dinlemesini isteyerek oturma odasına geçtim. O da kabul etti, kaşığı dondurmanın yarısındaydı ve en son yaşadığı ayın en lezzetli ayrılığından sonra onu teselli ediyordu.

Arka kapıdan çıkarken ceketimi aldım ve Beckett'ın evine giden yolu yarılamıştım ki içimden dönüp kaçmak geldi. Ne halt ediyordum ben? Gecenin bir yarısı onun evine mi gidiyordum? Tamam, belki tam gece yarısı sayılmazdı ama karanlıktı, yani sayılırdı.

Telefonumu el feneri olarak kullanarak gölün kıyısında yürüdüm ve her adımda kendime bunun ne kadar aptalca olduğunu söyledim, ta ki başımı kaldırıp

pencerelerinden ışık yanıyordu. Sonra ön kapısına giden yola çıktım.

Bu neden bekleyemedi? Neden şimdi? Ryan'ın onu gönderip göndermediği gerçeği dışında ne elde etmeyi umuyordum? Neden iki hafta önce ortaya çıkıp yerçekimi hissimi değiştirdiği zaman değil de şimdi önemliydi? Neden- Oh. Görünüşe göre az önce ön kapısını çalmışım.

Sanırım bu karar verildi.

Kaç, diye ısrar etti içimdeki on dokuz yaşındaki toy çocuk. Görünüşe göre gelişimimin romantik kısmı, onu başka bir kutuya sokup kapağını kapattığım yaşta donmuştu.

Sen çocuk değilsin, diye karşı çıktı olgun yanım.

Kendimle beni akıl hastanesine düşürebilecek daha fazla tartışmaya giremeden kapı açıldı.

Vay canına. Lanet olsun. Üstü
çıplaktı. "Ella?"
Ve yalınayak. Sadece egzersiz
pantolonu. "Ella, her şey yolunda
mı?"

Bu ne biçim bir vücuttu böyle? Doğal bir insan nasıl bu kadar çok kasa sahip olabilirdi, hepsi sert ve tonluydu ve bir ağız için oyulmuş gibi görünen çizgilerle kesilmişti? Benim ağzım.

İki sert el omuzlarımı sıktı. "Ella?"

Başımı salladım, sanki düşüncelerimi silkeleyebilirmişim gibi ve gözlerimi gövdesinin inanılmaz şeklinden bıyıklarla kaplı boynuna, o lanet gözlere doğru sürükledim. Yeşili severdim. Yeşil harika bir renkti.

Yeşil. Yeşil. Yeşil. *Yeşil.*

"Her şey yolunda. Özür dilerim," diye mırıldandım, sesimin aptalca çıktığını biliyordum. "Beklemiyordum..." Vücudunu işaret ettim.

"Evde başka birinin olacağını mı düşündün?"

"Hayır. Belki üzerinde kıyafet vardır diye düşünmüştüm. Normal bir insan gibi." Zorla omuz silktim ve o da kollarımı bıraktı.

Sonra sırıttı.

Ugh. Gerçekten inanılmaz yakışıklıydı. Sinir bozucu derecede.

"Özür dilerim. Bir dahaki sefere çalışmadan önce size danışmayı unutmayacağım. İçeri gelsene. Bir gömlek alayım." Yanından geçebilmem için kapıyı açtı.

Egzersiz yaparken güzel mi kokuyordu? Ne tür bir büyücülüktü bu? Bu adam gerçek bir insan mıydı? Kimse bu kadar iyi görünemez, bu kadar iyi kokamaz ve çocuklara karşı nazik olamazdı. Bir kusur vardı.

O özel harekatçı.

Evet, bu oldukça büyük bir kusurdu. Bu adamı romantik anlamda bir erkek olarak bile göremiyordum. Sanki şu anda bu saçmalığa ayıracak zamanım ya da enerjim varmış gibi. Ama aptal da değildim ve onu Colt'la gördüğümde içimde bir şeyler tersine dönmüştü.

Yavru köpekleri olan adamlar. Çocuklu adamlar. İkisinden birinin dikkatimi çekeceği kesindi ve bu adamda ikisi de vardı.

Girişte dururken bana "Hemen döneceğim," dedi. "Kendini evinde hissetmekten çekinme, çünkü... bilirsin, burası senin!" diye seslendi merdivenlerden yukarı koşarken.

Kulübenin içine doğru ilerlerken adımlarım kararsızdı. Her şey kiraladığımız gibiydi; hiçbir kişiselleştirme ya da yedi ay bir yana, birkaç günden fazla burada kalacağını gösteren hiçbir şey yoktu. Lavaboda kirli bulaşıklar, sehpaların üzerinde bırakılmış kitaplar, sandalyelerin arkasına gelişigüzel atılmış ceketler yoktu.

Havoc kuyruğunu yavaşça sallayarak oturma odasından çıktı ve ben de onu görmek için aşağı indim.

"Hey, kızım. Uyuyor muydun? Uyandırdığım için çok özür dilerim." Kulaklarının arkasını ovaladım ve o da dokunuşuma doğru eğildi.

Bir dakika sonra önümdeydi, siyah tişörtünü göğsünün üzerine çekmişti. Evet, ne yazık ki bu onun seksapelini azaltmıyordu.

"Demek Havoc'umu seviyorsun."

"Onu sevmediğimi hiç söylemedim. Onun oldukça harika olduğunu düşünüyorum. Öte yandan işleyicisi..." Omuz silktim, kulübenin etrafına bakındım. "Yedi ay kalacağından emin misin? Görünüşe bakılırsa, tatil için bile burada değilsin.

hafta sonu."

Bu adamın burada kalmayacağına dair bir işaret daha.

Beyaz, düzgün dişlerini göstererek ve gözlerinin etrafında küçük kırışıklıklar oluşturarak sırıttı. "Ne yani, kulübemi düzenli sevdiğim için mi? Temiz mi? Karmaşık değil diye mi?"

"Ya da steril ve kişiliksiz, ne derseniz deyin," diye takıldım.

Alay etti. "Peki, senin için ne yapabilirim Ella?" Mutfağı oturma odasından ayıran bara yaslandı.

"Ryan'ın mektubunu bana gösterebileceğinizi umuyordum." Odadaki hava bir anda değişti.

"Oh." Yüz ifadesini çabucak düzeltti ama ilk şaşkınlığını görmüştüm. "Evet, tabii ki. Sadece burada bekle."

Tekrar merdivenleri koşarak çıktı. Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum ve birkaç kalp atışı içinde Beckett geri dönmüştü.

"Al bakalım." Muhtemelen bir zamanlar beyaz olan ama şimdi kirle lekelenmiş ve defalarca elden geçirildiği için yumuşamış bir zarfı uzattı. Zarfı ters çevirip ön yüzünde Ryan'ın el yazısıyla Beckett'in adının karalandığını görünce parmaklarım titredi.

Boğazım daralırken başparmağım mürekkebin üzerinde gezindi, tanıdık bir yanık burnumu gıdıkladı. Cenazesinden bu yana ilk kez gözyaşları tehdit ediyordu ve duyguları hızla olabildiğince uzağa ittim. Tıpkı eski odasında tozlanan eşyalarının kutuları gibi onları da kilit altında tuttum. Eninde sonunda temizleyecek, Colt'un isteyeceğini bildiğim şeyleri ayıracaktım ama henüz değil.

Bu, şu anda yaklaşık on dört mil uzunluğunda olan kanserden kurtulduktan sonraki listemdeydi.

"Yanında götürebilirsin," diye teklif etti Beckett, sert sesi gözlerimi onunkilere çekecek kadar yumuşamıştı. "Okumak için biraz yalnız kalmak istersen diye."

Bakışlarında derin bir keder, ciğerlerimdeki havayı emen ham, anlaşılmaz bir acı vardı. Bu duyguyu biliyordum; o duygunun ta *kendisiydim* ve bu duygunun bir başkasında yansımasını görmek bir şekilde benimkinin doğrulanmasını ve biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Ryan'ın cenazesinde gözyaşları vardı. Larry, Ada...

Ben, çocuklar, yıllardır ara sıra gördüğü birkaç yerli kız, hatta birliğini temsil etmek için gelen birkaç adam. Ama hiçbiri benim hissettiğim gibi hissetmemişti, sanki beni gerçekten tanıyan tek kişi tarafından terk edilmiş gibiydim... ta ki bir yabancı olarak gördüğüm biriyle yaşadığım bu ana kadar.

İkimizin de sevdiği kişinin ölümüyle bağlandığım bir yabancı.

Zarfın durumuna ve mektubu kaç kez okuduğuna bakılırsa, ne teklif ettiğini ve bunun ona neye mal olduğunu biliyordum. Bu basit jest benim için Maisie'den haberdar olan her iyi niyetli insandan, hatta ailemden saydığım Ada ve Larry'den gelen dürüst tekliflerden bile daha anlamlıydı.

Beckett bana tarihinin kutsal bir parçasıyla kapıdan çıkıp gitme şansı sunuyordu.

"Hayır, sorun değil. Açıkçası burada okumayı tercih ederim. Seninle birlikte." Belki bir kez olsun Ryan için duyduğum kederde kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim. "Eğer sorun olmazsa?"

"Tabii ki. Oturmak ister misin?" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onu daha iyi tanısaydım gergin göründüğünü söyleyebilirdim, ama herhangi bir varsayımda bulunacak kadar tavırlarına aşina değildim.

"Hayır, sorun değil." Oturmak kalmak demekti, ki ben kesinlikle kalmıyordum.

Zarfı açtım ve mektubu çıkardım. Bana mektup gönderirken kullandığı defter kâğıdının aynısıydı. Kâğıt zarftan bile daha yıpranmıştı, tek sayfanın kat yerleri kirlenmişti. Kendimi sakinleştirmek için nefesimi içime çekerek mektubu açtım ve Ryan'ın el yazısını hemen tanıdım.

"Bunu kaç kere okudun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Ben..." dediğimden beri günde en az bir kez. Beckett boğazını temizledi. "Başlangıçta bazen daha fazla. Şimdi neden burada olduğumu hatırlatması için cebimde taşıyorum. Sana yardım etmeme izin vermesen de, onun istediğini yapmak için elimden geleni yapıyorum."

Başımı salladım ve mektubun tamamını olabildiğince yavaş bir şekilde okudum, ağabeyimden son kez haber almanın tadını çıkarıyordum.

Bunu istemek adil değil, biliyorum. Umursamak, bir görevi tamamlayıp yoluna devam etmemek senin doğana aykırı ama buna ihtiyacım var. Maisie ve Colt'un buna ihtiyacı var. Ella'nın buna ihtiyacı var, sana ihtiyacı var ama bunu itiraf etmeden önce seninle dişe diş mücadele edecektir. İyi olduğuna yemin etse bile ona yardım et.

Onu yalnız bırakma.

İşte oradaydı. Gerçek buydu. Ryan Beckett'ı göndermiş, ondan yardım istemiş, daha doğrusu onu o kadar iyi suçlamıştı ki Beckett sevdiği bir kariyeri bırakmış ve uğruna taşındığı kişinin onu mümkün olan her an açıkça görmezden geldiği yabancı bir yere taşınmıştı.

Ryan'ın son isteği benim içindi.

Gözlerim kapandı ve histerik bir şekilde ağlama, kaderin layık olduğuma karar verdiği arsaya bir şeyler fırlatma ihtiyacı geçene kadar düzenli nefesler alırken saydım.

Sonra Beckett'a baktım, sanki yer ihtiyacımı hissetmiş gibi birkaç adım geri çekilip duvara yaslandığını fark ettim. Ama gözleri benimkilere kilitlenmişti, ağzının yapısı bir özel harekâtçının olmasını hayal edebileceğim kadar soğukkanlıydı - Ryan da öyleydi.

"Teşekkür ederim." Mektubu zarfın içinde ona geri uzattım.

"Ben burada olduğum ve o olmadığı için üzgünüm."

"Neden sevgiye layık olduğunu düşünmüyorsun? Aileye? Herkes aileye layıktır." En kötü zamanlarımda bile bunu hep biliyordum. Eğer ailem değilse, o zaman büyükannem, Ryan ya da Larry ve Ada'ydı. Şimdi de çocuklarımdı. Bu adama ne olmuştu da böyle bir şeye sahip değildi? Duvarı itti, yanımdan geçip mutfağa doğru yürüdü ve mektubu en yakındaki tezgâhın üzerine bıraktı. "Burada olmak istiyordu, biliyorsun. ETS'den çıkıyordu, zaten komutana da a y r ı l m a y a c a ğ ı n ı söylemişti. Maisie'den haberdar olduğu andan itibaren senin için burada olmaya niyetliydi." Beckett buzdolabını açtı ve iki şişe içki çıkardı.

ve sorduğum şeyi açıkça görmezden geldi.

Onu takip etmek için adanın köşesinden döndüm.

"Evet, bunu daha önce de söylemişti, ikizler doğduktan hemen sonra. İzinli olarak eve geldi ve ikisi de göğsünde uyurken bana çıkacağına söz verdi. Kendisine ihtiyaç duyulduğunda eve dönecekti. İşin garibi, bir ay bile dayanamadan telefonu çaldı ve bavullarını toplayıp gitti. Ondan sonra ona inanmayı bıraktım. Beni sevdiğini söyleyen erkeklerin bile güzel sözlerine pek inanmam. Sana gelince, belli ki sevdiğin bir işi bıraktın ve sırf Ryan'ın isteğini yerine getirmek için dünyanın öbür ucuna taşındın. Sadakat budur. Ailenin tanımı budur ve buna sahipken neden bunu hak etmediğini düşündüğünü anlayamıyorum."

İlk kapağı açtı ve derin bir yudum aldı, sonra şişeyi t e z g â h ı n üzerine koydu ve diğerini bana uzattı. Alışkanlıktan dolayı içtim, susadığım için değil.

"Sabah Maisie'nin ameliyatı için Denver'a mı gidiyorsun?" "Her

zaman sorulardan kaçar mısın?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve aynı hızla kayboldu.

ortaya çıktı. "Buraya kendim için gelmedim. Senin için buradayım."

Bunu her söylediğinde, duygusal duvarlarımdaki harcın küçük bir parçasının çatladığını hissettim. Onları yıkacak ya da zayıflatacak kadar değil. Ama yine de oradaydı, genişlemeyi ve büyümeyi bekliyordu. Beckett'ın yaptığını yapmak şöyle dursun, hiç kimse benim için burada kalmamıştı.

Bunun kalıcı olduğundan değil.

"Olmamalısın. Senin bir hayatın var. Ryan o mektupta ne demiş olursa olsun, ben senin sorumluluğun değilim. İkiniz ne kadar yakın olursanız olun, sen artık bir yabancısın. Yaptığın her teklifi ve Ryan'ın dileğini yerine getirmek için katlandığın her şeyi takdir ediyorum ama bu kadarı çok fazla." Sözlerim sertti ama sesimi yumuşak tuttum. Onu incitmek istemedim.

"Gitmiyorum." Ses tonumu yankıladı.

Konuşmanın ilk karşılaşmamızdaki gibi olması komikti ama

çağrışım çok farklıydı ve bu tüm farkı yarattı. Beckett'i serbest bırakmaya çalıştığım kadar onu dışarı itmeye çalışmıyordum.

"Yapacaksın." Tıpkı Ryan'ın yaptığı gibi. Tıpkı Jeff ve babam gibi. Beckett'a güvenmek yapabileceğim en aptalca şey olurdu.

Çenesi büküldü ve bir an için gözlerini kaçırdı. Bakışları geri döndüğünde gözleri biraz daha sertti. "Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

Aramızdaki gerilim mutfak boyunca uzanıyordu, kesecek kadar hissediliyordu... ya da belki de bizi birbirimize bağlayacaktı - asker ve göz kulak olmak için onurla bağlı olduğu kadın.

"Gitsem iyi olacak." Açılmamış şişemi tezgâhın üzerine bıraktım ve Beckett'ın yanından geçip koridordan geçerek ön kapıya doğru yürüdüm.

"Bu ameliyatın zor olacağını biliyorum. Onun için de, senin için de. Lütfen bana bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

Omzumun üzerinden baktığımda onu koridorda, yaklaşık bir metre arkamda dururken gördüm. Yüzünde kararlılık vardı ama gözlerindeki o keder geri gelmişti. Bu adama hiçbir şey borçlu değildim ve Ryan'ın ona güvenmiş olması dışında onun hakkında daha da az şey biliyordum.

Kapıyı açtım ve temiz havaya adım attım, bulanık, aşırı dolu beynimi temizlemesini diledim. Ama bir düĢünce beni acımasızca zorluyordu, ta ki ben izin verene kadar... Ben izin vermezsem, Beckett Ryan'a verdiği sözü tutamazdı. Birçok şey olsam da, zalim bunlardan biri değildi.

"Söz veriyorum."

Yalan değildi, çünkü Beckett'tan bir şey istemeye niyetim yoktu. Kapıyı arkamdan çekip kapatarak onun kulübesinden çıktım ve kendi k u l ü b e m e döndüm. Artık gerçeği bildiğime göre, adamın düşüncelerimi işgal etmesine izin vermeyi bırakıp odaklanmam gereken şeye geri dönebilirdim.

Maisie.

Dokuzuncu Bölüm

BECKETT

Mektup

#11 Kaos,

Colt'un dünkü Şükran Günü oyununu kaçırdım. Yerli Amerikalıları ziyafete davet eden Pilgrim'di. Repliklerini haftalarca çalışmıştı. Sürekli bunun hakkında konuştu.

Ve ben kaçırdım.

Maisie ilk kemoterapi seansından sonra eve dönecek kadar güçlü değildi. Hücre sayısı düştü ve güvenli seviyelere çıkana kadar Denver'dan ayrılmamıza izin vermediler. Olur böyle şeyler, en azından buradaki diğer annelerden biri bana böyle söyledi. Adı Annie ve son iki haftadır bana ilaç gibi geldi. Küçük oğlu burada ve sanırım beni kanatları altına aldı diyebiliriz. Öğrenme eğrisi affedilmeyecek kadar dik.

Neredeyse iki haftadır Denver'dayız. Burası Colorado'daki en iyi Çocuk Hastanesi ve onkoloğunun bulunduğu yer, ancak buraya geldikten birkaç gün sonra sigorta ağımızda olmadığını öğrendim. Böyle şeyleri daha önce hiç düşünmemiş olmam ne kadar komik.

Neden düşüncelerimi düzgün tutamıyorum? Mektuplarım bile dağınık artık, ama beynim de öyle.

Evet, iki hafta oldu ve Colt'un oyununu kaçırdım. Ada gidip benim için kayda aldı ama aynı şey değil. Hemen ardından FaceTime'dan konuştuğumuzda çok cesur bir yüz ifadesi takındı ama onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Doğduklarında onları asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma yemin etmiştim ama şimdi ne yaparsam yapayım i ç l e r i n d e n biri bunun acısını çekiyor.

Bu ne kadar adil? Burada anne ve baba arasında nöbet tutan ebeveynleri ya da tek çocuğu olan ebeveynleri görüyorum ve içimde bir sızı hissediyorum

sahip oldukları şeye, denge kurma yeteneğine duydukları korkunç, bencilce özlem.

Biliyorum, oyunu kaçırmak önemli bir şey değil. Bu birçoğunun ilki, değil mi? Onun için orada olabileceğim bir sürü şey var ve Maisie'nin şu anda bana ihtiyacı var. Ama bunun kovadaki ilk damla olduğunu düşünmeden edemiyorum ve sonunda dolacak diye çok korkuyorum. Hiçbir şeyi kaçırmayacağıma yemin ettiğimde ilk oyununu kaçırdım ve doktorlar bana tedavi planlarını sunarken, onun ne kadar özleyeceğini görebiliyorum. Ne kadar özleyeceğini.

Çünkü ilk oyunu sadece ben kaçırmadım, Maisie de kaçırdı. Ve sahnede olmak yerine hastane yatağındaydı. Doktorlar sayımlarının yükseldiğini ve yarın eve gidebileceğimizi umduklarını söylediler.

Tanrım, umarım haklılardır.

Umarım orada bir nebze de olsa rahat ediyorsunuzdur ya da en azından biraz dinleniyorsunuzdur. Dinlenebildiğiniz kadar dinlenin.

~ Ella

...

Kamyoneti Solitude kapısından geçirirken Havoc'un başını okşadım, sonra virajlı yoldan kulübeme doğru ilerledim ve Ella'nınkinin yanından geçtim. Cipi yoktu, bu da planladıkları gibi Denver'a gitmiş olmaları gerektiği anlamına geliyordu. Bu sabah ben yeni işimde bir eğitim seansına gittiğimde o da buradaydı ve planlarını değiştiren bir şey olduğuna dair bir an için endişelenmiştim.

Bana söyleyeceğinden değil.

Bilmeyi hak ettiğimden bile değil.

Dün gece o soruları sorarak, bana yabancı diyerek beni öldürmüştü. Neredeyse orada kırılacaktım ama koşullarımız değişmemişti ve eğer sadece Beckett olmak yardım edebilecek kadar yakın olmamı sağlasaydı Kaos'u Ryan'ın yanına gömerdim. Tanrı biliyordu ki durum zaten çoğunlukla böyleydi. Onun da o görevde öldüğünü ima ettiğimde çok da uzakta değildim.

Ella'ya yalan söylemek istemiyordum - ihmal ederek bile olsa - ama gerçekte kim olduğumu öğrenirse beni hayatından atardı. Bilmek onu

sadece

Cevaplayamayacağım sorular soruyordu ve cevaplasam bile, gerçek beni yaşadığım yalanı keşfetmesi kadar çabuk sürgün edecekti. O öğrenmediği ve ben duygularımı kontrol altında tuttuğum sürece, bu çirkin gerçeğin yükünü taşıyan tek kişi ben olacaktım.

Maisie iyileştiğinde ve Ella'nın artık bana ihtiyacı kalmadığında ona söyleyecektim.

Uzun araba yoluma döndüm ve sonra Havoc'un dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde frene bastım.

Kulübemin önünde park etmiş garip bir cip vardı.

Bu da kim olabilir? Tanıdık bir figür cipin yanından geçene kadar yavaşça ilerledim. Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu renk gözlü, saçlı ve tenliydi; onu ilk bakışta tanıdım.

Yüzbaşı Donahue.

Ne istiyor olabilir ki?

"Sorun yok kızım," dedim Havoc'a. "Sadece Donahue." Kamyoneti park edip indim, Havoc da peşimden aşağı atladı.

"Gevşek Köpek!" Ona saldırmayacağını çok iyi bildiğim halde, ona doğru koşarken uyarıda bulundum.

"Ha, çok komik," dedi onun seviyesine inerek.

Tam onun önünde durdu ve ben ona doğru yürürken arka kalçalarının üzerine oturdu.

"Burada ne yapıyorsun, Donahue?"

"Güzel gömlek," dedi yeni Telluride Dağ Kurtarma gömleğimi başıyla işaret ederek.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ettim.

İçini çekti ve ayağa kalktı. "Her zaman lafını esirgemiyorsun, değil mi?" Cipin kapısını açıp içeri eğildi ve elinde kırmızı bir Kong'la geri çıktı. "Sana bir hediye getirdim," dedi Havoc'a. Hediyeyi gösterdiğinde Havoc'un kulakları dikildi ama onu ormana fırlattığında yerinden kıpırdamadı. "Ara!" diye seslendi ama Havoc hâlâ ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Ne? O şeyleri seviyorsun."

Onun yanında durdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Gerçekten hâlâ o kadar inatçı mı?" diye sordu güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırarak.

"Evet."

Bana bakmadı bile, sadece gözlerini ona dikti.

"İyi. Biraz ara verirsek onu emekli etmek zorunda kalmayız diye umuyordum... ya da seni." Öfkeyle başını salladı.

"Ara."

Tek bir kelimeyle Havoc yeni oyuncağını bulmak için ormana doğru fırladı. Donahue gözlerini devirirken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Evet, evet. Kanıtlandı. O senin ve her zaman senin oldu. Seni görmek güzel."

"Aynen öyle, ama soruma cevap vermediniz. Neden buradasınız?"

"Oturabilir miyiz?"

Onu kulübenin arkasındaki küçük verandaya götürdüm; burada öğleden sonra üç güneşinin gölgesinde bir dizi mobilya duruyordu.

Kırmızı Adirondack sandalyelere oturduğumuzda, "Yaklaşık kırk beş gün kaldı," dedi.

"Evet," dedim ve Kong'u göle doğru fırlattım. Havoc çok sevindi koşmak için. Bugün iş aramak ve insan bulma becerilerini geliştirmek için elinden geleni yapmıştı ve yorgun ama mutluydu.

"Tekrar düşünmenizi istemek için buradayım." Biraz öne doğru eğildi. "Hayır."

"Gentry." Kaşlarının arasındaki bölgeyi ovuşturarak iç çekti. "Biz bir takımız."

"Artık değil." Sesim kısıldı.

Gölün karşısındaki küçük adaya baktı. "Onu görmeye gittin mi?"

Sessizliğim cevap verdi.

"Onun için yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi bana yüzüncü kez.

"Evet, işte bu noktada bazı şeyleri farklı görüyoruz."

Havoc geri döndü ve oyuncağı tekrar fırlattım, tanıdık hareket rahatlatıcıydı.

"Sence gerçekten istediği bu mu? Takımdan ayrılmanı mı?
Ailenden ayrılmak mı? Sen ve Havoc bizim bir parçamızsınız."

"Tam olarak istediği şeyi yapıyorum." Arka cebimden mektubu çıkardım ve ona uzattım.

Mektubu okudu ve zarfa geri koyarken küfretti. "Bu lanet şeyi sana vermeden önce okumalıydım."

"Gitme şansım yok. Burada yaptıklarınızı ne kadar takdir etsem de geri dönemem. Ölüm iznindeyim ve kırk beş gün içinde ayrılacağım." Bildiğim tek hayattan kalıcı olarak ayrılmış olacaktım.

"Ya başka bir seçenek olsaydı?"

"Bu seçenek Mac'in ölümden dönmesi olmadığı sürece umurumda değil. Umursayamam. Ne istediğimin artık bir önemi yok."

"Bunu anlıyorum. Ve burada ne yaptığınızı da anlıyorum. Hatta bunun için sana hayranım. Bu en büyük fedakârlık ve sana saygıdan başka bir şey duymuyorum. Ama bu durumun sonsuza kadar devam etmeyeceğini biliyorum. Arkanı dönüp bu seçiminden pişman olmanı istemiyorum."

Ona açıkça yapmayacağımı söyleyen bir bakış attım ama o devam etti.

"Peki ya sana birimimizin doğası gereği
bir tür geçici engelli listesine mi koyacağız?"

"Pardon?"

Havoc Kong'u geri getirdi ama gözlerindeki yorgunluğu gördüm ve uzanmasını işaret ettim. Ona işaret vermediğim sürece o şeyi düşene kadar getirecekti, ben de verdim.

"Düşündüğünüz gibi değil. Sen... engelli değilsin. Ama üst düzey yetkililerin ve benim aklımıza gelen tek çıkış yolu buydu."

"Peki ya benim hiçbir sorunum olmadığı gerçeği?"

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi adaya dönüp bakarak. "Bak, son on yılda hiç izne çıkmadın."

"Ve?"

"Ve sen bitkinsin. Zihinsel ve fiziksel olarak yorgunsunuz. Bu temelde, evrak işleri tamamlandı. Sadece imzalamanız gerekiyor."

"Geri dönmeyeceğim."

"Şimdi olmaz. Ama bu size düşünmeniz için bir yıl verir, eğer ihtiyacınız varsa daha uzun bir süre. Beş yıla kadar uzatabiliriz. Maaş, sosyal haklar ve hazır olduğunuzda yeniden giriş kolaylığı."

"Benim zaten bir işim var." Gömleğimi gösterdim.

"Bizimle yaptığın gibi fark yarattığın bir yer değil. Sen ailedensin Gentry ve her zaman hoş karşılanacaksın. Kabul etmek için o kağıtları imzalaman geri döneceğinin sözünü vermez, sadece sana bir seçenek sunar ki bu seçeneği ölümcül iznin sona erdiğinde kaybetmek üzeresin. Ya da reddi imzalarsınız ve bu teklif derhal sona erer." Ayağa kalktı ve birkaç adım ilerledi, gözleri adadaydı. "Gerçekten de en iyilerden biriydi, değil mi?"

"O *aramızdaki* en iyisiydi."

Donahue döndü ve yanımdan geçerken elini omzuma koymak için durakladı. "Evraklar Denver'ın dışındaki özel operasyon merkezinde. Yaklaşık bir saat önce sana tam olarak hangi ofiste olduğunu e-posta ile gönderdim."

"Ne? Onları burada bırakmak istemedin mi?"

"Onları burada bırakırsam, ne teklif etmeye çalıştığımı düşünmeden önce yakarsınız diye düşündüm."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Seni görmek güzel, Gentry. Dinlen. Mac'in ailesi için elinden geleni yap ve görevini tamamladığında eve dön." Ryan'ın mektubunu bana verdi ve başka bir şey söylemeden gitti.

Ruhumda bir titreşim vardı; birkaç haftadır uykuda olan huzursuzluk yeniden canlanıyordu. Her seferinde tek bir göreve odaklanma ve yoluma devam etme ihtiyacı. Teklifi baştan çıkarıcıydı ve Ella'nın bana ihtiyacı varken bunu karşılayamazdım.

Adresi bulmak için e-postamı kontrol ettikten sonra kendim ve Havoc için birer çanta hazırladım. Şu anki işimin en iyi yanı sadece çağrı üzerine çalışmaktı, programlı değildi ve zaten resmi olarak bir hafta daha başlamayacaktı. Eğer ayrılırsam

Bir saat içinde, eğer buraya gelmem altı saat sürdüyse, saat on gibi Denver'da olabilirdim. Yedi saat içinde ret mektubunu imzalayabilir ve Donahue'nun teklifini kabul etme düşüncesine son verebilirdim. Ayrıca, belki de bu yolculuk içimdeki o küçük huzursuzluk ısırığını iyileştirirdi.

Yirmi dakika sonra ana eve girdim, Havoc yanımdaydı. "Bay Gentry!"

Ben ona doğru yürürken Hailey canlanarak, "Bay Gentry!" dedi. Bana vurdu

kirpiklerini kırpıştırdı ve öne doğru eğildi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Tam da Mac'in hoşlanacağı türden bir kızdı. Komik, girişken, güzel ve ilgili.

Ama o bilmese de ben sadece Ella'nındım.

Kibar olun. Medeni olun. Daha yumuşak bir ton kullanın. Ella için önemli olan insanlara karşı çaba göstermeye kararlı bir şekilde bu hatırlatmaları kafamda tekrarladım.

"Birkaç günlüğüne Denver'a gidiyorum ve yola çıkmadan önce bildiğinden emin olmak istedim."

"Ah, elbette-" Telefon çaldı ve parmağını bana doğru kaldırarak açtı. "Yalnızlık, ben Hailey. Selam Ella. Ne oldu?"

Şimdi tezgâha yaslanan bendim.

"Peki, bunu almak zorunda mısın? Elbette, bunun farkındayım. Sadece bir gecede alabileceğimi kastetmiştim..."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Maisie'nin büyük klasörünü ofiste bırakmış," diye fısıldadı, ahizeyi kapatarak.

"Tıbbi olanı mı?" Ella'nın her randevusunda yanında bulundurduğu bir şeydi. Tedavilerinin her kaydını, her yazılı laboratuvar sonucunu... her şeyi tutuyordu.

Hailey başını salladı. "Biliyorum Ella, ne yapabileceğime bir bakayım..."

Telefonu Hailey'nin elinden kaptım. "Onu sana getireceğim. Hailey bana hastanedeki oda numaranı mesaj atsın." O itiraz edemeden telefonu Hailey'e geri uzattım. Kapıya doğru döndüğümde Ada'nın uzattığı ellerinde bir dosyayla ofisten geldiğini gördüm.

"Duydum. Bu sabah sadece bir saniyeliğine uğramış ve

geride."

"Ben hallederim," dedim ona.

"Yapacağınızı biliyorum," dedi. "Havoc'u senin için saklamamızı ister misin?"

İlk dürtüm içten bir "hayır" oldu. Ama sonra Colt'un kafası yemek alanından çıktı.

"Havoc!" İleri atıldı ve ona sarılmak için dizlerinin üzerine çöktü; Havoc da başını onun omzuna koydu. "Lütfen? Yapabilir miyiz? Benim yatağımda uyuyabilir. Ona oyuncak atıp karnını doyuracağım, söz veriyorum!"

"Ben nereye gidersem o da oraya gidiyor," dedim Ada'ya.

"Hastaneye değil. Onun bir iş köpeği olduğunu biliyorum ama sadece hizmet köpeklerinin girmesine izin veriyorlar." Gözleri yalvarışını yansıtıyordu. "Bay Gentry, Ella onunla gitmeme izin vermedi. Ya da Larry'yle. Ryan'ın mektubunu ve her şeyi biliyorum." Colt'a ve tekrar bana baktı. "Ve eğer siz... mesela yarınki ameliyat süresince kalacak olsaydınız Havoc'un bir otele tıkılmasını istemezdim."

Beni çağırıyordu, şüphesiz. Ama Ella'nın yanında olmayı ne kadar çok istediğim ya da Havoc'tan ayrılmanın ne kadar zor olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kafamdan bir sürü küfür geçti ama hiçbiri çelişkili duygularımı ifade etmek için yeterli değildi. Havoc burada güvende olacak ve ona bakılacaktı. Daha önce hiç ayrı bir hafta sonu geçirmemiştik. Görevde olmadığımız zamanlarda yönetmelik gereği diğer çalışan köpeklerle birlikte kulübede kalıyordu ama Mac öldüğünden beri her görevde ve her an benimle birlikteydi.

Ama Ada haklıydı ve Ella yalnız kalacaktı.

Derin bir nefes aldım ve Colt'un gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Yarın okulun var mı?"

Başını yavaşça salladı. "Öğretmenler günü gibi bir şey." "Öğretmenlerin çalışma günü," diye düzeltti Ada.

Başımı salladım ve elimi dikenli saçlarının üzerinde gezdirdim. "Tamam. O zaman ondan sen sorumlusun. Tamam mı? Çantası kamyonette, içinde yemeği ve en sevdiği şeyler var." Ona nasıl bakacağımı anlattıkça gözleri daha da parlıyordu, ta ki çocuk tüm neşesiyle bir Care Bear'a dönüşene kadar.

yayılıyordu.

Emin ellerde olacaktı.

Çantasını alıp Colt'a geri götürdüm, sonra Havoc'un önünde dizlerimin üzerine çöktüm, yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım. "Colt'un yanında kal. Nazik ol." Sadece *kal* demek istediğimi ve *korumayı* kastetmediğimi anlaması için fazladan bir emir daha ekledim. Aksi takdirde dişleri çıkar. Ama bu onun seçimiydi ve herhangi bir tereddüt gösterirse kalamazdı - benimle birlikte gitmek zorunda kalırdı. Birlikte emekli olmamızın nedeni buydu.

Başını çevirip Colt'a bakarak sadece emri değil, onun kim olduğunu da anladığını gösterdi.

"Birkaç gün içinde döneceğim. Kal. Birlikte. Colt'la. Ol. Güzel."

Başını bıraktım ve hemen koşarak çocuğun yanına gitti. "Aferin kızıma." Rahatlama ve endişenin eşit parçaları beni tam karnımdan vurdu. "Onları ayırmak iyi bir fikir olmaz," diye uyardım Ada'yı.

"Isıracak mı?" diye fısıldadı.

"Hayır. Biri ona bulaşmadığı sürece olmaz. Eğer böyle bir şey olursa, Tanrı o kişiye yardım etsin, çünkü sadece benim emrimle bir ısırık bırakacak. Onu tutmak istediğinden hâlâ emin misin?"

"Kesinlikle." Ellerini tertemiz önlüğüne sildi. "Gidelim, Havoc!" Colt evin yan kapısından koşarak çıkarken
Küçük ellerinde Kong. Kuyruğunu sallayarak onunla birlikte tırısa kalktı.

Ada başını öne eğdi. "Çok komik..." "Ne?"

"Çok uysal küçük bir şey gibi görünüyor. Birini paramparça edebileceğini asla tahmin edemezsiniz."

"Bu açıdan diğer kadınlar gibi, hanımefendi."

Beş dakika sonra Ella ve Maisie'ye doğru gidiyordum, nihayet buraya gönderilme amacım olan tek şeyi yapabilecektim: yardım etmek.

Onuncu Bölüm

BECKETT

Mektup

2 Kaos,

Cevap yazmana çok sevindim! Öncelikle doğum günün kutlu olsun, her ne kadar bunu haftalar sonra aldığını bilsem de. Zarflarınızın üzerindeki tarihlere bakılırsa, postaların bana ulaşması yaklaşık dört beş gün sürüyor ki bu çok hızlı. Eskiden altı hafta sürdüğünü hatırlıyorum.

İkincisi, şuna ne dersiniz? Her zaman kalemle yazalım. Asla silmeyelim, sadece dürüstçe ve aklımıza gelen her şeyi söyleyelim. Söz konusu olan çok fazla şey yok ya da bir şey gizlememiz gerekmiyor.

İnsanlarla aranızın iyi olmaması sorun değil. Benim deneyimlerime göre, uğruna çaba göstermeye değecek çok az insan var. Sahip olduğum her şeyi bana en yakın olanlara vermeye ve bu çemberi küçük tutmaya çalışıyorum. Bir sürü insan için vasat olmaktansa birkaç kişi için harika olmayı tercih ederim.

Bu yüzden size sansürlenmeyecek bir soru sormama izin verin - bu arada, insanların mektuplarımızı okuduğunu düşünmek ürpertici, ama anlıyorum.

Şimdiye kadar yaptığınız en korkutucu seçim neydi? Neden yaptınız? Pişmanlığın var mı?

Çoğu insan bunun ikizlere sahip olmak ya da onları büyütmek olduğunu söyleyeceğimi düşünürdü ama hayatımda hiçbir şeyden çocuklarımdan emin olduğum kadar emin olmamıştım. Eski kocam Jeff bile değil. Evlenme teklif ettiğinde korkmayacak kadar gözlerim parlıyordu ve çocuklarım yüzünden olan hiçbir şeyden pişmanlık duyamam. Ayrıca, pişmanlık bizi bir yere götürmez, değil mi? İlerlememiz gerekirken yaşanmış şeyleri tekrarlamanın bir anlamı yok.

En korkutucu seçimimi aslında geçen yıl yaptım. Sadece bir pansiyon değil, iki yüz dönümlük geniş bir arazi olan Solitude'u ipotek ettirdim. Büyükannem orayı özgür ve temiz tutmuştu ve ben daha fazlasını

istiyordum.

Bu mirası devam ettirmek için her şeyi yapardım ama her yönden harap olmuştuk. Daha fazla arazi satmayı kendime yediremedim, bu yüzden mülkü ipotek ettirmek ve bizi bir tür lüks inziva yeri olarak piyasaya sürmeyi umarak her şeyi iyileştirmeye harcamak gibi korkunç bir seçim yaptım. Parmaklarımı işe yaraması için çaprazladım. Kulübeleri ve mülkleri iyileştirmek için aldığım sermaye ile yaz aylarında başlayacak yeni kulübelerin inşaat kredileri arasında, umutlu ve korkunun çılgın bir karışımını yaşıyorum. Yalan söylemeyeceğim, bu biraz heyecan verici. Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz, değil mi?

Bir sonraki korkutucu seçimimi yapmaya gidiyorum... Okul aile birliğindeki yargılayıcı kadınlarla gönüllü olmak.

~ Ella

...

Maisie'nin dosyasını kolumun altına sıkıştırarak, asansör pediatrik onkoloji katına çıkarken telefonumdan oda numarasını kontrol ettim.

Saat neredeyse on birdi; Colt'la yaşadığım o anlar bana biraz zaman kaybettirmişti ama oldukça sakin bir yolculuk geçirmiştim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu nazik bir gülümseme ve Donald Duck önlükleri giyen bir hemşire masada. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu ve saatin geç olmasına rağmen oldukça uyanıktı.

"Maisie MacKenzie için yedi on dört numaralı odaya gidiyorum," dedim ona. Birliğimizde görev yaptığım on yıl boyunca öğrendiğim tek şey, bir yere aitmiş gibi davranırsanız, çoğu insanın ait olduğunuza inandığıydı.

"Ziyaret saati geçti. Aileden misiniz?"

"Evet, hanımefendi." Colt'a göre öyleydim, yani gerçekten karmaşık bir şekilde yalan söylemiyordum.

Gözleri parladı. "Oh! Sen onun babası olmalısın. Hepimiz senin neye benzediğini görmek için bekliyorduk!"

Tamam, bu konuda yalan söylemeyecektim. Geniş bir genelleme yapmak başka bir şeydi, o genellemenin sahibi olma şerefine erişmek başka bir şeydi.

Maisie'nin babası. Konuşmak için ağzımı açtığımda omzumda bir el hissettim. "Başardın," dedi Ella yumuşak bir gülümsemeyle.

"Başardım," diye yineledim. "Cilt de öyle." Dosyayı uzattım ve o da çok tanıdık gelen bir hareketle dosyayı göğsüne bastırdı. Böyle zamanlarda ona sarılacak biri olmalıydı, cansız bir nesne değil.

Ella hemşireye, "Onu geri götüreceğim," dedi.

"Siz önden gidin."

Ella'yla birlikte koridorda yürürken ayı duvar resimlerini inceledik. "Ayı zemin etiketi konusunda şaka yapmıyorlarmış, değil mi?"

"Hayır. Çocukların hatırlamasına yardımcı oluyor," diye yanıtladı. "Maisie ile tanışmak ister misin? Aksi yöndeki tüm çabalarıma rağmen hâlâ uyanık."

"Evet," diye cevap verdim hiç duraksamadan. "Bunu çok isterim." Yüzyılın abartısı. Colt'un benim için çizdiği dağ resimlerinin yanında Maisie'nin hayvan resimleri favorilerimdi. Ama onlar Kaos'a aitti. Tıpkı Ella ve Colt'ta olduğu gibi Maisie'de de sıfırdan başlıyordum.

Uzun koridorda yürürken tek ses adımlarımızdı.

"Bu kanat yatan hastalar için," dedi Ella sessizliği doldurarak. "Diğer ikisi ayakta tedavi ve nakiller için."

"Anladım," dedim, gözlerim alışkanlıktan dolayı ayrıntıları tarıyordu. "Bak, hemşirenin ne düşündüğünü bilmen gerek-"

"Maisie'nin babası olduğunu," diye bitirdi Ella. "Duydum. Merak etme, sana zorla evlat edinme belgeleri falan vermeyecek. Tüm baba bilgilerini boş bıraktım çünkü acil bir durumda Jeff'i arayacaklarını sanmıyorum. Onu daha önce hiç görmedi bile."

"Birinin bunu nasıl yapabildiğini anlamadığımı söylemek isterdim ama geldiğim yerde bu çok sık oluyor."

Maisie'nin adıyla etiketlenmiş odanın hemen dışında durakladı. "Peki orası neresi?"

"Koruyucu aile yanında büyüdüm. Annem beni New York'ta bir otobüs durağına bıraktı.

Dört yaşındayken York'a gittim. Tam olarak Syracuse. Onu son görüşüm, bir yıl sonra mahkemede haklarının feshedildiği zamandı. Hayatımda korkunç ebeveynler de gördüm, harika ebeveynler de." Onu işaret ettim. "Ve eğer eski kocan kızını hiç görmeyecek kadar zavallıysa, o zaman onu hak etmemiş demektir. Ya da seni. Ya da Colt'u."

Gözlerinde milyonlarca soru vardı ama Maisie beni kurtardı.

"Anne?" Minik ses odanın içinden seslendi. Ella

kapıyı açtı ve ben de onu takip ettim.

Oda iyi büyüklükteydi; bir kanepe, tek kişilik bir yatak, yastıklı bir sallanan sandalye ve küçük Maisie'yi taşıyan dev hastane yatağı vardı.

"Hey, şekerim. Hâlâ uyumadın mı?" Ella dosyayı kapının arkasındaki masaya bırakıp yatağın kenarına oturarak sordu.

"Yorgun... değilim," dedi Maisie, ortasında kocaman bir esneme için duraklayarak. Bana bakmak için annesinin etrafında kıpırdandı. "Alo?"

Kristal mavisi Ella gözleri her santimetrekaremi üstünkörü inceledi. Zayıftı ama çok da çelimsiz değildi. Kafası mükemmel bir şekle sahipti ve saçlarının olmaması gözlerini daha da büyük gösteriyordu.

"Selam Maisie, ben Beckett. Seninkinin yanındaki kulübede yaşıyorum," dedim yatağının ayak ucuna geldiğimde, elimdeki en yumuşak ses tonunu kullanarak.

"Sende Havoc var." O da tıpkı Ella gibi başını hafifçe eğdi.

"Biliyorum. Ama o benimle değil. Aslında seni görmeye gelirken ona eşlik etmesi için Colt'un yanına bıraktım. Umarım sorun olmaz. Konuşacak bir arkadaşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

"Köpekler konuşmaz."

"Komik, kardeşinle ben de bunu konuşmuştuk. Ama bazen birinin size cevap vermesine ihtiyaç duymazsınız. Bazen sadece dinleyecek bir arkadaşa ihtiyaç duyarız ve o bu konuda gerçekten iyidir."

Bana parlak bir gülümseme vermeden önce gözleri bir an için kısıldı. "Sizden hoşlandım Bay Beckett. En iyi arkadaşımın sizinkini ödünç almasına izin verdiniz."

Ve işte böyle, gidiciydim.

"Ben de senden hoşlanıyorum Maisie," dedim usulca, sesimi daha fazla yükseltirsem kırılacağından korkarak.

Maisie olacağını bildiğim her şey ve daha fazlasıydı. Annesinin sahip olduğu tatlı, kararlı ruha sahipti ama daha parlak ve zamanla körelmemişti. Ve aynı anda beni kabul ettiği için büyük bir minnettarlık duyarken, bunu yaşamak zorunda kaldığı için mantıksız bir öfkeyle dolup taştım.

"*Aladdin'i* izleyeceğiz. Sen de izlemek ister misin?" diye sordu.

"*Aladdin'i* izlemeye git*miyorduk*. Sen uyuyacaktın," dedi Ella sert bir baş hareketiyle.

"Gerginim," diye fısıldadı Maisie Ella'ya.

Kalbim zaten acımıyorsa bile şimdi çığlık atıyordu. Yarın böyle bir ameliyat olmak için çok küçüktü. Kanser olmak için. Nasıl bir Tanrı bunu küçük çocuklara yapar?

"Ben de," diye itiraf etti Ella. "Şuna ne dersin? Biz filmi başlatalım, ben de seninle kıvrılayım. Bakalım seni uyutabilecek miyiz?"

"Anlaştık." Maisie başını salladı.

Ella filmi açtı ve ben de kapıya doğru ilerledim. "Sizi akşamınızla baş başa bırakayım kızlar."

"Hayır, kalmalısın!" Maisie bağırarak beni olduğum yerde durdurdu.

Döndüğümde gözlerinin kocaman açıldığını ve paniklediğini gördüm. Evet, bir daha asla yüzündeki o ifadenin nedeni ben olmayacaktım.

"Ella?"

Maisie'den bana doğru baktı. "Maisie, saat gerçekten geç oldu ve eminim Bay Gentry büyük bir yatağı tercih eder-"

"Burada bir yatak var."

Ella içini çekerek gözlerini kapadı. Yazdığı savaşı gördüm - Maisie'ye sanki ölme ihtimali çok yüksek değilmiş gibi ebeveynlik yapma ihtiyacı ile büyük ihtimalle öleceği bilgisinin savaşını.

Ama Maisie'nin gözlerindeki o yalvarış şımarıklıktan kaynaklanmıyordu; orada apaçık bir ihtiyaç vardı. Yatağına geçtim ve kenarına oturdum. "Maisie'nin

bana bir sebep verir misin?" Ella bizi duymasın diye fısıldadım.

Maisie tekrar Ella'ya baktı ve ben de omzumun üzerinden bakarak onun DVD'yi yerleştirmekle meşgul olduğunu gördüm.

"Bana söylemek zorundasın Maisie. Çünkü anneni garipsemek istemiyorum, ama iyi bir nedeni varsa, senin için mücadele ederim."

Önce başını kaldırıp sonra bana baktı. "Onun yalnız kalmasını istemiyorum."

Onun Fısıltı sökülmüş aracılığıyla Ben Daha yüksek sesle daha bir hava Baskın Siren. "Yarın mı?" Ben sordum.

Çabucak başını salladı. "Eğer gidersen, yalnız kalacak." "Tamam. Bakalım ne yapabilirim."

Küçük eli ceketimin kenarını kavradı. "Söz veriyorum."

Soruş tarzında bana Mac'i ve mektubu hatırlatan ciddi bir şeyler vardı. Sanki bilmemesi gereken şeyleri biliyor gibiydi... bilemezdi.

"Onu yalnız bırakmayacağına söz ver," diye tekrarladı, fısıltısı yumuşaktı. Küçük elini kendi elimle kapattım. "Söz veriyorum."

Gözlerimi süzdü, tekrar yargıladı. Sonra başını salladı ve rahatlamış bir halde yükseltilmiş yatağa yaslandı.

Ayakkabılarını çıkarırken karanlık odayı geçip Ella'nın yanına gittim. "Eğer istersen kesinlikle giderim ama o oldukça kararlı."

"Gerekçesi ne? Daha önce hiç böyle bir şey talep ettiğini görmemiştim."

"Bu ikimizin arasında. Ama güven bana, oldukça sağlam. Benden ne istiyorsun?

ne yapacaksın?"

"Sadece kanepe ve şu küçük yatak var." Ella alt dudağını ısırdı ama bu seksi bir hareket değildi. Mac de endişelendiğinde aynı şeyi söylerdi. "Bunu en kötü düşmanımdan bile istemezdim."

"Çok daha kötü koşullarda uyudum, inanın bana. Bu bir sorun değil. Ne yapmamı istiyorsun, Ella?" Ne isterse yapardım ama Tanrım, umarım beni, herhangi bir parçamı istiyordur. Bu andan, yarın Maisie'nin başına geleceklerden ne kadar korktuğunu bilmek ve onu ihtiyaç duyduğu şekilde teselli edememek beni öldürüyordu.

İç çekerek dudağını bıraktı, tüm duruşu yumuşadı. "Kal.

Kalmanı istiyorum."

Göğsüm derin bir nefes almayı imkânsız kılacak şekilde daraldı. Bu yüzden sığ bir nefes çektim ve ceketimi sallanan sandalyenin arkasına attım. "O zaman kalacağım."

...

Önümdeki tören alayı ciddi, neredeyse saygılıydı. Hemşireler yatağındaki Maisie'yi koridordan aşağı, cerrahi kanadın sadece doktor ve hastalara ayrıldığı yeri gösteren kalın mavi çizgiye doğru ittiler.

Ella, Maisie'nin elini kendi elinin içine alarak, kızının üzerine eğilerek onun yanında yürüdü. Adımları yavaştı, sanki hemşireler Ella'nın kalan her saniyesine ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. *Muhtemelen biliyorlardı da.* Ne de olsa bu onlar için sıradan bir gündü. Başka bir kanser türüne yakalanmış başka bir çocuğun ameliyatı. Ama Ella için bu, korktuğu ve aynı şiddetle özlemini çektiği bir gündü.

Mavi çizgiden hemen önce durdular ve ben de geri çekilerek Maisie'nin ihtiyacı olan boşluğu onlara verdim. Saçlarını geriye çekmiş, parmaklarını Maisie'nin kafa derisinde, saçlarının olması gereken yerde gezdirirken yüzündeki belli belirsiz, zoraki gülümsemeyi görebiliyordum. Maisie'yle konuşurken Ella'nın dudakları kıpırdadı, yüzündeki gergin kaslarda ve boynundaki periyodik esnemede gerginlik g ö r ü l ü y o r d u .

Bir arada tutuyordu, ama ip inceydi ve her saniye yıpranıyordu. Maisie'nin hazırlıklarına başlamak için ilk hemşirelerin geldiği sabah altıdan beri onun çözülüşünü izliyordum. Bu kadar küçük bir kızda bu büyüklükte bir tümörün alınmasının riskini kabul eden kağıtları imzalarken dudağını ısırmasını ve başını sallamasını izledim. Maisie'yi rahat ettirmek için cesur bir yüz ifadesi takınmasını ve gülümsemesini, Colt'un yeni yara izini çok kıskanacağı konusunda şakalaşmasını izledim.

Sonra Maisie ve Colt arasındaki FaceTime konuşmasını izledim ve kalbim onlar için kırıldı. O ikisi sadece kardeş ya da arkadaş değillerdi. Onlar bir bütünün iki yarısıydı, yarım cümlelerle konuşuyor ve tek kelimelik cevapları kendi dilleri varmış gibi yorumluyorlardı.

Ella dehşete düşmüş olsa da, Maisie söz konusu olduğunda en çok kaybedecek olanın Colt olduğunu biliyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ona gitmemek için ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. İçimde titreşen bu ihtiyaç bencilceydi, çünkü Ella'yı tutmak bana yardım edebilirdi ama ona değil. Kızı ile geçireceği son anlar olmasından korktuğunu bildiğim bu anlara tanıklık etmekten başka onun için yapabileceğim bir şey yoktu.

Güçsüz.

Çok güçsüzdüm. Tıpkı ameliyatın patlamasından üç gün sonra Ryan'ın cesedini bulduğumuzda olduğu gibi. Kalp atışlarını geri getirmek, hayatının en kötü saatlerini silmek ya da kafatasının tabanından girip çıkan kurşun yarasını mucizevi bir şekilde iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu...

Havoc. Dağlarda gün batımı. Ella'nın gülümsemesi. Titrek bir nefes verirken zihinsel olarak üçümü tekrarladım, düşünceleri bloke ettim. Anıları. Onlar buraya ait değildi. Eğer Ryan'la birlikte kapana kısılmış olsaydım Ella'ya şimdi yardım edemezdim.

Hemşirelerden biri Ella'yla konuştu ve Ella öne eğilip Maisie'nin alnını öptüğünde boğazım bir an için sıkıldı. Maisie'nin eli yatağın parmaklıklarında belirdi ve yıpranmış pembe bir oyuncak ayı uzattı. Ella başıyla onayladı ve ayıyı aldı. Maisie'yi koridordan geçirdiler ve sallanan bir çift kapıdan geçirdiler.

Ella sırtı duvara dayanana kadar geriye doğru tökezledi. Yere düşebileceğini düşünerek ileri atıldım ama daha iyi bilmeliydim. Kendini duvara yasladı, ayıyı bir cankurtaran halatı gibi göğsüne bastırdı ve başını tavana doğru kaldırıp yutkunarak nefes aldı.

Bana ya da yanından geçen hemşirelere dönmedi, sadece sanki tek teselli kaynağının kendi içinde derin bir yerden geleceğini biliyormuş gibi içine çekildi. Teselli aramadığını çünkü teselli bulmaya alışık olmadığını, ben burada olmasaydım bu sahnenin aynı olacağını fark ettiğimde soğukkanlılığım kayboldu.

Ama ben buradaydım.

Bunun bir saldırı olduğunu bilerek ve umursamadan, önünde durana kadar ilerledim. Gözleri kapalıydı, boğazını kontrol etmek için mücadele ediyordu. İçimdeki her şey ona sarılmak, bana izin verdiği kadar yükünü taşımak için acıyordu.

"Ella."

Gözleri kırpışarak açıldı, dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Hadi, uzun bir gün olacak. Sana biraz yemek ve kahve getirelim." Kalbiyle ilgilenemiyorsam bile en azından bedenini ayakta tutabilirdim.

"Ben... Hareket edebilir miyim bilmiyorum." Kapılara doğru bakarken başı hafifçe döndü. "Son beş aydır her gün mücadele ettim. Onu tedavilere götürdüm, sigorta şirketleriyle tartıştım, kemoterapi onu susuz bırakacak kadar hasta ettiğinde bir kap dolusu su için onunla kavga ettim. Uğruna savaştığımız her şey bu an içindi ve şimdi o an geldi, ne yapacağımı bilmiyorum."

Değişken duygularımı sıkı bir şekilde kontrol altına aldım ve yüzüne doğru uzandım, ancak kendimi durdurdum ve omuzlarını hafifçe kavradım.

"Elinizden gelen her şeyi yaptınız. Ve neyi başardın, nasıl
Onu getirdiğin nokta hayret verici. Sen kendi işini yaptın, Ella. Şimdi doktorların kendi işlerini yapmalarına izin vermelisin."

Gözleri tekrar benimkilere yöneldi ve onun işkencesini midemde fiziksel bir acı gibi hissettim, kör bir bıçağın durmak bilmeyen kesiği beni ikiye ayırıyordu. "Bu kontrolü başkasına nasıl vereceğimi bilmiyorum. O benim küçük kızım Beckett."

"Biliyorum. Ama işin zor kısmı çoktan bitti. Ne kadar zor olursa olsun belgeleri imzaladınız ve şimdi tek yapabileceğimiz beklemek. Şimdi, lütfen. Seni beslememe izin ver."

Duvarı itti ve ben de bir adım geri çekilerek aramıza hatırı sayılır bir mesafe koydum. "Kalmak zorunda değilsin. Sadece birkaç saat değil, saatler süreceğini söylediler."

"Biliyorum. Tümörü sol böbrek üstü bezinde ve küçülmüş olsa da,

hala böbreğini kaybetme tehlikesi var. Ameliyatın uzun sürmesi, onu kurtarmak için ellerinden geleni yaptıkları ve tümörün her zerresini çıkarmak için titiz davrandıkları anlamına geliyor. Bu sabah seni hazırlarken dinliyordum."

Hüzünlü bir yarım gülümseme ağzının kenarlarını kaldırdı. "Bunu çok yapıyorsun.

Dinleyin. Dikkatinizi

verin." "Bu kötü bir

şey mi?" "Hayır.

Sadece şaşırtıcı."

"Kaç saat sürdüğü umurumda değil. Ben buradayım. Seni bırakmayacağım."

Sadece yiyecek almak için değil, bana inanmak için de seçimini yaparken bir sonsuzluk geçti. Söylediklerimde ciddi olduğuma güvenmek için. Karar verdiği anı biliyordum, omuzları çöktüğünde, vücudundaki gerginlik biraz olsun azaldığında.

"Tamam. O zaman kesinlikle kahveye ihtiyacımız olacak."

Rahatlama ağzımda tatlı bir tat, kalbimde yumuşak, dolu bir duyguydu. Doğru kelimeleri bulamadığım için sadece başımı salladım.

...

"Yani ayı mı?" İki saat sonra bekleme odasında, kanepede yan yana oturup ayaklarımızı sehpaya uzatırken sordum.

"Aah, bu Colt," diye açıkladı Ella, tüylü hayvanın yüzünü sevgiyle okşayarak,

çok sevilen bir ayı.

"Colt... bir kız."

"Belki Colt sadece pembeyi seviyordur. Bilirsin, sadece gerçek erkekler pembe giymeyi başarabilir." Bana yandan bir bakış attı.

"Bunu aklımda tutacağım."

Hafif bir kahvaltıdan sonra -midesi daha fazlası için çok bulanıyordu- kolay bir konuşma ritmine girmiştik. Zahmetsiz, hatta.

"Ayılar ikizlere büyükannemden bir hediyeydi. Biri pembe, biri mavi, o zamanlar her şeyde olduğu gibi. Ama Colt pembe olana aşık oldu. Sürekli yanında taşıması gerekiyordu, bu yüzden mavi olan Maisie'nin oldu. Ne

zaman

Üç yaşındayken Ryan geldi ve Colt'u bir gece kampa götürdü. Maisie her zaman daha çok evde yaşayan bir kızdı ve evde kalmak için yalvardı, ben de ona izin verdim. Ama Colt neredeyse gitmeyi reddediyordu. Maisie bunun nedeninin ayrı kalmaya dayanamamaları olduğunu biliyordu. Bu yüzden mavi ayıyı yakaladı, ona Maisie olduğunu söyledi ve onu yoluna gönderdi."

"Yani bu aslında Colt'un ayısı mı?"

Ella başıyla onayladı. "Birlikte olabilmeleri için hastaneye her yattığında onunla gönderiyor ve mavi olanı da evde tutuyor."

Evet, içimi kemiren o acı kalbime doğru

ilerlemişti. "İnanılmaz çocuklarınız var."

Gülümsemesi samimiydi ve hafifçe dönüp bunu benimle paylaştığında neredeyse nefesim kesiliyordu. "Kutsanmış durumdayım. Jeff gittiğinde bunu nasıl yapacağımdan emin değildim ama onlar her zaman çok... her şeydiler. Yani, elbette yorucu, gürültülü ve dağınıktılar ama hayatın içindeki rengi ortaya çıkarıyorlardı. Onları kucağıma almadan önce dünyanın neye benzediğini hatırlamıyorum ama bu kadar canlı olmadığını biliyorum."

"Sen harika bir annesin."

İltifatıma omuz silkmek için bir hareket yaptı.

"Hayır, öylesin," diye tekrarladım, beni duymasını, ona olan hayranlığımı anlamasını istiyordum.

"Sadece yeterli olmak istiyorum." Maisie o sallanan kapıların ardında kaybolduğundan beri her beş dakikada bir olduğu gibi bakışları saate kaydı.

"Sensin. Sen yeterlisin." Bana göz kırptı ve ben dilime lanet ettim. Dikkatli olmazsam kendimi ele verecektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ama gözlerini kaçırmasından emin olmadığını anladım.

"Peki sırada ne var? Monopoly mi? Hayat mı?" Ortamı yumuşatmaya ve dikkatini dağıtmaya çalışarak sordum.

Masanın diğer ucundaki tahta kutuyu işaret etti. "Scrabble. Ve dikkatli olsan iyi edersin. Bütün gün benimle oturacak kadar nazik olsan bile kıçına tekmeyi basmaktan çekinmem."

İyi biri değildim. Onunla aynı odada oturmayı hak etmeyen yalancı, çıkarcı bir pisliktim. Ama bunu söyleyemezdim. Onun yerine kutuyu aldım ve ders almaya hazırlandım.

...

"Demek koruyucu ailelerde büyüdün?" Altmış dördüncü turumuzu atarken Ella bana sordu.

Maisie altı saattir ameliyattaydı ve yaklaşık on beş dakika önce ameliyat ekibinden her şeyin yolunda gittiği ve böbreğini kurtarmak için ellerinden geleni yaptıklarına dair bir güncelleme aldık.

"Ben yaptım."

"Kaç tane?"

"Dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyorum. Çok taşındım. Muhtemelen korkunç bir çocuk olduğum için. Yardım etmeye çalışan herkesle kavga ettim, her kuralı zorladım ve annemin bir şekilde geri dönmesini umarak kaldığım yerden atılmak için elimden geleni yaptım."

Anlamasını beklemiyordum. Normal evlerde, yarı normal bir ailede büyüyen çoğu insan bunu anlayamazdı.

"Ah, bir çocuğun tatlı, mantıksız mantığı," dedi Ella.

Tabii ki anladı. Beni ona çeken ilk şey buydu. Mektuplarımız aracılığıyla beni basitçe kabul etmesi. Ama gördüğüm kadarıyla o da böyleydi, kabulleniciydi.

"Hemen hemen."

"En iyi ev hangisiydi?" diye sordu, beni yine şaşırtarak. Çoğu insan en kötüsünü bilmek isterdi, sanki benim hayatım başkalarının trajedilerine duydukları müstehcen ihtiyacı besleyecek bir dedikodu malzemesiymiş gibi.

"Sonuncusu. On beşinci yaş günümden itibaren neredeyse iki yıl boyunca Stella ile birlikteydim. Birlikte kalmak istediğim tek kişiydi." Anılar gözümün önüne geldi, bazıları acı, bazıları tatlı ama hepsi sadece zamanın verebileceği türden bir süzgeçle parlatılmıştı.

"Neden yapmadın?" Başka bir koridorun sonuna vardık ve döndük

geri dönüyor.

"O öldü." Ella durakladı ve ben de arkamı dönmek zorunda kaldım. "Ne?"

"Çok üzgünüm," dedi eliyle pazularımı sıkarken. "Sonunda birini bulmuşken onu kaybetmek..."

İçgüdüsel olarak ellerimi yüzüme sürüp silkelenmek ve yürümeye devam etmek istedim ama ne kadar masum bir dokunuş olursa olsun, onun eli üzerimdeyken kılımı bile kıpırdatmayacaktım. "Evet. Bunun için gerçekten hiçbir kelime yok."

Ella, "Sanki biri hayatınızı alıp bir kar küresi gibi sallıyor," diye önerdi. "Parçaların yerine oturması sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ve sonra asla aynı yerde olmuyorlar."

"Aynen öyle."

Bilen birinin hassaslığıyla duygularımı yakalamıştı. Nasıl olmuştu da hayatımın nasıl bir şey olduğunu anlayacak birini bulamamışken, bu kadın gözünü kırpmadan onu tanımlayabilmişti?

"Haydi, henüz muşambada tam olarak bir yol açamadık," dedi ve altmış beşinci turumuza başladık.

Takip ettim.

...

"Bu iş çok uzun sürüyor. Neden bu kadar uzun sürüyor? Ne yanlış gidiyor?" Ella ameliyat bekleme odasında bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Sadece bir süredir bizi bilgilendirmediler. Belki de işlerini bitiriyorlardır." Pencere kenarına yaslandığım yerden onu izledim. Ameliyatın biteceğini tahmin ettikleri saate ulaşana kadar sakin, hatta soğukkanlıydı.

O saat geçer geçmez, içinde bir şeyler tersine döndü.

"On bir saat oldu!" diye bağırdı, ellerini başının üzerinde birleştirerek durakladı. Uzun zaman önce saçlarından o kadar çok tutam koparmıştı ki, saçları da kendisi gibi darmadağınık bir halde etrafında uçuşuyordu.

"Öyle."

"On dakika sürmesi gerekiyordu!" Gözleri irileşmiş ve paniklemişti, onu suçlayamazdım. O da benim kafamdaki düşüncelerin aynısını dile getiriyordu.

"Her şey yolunda mı? Bay ve Bayan MacKenzie?" Bir hemşire kafasını içeri uzattı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben-"

"Evet, kızıma tam olarak neler olduğunu öğrenebilirsiniz. Bir saat önce ameliyattan çıkmış olması gerekiyordu ama hiçbir haber yok. Hiç haber yok. O iyi mi?"

Kadının yüzü sempatiyle yumuşadı. Ella bekleme odasında panikleyen ilk anne değildi ve sonuncu da olmayacaktı. "Sizin için gidip kontrol etmeme ne dersiniz? Hemen bir güncelleme ile geri geleceğim."

"Lütfen. Teşekkür ederim." Ella'nın gözlerindeki vahşiliğin bir kısmı kayboldu.

"Elbette." Ella'ya güven verici bir gülümseme verdi ve bilgi aramak üzere oradan ayrıldı.

"Tanrım, deliriyorum." Ella'nın sesi ancak fısıltı halindeydi.

Alt dudağının titremesine karşı koyarken başını salladı. Eşikten uzaklaştım ve dört uzun adımda ona ulaştım, kim olduğumu ya da onun beni kim olarak tanıdığını düşünmek için durmadım. Kollarımı o n a d o l a d ı m ve onu ilk gördüğüm andan beri istediğim gibi göğsüme çektim.

"Aklını kaçırıyor olmasaydın böyle bir anne olamazdın," diyerek onu rahatlattım.

Başını çevirip köprücük kemiğimin hemen altına dayamadan önce göğsüme doğru mırıldandı: "Sanırım küçükten geçtim ve doğruca tımarhaneye gittim."

Kahretsin, tam da bildiğim gibi üzerime oturdu - mükemmel bir şekilde. Başka bir hayatta, her zorluğa birlikte böyle göğüs gererdik. Ama o hayatta Maisie sağlıklıydı ve Mac yaşıyordu. Bu dünyada... şey, o da bana tam olarak sarılmıyordu. Haklısın. Çünkü kollarını aramıza sıkıştırmıştım. Beni itiyor muydu? O kadar dikkatsiz miydim?

Bu farkındalık beni bir yangın hortumu gibi çarptı ve hemen kollarımı gevşettim. Ne düşünüyordum ki ben? Onunla kalmamı istemesi, ona dokunmamı istediği anlamına gelmiyordu. Ben onun varsayılanıydım ve öyle olduğum için şanslıydım, ama kesinlikle onun seçimi ya da tercihi değildim.

"Sakın bırakma," diye fısıldadı. Elleri hâlâ aramızdaydı ama beni itmiyordu, sadece göğüs kaslarımın üzerinde duruyordu. Aksine, bana doğru eğildi. "Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

"Sarılmak mı?" Sesim zımpara gibi pürüzlüydü. "Bir

arada tutulmak."

Daha önce tek bir cümle bile beni duygusal olarak dize getirmemişti.

"Seni yakaladım." Tutuşumu sıkılaştırdım, bir elimi kürek kemiklerinin hemen altından geçirdim ve diğer elimle başının arkasını kavradım. Vücudumu elimden geldiğince kullanarak onu çevreledim, bir tür duvar olduğumu hayal ettim - onun için gelen kalp ağrısını uzak tutabilirdim. Çenem başının tepesinde duruyordu ve saniyeler geçtikçe eridiğini ve teslim olduğunu hissediyordum.

Ona söyleyemesem de, bu kadını seviyordum. Onun için ordulara karşı koyar, onun için öldürür ya da onun için ölürdüm. Bundan daha büyük bir gerçek yoktu ve ona verebileceğim başka bir gerçek de yoktu. Çünkü onun dürüst, güçlü ve nazik olduğu yerde, ben onu olabilecek en kötü şekilde incitmiş bir yalancıydım. Onu bu şekilde tutmaya hakkım yoktu ama daha da kötüsü kılımı bile kıpırdatmayacaktım.

"Bayan MacKenzie?" Hemşire, Maisie'nin cerrahı eşliğinde içeri girdi. "Onları ameliyattan çıkarken yakaladım."

"Evet?" Ella kollarımda döndü, onu serbest bıraktım ama elimi tuttu, öyle sert sıktı ki parmaklarımdaki kan akışı için bir anlık endişe duydum.

Cerrah gülümsedi ve ben de savaştan yara almadan kurtulduğum her zamankinden daha güçlü bir rahatlama hissettim.

"Hepsini aldık. Sol böbreğiyle bir süre başa baş gitti,

ama onu kurtarmayı başardık. Elinizde oldukça inatçı küçük bir kız var. Şu anda iyileşme sürecinde, dinleniyor. Uyanır uyanmaz seni onu görmen için geri getireceğiz ama uzun süre uyanık kalmasını bekleme, tamam mı?"

"Teşekkür ederim." Ella'nın sesi kırılmıştı ama bu iki kelime, genellikle aktarılması saatler süren bir anlam taşıyordu.

"Rica ederim." Cerrah tekrar gülümsedi, yüzünün her çizgisinde yorgunluk okunuyordu, bizi bekleme odasında yalnız bırakmadan önce.

"O iyi." Ella'nın gözleri
kapandı. "O iyi."

"O... o gerçekten iyi," diye tekrarladı. Sonra, sanki biri onu dik tutan her ne ise onu geri çekmiş gibi, dizlerinin altı çökerek yere yığıldı. Yere düşmeden önce onu yakaladım ve yanıma doğru çektim. "O iyi. O iyi." Ella bu cümleyi tekrar tekrar söyledi, ta ki kelimeler hıçkırıklara dönüşene, hıçkırıklar sert ve çiğ olana kadar.

Bir kolumu dizlerinin altından, diğerini de arkasından geçirdim, yüzünü boynuma gömerken onu kaldırdım, sıcak gözyaşları tenimden aşağı süzülerek gömleğimi ıslattı. Sonra kanepeye yerleştim, içimi burkan çığlıkları küçük bedenini sarsarken onu kucağımda tuttum.

Bana düdüklü tencerenin kapağının açılmasını hatırlatan bir şekilde ağladı - çok uzun süre kapalı kalmanın sonucu. Başarılı ameliyatın verdiği rahatlama hala tatlı olsa da, onun ve onların önünde daha çok şey olduğunu biliyordum. Bu sadece ona nefes alması için değerli bir saniye tanıyan mücadelede bir duraklamaydı.

"Ben yanındayım. O iyi," dedim ona, elimi saçlarının üzerinde gezdirerek. "İkiniz de iyisiniz." Şimdiki zamanda konuştum çünkü ona söz verebileceğim tek şey buydu.

Ve şu an için, Havoc Colt ile güvendeyken, Maisie tümörsüzken ve Ella kollarımda kıvrılmışken, bu yeterliydi.

On Birinci Bölüm

ELLA

Mektup

#21 Ella,

Evet, kütüphanedeki adamın sana çıkma teklif ettiğine inanabilirim. Hayır, bunun tuhaf ya da şaka olduğunu düşünmüyorum. Neden düşünesin ki? Resmini görmemiş değilim, ki evet, biliyorum, aramızda bir avantaj yaratıyor. Fark ettin mi bilmiyorum ama görünüş açısından hiç de kötü değilsin.

Devam edin, bana bahanelerinizi söyleyin. Evet, iki çocuğunuz var ve evet, bir tanesi inanılmaz zorluklarla karşı karşıya. Çok zaman alan bir işiniz var ve hakkınızda bildiğim kadarıyla, hayatınızda herhangi bir şeyi hesaba katarken kendinizi en sona koyma eğilimindesiniz.

Ama beni dinleyin -kaşın bunu... okuyun beni- bunların hiçbiri sizi sizin deyiminizle "yenilmez" yapmaz. Neyin sevimsiz olduğunu biliyor musun? Bencil olan ya da hayatında hiçbir şey ifade etmeyen küçük şeylerle uğraşan biri. Bana göre bir kadındaki en çekici özellik kendini verebilme yeteneğidir ve Ella, sen bunu fazlasıyla yapıyorsun.

Jeff gittiğinden beri dışarı çıkmadığınızı anlıyorum. Son beş yıldır çocuklarınızı büyütmekle, işinizi kurmakla ve genel olarak herkesin her şeyi olmakla meşgul olduğunuzu anlıyorum. Ama bu birilerini içeri alamayacağın anlamına gelmiyor. Özellikle de şimdi.

Sırtını yaslayacak birine ihtiyacın olduğunu söylemeyeceğim, çünkü kendi başına ayakta durma konusunda uzman olduğunu biliyorum. Ancak karşı karşıya olduğun şeyle ilgili olarak, imkansız gibi hissettiğin anlarda yanında seni destekleyecek birinin olmasının yardımcı olacağını biliyorum. O adamla yemeğe çık, Ella. Hiçbir şey çıkmasa bile, evrene seslendiğini bileceksin. Karşına çıkan her iyi şeyi geri çeviremezsin.

size gelir çünkü olabileceklerden ya da olamayacaklardan korkarsınız. Bu korkakların çıkış yoludur ve siz korkak değilsiniz.

Ve dürüst olmak gerekirse, sana kim aşık olmaz ki? Üç aydır birlikteyiz ve daha aynı odada bile bulunmadan sana yarı yarıya aşığım. Sadece adama ve kendine biraz mutluluk şansı ver, çünkü bunu hak ediyorsun.

Ya da Ocak ayına kadar bekleyebilirsin, o zaman rastgele kapına gelebilirim.

Sadece düşünmek için yiyecek.

~ Kaos

...

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Maisie'ye iPad'i uzatarak sordum. Ana evin oturma odasında, Hailey ve Ada'ya yakın bir yerde, her şeyi hazırlamıştı.

"Hayır," diye yanıtladı, öğretmeninin önerdiği uygulamalardan birini açarken *P'yi* patlattı.

"Karnın iyi mi?" Ameliyatının üzerinden iki hafta geçmişti ve kesi yeri bana kızımın karnında sürünen korkunç, pembe bir yılan gibi görünürken, o ağrının neredeyse geçtiğine yemin ediyordu.

Belki de ilk birkaç gün uyuma şeklinden ya da on iki saatlik entübasyondan kaynaklanan boğaz ağrısından ya da günlerce onunla kalan beslenme tüpünden kaynaklanıyordu, ama ona inanmakta zorlanıyordum. Ya da belki de benim onun adına acıya tahammülümün onunkinden çok daha düşük olmasıydı.

"Anne, ben iyiyim. Kusma falan yok. Bir şeyim yok. Git hadi." Bana baktı. "Hem sen gider gitmez Ada bana şekersiz dondurma verecek."

"Bunu bana söylemen gerektiğini sanmıyorum." Güldüm ve hâlâ parlak ve pürüzsüz olan kafa derisine bir öpücük kondurdum. Diyetini elden geçirmenin zorlu bir süreç olduğu kesindi. "Neden şekersiz olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Şekerin içimdeki canavarı beslediğini söylemiştin. Canavarın büyük kısmı dışarıda olsa da, geri kalanı kanımda. Yani canavarı besleyemeyiz."

"Doğru. Çok üzgünüm Maisie."

Onlarca yıl yaşlanmış hissi veren gözlerle bana baktı. "Sorun değil, canavar bu türden hoşlanmaz."

Ayrılmadan önce onu tekrar öptüm, Ada'ya gittiğimi haber verdikten sonra kapıdan çıkarken dosyasını aldım.

Girişteki aynada bir an durup, bu sabah saçıma ördüğüm örgüde oluşan kabarıklığı düzeltmeye çalıştım.

"Dur. Ne yaparsan yap, hâlâ çok güzelsin," dedi Hailey arkamdan gelirken.

"Ha. En son ne zaman spor salonuna gittiğimi ya da makyaj yaptığımı bile hatırlamıyorum. Ben "psikopat gibi görünmüyor" diyorum. Muhteşemlik beni aşar."

Başını omzuma yasladı ve gözlerimiz aynada buluştu. "Ne olursa olsun parlayan bir güzelliğe sahipsin."

"Zam mı istiyorsun?" Alay ettim.

"Hayır. Sadece doğruyu söylüyorum. Şimdi toplantıyı kaçırmadan önce git buradan. Ada ve ben Maisie'yi aldık. Sen merak etme."

"Endişelenmek benim varsayılan duygum haline geldi."

Gözleri aydınlanmadan önce bir saniye yüzümü inceledi, bu da gülünç bir şey önermek üzere olduğu anlamına geliyordu. "Tam da aradığım şeyi biliyorum."

"Hailey..." İnledim. Arkadaştık ama onun eğlence anlayışı benim hayatıma pek uymuyordu.

"Çifte randevu yapalım. Ben Luke'u alayım, sen de Beckett'ı getir. Sinemaya ya da akşam yemeğine gidebiliriz ya da Mountain Village'daki yeni karaoke barı deneyebiliriz."

"Bir bar mı?" Ses tonumun ona bu konuda ne düşündüğümü tam olarak anlatmasına izin verdim. Bu, çocuk gibi sorumlulukları olmayan kaygısız insanların hayatıydı. Ya da kanser. Ya da kanserli bir çocuk. Bilirsiniz, normal yirmi beş yaşındakiler.

"Evet. Bir bar. Çünkü bir içkiye ihtiyacı olan biri varsa o da sensin Ella. Ve Beckett'ın seni dışarı çıkarmaya hazır olduğunu biliyorum."

Omurgam sertleşti. "Biz... biz öyle değiliz." Beckett'ı düşünmek bile yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

"Ne zaman aynı odada olsanız o adamın gözleri senin üzerinde oluyor. Hadi ama, Maisie'nin ameliyatından sonra kaç kez Denver'a geri döndü?"

Aynadan yüzümü çevirip Hailey'e baktım. "Üç kez." "İki hafta içinde."

Ve o her ortaya çıktığında kalbim aptalca, çılgınca bir sıçrama hareketi yapıyordu. Maisie'nin ameliyat olduğu gün bir şeyler değişmişti. Sadece orada olduğu için değil, orada olmasını istediğim için. Maisie'nin tedavisi sırasında ilk kez kendime sadece birine yaslanmakla yetinmeyip onun beni ayakta tutmasına izin vermiştim.

Colt'la birlikte sürpriz olarak geldiği sabah -ameliyattan yaklaşık üç gün sonra- neredeyse eriyip bir yapışkan su birikintisine dönüşmüştüm. Neye ihtiyacım olduğunu, Maisie'nin neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyor gibiydi ve ben daha isteyemeden bunu sağladı.

"Evet, iki hafta içinde, ama romantik değil." "Uh-huh."

"Öyle değil! Ryan istediği için burada. Hepsi bu. Başka bir şey değil." En azından ne zaman o yeşil gözlerin beni ya da benim onu izlediğimi görsem kendime böyle söylüyordum.

"Ve onu çekici falan bulmuyorsun, değil mi?"

"I..." Çam renginde koyu yeşil gözler, kalın saçlar ve daha kalın kollar, *kavramak* için aşağı inen karın kasları. "Tabii ki tanıyorum. Adamı gördüm." *Ve onu hissettim.*

Beni tutuşundaki korumacı tavrı hissettim -sıkı ama baskıcı değil, sanki o anda bir arada tutulmaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. İçimde tuttuğum her şeyi hıçkıra hıçkıra söyledikten sonra gözyaşlarımı silerken ellerinin yumuşaklığını hissettim. Colt, Maisie'nin yanındaki yatağa tırmanıp kardeşini kucağına aldığında hissettiği sevinci hissettim. O ezici duyguyu hissettim

Kabul etmek istemese bile sahip olduğu sevgi kapasitesi.

Evet, Beckett söz konusu olduğunda çok fazla şey *hissettim*.

"Şey, evet. Fark etmemek için ölü olmak gerekir. Çünkü o çok seksi, Ella. Geçici olarak hoş bir şekilde değil. Beni mutfak tezgahına götür ve çocuklarına bakmama izin ver tarzında seksi. Artı, tek kelimelik cevaplardan daha fazlasını söylemeye başladı, bu da bedenini taşıma departmanında kesin bir potansiyel olduğunu gösteriyor."

Sıcak ve çirkin bir şeyin parıltısı mideme vurdu ve geldiği gibi hızla kayboldu. *Kıskançlık.* Hailey'i kıskanmak için hiçbir neden yoktu. Elbette güzeldi, müsaitti ve alnında dev bir Samsonite etiketi olacak kadar çok yükü yoktu ama Denver'dan eve döner dönmez Beckett'ı aramayı tamamen bırakmıştı. Ve bunun nedeni ilgilenmemesi değildi. Dün kahve içerken dedikoduları duymuştum; Telluride'ın yarısı en yeni Arama Kurtarma üyesiyle ilgileniyordu.

Çünkü Hailey benim ilgimi çekebileceğini düşünmüştü.

"O her zaman tek kelimelik cevaplardan daha fazlasını söylemiştir ve benim zaten çocuklarım var, hatırladın mı? Ayrıca, çocuklardan bahsetmişken, şimdi çıkıp gitmezsem, bu toplantıya geç kalacağım."

"Tamam. Koş. Koş. Ama o adam yan tarafta yaşıyor ve gördüğüm kadarıyla tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalacaksın" -kırmızı yüzümü işaret etti

-"Bir şekilde bastırılmış hayal kırıklığı."

Bir misafir içeri girdi, zil karar vermem saatler süren hafif bir çınlama sesiyle çaldı.

Hailey yeni konuğumuza dönmeden önce "Zil kurtardı," diye fısıldadı. "Solitude'a hoş geldiniz! Siz Bay Henderson olmalısınız. Kamaranız siz ve eşiniz için hazır." Gülümsemesi genişti ve yirmili yaşlardaki hipster görünümlü genç tarafından da yansıtılıyordu.

Yaz yürüyüş sezonu neredeyse başlamak üzereydi.

Fırsatımı ve dosyayı alıp ön kapıdan kaçtım.

Arabayı park ettiğimde saat 10:31'di ama ilkokulun bahçesine park ettim.

iyi bir ebeveyn gibi noktalar belirledi ve zaten geç olan varışıma fazladan bir dakika daha ekledi.

"Ella!" Jennifer camın arkasından bana gülümsedi. "Hepsi senin için hazırlandı."

"Selam, Jennifer." Panoya imzamı attım ve zil sesi duyuldu ğunda kapıyı açtım.

"Maisie nasıl?" diye sordu beni resepsiyon masasının hemen arkasında bulunan ofislere götürürken.

"O iyi, teşekkür ederim. Ameliyat iyi geçti ve Pazartesi günü okula dönmeye hazır."

"Gerçekten mi? Şimdiden mi? Bu inanılmaz!"

"Çocukların ne kadar çabuk toparlandığını görseniz şok olursunuz ve seviyeleri iyi olduğu sürece burada güvende."

"Bu kadar çabuk yendiğine inanamıyorum!"

Oh, hayır. Gözlerindeki o bakışı gördüm ve bunu bozan kişi olmaktan nefret ettim. "Hayır, Jen. Tümörü alındı ve hepsini aldılar ama dördüncü evrede. Kemik iliği hâlâ büyük ölçüde kanserli. Sadece ilk aşamayı atlattı."

Yüzü düştü. "Ah. Özür dilerim. Sanırım anlamadım."

Ona bir gülümseme sundum. "Merak etme. Çok fazla insan bunu yapmaz ve umarım sen de yapmak zorunda kalmazsın. O savaşıyor."

Başını sallamadan önce dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırdı. "Elbette." Konferans odasının kapısını açtı ve yanından geçerken elini sıkarak utanılacak bir şey söylemediği konusunda onu rahatlattım.

"Ah, Bayan MacKenzie, gelebildiğinize çok sevindim," dedi Müdür Halsen masanın başından. Kravatı da yüzü kadar düzgündü.

Görünüşe göre bugün hepimiz iş başındaydık.

"Bayan May." Maisie ve Colt'un öğretmenine gülümsedim. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve Colt onun hakkında sadece iyi şeyler söylemişti. Okula bu kadar devamsızlık yaptığım için içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

bu yılki faaliyetler.

Evet, burada kesinlikle Yılın Okul Aile Birliği Annesi ödülünü kazanmıyordum. En iyi anne bile değildim. Neredeyse var olmayan anneydim.

"Bu da bölge müfettişimiz Bay Jonas ve bugün bize katılacak." Müdür Halsen solundaki yaşlı beyefendiyi işaret etti. Adam zoraki bir gülümsemeye dönüşen büzülmüş dudaklarıyla bana başını salladı.

"Bay Jonas."

Konferans masasının sonundaki koltuğa oturdum ve bana, daha doğrusu Maisie'ye karşı toplanan ordu gibi hissettiren şeyle aramda iki boş koltuk bıraktım. Cildin fermuarının açılma sesi sessizlikte neredeyse müstehcen bir hal almıştı.

"Bayan MacKenzie-"

"Ella," diye hatırlattım ona.

"Ella," diye başını sallayarak onayladı. "Maisie'nin devam durumu nedeniyle bugün buluşmamız gerekiyordu. Bildiğiniz gibi, anaokulunu tamamlayabilmesi için en az dokuz yüz saat okula devam etmesi gerekiyor. Şu anda, devamsızlıkları ve erken ayrılması ya da geç gelmesi gereken zamanlar arasında, yaklaşık yedi yüz onda."

"Tamam mı?" Dosyayı karıştırıp günlerinin, saatlerinin ve belgelerinin kaydını tuttuğum okul bölümüne geldim.

Müdür Halsen gözlüklerini burnuna doğru itip önündeki dosyayı açarak, "Bu noktada seçeneklerini tartışmamız gerektiğini düşünüyoruz," dedi.

"Seçenekler," diye tekrarladım, anlamaya çalışarak.

"Yasal gereklilikleri yerine getirmedi," dedi Bay Jonas, sesi yumuşaktı ama gözleri bana konunun ona göre çok net olduğunu söylüyordu.

"Doğru." Bir sayfa koruyucunun içinde sakladığım mektubu çevirdim ve dosyadan çıkardım. "Şartı yerine getirmediğine kesinlikle katılıyorum, ancak bölge bize Kasım tarihli bu mektupta onu buna zorlamayacağınıza dair güvence verdi. Bu kural, aşağıdaki nedenlerden dolayı bölge tarafından yönetmeliklerde feragat edilebilir

ve siz de bunu kabul ettiniz."

Mektubu masadan aşağı kaydırdım. Bayan May mektubu aldı ve bana sempatik bir gülümseme göndererek uzattı.

"Yaptık. Ve buraya sana ültimatom vermeye gelmedik, Ella," diye beni temin etti Müdür Halsen. "Maisie için en iyisinin ne olduğunu tartışmak için buradayız. Bu anlaşmayı onun uzun vadeli geleceğine bakmadan yaptık."

Çünkü bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemişlerdi.

"Maisie için en iyisi..." Yumuşakça tekrarladım. "Dördüncü evre nöroblastom olmaması gibi mi demek istiyorsun? Çünkü kesinlikle katılıyorum - bu onun yararına değil."

Bay Jonas boğazını temizledi ve öne doğru eğilerek kırışmış, katlanmış ellerini masanın üzerine koydu. "Sizi kesinlikle anlıyoruz Bayan MacKenzie. Kızınızın yaşadığı şey çok trajik."

Omurgam dikleşirken tüylerim diken diken oldu. "Bu trajik değil Bay Jonas. O ölmedi."

"Tabii ki hayır, canım. Bunların adil olduğunu söylemiyoruz ama gerçek şu ki Maisie birinci sınıfa hazır olmayabilir."

Canım benim. Sanki yeni ve güzel bir bebek isteyen küçük bir kız gibiydim.

Canı cehenneme.

"İstediğiniz her şeyi yaptık. Bayan May oldukça uyumlu davrandı ve sizi temin ederim ki hazır."

"Öyle." Bayan May başını salladı.

Müdür Halsen içini çekerek gözlüğünü çıkardı ve hayali bir noktayı temizledi. "Olaya farklı bir açıdan bakalım. Bize tedavisinin hangi aşamada olduğunu söyleyebilir misiniz? Önümüzdeki aylarda ne bekleyebiliriz?"

Tahmini tedavi planını tuttuğum sayfaya geri döndüm ve emin olmadığım bir noktaya geldiğimizi fark ettim. Bir yol ayrımındaydık.

"İki hafta önce büyük bir ameliyat geçirdi. Harika bir şekilde iyileşiyor ve Pazartesi günü okula dönmeye hazır. Bir hafta sonra da bildiğiniz gibi bir kemoterapi seansına daha gireceğiz.

bir okul haftası geçirdiği anlamına geliyor. Seviyelerinin okul bitiminde geri dönecek kadar sabit kalacağını umuyoruz, ancak bunu söylemek mümkün değil. Sonra yaza gireceğiz. Kemoterapi için gittiğimizde ve onkoloğuyla görüştüğümde daha fazla bilgi sahibi olacağım."

Yöneticiler, masanın diğer tarafında değil de savaş alanının diğer tarafında olduğumu hissettiren bir bakış paylaştılar. İkizleri kucağıma verdikleri anda ortaya çıkan o değişimin üzerime çöktüğünü hissettim; çocuğumu savunmaya hazırlanırken zırhımın parçalarının yerine oturması gibi.

"Anaokulunu tekrar ettirmeyi düşündünüz mü? Eğer gelecek okul yılında tam anlamıyla hazır olacak durumdaysa, bu ona zarar vermez. Elbette zorlamayız ama düşünmeye değer. Aslında pek çok velimiz çeşitli nedenlerle çocuklarını anaokulu aşamasında geri tutuyor. Kesinlikle bu prosedür uygun-"

Tersledim.

"Kusura bakmayın ama bu bir prosedür değildi. Kızımın böbreküstü bezinden beyzbol topu büyüklüğünde bir tümörün çıkarıldığı on iki saatlik, hayati tehlikesi olan bir ameliyattı. Bu bir rahatsızlık değil; bu kanser. Ve hayır, gelecek yıl daha iyi olmayacak. Hayat mücadelesi veriyor, bu yüzden kelebeğin yaşam döngüsünü anlattığınız anaokulunun kritik gününü kaçırmış olabileceğine dair endişelerinizi paylaşmadığım için beni bağışlayın. İstatistiksel olarak o bile olmayabilir..." Boğazım düğümlendi, bedenim bana onun ihtimallerini verdikleri günden beri söylemediğim kelimelere karşı isyan etti. "Gelecek yıl daha iyi olmayacak."

"Ve onun anaokulu yılını tekrarlamasını istemiyorsunuz." Müdür Halsen dosyaya bir not yazdı.

"Burası anaokulu. Cidden buna ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" Okul tekrarı sadece Maisie için değil, Colt için de zor olacaktı. Okulda aralarında bir yıl olacaktı, bu da kanseri yense bile sonuçlarıyla her gün yüzleşmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Öyle değil," diye konuştu Bayan May. "Oldukça zeki bir kızdır ve sadece

birinci sınıfta iyi" diye yöneticilere söyledi.

İki adam bana dönmeden önce bir süre sessizce görüştüler. "Size bir çözüm önermek istiyoruz. Onu bir ev programına transfer edin. Anaokulu akademik olarak birinci sınıf kadar zorlayıcı değil ve gelecek yıl esnekliğe ihtiyacı olacak."

"Onu okuldan alın."

"Onu evde okutun," diye düzeltti Bay Jonas. "Size, Bayan MacKenzie'ye ya da Maisie'ye karşı değiliz. Gerçekten en iyi çözümü bulmaya çalışıyoruz. Gerekli saatlerde okula gitmiyor ve gelecek yıl iş yükü katlanarak artacak. Buna bir de zayıflamış bağışıklık sistemiyle burada olmasının getirdiği sorumluluk, personel ve diğer çocuklar üzerindeki endişe eklenince Maisie de dahil olmak üzere hepimiz daha rahat edebiliriz. Evde eğitim alırsa sağlığı için en iyi programı uygulayabilir."

Diğer kanser anneleri de bunu yapıyordu. Onlardan birkaçıyla konuşmuştum ama hep son çare olarak, ölmek üzereyken çocuklarını okuldan alıyorlarmış gibi geliyordu. Onu okuldan almak fiziksel bir eylemden çok, gidemeyeceğinin duygusal olarak kabul edilmesiydi.

Ve bu hepimiz için aynı derecede yıkıcıydı -Maisie, Colt ve özellikle de benim için.

Ama bu onun üzerindeki stresi, yataktan çıkamadığı günlerdeki stresini azaltacaktı. Tuvalette ağlayarak geçirdiği sabahlarda sadece bana bakıp yapabileceğine yemin ediyordu.

"Bu neyi gerektirir?"

"Ona ben öğretebilirim," diye teklif etti Bayan May. "Kendini ne zaman iyi hissederse öğleden sonraları gelirim. Derslerine devam eder, bölge saat zorunluluklarından muaf olur ve programı kişisel olarak uyarlayabiliriz."

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette," dedi Bay Jonas, teşhisin ilk zamanlarından kalma mektubu geri uzatırken.

Toplantıya ara verdik ve Bayan May benimle birlikte çıktı. Kendimi uyuşmuş hissediyordum ya da belki de son altı ayda o kadar sert ve sık darbe almıştım ki artık acı hissetmiyordum.

"Colt öğle yemeğine gidiyor, eğer onu görmek istersen," diye teklif etti. Colt. Şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bunu çok isterim," dedim ona.

Elime uzandı ve hafifçe sıktı. "O olağanüstü bir çocuk. Nazik, şefkatli ve küçük çocukları koruyan biri." Gülümsemem anında oldu. "Bu adamla şansım yaver gitti."

"Hayır. O olağanüstü çünkü olağanüstü bir annesi var. Lütfen her şeyin ortasında bunu unutma. Sen harika bir annesin, Ella."

Bu ifadeyi çürütmek için söyleyecek bir şey bulamadım, bu yüzden sadece elini sıktım.

Sonra kafeteryanın dışında sıraya girmiş, çocuklarını bekleyen bir düzine annenin yanında durdum. Çoğu, kusursuz minivanları, renk kodlu günlük planları ve şık ama mantıklı modaları olan normal OAB anneleriydi. Bazılarını tanıyordum, bazılarını tanımıyordum.

Vans pantolonuma, yıpranmış kot pantolonuma ve uzun kollu tişörtüme baktım ve kendimi... dağınık hissettim. "Kendini bırak" sözünü hiç anlamamıştım ama bu an? Evet, anladım. Saçımı en son ne zaman kestiğimi ya da göz altlarım için kapatıcı ve rimelden daha fazla makyaj yapmak için zaman ayırdığımı hatırlayamıyordum. Bunların hiçbirinin Maisie'yi kurtarmak gibi bir önemi yoktu ama şu anda bu kadınlarla aramdaki ayrılığı balo elbisesi giymişler gibi hissediyordum.

"Oh, Ella! Seni görmek çok güzel!" Maggie Cooper elini kalbinin üzerine götürerek parmak ekleminden daha büyük bir pırlantayı gösterdi. Ryan'dan bir yaş büyüktü ve kayak köyündeki şirket adamlarından biriyle evlenmişti. Nişan duyurularının "buralı kız muradına erdi" şeklinde olmasını beklerdim.

"Sen de Maggie. Nasıl..." Hay aksi. Çocuğunun adı neydi? Maisie'nin sırt çantasını kalıcı kalemle boyayan iğrenç çocuk.

ve onu öpmeye zorlamanın sevimli olduğunu mu düşündün? Doug? Deacon? "Drake?"

Phew.

"O harika! Şu anda piyanoda gerçekten çok başarılı ve futbol için sabırsızlanıyor. Colt oynamak isterse diye haftaya başlıyor. Maisie'yi bütünsel olarak tedavi etmeyi düşündünüz mü? Yani, o ilaçlar gerçekten zehirli. Sadece manyok kökü falan yemekten bahseden bir blog okuyordum. Gerçekten ilgi çekiciydi. Size kesinlikle gönderebilirim."

Yeeeeeah. Tanrı'ya şükür yüzüme bir gülümseme yerleştirip başımı sallamakta ustalaşmıştım. "Elbette, Maggie. Bu harika olur." Son altı ayda iyi niyetli tavsiyecilerle başa çıkmanın en kolay yolunun sadece teşekkür etmek ve yılan zehri ya da her neyse onunla ilgili buldukları araştırmaları okumayı kayıtsız şartsız kabul etmek olduğunu öğrenmiştim.

Şanslıydım ki sınıf köşeyi döndüğünde ellerinde beslenme çantaları ya da beslenme kartları vardı.

"Harika! Organik ürünlerden bir demet buldum! Lösemili çocuklar için harika oldukları söyleniyor."

"Nöroblastom," dedim çocukların başlarının üzerinden, onlar aramıza girerken.

salonda. "Nöroblastom hastası."

"Ah, doğru ya. Tüm bu kanserler kafamı karıştırıyor." Hiçbir fark yokmuş gibi elinin tersiyle itti.

"Aman Tanrım. Kim o?" diye sordu yanındaki anne, dikkatle koridora bakarak.

Döndüğümde Colt'un sınıfın hemen arkasında milyonluk bir sırıtışla yürüdüğünü ve Havoc'un Beckett'la aralarında olduğunu gördüm.

Beckett, işe giderken giydiği gibi bir kargo pantolonu ve lacivert Telluride Mountain Rescue tişörtüyle göğsünü ve pazularının kabarıklığını mükemmel bir şekilde sarıyordu.

"Hiçbir fikrim yok ama beni de yaz," dedi Maggie, oğlu onu bulduğunda gözleri Beckett'a kilitlenmişti.

Beckett, Colt'un söylediği bir şey üzerine başını salladı ve beyzbol şapkasını çıkardı,

Colt'un kafasına geriye doğru yerleştirerek. Ah, aptal kalbim ters döndü ve kesinlikle vaktimin olmadığı o genç, ışıltılı duyguya kapıldım.

"Ciddiyim." Diğer anne iç çekti. "Taze kan mı?"

"Mevsimsel. Öyle olmalı," diye yanıtladı Maggie.

Beckett başını kaldırdı ve hemen beni gördü, gülümsemesi onu muhteşem ve düşünceli bir adamdan düpedüz seksi bir adama dönüştürdü. En son ne zaman bir erkeği bu şekilde düşünmüştüm? Jeff'i mi? Sanki bunu kabul etmek ona hayat vermiş gibi, karnımda düşük bir uğultu hissettim, sanki cinsel dürtülerim neredeyse yedi yıl uykuda kaldıktan sonra yeni harekete geçmişti.

"Anne!" Colt beni gördü ve sırayı atlayarak üzerime atlamak için koştu.

Onu kolayca yakaladım ve göğsüme doğru kaldırdım. Bir an için büyük çocuk çizgisini aştığımdan endişelendim ama o kadar sezgiseldi ki başını eğdi ve beni sıkıca kavradı.

"Burada olmana çok sevindim," dedi ve ben de Colt'uma kavuşmuş olarak onu bıraktım.

"Ben de öyleyim." Beckett'ın sesi üzerimden ham şeker gibi kayıyordu, aynı anda hem çakıllı hem de tatlıydı.

Gözümün ucuyla Maggie'nin çenesinin düştüğünü gördüm ve sonra ortadan kayboldu, umarım yemekhaneye gider, bu birkaç kelimenin dedikodu dillerini sallayacağını bilmeme rağmen.

"Siz üçünüz ne yapıyorsunuz?" Eğildim ve Havoc'un yumuşak kulaklarının arkasını okşadım. "Selam kızım."

"Beckett göster ve anlat için buradaydı!" Colt haykırdı.

Tanrım, unutmuşum.

"Ah, dostum. Bugün paylaşacak bir şeye ihtiyacın olduğunu tamamen unutmuşum. Çok özür dilerim." Ne zaman işleri berbat etmeyi bırakıp kendimi toparlayacaktım?

"Hayır, anne, sorun yok! Beckett geçen hafta Havoc'u getireceğini söyledi, ben de mutfak takviminden çıkardım. Çok havalıydı! Oyuncağını kovaladı, sonra Beckett beni bir ağaca sakladı ve ona beni bulmasını söyledi, o da buldu!

Kesinlikle yılın en havalı gösteri ve anlatımı."

"Çok sevindim!" Gerçekten de öyleydim. Suçluluk duygum değerli bir an için kayboldu ve minnettarlıkla Beckett'a baktım. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Dudaklarındaki hafif eğim tam olarak bir gülümseme değildi. Daha yumuşak, daha samimi ve sonsuz derecede daha tehlikeli bir şeydi. "Bunu yapmaktan mutluluk duydum."

"Maisie toplantısı için buradaydım ve biraz Colt'a ihtiyacım vardı," dedim.

Kaşlarını indirdi. "Her şey yolunda mı?"

Ben daha cevap veremeden Maggie elinde yeni sürülmüş dudak parlatıcısı ve bir broşürle geldi, o kadar yakın duruyordu ki neredeyse ikimizin arasındaydı.

Beckett'ın duruşu sertleşti.

"Ooh, Ella," dedi, "unutmadan, işte futbol takımının bilgileri. Colt'un bahar liginde oynamak istediğini biliyorum ama hepimiz Maisie'nin yaşadıklarını göz önünde bulundurduğumuzda, işinin başından aşkın olduğunu anlıyoruz. Ama eğer zaman ayırabilirsen, onu aramızda görmek isteriz."

"Futbol mu? Gerçekten mi?" Colt bir Noel ağacı gibi parladı ve ben Maggie'yi ve doktor randevuları ve kemoterapi seansları için programları kontrol etmeden evet d e m e yeteneğine sahip gezegendeki diğer tüm anneleri tokatlamak istedim.

"Colt, gerçekten meşgulüz-"

Beckett dirseğimi nazikçe kavrayarak Maggie'den uzaklaştı. "Bırak yardım edeyim."

"Beckett..." Yardım etmesine izin vermek, ona güvenmek ve Colt'un da ona güvenmesine izin vermek anlamına geliyordu. Ve onun iyi niyetli olduğunu bilsem de, ruhunun Ryan'ınkiyle aynı huzursuz şeytanlara sahip olduğunun da farkındaydım.

"Lütfen."

Kıyafetlerimi çıkarmamı istemediği için kesinlikle memnundum, çünkü o ses ve gözlerindeki yalvarış arasında çaresizdim. Beynim ona ve bana üstün gelmeden önce başımı salladım.

"Futbol oynamak ister misin,

Colt?" "Evet!"

"Tamam, bunu gerçekleştireceğiz."

Colt'un kutlamasının ortasında Maggie el ilanını suratıma fırlattı ve gülümsemesini Beckett'a çevirdi. "Peki siz kimsiniz? Telluride'ın en iyilerinden biri mi?"

Gözleri sıcaklığını kaybetmiş, ifadesi mesafeli, neredeyse soğuk ve ondan gördüğüm hiçbir ifadeye benzemeyen bir hal almıştı. Maggie mi istisnaydı, yoksa ben mi?

"Hayır, orası şerif departmanı."

Ses tonu sertti, benimle ve çocuklarla konuşma şeklinden neredeyse ayırt edilemezdi.

"Özel sektör, ha?"

"Evet."

Tek kelimelik bir cevap. Belki de Hailey haklıydı - benim görmediğim bir şeyi görmüştü, çünkü bunu benim yanımda göstermemişti.

"Ooh, özel türden arama ve kurtarma," dedi, onu aramıza sokan adımı atarak. "Tehlikeli çağrılar için sözleşme yapılanlar." Sesi alçaldı ve parfümünden boğulmamak için geri adım attım.

"Sanırım," diye yanıtladı Beckett.

"O şirketin aslında kayak merkezi ve köydeki otellerin sahiplerinden oluşan bir holding tarafından finanse edildiğini biliyorsunuz, değil mi? Şerifin ofisinin ne kadar meşgul olduğunu bildikleri için hemen ulaşabilecekleri bir şey istediler."

"Öyle mi?" Beckett geri adım attı ama Maggie onu takip etti. Çenesi bükülmüştü ve bana attığı kurtar beni bakışı hiç de komik değildi. Gerçekten de o kadar rahatsızdı.

Kesinlikle müdahale etme zamanı gelmişti.

Colt elimi tutarken, "Haklı," dedim. "*Kocası* otellerden birinin sahibi, değil mi Maggie?"

Bana açıkça ters ters baktı ama Beckett'a dönüp baktığında yüzü tatlılaştı, daha doğrusu değerlendirdi demek daha doğru olur. Açıkça süzmek de başka bir şekilde söylenebilirdi. "Öyle, sanırım bu da bir bakıma benim için çalıştığın anlamına geliyor."

Gözleri buz gibi oldu. "Ben bağımsız bir yükleniciyim, yani kendim için çalışıyorum."

Beckett'ın yanında durmak için hareket ettim ve o da değişimin görülebilmesi için yeterince gevşedi. "Seni görmek her zaman güzel Maggie, ama sanırım bu adamlar acıkmaya başladı, değil mi?" Beckett'a sordum.

Başını salladı. "Colt ve Maisie'nin sınıfındaki diğer ebeveynlerle tanışmak her zaman güzeldir."

Kelimeler doğruydu ama sanki yüksek sesle söylemeden önce kafasında alıştırma yapmış gibi zorlanmışlardı.

Maggie'nin omuzları düştü ama hemen toparlandı. "Elbette. Sanırım Drake'in yanına dönsem iyi olacak. Bize katılacak mısın?"

Neyse ki Havoc'la meşgul olan Colt'a baktım. Acıkmış olmalıydı ve öğle yemeği vaktini burada boşa harcıyorduk.

"Aslında Ella'ya benimle öğle yemeği yemek isteyip istemediğini soracaktım." Kelimeler tıpkı baş başa konuştuğumuz her seferde olduğu gibi ağzından çıkmıştı. Kolay. Doğal.

Maggie fark etti.

Nokta. Set. Maç.

Doğru olsun ya da olmasın, minnettarlığımdan onu öpebilirdim. Onu öpecek ya da ona arkadaşlıktan başka bir şey ifade eden herhangi bir şekilde dokunacak değildim, eğer aramızdaki şey buysa bile. Neydik ki biz? Suçluluk sözleşmesi yapan komşular mı?

Maggie başıyla onayladı ve topuğunun üzerinde dönerek neredeyse beni yere seriyordu. Beckett uzanıp yanımdan geçerken omzumu sabitledi. Gerçek kimin umurundaydı? *Benim değil!*

Bugünkü toplantıdan ve Maggie'nin saldırısından sonra, midemde bir isyan duygusunun iyice yerleştiğini ve dışa doğru yayıldığını hissettim. "Colton MacKenzie."

"Anne?"

"Günün geri kalanını benimle geçirmek ister misin? Bizimle?" Beckett'a baktım.

"Evet!"

"Ne yapmak istiyorsun?" Beckett çömelerek sordu.

Colt'un ağzı ve burnu düşünürken ileri geri oynadı. "Maisie ile piknik yapmak istiyorum. Eğer kendini yeterince iyi hissederse."

Bu çocuğu bulduğum için çok

şanslıydım. "Piknik o zaman."

Arabalarımıza doğru yürürken Beckett'ın koluna dokunarak onu durdurdum, Colt ve Havoc birkaç adım önde yürüyorlardı.

"İnsanları pek sevmiyorsun, değil mi?" "O

kadar belli mi?"

"Kesinlikle." Ama bana karşı farklı olduğunu fark etmek de tuhaf bir şekilde sevimliydi. "Sadece şimdiye kadar bunu fark etmemiştim."

"Evet, şey... Sanırım senin yanında rahatım."

Bu basit itiraf en iyi iltifat gibi geldi ve yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Ne yaptığının farkındasın, değil mi?" Verdiği sözü, bir çocuğun güveninin ne kadar değerli olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı.

"Öğle yemeğinde mi?"

"Futbol, Beckett. Haftada üç antrenman ve hafta sonları maçlar var. Bu da Maisie ile doktorda olduğum günler demek-"

"Colt'la birlikte sahadayım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Ella. Ya da onu."

Ona inanma, söylediği yerde olacağına güvenme dürtüsüyle savaşırken dişlerim alt dudağıma battı.

"Güven bana, lütfen."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum ama tecrübelerime göre erkekler... her zaman ortaya çıkmıyor." Son kısmı ayaklarımın arasındaki betona bakarak söyledim. Daha doğrusu, yalan söylediler ve geleceklerini söylediler ama asla gelmediler. Belki nedenleri değişiyordu ama sonuç hiç değişmiyordu.

Parmağıyla çenemi hafifçe yukarı kaldırdı ve ben de yavaş yavaş cesaretimi toplayıp bakışlarına karşılık verdim.

"Senin için ortaya çıkacağım. Colt için. Maisie için. Çekip gitmeyeceğim. Seni terk etmeyeceğim. Ölmeyeceğim." Sözleri beni kalbimden vurdu.

bir ton tuğla gücünde. "Ortaya çıkacağım ve eğer şimdi bana inanmıyorsanız, sorun değil. Bunu hak edeceğim."

"Senden bunu beklemeye hakkım yok." Birlikte değildik ya da böyle bir yükümlülüğü olduğunu ima edecek başka bir şey yoktu. Kardeşime karşı görev duygusunun onu burada tutacak kadar güçlü olduğuna güvenmek zorundaydım ve güven benim güçlü yanlarımdan biri değildi.

"Hakkınız var çünkü ben size bu hakkı veriyorum."

Öylece durduk, birbirimize kilitlenmiştik, eli çenemin altındaydı, ben iç çekip gözlerimi kapatana kadar sessizce savaştık. "Tamam. Ama onu hayal kırıklığına uğratma."

"Yapmayacağım. Buna ne kadar çabuk inanırsan, tek başına taşımaya o kadar kararlı olduğun yükün bir kısmını o kadar çabuk kaldırabilirim. Bana biraz güven."

Kararsız bir nefes aldım ve inanç meselesini denedim. "Futbol." Sırıttı.

"Futbol."

On İkinci Bölüm

BECKETT

Mektup

#18 Kaos,

Yaklaşık bir saat önce Jeff'in ailesiyle markette karşılaştım. Bu çok sık olmuyor, belki yılda bir ya da iki kez tatile çıktıklarında, ama bu olay gerçekleştiğinde beni çok etkiliyor.

Nedenmiş o? Yedi yıldan sonra, onları görmeye karşı bağışıklığım olduğunu düşünürsünüz ama yok.

Orada, içecek reyonunda durmuş, bilinen tüm Gatorade çeşitlerine bakıyor ve Maisie'nin hangi çeşidi kusmayacağını tartışıyordum. Son zamanlarda midesi çok bulanıyor ama bu yeni ilaçlar ve böbrek yetmezliği potansiyeli nedeniyle susuz kalmaması gerektiğini biliyorum. Her neyse, ben ekşi elma düşünüyorum, değil mi? Çünkü en azından yeşil, bu yüzden kaçınılmaz olarak kustuğunda, en azından kan gibi göründüğü için panik yapmıyorum. İkizlere hamileyken mide bulantısını uzak tutan tek şey ekşi şeylerdi. Böylece arabayı doldurdum ve reyonun sonuna geldiğimde Jeff'in ailesi Şükran Günü için hindi seçiyordu.

Bugünün Şükran Günü olduğunu ya da insanların hindiye ihtiyacı olduğunu bilmiyor değilim. Ama ben orada durmuş kızımı hayatta tutmak için ne alacağıma karar vermeye çalışırken onlar on altı kiloluk bir hindinin on sekiz kiloluk bir hindiye üstünlüğünü tartışıyorlar.

Tıpkı Jeff gibi, onlar da çocukları hiç görmediler. Babası büyük bir çek, boşanma belgeleri ve hamileliğimi sonlandırma talebiyle ortaya çıktığı anda onları sildim.

İki hafta önce gururuma yediremeyip babasından Maisie'yi Jeff'in sigortasına eklemesini istedim, çünkü Jeff onun için çalışıyordu. Beni kovdu ve çocukların kendilerini ilgilendirmediğini söyledi. Sanırım Jeff'in

bir senatörün kızıyla çıkıyor, bu da çocuklarımı bir sorumluluk haline getiriyor. Maisie ölüyor ve onlar Jeff'in imajıyla daha çok ilgileniyorlar.

Yani, evet. Konuşmuyoruz.

Ama bugün nedense beni her zamankinden daha çok etkiledi. Belki de Maisie çok hasta olduğu içindir. Çünkü Jeff'i ve ikizlerin onunla ilgili daha fazla kaçınamayacağım sorularını düşündüğümde, her zaman çocukların yeterince büyüdüklerinde onu arayabileceklerini düşünüyorum. Bu onun suçu. Ve şimdi, Maisie'nin bu şansı asla elde edemeyeceğini anlıyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemesem de, bu cevapları aramalarına asla engel olmam. Ama zaman onu durdurabilir.

Yine de ona onunla tanışmak isteyip istemediğini sormuyorum. Sahip olduğu tüm zamanı istiyorum. Onu Jeff'le paylaşmak istemiyorum ve Jeff'in ona kalp acısından başka bir şey getireceğini de sanmıyorum.

Maisie'den biraz Gatorade aldıktan sonra yaptığım ilk şey bir kalem kapıp sana yazmak oldu. Çünkü bunun beni kötü bir insan mı yoksa bencil bir insan mı yaptığını bir türlü anlayamıyorum. Ve daha da kötüsü, eğer yapıyorsa, içimde bunu umursamayan çok büyük bir parça var. Bu daha kötü değil mi?

~ Ella

...

"Şimdi hazır mısın?" Colt annesinin evinin koridorundan çamurluğa doğru koşarken sordum. Çocuk üç haftadır antrenman yapıyordu ve bugün nihayet Anma Günü Hafta Sonu'nun Cumartesi günüydü, yani maç günüydü.

İkizler Pazartesi günü anaokulundan mezun olacaklardı -ne demekse artık-. Neden minik keplere ve önlüklere ihtiyaç duydukları beni aşıyordu, ama Ella'nın göl kenarında yaptığı küçük fotoğraf çekimi için kesinlikle sevimli görünüyorlardı.

"Kramponlar!" diye bağırdı.

"Çantanda." Küçük Adidas çantayı havaya kaldırdım, o da kayarak

çoraplarıyla önümde durdu.

"Sende mi?"

"Evet, tekmeliklerin ve kafan için güneş kremi. Şimdi, oynamaya hazır mısınız, değil misiniz?" Isınma hareketleri için sahaya gelmemize yirmi dakika vardı.

"Evet!" Havaya zıpladı, iki elini de tavana doğru uzattı. "Tamam, bu enerjinin birazını oyun için sakla, tamam mı? Bir oyun oynuyoruz. Montrose'dan bir takım ve zorlu olacaklar." Alnı buruştu. "Altı yaşındalar. Tıpkı benim gibi."

"Evet, sen de güçlüsün. Şimdi oyun ayakkabılarını giy de gidelim." Colt koşarak çamurluğa döndü, ben de Ella'yı aramaya koyuldum ve onu ofiste, Maisie'yle birlikte karşısındaki koltuğa uzanmış halde buldum masada, elinde kitap. "Selam Maisie. Ella, hazır mısın?"

Maun masanın üzerindeki sonsuz evrak yığınından başını kaldırdı ve paniğini çabucak bastırarak gülümsemeye zorladı. "Evet, Hailey dönmüş mü bir bakayım, böylece Maisie'ye göz kulak olabilir."

"Gitmek istiyorum. Lütfen, anne? Lütfen mi?" Maisie yalvardı. Bugün kızarmış görünüyordu, gelecek hafta bir kemoterapi daha alacağı için tam zamanında yanaklarına renk gelmişti.

Bu, ebeveyn olmadığıma çok sevindiğim anlardan biriydi, çünkü her seferinde pes ederdim. Her seferinde. Her seferinde.

Ella'nın kaşları çatıldı. "Bilmiyorum Maisie."

"Bugün kendimi harika hissediyorum ve hava da güzel, hatta arabada bile oturacağım. Ama lütfen? İlk maçını kaçırmak istemiyorum."

"Kaçırmasan bile harika hissettiğini söylerdin." "Lütfen mi?"

Ella'nın gözleri benimkilere kilitlendi. "Karar senin," dedim, bu karar verme denklemine ait olmadığımın farkındaydım. "Sana yetmiş üç derece olduğunu söyleyebilirim, hafif güneş var ve arabada bir gölgelik çadırım var."

"Ama tüm insanlar..."

"Beckett onları korkutup kaçırabilir, değil mi?" Maisie o büyük mavi gözlerini

Ben de hemen ellerimi kaldırıp geri çekildim. Evet, her seferinde pes ederdim.

"O yüzden bu işe karışmıyorum. Ella, sen karar ver, ben sadece dışarıda olacağım." Şu anda birbirlerine ters ters bakan evin kadınlarından uzakta.

"Gidebilir," diye yumuşadı Ella.

Sahaya olması gerekenden beş dakika geç çıktık ama stres yapmayacaktım. Bu küçük çocukların futboluydu, Dünya Kupası değil. Colt'u koltuğun üzerinde döndürdüm, tekmeliklerini bağladıktan sonra kramponlarını bağladım. Sonra güneş kremi şişesini kaldırdım.

"Her şey yapış yapış."

"Bu sprey. Ve gerçekten, kafasını tıraş etmekte ısrar eden sensin." "Bu Maisie için!"

"Senin mantığınla tartışmıyorum, küçük adam. Ama senin yaşındayken bana ne söylendiğini biliyor musun? Seçmekte özgürsün ama seçiminin sonuçlarından özgür değilsin. Kafanı tıraş etmek harika. Şimdi, güneş kremi." Saat neredeyse dörttü ama öğleden sonra güneşi kel kafalar için de bir o kadar sertti.

Kollarını bordo üniformasının göğsünde kavuşturdu ama ben ellerimle yüzüne sıkmaya dikkat ederken tek kelime etmedi.

Ella kamyonetimin önünden geçerken, "Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun," dedi.

"İşi kolaylaştırıyor," dedim ve Colt'u yere kaldırdım. "Gitmeye hazırsın."

Haki şortunun içinde çıplak olan dizlerinin üzerine çöken Ella'ya doğru yürüdü. "Pekâlâ, bugünkü maçla ilgili en önemli şey nedir?"

Colt'un ifadesi vahşileşti. "Pozisyonumu oyna, korku gösterme ve bu gece düşmanlarımızın ruhları üzerinde yemek yiyelim!"

Ella yana doğru eğildi ve bana bir kaşını kaldırdı.

"Ne?" Omuz silktim.

Ayağa kalktı ve üniformasını düzeltti. "Gidebilirsin."

"Ve ellerini toptan uzak tut!" Arkasından bağırdım. Döndü ve takımına doğru koşmaya başlamadan önce bana bir başparmak işareti yaptı.

"Düşmanlarının ruhları mı?" Ella kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş bir kahkahayı zapt ederek sordu. Bu hareketin onları bordo gömleğinin yakasına doğru nasıl ittiğine bakmadım. Bakmadım. Bakmadım.

"Ne? O aslında bir erkek." "O

altı yaşında."

"Antik Sparta'da erkek çocuklar yedi yaşında savaşçı olarak eğitilirdi."

Güldü, sesi son derece sarhoş ediciydi. "Spartalıları doğum günü partisinin davetli listesinden çıkaracağımdan emin olabilirsin."

"Ne olur ne olmaz" diye kabul ettim ve bir kahkaha ile daha ödüllendirildim.

Hayatı tam da böyle olmalıydı; futbol maçları, güneş ışığı ve iki çocuğunun gülümsemeleriyle dolu. Bu tam olarak onun hak ettiği şeydi. Sadece bunu ona vermeyi hak eden kişi ben değildim.

Havoc kamyonetin kasasından atladı ve ben diğer ebeveynlerin kurulduğu yerden uzağa gölgelik çadırı kurarken bana eşlik etti. Bu tasarım temiz havayı içeri alıyor ama Maisie'nin oyunu görmesini sağlarken güneşten korunmasını sağlıyordu. Havoc'a "Dur," diye emrettim ve kıçı çadırın girişinde yere çarptı.

Kamyona döndüğümde Ella arabasını katlanır sandalyelerle doldurmuştu bile. Maisie koltuğun kenarına tünemiş oturuyordu ve işte o zaman gördüm - bitkinlik. Çok iyi saklamıştı.

Ella'ya, "Hey, neden sen gidip Maisie'nin koltuğunu kurmuyorsun, ben de onu aşağı indireyim," diye önerdim. "Böylece çok uzun süre güneş altında kalmaz."

Ella kabul etti ve çimenlik alanda çadıra doğru yürüdü.

Maisie'ye dönerek, "Çok yorulmuşsun," dedim.

Başını salladı, başını biraz öne eğdi. "Bunu kaçırmak istemedim. Her şeyi özlüyorum."

"Bunu anlıyorum ama iyileştiğinizde daha da fazlasını yapabilmeniz için kendinize de dikkat etmeniz gerekiyor."

Parmakları gömleğinin altında, PICC hattının kolunda uzandığı ve file bir kol bandıyla korunan yerin üzerinde gezindi. "Biliyorum."

Elini tutmamı sağlayan şey bunu söyleme şekliydi. "Geleceğinde bir sürü futbol maçı görüyorum. Şu anda yaşadığın her şey bir gün herkese anlatabileceğin çılgın bir hikâye olacak ve üniversiteye giriş kompozisyonunda harika görünecek, tamam mı?"

"Altı yaşındayım." Küçük bir gülümseme dudaklarını eğdi.

"Neden bugün herkes bana bunu söyleyip duruyor?" diye sordum. "Şimdi, seni maça bırakmamı ister misin?"

Gülümsemesi bir anda sevinçle patladı ve onu kucağıma aldım, uzun, pembe rüzgar pantolonunu ve eşleşen uzun kollu gömleğini tüm tenini örtecek şekilde ayarladım ve ardından devasa, sıcak pembe sarkık güneş şapkasını taktım. Maisie kollarımdayken çadıra doğru ilerlerken, "Tamam, seninle bir anlaşma yapalım," diye teklif ettim.

"O da ne?"

"Şapkanın uçmasını engellemeyi kabul edersen seni düşürmemeyi kabul ederim."

"Anlaştık!" Kıkırdadı, bu sesin en iyi sesler listemde sadece annesinin kahkahasından sonra geldiğine karar verdim.

Diğer takım anne ve babalarından bazıları selam verdiler ve ben de zoraki görünmemesini umduğum bir gülümsemeyle cevap verdim, ne kadar küçük olursa olsun Maisie ve Colt'un hayatlarında bir yerim olduğu için çok şanslı olduğumu biliyordum. Bu rol diğer ebeveynlerle ilgilenmeyi de beraberinde getiriyordu ve ben bunun üzerinde çalışıyordum. Her antrenmanda havadan sudan konuşmak biraz daha kolaylaşıyor, gülümsemeler biraz daha az sahte oluyor ve diğer ebeveynleri sadece insan olarak değil, birey olarak görmeye başlıyordum.

Maisie'yi Ella'nın kurduğu kamp sandalyesine yerleştirdim ve ayaklarını ayak dayama yeri olarak kullanılan daha küçük bir sandalyeye koydum. Üzerinden geçen küçük ürpertiyi görünce hemen arabadan battaniyeyi aldım ve Maisie'nin bacaklarının üzerine serdim.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başını salladı. "Sadece biraz üşüdüm."

Battaniyeyi onun üzerine örttüm ve maçı izlemek için yerleştik. Ella maça o sessiz annelerden biri olarak başladı, biraz kameradan mutlu ama yorumlarında çekingendi. Maçın ikinci yarısında Colt gol attığında onun için bağırmaya başladı.

Dönüşüm çok komik ve çok seksiydi.

Ya da belki de şortunun içindeki kilometrelerce uzunluktaki bacaklarının görüntüsüydü. Her iki durumda da, ellerimi dizinin hemen üstündeki yumuşak deriden uzak tutmak için konsantrasyonumun büyük bir kısmını harcadım. Kahretsin, onu istiyordum. Onun her yönünü istiyordum; kahkahalarını, gözyaşlarını, çocuklarını, vücudunu, kalbini. Her şeyini istiyordum.

Şanslıydım ki, onu fiziksel olarak arzulamam, libidomu kontrol altında tutan ona bakma ihtiyacımdan sonra ikinci sıradaydı.

Çoğunlukla.

Evet, tamam, bu bir yalandı. Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, sadece tadının nasıl olduğunu görmek için onu öpmeye daha da yaklaştım. Onu ağırlaştıran her şeyi unutana kadar, yaşadığım yalan için beni affedene kadar onu öpmek istiyordum.

Ve sırrımı ne kadar uzun süre saklarsam, o kadar uzakta hissediyordum. Hayatında sadece Beckett olarak kalmama izin verebileceği ihtimalini o kadar çok hayal ettim.

Ona gerçekte kim olduğumu söylemek istemediğimden değil. Mektuplarının beni nasıl kurtardığını, sadece onun sözleriyle ona aşık olduğumu söylemek. Ama sonra onun hayatına ne kadar girdiğimi fark ettim - bakkaldan alışveriş yapmak, Colt'u futbola götürmek, Maisie ana eve gidemeyecek kadar hasta olduğunda onunla takılmak gibi. Ella'ya gerçekte kim olduğumu ve ne yaptığımı söylediğim anda beni kovacak ve yine tek başına kalacaktı ve ben de onun ve çocukların yanında olacağıma söz vermiştim. Bu sözü tutmak, ona beni evden atması için bir sebep vermemek anlamına geliyordu. Zaten ona söylemek bencillikti. Bu onu sadece incitirdi.

Kaos'un Ella'ya yardım etme, onun yanında olma şansı yoktu. Olanlardan sonra olmaz. Ella'ya itiraf etmeden önce Maisie'nin temize çıkmasını beklemeliydim. O zaman seçim ona ait olacaktı.

"Bu çocuk ne yapıyor? Bu yasadışı değil mi? Ona böyle çelme

takamaz!"

Ella bağırdı.

"Bence bu daha çok karşılıklı sakarlıktı," diye karşılık verdim.

"Aman Tanrım, yine yaptı! Yakala onu, Colt! Bunu sana yapmasına izin verme!"

"Biliyorsun, o sadece altı yaşında," dedim vişneli turta kadar tatlı bir sesle.

Yavaşça bana baktı ve ağzı açık bir şekilde alay etti. "Her neyse."

Güldüm ve ilk kez hayatımdan tamamen memnun olduğumu fark ettim. Ella'ya hiç sahip olamasam, ağzının tadına bakamasam, tenine dokunamasam, yağmurlu bir Pazar sabahı onu yatağımda tutamasam ya da o çok istediğim üç küçük kelimeyi söylediğini duyamasam bile, bu an yeterliydi.

Gölgedeki Maisie'ye dönüp baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve göğsünün derin, ritmik bir şekilde inip kalktığını gördüm. Havoc uzanmış bacaklarının altına kıvrılmış uyuyordu. Zaten bu kadar bitkinse, haftaya bir kemoterapi seansına daha nasıl dayanacaktı?

"Hayır... hayır, hayır," diye mırıldandı Ella ve ben dikkatimi tekrar sahaya çevirdim.

Diğer takım önce Colt'u, sonra da savunmayı geçerek golü attı ve maçı kazandı.

Oyun.

Pekala. Kahretsin.

Colt'un yüzünü, omuzlarının düşüşünü gördüğümde kalbim sızladı. Ama bir sporcu gibi rakip takımla el sıkıştı ve koç maç sonrası moral konuşmasını bitirdikten sonra uzun süre yedek kulübesinde oturdu. Diğer babalardan bazılarının sahayı geçtiğini görünce, neredeyse Colt kadar hayal kırıklığına uğramış görünen Ella'ya baktım.

"Bu berbat bir şey." Kollarını göğsünde kavuşturdu, bana bakmak için döndüğünde uzun yan örgüsü kolunun üzerinden fırlıyordu. "Ona ne diyeceğim?"

"Bana onunla bir saniye vermeye ne dersin?"

"Misafirim olun." Bankı işaret etti. "Ben her şeyi t o p l a y a c a ğ ı m . "

Elimde krampon çantasıyla sahayı geçtim, sonra önüne çöküp onsuz oynayamayacağına yemin ettiği çift düğümü çözmeye başladım.

"Dostum, seni oynarken izlemeye bayılıyordum," dedim ona, ilk kramponu çıkarırken. "Geçmesine izin verdim. Kaybettik çünkü her şeyi berbat ettim."

İkinci kramponun bağını çözdüm ve sonra onu da çıkardım. "Hayır. Takım olarak kazanırsınız ve takım olarak kaybedersiniz. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Kaybetmek istemedim," diye fısıldadı, sanki bu kirli bir sırmış gibi.

"Kimse bilmez Colt. Ama size şunu söyleyebilirim ki bazen mağlubiyetler de galibiyetler kadar önemlidir. Galibiyetler gerçekten iyi hissettirir ve doğru yaptıklarımızı kutlamamızı sağlar. Ama mağlubiyetler bize daha çok şey öğretir. Bize nereleri geliştirebileceğimizi öğretirler ve evet, oldukça kötü hissettirirler ve bu sorun değildir. Büyüdükçe, sizi iyi bir adam yapanın galibiyetlerle nasıl başa çıktığınız değil, mağlubiyetlerle nasıl başa çıktığınız olduğunu göreceksiniz."

Getirdiği ayakkabıları ona uzattım, düşünürken ayağına geçirdi, küçük alnı Ella'nın bir şey üzerinde çalışırken taktığı çizgilerle aynı şekilde büzüldü. Sonra cırt cırtlarını bağladı ve banktan atladı. "Yani kaybetmek sorun değil."

Başımı salladım. "Bazen kaybetmek zorundasın. Bu sizi mütevazı kılar, daha sıkı çalışmanızı sağlar. Yani evet, kaybetmek sorun değil. Hatta bazen sizin için iyi bile olur."

Kocaman, melodramatik bir iç geçirdi ve sonra başını salladı. "Bir saniye benimle gelir misin?"

"Elbette," diye cevap verdim hiç düşünmeden, bizim yedek kulübesinin yanından geçip deplasman takımınınkine gitti ve orada son golü atan çocuğu buldu.

Çocuk Colt'u gördü ve ayağa kalktı.

Colt doğruca ona doğru yürüdü. "Sadece çok hızlı olduğunu söylemek istedim.

Bugün iyi iş çıkardınız."

Çocuk gülümsedi. "Sen de öyle. Bu harika bir goldü!"

Küçük adamlar gibi el sıkıştılar ve biz uzaklaşırken Colt sırıttı. Sahayı geçmeye başladığımızda, "Seninle gerçekten gurur duyuyorum,"

dedim.

"Şey, o gerçekten hızlı. Ama ne var biliyor musunuz? Yaz sonunda onlarla tekrar oynayacağız ve ben daha hızlı olacağım. Onun kıçını tekmelemek için o kadar bekleyebilirim."

Onu azarlamak istedim ama gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Anladım. O zaman düşmanlarımızın ruhlarını mı yiyeceğiz?"

"Bingo."

Orta sahada durdu ve ben de birkaç adım geri gitmek zorunda kaldım. "Colt, sorun ne?"

Bir eliyle güneşi engelleyerek bana baktı ve sonra arabalarına doğru yürüyen diğer ebeveynlere göz gezdirdi. "Böyle mi hissettiriyor?" diye o kadar sessiz fısıldadı ki eğildim.

"Nasıl bir his?" diye sordum.

"Baban mı var?" Başını hafifçe eğdi.

Kelimeler, her duygunun bana saldırmasıyla aynı hızda uçup gitti. Sorusu beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ham ve açıkta bırakarak derimi yüzdü.

Onun seviyesine kadar eğildim ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Biliyor musun, emin değilim. Benim hiç babam olmadı."

Gözleri büyüdü. "Benim de."

Şimdi buradayım. Kelimeler oradaydı, kafamın içinde, dilimin ucundaydı. Ama söyleyecek ya da teklif edecek ben değildim. Annesinin -ya da onun annesinin- aşkına sahip çıkamazken başkasının çocuğuna aşık olmak cehennemin bir parçasıydı. Ella'nın Maisie'yle birlikte gölgede oturduğunu ve ellerini çimlerin üzerinde gezdirdiğini görmek için tarlaya baktım.

"Kızları eve götürmeye ne dersin?" Beyzbol şapkamı çıkarıp güneşten korumak için kafasına geçirirken Colt'a sordum.

"İyi fikir. Hadi kadınlarla ilgilenelim." Kızlara doğru yürüdü ve ben bu sefer kahkahalarımı tutamadım. Bu çocuğun beni bir an gözyaşlarına boğup bir an sonra nasıl güldürebildiği beni aşıyordu.

Arabaya doğru yürürken Colt Ella'ya "Kaybettik," dedi. Ella arabayı arkamızdan çekerken Maisie kollarımdaydı, başı göğsümdeydi.

"Oh, adamım. İtiraf etmeliyim ki, burada hiç düşman ruhu olmamasına sevindim.

Bu akşam yemek yiyelim," diye şaka yaparak onu yanına çekti. "Sanırım pizza sipariş etmekle yetinmek zorunda kalacağız."

"Pizza!" diye bağırdı her iki çocuk da, sonra birbirlerine beşlik çaktılar, Colt Maisie'ye ulaşmak için zıpladı.

Çocukların her birini kamyonet için satın aldığım yükseltici koltuklara kilitledim ve Ella pizza siparişi verirken arabayı ve içindekileri yatağa yükledim. Havoc çocukların arasında arkaya atladı. Onkolog, Havoc'un Maisie için tamamen güvenli olduğunu söylediğinden beri Ella bir ton sakinleşmişti.

Colt ve Maisie peynirli mi sucuklu mu diye tartışırken bizi Telluride'a geri götürdüm.

"Hiç bir cümleyi tamamladıkları bir konuşma yaptılar mı?" Ella'ya sordum.

"Hayır. Sanki kendi dilleri varmış gibi. Daha sözlerini bitirmeden diğerinin ne düşündüğünü biliyorlar, o yüzden konuşmuyorlar."

"Ürkütücü ama

havalı." "Aynen öyle."

Uzanıp elini tutmak, bir öpücük kondurmak ne kadar doğal olurdu.
avucunun içinde. Bununla ilgili her şey zahmetsiz ve doğru hissettiriyordu.
Tıpkı ona yazarken olduğu gibi... Bunu yakın zamanda öğreneceğinden
değil.

Pizzacının önüne çektim ve kamyoneti park ettim. "Tam ön tarafta bir park yeri mi? Görünüşe göre pizza bu gece için kaderde varmış!" İlan ettim.

Çocuklar zaferle kollarını kaldırdı ama Maisie'ninki o kadar yüksek
değildi.
Yine kıvrılıyordu.

Ella ve ben kamyondan indik ama ben ondan önce kaldırıma çıktım. "Ben h a l l e d e r i m ," dedim ona.

"Pizzanın parasını sen ödemiyorsun," diye

itiraz etti. "Ama ben ödüyorum."

"Değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben de."

Bir adım öne çıktı ve bana baktı, tüm ateşi ve inatçılığıyla. Benim

Bakışları dudaklarına kaydı, ayrık ve mükemmeldi. Çok öpülesi.

"Ben ödüyorum," dedi, yumuşak ve yavaşça, sanki lanet ellerimi kendime saklamak için mücadele ettiğimi biliyormuş gibi.

"Rüyanda görürsün."

Yüz ifadesi yumuşadı ve az önce ne düşündüğünü bilmek için bir milyon dolar ödeyebilirdim. "Peki," dedi. "Ama sadece bizimle akşam yemeği yemeyi kabul edersen."

"Anlaştık."

"Değil!"

"Ben de!"

İkimiz de dönüp açık kapıdan bizimle alay eden ikizleri gördük, yüzlerinde kocaman bir sırıtış vardı.

"Evet, evet. Tamam. İkiniz de susun, yoksa sizinkine ançüez koyarım," diye tehdit ettim. "Bir pizza daha alalım mı?"

"Üç tane sipariş ettim," dedi Ella omuz silkerek.

Orada durduk ve aptallar gibi birbirimize gülümsedik, ikimiz de küçük anlaşmamızdan çok önce akşam yemeğine kalmamı planladığını biliyorduk.

Ben dükkana doğru yürürken Havoc yere atladı ve ben de arkamı döndüm, kulaklarını kaşımak için düştü. "Maisie ve Colt'u koruyun."

Koşarak uzaklaştı ve kıçını açık kapılarının hemen altına park etti.

"Ella!" Hailey el salladı ve iki kadın kamyonetin kasasının yanında sohbet etmeye başlarken ben de dükkâna girdim.

Üç pizza ve beş dakika sonra dükkândan çıktım ve neredeyse kutuları düşürüyordum.

Hailey'nin Ella'yla konuştuğu yerin karşı tarafından gelen yaşlı ve iyi giyimli bir çift duraklamıştı. Beni tetikleyen duraklama değil, yüzlerindeki ifadeydi. İkizlere baktıklarında tam bir şok yaşıyorlardı.

Havoc ayağa kalktı -her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştur- ve ben de hareket etmeye başladım.

Kadın bir adım öne çıktı, sanki kendi kontrolünü kaybetmiş gibiydi.

Havoc dişlerini gösterdi ve hırlamaya başladı.

Ella hırıltıyla döndü ve nefesini içine çektiğinde ihtiyacım olan tüm bilgiyi almıştım. "Hayır!" diye bağırdı, Havoc'a değil, çifte. Dişlerini göstererek Havoc'un yanına doğru yürüdü ve tekrarladı. "Hayır. Git. Şimdi."

Çiftin arkasından yaklaştım, sonra yanlarına gittim, onlarla Havoc'un arasına girmek için yanlarından geçerken pizzaları yolcu koltuğuna bıraktım.

"Daha fazla yaklaşma. O çocuklara doğru bir elini bile kıpırdatırsan şahdamarına saldırır." Sesimi alçak ve dengeli tuttum. Heyecanlandığım anda Havoc tehlikeli olmaya başlardı.

"Bu köpek tam bir baş belası," dedi adam bana doğru bakarak.

"Sadece ikizlere ya da Ella'ya tehdit olarak gördüğü kişilere karşı. Sanırım Ella sizden gitmenizi istedi." Havoc'un beni takip edeceğini ve Ella'ya kapıyı kapatması için yer açacağını bildiğimden çifti geri çekilmeye zorlayarak ilerledim, böylece ikizler açığa çıkmayacaktı.

Kapının çarpıldığını duyduğumda rahatladım ve Havoc dişlerini çekti.

"Sen tam olarak kimsin?" diye sordu kadın.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Onlar senin çocukların değil," diye çıkıştı adam.

"Onlar senin de değil," dedim. "Ama ben onlarınım ve önemli olan da bu. Ve sana şunu söyleyebilirim ki, Ella'nın izni olmadan onlara yaklaşırsan, Havoc endişeleneceğin en son şey olur."

Adam Ella'ya dik dik bakmaya başlayınca görüş alanına girdim ve Ella'nın kendisine yöneltilen iğrenç bakışlardan korunmasını sağladım.

"Beckett," diye seslendi Ella usulca, şüphesiz bu değiş tokuşa tanıklık eden küçük kalabalığı fark etmişti.

"İyi akşamlar," dedim çifte, sonra arkamı dönüp Ella'ya doğru yürüdüm, elimi sırtına koyup onu kamyonete bindirdim, sonra da kapıyı arkasından kapattım.

Çift gitmişti.

Hailey'i geçtim, Havoc yanımdaydı.

"Jeff'in ailesi," diye fısıldadı.

"Tahmin etmiştim."

"Dondurucuda tekila var." Ella'nın sersemlemiş bir halde sessizce oturduğu kamyonetin kabinine doğru işaret etti.

"Bildiğim iyi oldu."

"Kimdi o?" Colt sordu.

"Endişelenmen gereken kimse yok," diye yanıtladı

Ella. "Havoc endişeliydi," diye karşı çıktı Maisie.

"Havoc iyi bir karakter yargıcıdır," diye mırıldandı Ella. "Onlar sadece eskiden tanıdığım bazı insanlardı."

"Pek hoş değillerdi," diye belirtti Colt.

"Hayır. Hiçbir zaman da olmadılar."

Yalnızlık'a dönerken Ella sessizdi ve akşam yemeği boyunca gülümsüyormuş gibi yaptı. Sonra çocukları yatırdı ve ben de kanepeye oturup Havoc ayaklarımın dibinde uyuklarken sessizce bekledim.

Yarım saat sonra, pazen pantolonunu ve atletini değiştirmiş olarak merdivenlerden indi. Beni gördüğünde ağzı şaşkın bir "*O" ile* kapandı. "Gittiğini sanmıştım."

"Hayır. Otur." Yanımdaki k a n e p e y i okşadım ve atletinin yakası boyunca yukarı doğru kalkmış göğüslerinin kabarıklığına baktım. Dizlerini göğsüne doğru çekerek kanepenin köşesine çöktü. "Bahse girerim pizzacının dışında ne olduğunu çok merak ediyorsundur."

"Konuş."

Çenesini katlanmış kollarına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Onlar Jeff'in ailesiydi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Gözlerini benimkilere dikti.

"Bunu yaptığında tıpkı Ryan gibi oluyorsun, etrafındaki her şey hakkında sonuçlar çıkarıyorsun. İnsanlar hakkında da."

"Bizi hayatta tutuyor," diye cevap verdim düşünmeden önce. Bu gaf ve ardından gelen acıyla gözlerim bir anlığına kapandı. "Ne yaptığımı biliyorsun

Yani."

Başını salladı. "Çocukları daha önce hiç görmediler. Onları hiç sormadılar bile."

Çoğunu biliyordum. Boşver onu. Kaos biliyordu. Ama Ella'nın bana söylemesini istedim Beckett. O meçhul mektup arkadaşına güvendiği kadar bana da güvenmesini. Bu yüzden yalan söylemek ya da devam etmesini istemek yerine, sadece bekledim.

"Jeff ben sekiz haftalık hamileyken çekip gitti." Gözlerini başka tarafa çevirdi, anılarına dalarken yüzü düştü. "Evlenmek istememişti, gerçekten istememişti. Tam Meatloaf'a göreydi."

"Ne?" Kolumu kanepenin arkasına dayadım ve eğildim. "Yemeği beğendin mi?"

"Sanatçı gibi. Bilirsiniz, 'Paradise by the Dashboard Light'?"

"Ah, anladım. Yüzük yoksa, seks de yok."

"Bingo. Son sınıftan beri birlikteydik ve geriye dönüp baktığımda sigara içtiği konusunda yalan söylediğini fark ettiğimde çekip gitmeliydim ama o saf aşk onu değiştirebilir zihniyetine kapılmıştım. Her neyse, sonbaharda CU'ya gidiyorduk ve her şey çok romantik görünüyordu. Mezuniyetten bir gün sonra kaçıp evlenmek, düğün gecemizi bir otelde geçirmek ve ertesi gün bunu büyükanneme ve ailesine açıklamak."

"Sanırım bu gerçekten iyi gitti." Bu adamda zerre kadar merhamet görmemiştim, bu da asla iyi bir ebeveyn olmasını sağlamamıştı.

"Bir ton tuğla gibi. Büyükannem ağladı." Yutkundu ve bir an durdu. "Ailesi onu evlatlıktan reddetti ve yaz için şu anda gördüklerinizden daha kamp tarzı olan kulübelerden birine taşındık. Büyükannem hayal kırıklığına uğramıştı ama bu onun sevgisini ya da üniversite masraflarımı karşılama sözünü asla değiştirmedi. Jeff o ilk haftadan sonra çok üzgündü. Balayı bitmişti diyebiliriz, şimdi de okul harcını nasıl ödeyeceği konusunda strese girmişti ve her şey daha da kötüye gitti. Güven fonu bebeğiyken bir gecede beş parasız kalmıştı. Adliyeye yaptığımız küçük geziden dört hafta sonra hamile olduğumu fark ettim ve iki hafta sonra doktor bana hamile olduğumu söyledi.

ikizlerim olacak."

O yaşta kendimi onun yerine koymaya çalıştım ama yapamadım. On sekiz yaşında askere gitmiştim ve bırakın iki insanı, kendime bile zar zor bakabilecek durumdaydım. "İnanılmaz derecede güçlüsün."

Başını iki yana salladı. "Hayır, çünkü doktor kan testlerinden sonra o çubuk ultrasonunu yaptığı anda her şeyden pişmanlık duyduğum bir an yaşadım. Her şeyden," diye tekrarladı bir anda.

"Gençtiniz; sizin konumunuzda olup da paniklemeyecek genç bir kadın olduğunu sanmıyorum."

"On sekiz yaşındaydım ve artık bana bakmaktan hoşlanmayan bir adamla evliydim, yani çıplak olmadığım sürece. Ve o zaman bile... seks..." Omuz silkti. "Sanırım amacına hizmet etti. Eve gelir gelmez ona söyledim, ne yapacağını bilir diye düşündüm. Her zaman planları vardı, biliyor musun?"

"O ne yaptı?"

"Bir an şok içinde öylece oturdu ve ben de anladım. Ne de olsa ben de aynı şekilde hissediyordum. Sonra o... benden onları aldırmamı istedi."

Tırnaklarım kanepenin arkasına battı ama tek kelime etmedim.

"Ve o anda, bu seçim masaya konduğunda, şok geçti ve onları istediğimi biliyordum. Onları korumak için yapmayacağım şey yoktu. İşte o zaman onun gibi davrandığı kişiyi sevdiğimi fark ettim: güçlü, sadık, şefkatli, koruyucu... ve bunların hepsi kocaman bir yalandı. Harika bir rol yapıyordu ama beni üniversiteye taşıyacak ve harika bir hayat kuracak büyük, güçlü bir adam değildi. Kimseye öncelik veremeyen korkak küçük bir çocuktu ve buna ben de dâhildim. Ve işte oradaydım, ikizler için ölebileceğimi fark ettim ve o benden onları öldürmemi istedi çünkü onlar uygunsuzdu ve ben de öyleydim. Tehdit etti. Reddettim. Ertesi sabah gitmişti."

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Omuz silkti. "Olan oldu ve bu bana bir yalancıya asla güvenmemem gerektiğini öğretti. Bir kere yalan söyledin mi, büyük ihtimalle tekrar tekrar söylersin. Her neyse, Jeff'in babası bir hafta sonra elinde büyük bir çek ve boşanma evraklarıyla geldi ve bana şöyle dedi

Artık hamile olmadığımı kanıtladığımda ilkini alabilirdim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hırladım. Şimdi o pisliği tekrar önümde istiyordum, o sıska boynu ellerimin arasına almak istiyordum.

"Hayır. Ben de kağıtları imzaladım, çeki elinden kaptım ve gözünün önünde ateşe verdim."

İşte benim kızım.

"Güzel. Çok görsel."

"Evet, biraz dramatik davrandım ve sonunda o kulübeyi yerle bir ettim. Gerçekten. Her şey gitmişti."

"Yani seni çakmakla yalnız bırakmayacağım, bunu mu söylüyorsun? Barbekü ızgarası yok, s'mores yok, havai fişek yok mu?"

Güldü, ortamı yumuşattı ama ben yine de o lanet ailedeki herkesi boğmak istedim.

"Sen de Telluride'da kalıp çocukları büyüttün," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "Evet. Jeff hiç geri gelmedi. Bir kere bile. Patty ve Rich Denver'da bir ev aldılar ama bugün gördüğünüz gibi tatillerde hala geri geliyorlar. Ama çocukları hiç görmediler. En azından benimle karşılaştıklarında hiç istemediler. Maisie'nin sigortası için onlardan yardım istediğimde bile Rich çocukların kendi sorunları olmadığını söyledi. Bir daha yardım isteme hatasına düşmeyeceğim."

"Çocukları görmeyi hak ettiklerinden emin değilim."

"Ben de, ama Maisie isterse bu şansı elde edemeyebilir diye endişeleniyorum, anlıyor musun? Yani, bir gün büyüyecekler. Daha derin sorular soracaklar ve kendi cevaplarını arayacaklar. Ve Maisie..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ayak parmaklarının uçları uyluğumun dış tarafını sıyırana kadar öne doğru kaydım. Sonra ellerini nazikçe çektim, neredeyse ağladığını, basınç valfini Maisie'nin ameliyatı sırasında olduğundan daha istikrarlı, daha kolay bir hızda serbest bırakmayı öğrendiğini umuyordum.

Ama gözyaşı yoktu, sadece sıradan bir ruhu boğacak kadar derin bir keder kuyusu vardı. Ama Ella sıradan bir ruh değildi.

"Maisie'nin seçimini yapmak için zamanı olacak." Buna hakkım yoktu ama bu düşünce aklımdan çıkmıyordu, ben de dile getirdim. "Çocuklar onu soruyor mu? Jeff'i?"

"Bazen. Merak ediyorlar elbette ve Babalar Günü her zaman hassas bir konudur, ama Larry'ye sahip olduğum için gerçekten şanslıyım ve çocuklar burada diğer çocuklardan oldukça uzak kaldılar. Bu onların okuldaki ilk gerçek yıllarıydı."

"Onlara ne söylüyorsun?"

"Elbette bir babaları var, çünkü bebeklerin bir babası ve bir annesi olmak zorunda. Ama babaları yok. Çünkü tüm erkekler baba olabilirken, hepsi baba olmaya uygun değildir ve onlarınki de değildi."

Çünkü ezik baban seni istemedi. Senin gibi çığlık atan bir pislikten daha çok bir sonraki düzeltmeyi istiyordu. Annemin sözleri tilt makinesinde serbest bırakılmış bir top gibi kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Sen harika bir annesin. Umarım bunu sık sık duymuşsundur, çünkü gerçekten öylesin." Başparmaklarım bileğini sıyırdı, nabzının hemen üzerinde.

"Ben kimsenin yapmayacağı bir şey yapmadım," diye omuz silkerek reddetti.

"Hayır. Omuz silkme. Çünkü ben, bu işi yapmayan birinin ürünüyüm.
Her gün yaptığınız şeyi yapın. Bundan asla şüphe etme. Ayrıca, Jeff'le karşılaşırsam, onu nakavt edeceğim."

Bana küçük bir gülümseme hediye etti. "Bunu yapma. O şimdi Denver'da bir avukat. Muhtemelen değerli burnunu kırdığın için seni dava eder. Jeff'i incitmek istiyorsan, onun önemsediği bir şeyi, cüzdanını vurmalısın. Ve dürüst olmak gerekirse, onun gitmesi bizim için daha iyi oldu. Onunla hayat berbat olurdu ve çocukların böyle bir babadan, özellikle de Colt'tan bir şeyler öğrenmesini istemezdim."

"Anladım."

Bakışları ağzıma kaydı ve uzaklaştı.

Seni öpmeyi düşünmüyor, diye kendime yalan söyledim. Çünkü gerçeği itiraf etseydim, üç saniye içinde onu altıma alırdım. Ellerim saçlarında, dilim ağzında, nefes alışları kulağımda olurdu.

Aramızdaki sessizlik, bundan sonra olabileceklerin sayısız olasılığıyla çığlık a t a r a k uzadı.

Yavaşça bileklerini bıraktım ve kanepenin kendi tarafıma döndüm. "Gitsem iyi olacak. Geç oldu."

"Saat dokuz."

"Bana yardım et, Ella." Şimdi sesim zımpara kağıdı gibi çıkıyordu. *Harika.*

"Neyden kurtulmana yardım edeyim?" diye sordu, bacaklarını altına alacak şekilde pozisyonunu değiştirerek.

"Biliyor musun? Bana bunu söyletme." Bunu söylediğim anda ikimiz de mahvolmuştuk, fiziksel anlamda değil. Tamam, o da var.

"Belki... belki söylemeni istiyorum," diye boğuk bir fısıltıyla bitirdi.

"Yapamam." *Henüz değil. Yürüyen, konuşan bir yalanken olmaz.* Eğer kucağıma baksaydı, kesinlikle kelimelere ihtiyacım olmazdı. Ağzıma baktığı anda taş gibi olmuştum.

"Oh. Anladım." Poposunun üzerine geri oturdu ve kafamda alarm zilleri çaldı.

"Neyi alayım?"

"Sanki ben söyleyecekmişim gibi?" Kendini küçümseyerek güldü.

"Ella." Konuşmak ya da konuşmamak için bir yalvarıştı. Kahretsin, artık bilmiyordum. "Beni öyle görmüyorsun. Tamamen anlıyorum." Televizyona uzandı.

Uzaktan.

"Sizi tam olarak nasıl görüyorum? Lütfen, aydınlat beni." Öne doğru eğilip kumandayı çaldım. Bu kutuyu açmıştı ve çanak tutsa iyi olurdu.

Kızgınlıkla ofladı. "Beni bir anne olarak görüyorsun. Colt ve Maisie'nin annesi olarak. Ve tabii ki öyle görüyorsun, çünkü ben buyum. İki çocuklu bir anne."

"Evet," dedim. Anneliği -çocuklarına duyduğu o özverili bağlılık- onun en çekici özelliklerinden biriydi.

Küçük bir iç çekişle gözlerini devirdi ve metaforik ampul yandı

kafamın içinde.

"Seni istediğimi düşünmüyorsun."

Bana tahminimi doğrulayan bir bakış fırlattı ve koltuğuyla aynı kızıllıkta kızardı. "Biliyor musun, haklısın. Geç oldu." Esneme numarası yaptı. "Suuuuuuper late."

"Seni istiyorum." Kahretsin, bu sözleri söylemek çok iyi hissettirdi.

"Evet, tamam." Bana aptalca bir bakış attı ve başparmağıyla onayladı. "Lütfen kendimi şu anda hissettiğimden daha aptal hissetmeme neden olma."

Evet, bu kadar saçmalık yeter.

Tek bir yumuşak hareketle atıldım, onu kanepeye geri götürdüm, bir elimle bileklerini başının üstünde toplarken üzerinden kaydım ve açık kalçalarının arasına yerleştim.

Home.

"Vay anasını, hızlı hareket ediyorsun." Gözlerinde korku ya da reddetme yoktu, sadece şaşkınlık vardı.

"Her alanda değil," diye söz

verdim. Dudakları aralandı.

"Ella. Seni istiyorum."

"Beckett... zorunda değilsin."

Evet, o yumuşak iç çekişi benim felaketim olacaktı.

Bileklerini bıraktım, parmaklarımın bir elim kafa derisinin dibindeki saçlara, diğer elim de belindeki kıvrıma girene kadar kolundan aşağı inmesine izin verdim.

"Bunu hissediyor musun?" Sonra öne doğru kaydım ve aletimin pijama pantolonunun dikişi boyunca, teması sırasında nefesini kesecek kadar sert bir şekilde ilerlemesine izin verdim. Hayatımda bir kumaş parçasını bu kadar parçalamak istediğimi hatırlamıyordum. "Hiçbir kadını seni istediğim kadar istememiştim."

Tekrar hareket ettim ve en tatlı iniltiyi çıkarırken gözleri kapandı.

Son sekiz ayın büyük bir bölümünde hayalini kurduğum her şeyin bir karar uzakta olduğunu bildiğim için aletim zonkluyordu.

"Beckett." Elleri pazularımı buldu, tırnaklarını batırdı.

"Sakın seni istemediğimi düşünme, çünkü işler farklı olsaydı, çoktan içine girmiş olurdum. Boşaldığında nasıl hissettiğini, nasıl ses çıkardığını ve neye benzediğini çok iyi bilirdim. Bunu en az yüz farklı şekilde düşündüm ve inan bana, harika bir hayal gücüm var."

Kalçalarını bana doğru salladı ve ben de vücudunun tam olarak istediği şeyi ona vermemek için çenemi kilitledim. "Ella, durmalısın."

"Neden?" diye sordu, dudakları tehlikeli bir şekilde benimkine yakındı. "Ne demek her şey farklı olsaydı?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çocuklarım olduğu için mi?"

"Ne? Hayır. Tabii ki değil. Çünkü sen Ryan'ın küçük kız kardeşisin." Daha fazla zarar veremeden onu bıraktım ve kanepenin kendi tarafıma oturdum.

"Çünkü... Ben Ryan'ın küçük kız kardeşiyim," diye tekrarladı, dik oturup yüzünü bana dönerek. "Ve sen onun ne yapacağını düşünüyorsun? Sana musallat olur mu?"

Üç şey: Mektup. Kanser. Yalan.

Ona bakabileceğimden ve onu tekrar altıma çekmeyeceğimden emin olana kadar bunları kafamda tekrarladım.

"Beckett?"

"Ben büyürken, bir şey istediğimde onu alırdım. Hem de hemen. On dört yaşındayken o an kaldığım koruyucu aile evindeki bir kızla seks yaptım. Noel hediyesi alacak kadar şanslıysam hediyeyi erkenden açardım ve bu genellikle sosyal hizmet uzmanımdan ya da bir hayır kurumundan gelirdi."

"Anlamıyorum." Kollarını tekrar dizlerine doladı.

"Hemen kabul ettim çünkü kabul etmeseydim işi alamayacağımı biliyordum. Ya şimdi ya hiç türünden bir şeydi - ikinci bir şans yoktu."

"Tamam."

"Sana dokunamıyorum, bu konuda konuşamıyorum, çünkü harekete geçmekten korkuyorum." "İstesem bile bunun ne önemi var?"

"Çünkü ikinci bir şansım olmayacak. İnsanlarla, ilişkilerle aram kötüdür. Hiç bir ilişkim bir aydan fazla sürmedi. Asla

yattığım bir kadını sevdim. Ve büyük ihtimalle bunu mahvedecek bir şey yaparım, çünkü seni isteyen sadece benim aletim değil, Ella."

"O" harfi tekrar yüzünde belirdi ve mesafeyi aşıp onu öpmemek için gözlerimi kapattım. Bana izin verdiğini bilmek - bunu istediğini bilmek - ihtiyacımı bir mermiden nükleer bir füzeye gönderdi.

"Ve her şeyi berbat ettiğimde, çünkü bu olacaktı, inan bana, Colt ve Maisie'yi de incitecekti. Yine tek başınıza kalırsınız, çünkü Ryan'ın istediği gibi etrafta dolaşıp size yardım etmeme izin verme şansınız yok."

"Ve işte orada."

"İşte oldu. Sen Ryan'ın küçük kız kardeşisin."

"Aramızda sadece beş yıl vardı. O kadar da az değil, biliyorsun." Uzaktan kumandaya uzandı.

"Farkındayım."

"Yani Ryan hala hayatta olsaydı..." Bana son bir kez baktı.

Bir milisaniye için her şeyin ağzımdan kaçmasına izin verdim, her şeyi gözlerimde görmesine izin verdim, onu ne kadar çok istediğimi, sadece vücudu için değil. "Her şey farklı olurdu."

"Her şey mi?"

"Sana karşı hissettiklerim dışında her şey, ki muhtemelen bunun için beni öldürürdü. Bu bizi nereye götürüyor?"

"Yani benim evde kalmış bir kız kurusu olmam ve senin bir hayalete bağlı olman dışında mı?"

"Onun gibi bir şey."

Başını kanepenin arkasına doğru yuvarladı ve nefesinin altında küfür gibi bir şey mırıldandı. Sonra dik oturdu ve başparmağıyla bir hareket yaparak televizyonu açtı. "Geriye isteğe bağlı bir film seçmek kalıyor. Çünkü şu anda o kapıdan çıkıp gitmene izin vermeyeceğim."

"Sen değil misin?"

"Olmaz. Şimdi gidersen, bu konuda tuhaflaşabilir ve geri dönmeyebilirsin. Onur muhteşem bir şeydir, ama bazen gurur çok fazla olabilir

Daha güçlü, özellikle de kendinizi bunun diğer kişinin iyiliği için olduğuna ikna ettiğinizde."

Kahretsin, kadın beni tanıyordu.

"Öyleyse film olsun," diye kabul ettim. "Sadece... kanepenin senin tarafında kal."

"Orta çizgiyi geçen ben değildim," diyerek beni yeniden sertleştiren bir gülümsemeyle alay etti.

Film seçildi, oturduk ve izledik, ikimiz de yan bakışlar attık. Bir söz vardı... At ahırdan çıkmıştı. Evet, at ahırdan çıkmıştı ve geri dönmeyecekti. Hiçbir şekilde. Nasıl olmayacaktı.

O at çılgına dönmüştü ve dikkatle oluşturduğum kontrolümü bozuyordu.

Ama yanıma geldiğinde şikayet etmedim. Ya da yanıma bastırdığında. Etmedim. Kolumu kaldırdım ve kıvrımlarının, güveninin tadını çıkardım. Kollarıma uzandığında da şikâyet etmedim. Hayır, ona tutundum ve her saniyesini ezberledim.

Kapının açılmasıyla irkilerek uyandım ve orada olmayan bir tabancaya uzandım. Ama Havoc oradaydı ve kuyruğunu yavaşça parkeye vurarak salladığı için gelenin Hailey olması gerektiğini biliyordum.

Evet. İçeri girdi. Parmak uçlarında içeri girdi, sonra bizi kanepede gördü, kaşık pozisyonunda uzandı ve misafir odasına geçmeden önce bana sırıttı.

Başımı tekrar eğdim, Ella'nın saçlarının narenciye kokusunu içime çektim ve koltuktan düşmemesi için kolumu beline doladım. Ona sarılabileceğim anlamına gelseydi ikiye dört dengede uyuyabilirdim.

Uykuya dalamadan önce yine ayak sesleri duydum ama bu sefer üst kattan geliyorlardı. Colt'un yüzü tam tepemde belirdi ve gözlerindeki panik bana annesine sarılmış olmamı umursamadığını söyledi.

"N'aber dostum?"

"Maisie'de bir sorun var. Yanıyor."

On Üçüncü Bölüm

ELLA

Mektup

#13 Ella,

Colt'un oyununu kaçırdığınız için çok üzgünüm ve hayır, bu önemsiz bir şey değil. Anlıyorum ve size hak ettiğiniz huzuru verecek ne söyleyebilirim ya da ne yazabilirim bilmiyorum. İki farklı yöne savruluyorsunuz ve bu size imkânsız geliyor olmalı.

Ama harika bir iş çıkardığını söyleyebilirim. Evet, oyunu kaçırdın ama Maisie'nin sana ihtiyacı vardı. Colt büyüdükçe sana ihtiyaç duyacağı zamanlar olacak ve sen Maisie için bir şeyleri kaçıracaksın. Bence bu iki çocuk sahibi olmanın bir parçası. İkisi için de elinden gelenin en iyisini yaparsın ve sonunda her şeyin eşit olmasını umarsın. Suçluluk duygusu harika bir anne olduğunuz anlamına gelir, ancak bazen kendinizi rahat bırakmanız da gerekir. Bu da o zamanlardan biri.

Yaşadığınız şey tam bir kabus. Kendinize tökezlemek için biraz alan tanımalısınız çünkü haklısınız, siz o iki ebeveynli ailelerden biri değilsiniz. Bu da kendinize daha fazla özen göstermeniz gerektiği anlamına geliyor çünkü sahip oldukları tek kişi sizsiniz.

Bana bir iyilik yap ve bekle. Kardeşin olabildiğince çabuk eve dönecek. Uzun süre yalnız kalmayacaksın, söz veriyorum. Colt'un bir ağaç ev istediğinden bahsetmişti, ben de ziyarete gelmişken ona yardım edeceğim. Belki fazla bir şey değil ama ona sadece kendine ait bir yer verecek ve özel bir şeye sahip olduğu için içinizin rahat olmasını sağlayacak.

Keşke daha iyi bir tavsiyem olsaydı, ama biliyorum ki buna ihtiyacın yok, sadece bir kulak, ve ne zaman istersen benimkine sahipsin.

~ Kaos

...

"105.3." Termometredeki rakamları tekrar okudum, belki anlamışımdır diye.

İlk seferinde yanlıştı. Maisie yanıyordu. "Onu hastaneye götürmeliyim."

Beckett banyonun kapısından, "Onu hastaneye götürmeliyiz," diye düzeltti beni. "Tylenol'ü, ıslak bezleri, neye ihtiyacın varsa al ve gidelim. Colt, bana bir iyilik yap ve Hailey'i uyandır?"

Tylenol bulmak için ecza dolabını dağıtırken Colt'un merdivenlerden inen tanıdık ayak seslerini duydum. Buna ne sebep olmuş olabilirdi? Futbol maçı. Öyle olmalıydı. Ama yanında kimse yoktu ve son randevusunda değerleri çok iyiydi. O kadar kısa sürede ne kapmış olabilir?

Çiklet pembesi ateş düşürücü şişesini buldum ve tam ihtiyacı olan miktarı küçük ölçü kabına döktüm.

"Ella," diye seslendi Beckett koridordan ve ben ilaçlarım hazır bir şekilde banyodan çıktım.

Maisie'yi kollarına almış, göğsüne yaslamış ve battaniyesine sarmıştı. Elimi alnına koydum ve aklıma gelen tüm küfürleri yuttum. Bu hiç iyi değildi. Komplikasyonları konusunda çok şanslıydık; bulantı, kusma, saç dökülmesi, kilo kaybı, hepsi oldukça standart, küçük şeylerdi. Ama bu bilinmezdi.

"Maisie, tatlım, gözlerini açman ve biraz ilaç alman gerekiyor, tamam mı?" Boştaki elimi yanağında gezdirerek ikna etmeye çalıştım.

Ateşten cam gibi olmuş gözleri çırpınarak açıldı.

"Ateşim var." "Biliyorum. Bunu alabilir misin?" Ona

bardağı gösterdim.

Başını salladı, hareketi küçük ve zayıftı. Beckett tutuşunu değiştirerek dik durmasına yardım etti ve ben de küçük bardağı kalp şeklindeki ağzına götürdüm. Ne kadar mükemmel küçük dudaklar. Teşhis konulmadan önce ne bir çürüğü ne de kırık bir kemiği vardı ama şimdi ilaçlara gözünü bile kırpmıyordu.

Yutkundu ve sarsıldı, mide kasları şişti.

"Bebeğim, sessiz olmalısın, tamam mı? Lütfen?" Sanki bu onun seçimiymiş gibi yalvardım. Çenesi düştü ve tekrar kabarmaya başladı.

Beckett, "Dışarı," diye emretti ve peşinden gitmem için beni bırakarak gitti.

Onu merdivenlerden aşağıya ve verandaya taşıdı, kapıyı açmak zorunda kaldığında zar zor durakladı. Adam oraya önce varmam için bana bir şans bile vermedi.

Ofiste durdum, masamdan Maisie'nin dosyasını aldım ve peşlerinden koştum.

"Bu daha iyi, değil mi? Havayı hissediyor musun? Güzel ve serin. Küçük nefesler al Maisie. Burnundan al, ağzından ver. İşte böyle. Aynen b ö y l e." Sesi öylesine yatıştırıcı ve sakindi ki, çenesinin sert duruşuyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Maisie serin gece havasını arar gibi boynunu eğdi ve karnı sakinleştikçe nefes alıp vermesi yavaşladı. İlacı bırakmamalıydı, acil servise gitmemiz için bize zaman tanımalıydı.

"Daha iyi misin?" Küçük elini tutarak

sordum. "Biraz daha."

"Güzel." Biraz alırdım. Birazcık ilaçları kusmaktan daha iyiydi. "Aman

Tanrım, Ella, ne yapabilirim?" Hailey koşarak verandaya çıktı.

bornozunu bağlamıştı, Colt da çıplak ayaklarıyla onun hemen arkasındaydı.

"Colt sende kalabilir mi? Lütfen? Onu acile götürmeliyiz."

"Kesinlikle. Onu nereye götüreceksiniz? Tıp merkezi kapalı."

"En yakın acil servis nerede?" Beckett sordu.

"Montrose gecenin bu saatinde açık olan tek yer" -telefonumu kontrol ettim- "daha doğrusu sabah. Saat sabahın üçü."

"Bu bir buçuk saat eder," dedi Hailey sessizce, sanki sesi önemliymiş ya da mesafeyi değiştirebilirmiş gibi.

Beckett, "Ben öyle k u l l a n m ı y o r u m," diye karşılık verdi ve kamyonetine doğru ilerlemeye başladı.

"Hemen döneceğim!" Hailey eve doğru koşarak bağırdı. "Anne?"

Colt yanımda, Havoc da onun yanında belirdi.

"Hey." Onun seviyesine indim. "Harikaydın Colt. Tam olarak doğru olanı yaptın."

"Ben
olmalıydım."

"Ne?"

"Hasta olan ben olmalıyım, Maisie değil. Bu hiç adil değil. Ben olmalıydım." Gözleri Maisie'ninkiler kadar cam gibiydi ama akmayan yaşlar yüzünden.

"Oh, Colt. Hayır." Bunu onunla da yaşayacağım düşüncesi midemi bulandırdı.

"Ama benim oyunuma geldiği için, değil mi? Bu benim hatam. Ben ondan daha güçlüyüm. Ben olmalıydım. Neden ben değilim?"

Onu kollarımın arasına aldım, sarılırken neredeyse göğsümde eziyordum. "Bu senin yüzünden değil. Böyle bir ateşe neden olan herhangi bir şey çok daha uzun sürerdi. Anlıyor musun? Bu senin suçun değil. Onu doktora götürebilmemizin sebebi sensin. Bu işin kahramanı sensin, dostum."

Boynuma doğru başını salladı ve burnunu çekmeden hemen önce küçük ıslaklık akıntıları hissettim. Arkamda motorun canlandığını duyana kadar sırtını okşadım ve sonra Colt'u ona bakabilmek için geri çektim.

"Bana anladığını söyle."

"Anlıyorum," dedi gözyaşlarının izlerini silerek. Küçük omurgasını dikleştirdi, çok küçük ama bir o kadar da yaşlı görünüyordu.

"Seni bırakmak zorunda olduğum için üzgünüm ama
gitmeliyim dostum." "Biliyorum," dedi başını
sallayarak. "Lütfen ona yardım et."

"Yapacağım." Verdiğim sözü alnından öptüm. "Seni seviyorum, Colton."

"Seni seviyorum anne."

Beckett hemen arkamdan, "Arka koltukta," dedi.

"İşte," dedi Hailey, elinde bir kutuyla verandaya koşup kollarıma attı. "Buz, su şişeleri, el bezleri, Motrin, ayakkabıların, cep telefonu şarj aletin, çantan ve diğer bazı şeyler."

"Teşekkür ederim," dedim tek kolumla ona sarılarak. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim." Verandadan hızla çıkıp Beckett'ın kamyonetinin arkasına tırmandım ve hemen etrafım temiz deri ve Beckett kokusuyla sarıldı. "Oturabilir misin?" Koltuğunun kemerini çözmekte olan Maisie'ye "Oturabilir misin?" diye sordum.

Kemer.

"Hayır."

"Tamam, buraya gel." Onu orta koltuğa oturttum, emniyet kemerini üzerine geçirdim ve sonra kucağıma yatırdım.

Otoyol güvenliği onaylı mı? Ama kanser zaten çocuğumu öldürmek için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden son zamanlarda yaşadığım trajediler listesine bir de araba kazası eklemeyeceğimize dair biraz inancım olacaktı.

Pencereden dışarı baktığımda Beckett'ın Colt'un hizasına kadar eğildiğini gördüm. Onu kucaklamak için sıkıca kendine çekti, Colt'un küçük bedenini kocaman kollarının arasına aldı. Havoc'a bir şey söyledi ve bana doğru yöneldi.

Farların ışıltısından geçti ve sonra sürücü kapısını açtı, içeri tırmandı ve tek bir hareketle kapattı.

"Kızlar iyi misiniz?" Dairesel araba yolundan geçerken dikiz aynasını yol yerine bizi görecek şekilde ayarladı.

"İstikrarlıyız," dedim ona, bunu tarif edecek başka bir kelime bulamıyordum.

İyi miydim? Maisie iyi miydi? Hayır. Ama olan buydu ve ben sağlamdım.

"Tamam." Solitude'un ana yoluna saptı. Her şey çok sessizdi.

sabahın bu saatinde. Normalde gürültüye kapıldığım yerde

Çocuklar, radyo, kendi düşüncelerim... Artık sadece Beckett'ın asfalttaki lastiklerinin sesi vardı. Pürüzsüz ve sabit.

Maisie'nin başı kucağımdayken ayağımın dibindeki kutuya uzandım, bir bez ve buzdolabından yeni geldiği belli olan soğuk bir şişe su çıkardım. "Bunlardan herhangi birini tutabileceğini düşünüyor musun?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı.

Solitude kapısına vardığımızda Beckett'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "Birkaç hız yasasını çiğnememe itirazın var mı?" diye sordu yola dönerken.

"Yok." Ayağı gaza bastı ve kamyon havalandı. "Yolları biliyor musun-?"

"Ella, bana güveniyor musun?" diye araya girdi.

Şu anda hasta kızımı onun arkasında tuttuğumu görünce

Bizi gecenin karanlığına doğru götürürken, cevabın çok açık olduğunu düşünebilirdim. *Evet.* Demek istediği tam olarak buydu. "Sana güveniyorum."

"Maisie'ye iyi bak ve seni oraya götürmeme izin ver."

Başımı salladım ve işe koyuldum, el bezine su döküp onu sildim.

Beckett'ta bu vardı, bende de Maisie.

...

Doktor altı saat sonra bize "Margaret'in PICC hattı enfekte olmuş ve sepsis belirtileri gösteriyor" dedi.

Hemen geri adım attım ve kızımın yatağının ayak ucunda durdum, kızım orada derin bir uykudaydı. "Asla olmaz. O şeyi mümkün olduğunca temiz tutuyorum." Yaklaşık iki saattir uyumuyor olsaydım beynim daha zekice bir yanıt verebilirdi. "Temizliyorum, sarılı tutuyorum, havalandırıyorum, her doktorun söylediği her şeyi yapıyorum."

Orta yaşlı acil servis doktoru bana anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Eminim biliyorsunuzdur. Dışarıdan herhangi bir enfeksiyon belirtisi görmedik, bu da deriden kaynaklanmadığında olur. Kendini bu kadar hırpalama. Böyle şeyler olur. Ama onu hemen tedavi etmeliyiz. Bu da onu yoğun bakıma götürmek ve antibiyotiklere başlamak demek."

Kollarımı karnıma doladım ve Maisie'ye baktım. Hâlâ ateşi vardı ama yüzün biraz üzerine düşürmüşlerdi ve hidrasyon için seruma bağlanmıştı. "Sepsis mi? Bilemez miydim?"

Doktor uzandı ve ben ona bakana kadar omzumu hafifçe kavradı. "Olmazdı. Ateşi yükseldiği ve onu bu kadar çabuk buraya getirdiğiniz için çok şanslı."

Maisie'nin yatağının yanında duran Beckett'a baktım, bir eli yatağın iskeletinde duvara yaslanmıştı, sanki yaklaşmaya cüret eden ejderhaları öldürecek gibiydi. Onu buraya getirdiğim için şanslı değildim; arabayı Beckett kullandığı için şanslıydım. Ateşi yükseldiğinde yanımda olduğu için.

Ben asla onun yaptığı gibi o sürüş süresinden yarım saat kısaltamazdım.

"Sepsis. Yani enfeksiyon kanında." Son yedi ay boyunca okuduğum her şeyi hatırlamaya çalıştım, kendimi aldığımı bilmediğim bir dersin final sınavına atılmış gibi hissediyordum. Kan basıncı düşüktü, bunu monitörlerden biliyordum ve nefes alış verişi biraz zorlaşmıştı. İkinci aşama. "Organları mı?"

Yüzünde o ifade vardı. Doktorların kötü haber vermek istemedikleri zamanki gibi.

"Organları mı?" Sesimi yükselterek tekrarladım. "Ameliyattan çıkalı altı hafta oldu ve doktorlar böbreğini kurtarmak için on iki saat harcadılar, lütfen bana tüm bunların boşuna olup olmadığını söyler misiniz?"

"Antibiyotiklere nasıl tepki verdiğini görmemiz gerekiyor." Sesi hasta annesini yatıştırma tonuna dönüştü.

Kafamın içinde kilise çanları kadar yüksek sesli alarmlar çalmaya başladı ve midem bulandı. "Ne kadar endişelenmem gerekiyor?"

"Çok."

Gözünü kırpmadı, yüz ifadesini ya da ses tonunu

yumuşatmadı. Ve bu beni daha da korkuttu.

Sonraki bir saat bulanıktı.

Yoğun bakıma nakledildik ve orada yatışımız yapıldı. Maisie'nin bilgilerini bilekliğime kaydettiler ve Beckett'ı sorduklarında başımı salladım, zaten onun geçmişi ve sigorta bilgileri için dosyamı karıştırıyordum.

Bağlı olduğumuz kanser merkezine sık sık gittiğimiz için her şey dosyadaydı, bu yüzden klasörü bir kenara bırakabilirdim. Ta ki serum antibiyotiğe başlayana kadar. Sonra tekrar elime aldım ve notlar karalamaya başladım.

"Hattı çıkaralım mı?" Doktora isim etiketini tarayarak sordum. *Dr. Peterson.* Beckett yanıma taşındı, sessiz ama sağlamdı.

Doktor cevap vermeden önce iPad'ini taradı. "Artıları ve eksileri tartmamız gerekiyor. Vakaların çoğunda, hattın kendisi

Tehlikeyi ortadan kaldırırsak, bir başkasını yerleştirmenin yaratacağı komplikasyonlarla karşı karşıya kalırsınız."

"Doğrudan kalbine gidiyor."

"Evet. Ama agresif antibiyotiklere başladık ve onu, özellikle de sıvı giriş çıkışını izliyoruz."

"Böbrek fonksiyonları," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "İlaçlara bir şans vermemiz gerekiyor. Eğer iyileşme olmazsa, hattı çıkarmamız gerekecek."

"Yani şimdilik
bekleyeceğiz."

"Bekleyeceğiz."

Başımı salladım, teşekkür eder gibi bir şeyler mırıldandım ve Maisie'nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. *Bekle.* Sadece bekledim. Tek yapabildiğim buydu.

Her zamanki gibi güçsüzdüm ve altı yaşındaki kızım hayatı için savaşıyordu. Bu nasıl adil olabilirdi? Neden o yatakta yatan ben olamadım? Serumlarla, damar yollarıyla ve monitörlerle? Neden o?

"Bize kahve getirmeme ne dersin?" Beckett aşağı doğru inişimi durdurarak teklif etti.

"Bu harika olur. Teşekkür ederim." Ona zayıf, zoraki bir gülümseme verdim ve
kafein aramaya gitti.

Serumunun sabit damlası bana eşlik ediyor, monitörler her kalp atışında rahatlatıcı bir bip sesi çıkarıyordu. Tansiyonu tehlikeli derecede düşüktü ve yeni ölçümler geldikçe ekranı izlemeye çabucak bağımlı oldum.

Bekle. Hareket tarzı buydu. Bekle.

Telefonum çalınca irkildim ve hemen açmak için kaydırdığımda Dr. Hughes'un adının kişi olarak belirdiğini gördüm.

"Dr. Hughes?" Ben cevap verdim.

"Selam, Ella. Maisie'nin Montrose'a yatırıldığına dair bir telefon aldım; nasılsın?" Sesi aşinalığın hoş bir soluğuydu.

"Sana bilgi verdiler mi?"

"Gelmişler. Aslında şu anda yoldayım."

"Montrose'da mısın? Bir hafta kadar daha Denver'da olacağını sanıyordum." Dr. Hughes'un programını gösteren takvimi bulmak için dosyayı karıştırdım.

"Anma Günü hafta sonu olduğu için hafta sonunu ailemle geçirmeye geldim."

Onun burada olmasından duyduğum rahatlama, suçluluk duygumdan sonra ikinci sıradaydı. "Hafta sonundan vazgeçmeni istemem."

"Saçmalama. Yarım saat içinde orada olacağım. Ayrıca, annemin nedime kıyafetleri hakkındaki fikirlerini dinlemekten kurtulmak için bir bahanem oluyor. Bana iyilik yapıyorsun, söz veriyorum."

"Evleniyor musun?" Bunu nasıl bilemedim?

"Altı ay kaldı," dedi, gülümsemesi sesinde parlıyordu. "Yakında orada olacağım, biraz daha dayan."

Beckett elinde tanıdık beyaz ve yeşil bir fincanla içeri girdiğinde telefonu kapattık.

"Sen insanlar arasında bir tanrısın," dedim ve fincanı alıp ellerimin arasında tutarak sıcaklığın bir kısmının tenime geçmesini ve sinirlerimi uyandırmasını umdum. Uyuşukluk son zamanlarda benim varsayılan durumum gibi görünüyordu.

"Sana daha sık kahve getireceğim," diye söz verdi, yanıma oturmak için uygun bir sandalye çekti. "O nasıl?"

"Değişiklik yok. Ne beklediğimden emin değilim. Anında sonuç mu? Hiç görmediğim bir enfeksiyondan sihirli bir şekilde iyileşmesini mi? Bunu nasıl göremedim?"

"Yürüyen bir kan testi olmadığın için mi? Kendine karşı biraz daha yumuşak olmalısın, Ella. Doktor bunun olacağını görmenin mümkün olmadığını söylediyse ona inanmalısın. Beyzbol takımı seçtiğin için ya da yağ değişimini iki bin mil geciktirdiğin için kendini hırpala ama bunu değil."

"Rockies'in nesi var?"

Omuz silkti. "Kaybetmeyi seviyorsan hiçbir şey."

"Hey, onlar memleketin takımı ve ben de kötü niyetli bir taraftar değilim." "İşte senin bu yönünü seviyorum," dedi gülümseyerek.

Maisie. "Berbat olduğu açık olan bir takıma bile sarsılmaz sadakatin."

"Sırf Mets taraftarı olduğun için..." Başındaki beyzbol şapkasını gösterdim.

"Suçluyum." Bana baktı ve göz kırptı ve anında anlaşıldı: beni suçluluk duygusundan uzaklaştırmıştı.

Başımı iki yana salladım ve içimi çektim, kahve ve Maisie'ye hiçbir faydası olmayacak kendinden nefret etme yoluna girmeden önce kafamı toparlamak için sahip olduğum bir saniyelik zaman için minnettardım.

"Korkuyorum."

"Biliyorum." Kucağımda duran elini benimkinin üzerine koydu. "Bu çok kötü."

"Evet." Onun bu basit onaylaması, iyi niyetli herhangi bir basmakalıp sözden daha anlamlıydı. Beckett'la birlikte, biri bana Maisie'nin iyi olacağından emin olduğunu söylediğinde cesur bir yüz takınmak ya da gülümsemek zorunda değildim. Bu adama karşı korkunç ve açık bir şekilde dürüst olabilirdim.

"Kızımı gömmek istemiyorum." Desenli hastane önlüğünün altında göğsünün inip kalkışını izledim. "Böyle bir şey için nasıl plan yapacağımı, hatta bunu nasıl düşüneceğimi bile bilmiyorum. Colt'a bakıp ona en iyi arkadaşının..." Boğazım kapandı, kelimelerimin geri kalanının umutsuzca ihtiyaç duydukları serbest bırakmayı reddetti. Onları o kadar uzun süre içimde tutmuştum ki, sanki canavarı saklayarak beslemişim gibi daha güçlü hissediyordum.

Beckett elimi sıktı. Onunla ilgili her şey beni cüceleştiriyordu, benimkini böylesine güçlü ve özenli bir şekilde tutan o uzun, güçlü parmaklar da dahil.

"Bana olasılıkları söyledikleri andan itibaren bunu planlamayı reddettim. Çünkü bunu planlamak yenilgiyi kabul etmek, ondan çoktan vazgeçmiş olmak gibi geliyordu. Bu yüzden yapmadım. Bunun bir seçenek olabileceğine inanmayı bile reddettim. Ve sonra..."

Hatıralar üzerimden geçerken gözlerimi kapattım, o kadar keskin bir kederle beni bıçakladı ki gözle görülür bir şekilde kanamalıydım. Tabutunu indirirken. Silahlar

Kıyı. Bana katlanmış bir bayrak uzatan askerin sert yüzü.

"Sonra Ryan'ı gömdüm. Nasıl bir Tanrı bunu yapar? Kızınızı alma düşüncesiyle oynarken tek kardeşinizi alır?"

Beckett'ın başparmağı parmak eklemimi okşadı ama sessiz kaldı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Delirdin mi? O öldüğünde?" Gözlerimi Maisie'den ayırıp Beckett'a bakarak sordum.

Odağı aşağıya doğru kaydı. "Öfkeli."

"Tanrı'ya karşı," diye tahmin ettim.

"Kendimle. Birliğimizde onu kurtarmamış, o kurşunu yememiş her askerle. Bizi oraya gönderen hükümetle. Devletle..." Yutkundu. "...tetiği çeken isyancılar. O öldükten sonra yaşayan herkesle birlikte."

"Bunu nasıl atlattın?" O kadar sakindi ki, tıpkı sabahın beşinde, bir rüzgâr dalgası yüzeyini bozmadan önceki göl gibi.

"Öyle olduğumu düşündüren nedir?" Gözleri benimkilerle buluştu ve orada, titizlikle sakladığı acıyı gördüm. Ne kadar derindi? Yıllar boyunca ona ne kadar zarar vermişti?

Beckett Gentry benim hakkımda bilinmesi gereken neredeyse her şeyi biliyordu ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sormadığım için miydi? Kendimi Maisie'ye çok kaptırdığım için mi? Colt'la? İçten içe bilmek istemediğim için mi?

"Bazen seni gerçekten tanımadığımı düşünüyorum," dedim usulca.

Ağzının bir köşesi alaycı bir yarım gülümsemeyle kalktı. "Geçmişim hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirsin ama inan bana, *beni* tanıyorsun ve bu daha önemli."

Onu daha fazla sorgulayamadan kapı açıldı ve Dr. Hughes içeri girdi. Üzerinde kot pantolon, bluz ve standart beyaz önlüğü vardı.

"Hey, Ella."

"Dr. Hughes." İsmi bir rahatlama telaşıyla söylenmişti. "Nasıl gidiyor?" Yatağın ucundaki çizelgeyi eline aldı.

"İlaçların işe yaramasını ya da yaramamasını bekliyoruz." *Maisie'nin organlarının kapanmasını ya da kapanmamasını. Yaşamasını ya da ölmesini.*

"Ah, sen de çok iyi bekliyorsun," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Suçluyum," diye cevap verdim.

Önce Beckett'a, sonra da birleşen ellerimize baktı.

"Ah, bu Beckett Gentry," diyerek elimi kurtardım ve omzunu okşadım. *Ezikçe.* "O..." Lanet olsun, neydi o? Onu nasıl tanıştırdım? O benim erkek arkadaşım değildi. Yirmi dört saat etrafımda olmasına rağmen beni öpmedi bile.

"Rahmetli ağabeyinin en yakın arkadaşıyım," diye açıkladı ayağa kalkıp elini uzatırken. "Anladığım kadarıyla siz Maisie'nin nöroblastom uzmanısınız. Sizi çok seviyor."

Dr. Hughes onun elini sıktı ve gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Maisie benim favorimdir. Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Gentry. Ella'nın kesinlikle biraz desteğe ihtiyacı vardı. Bunu aldığını gördüğüme sevindim."

"Bana ihtiyacı olduğu sürece burada olacağım." Kızın sormadığı soruyu yanıtladı ve kızın gözleri yumuşadı.

Biri daha tozu dumana kattı.

Sonra işe koyulduk. Birkaç soru sordu ve Maisie'nin son tahlil sonuçlarını kontrol etti, her şeyi okurken zaman zaman kaşları birbirine çarpıyordu. Nefes alışını dinledi, serumlarını kontrol etti ve tansiyonunu izledi.

"Ne kadar endişelenmem gerekiyor?" Bana saçmalamayacağını bildiğim için sordum.

Derin bir iç çekti ve çizelgeyi tekrar gözden geçirdi. "Bilmiyorum ve ilaçlara nasıl tepki verdiğini görene kadar bir şey söyleyemem. Birkaç saat içinde olabileceğinden çok daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirim. Onun hayatını kurtardınız."

"Colt yaptı," dedim usulca.

"Şu ikisi." Hafifçe kıkırdadı. "İki beden arasında bölünmüş bir ruh."

"Rüyasında onun ağladığını duyduğunu söyledi," dedi Beckett. "Uyandı.

ve odasına girdiğimde onu yanarken buldum."

Colt'un ne zaman *-sen kamyondayken- geldiğini* merak ederek başımı ona doğru çevirdim. Verandada Colt'la konuştuğu zaman. Beckett'a Colt'la olan bağlantısı için duyduğum minnettarlık, oğlumu benim bilmediğim bir şekilde tanıdığı için biraz kıskançlıkla yumuşadı.

Çünkü Beckett benden daha çok ortalıktaydı.

"Sırada ne var?" Bunu geçmişte bırakmaya ihtiyacım olduğu için sordum.

"Birkaç saat sürecek ama ilaçların işe yaradığından emin olduğumuzda-"

"Bununla değil. Tedavilerle. İleriye bakmak falan." Kontrol edemediğim şeyleri düşünmek istemiyordum. Kontrol edebileceklerime odaklanmak istiyordum. Bundan sonra neyi araştıracağıma, onu neye hazırlayacağıma. Bununla başa çıkabilirdim. Dr. Hughes anlamış gibi başını salladı ve odadaki son boş sandalyeye oturarak küçük masaya doğru eğildi.

"Bizim yapmamız gereken Gelecek hafta buluşalım," dedi. "Doğru."

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?"

Elime kılıç alamayacağım bir savaşa giren küçük kızıma baktım ve onun yerine başka bir cephe seçtim. "Ben."

"Son kemoterapi turu seviyesini umduğumuz gibi yükseltmedi."

Tümörün yok olması iyi bir şeydi ama kemik iliği hala aşırı derecede kanserliyse bir tane daha büyüyecekti. Ağacın tepesini kesmiştik ama kökleri hala yaşıyordu ve savaşıyordu.

"Kemoterapiye karşı bir direnç mi geliştiriyor?" Beckett'ın eli tekrar benimkini buldu ve ben de kavradım. Sertçe.

"Bu bir olasılık. MIBG tedavisini tartışmıştık ve sanırım en iyi seçeneğimiz bu." Eğildi ve çantasından bir broşür çıkarıp masanın üzerine koydu. "Size bir deneme hakkında bilgi getirdim." Beckett'a baktı ve nedenini çok iyi biliyordum.

"Bunu onun önünde konuşabilirsin. Sorun değil." Şu ana kadar mali durumumun nasıl göründüğünü bilen tek kişiler Ada ve Dr. Hughes'tu. Ve muhtemelen bana alışmış olan cep telefonu şirketi.

sürekli bir ay gecikmeli ödüyorum.

"Deneme bazı yönleri kapsayacak, ancak her şeyi değil ve Colorado'da bunu yapabilecek olanaklara sahip tek hastane Colorado Children's." Bana bilmiş bir bakış attı.

Maliyet astronomikti ve bunu nakit olarak karşılamamın hiçbir yolu yoktu. Ama bunu daha sonra düşünecektim. "Evrakları gönderin ve onu içeri alalım."

"Tamam. Yakında olması gerekiyor." "Her şey öyle değil mi?"

...

Beckett yedi saat sonra küçük kafeteryada akşam yemeğimizi yerken, "Bana MIBG'den bahset," diye sordu. Maisie üst katta uyuyordu, tansiyonu yükseliyordu, ateşi vardı.

Bir keresinde uyandı ve tuvaleti kullanmak istedi, bu da beni neredeyse rahatlatıp ağlatacaktı. Böbrekleri hala çalışıyordu.

Kızarmış tavuğun yavan bahanesini tabağımın kenarına ittim. Neden tüm hastane yemekleri yavandı? Midelere iyi gelmesi için mi? Ya da belki de yanılıyordum ve öyle değildi ama gerçekten tadına bakamayacak kadar uyuşmuştum.

Belki de tüm hastane yemekleri gerçekten iyiydi ve biz sadece fark edemeyecek kadar meşguldük.

"Ella," dedi Beckett nazikçe, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "MIBG mi?" "Doğru. Nöroblastom için nispeten yeni bir tedavi. Tümörün kendisini hedef alan radyasyona kemoterapi. Bu oldukça şaşırtıcı bir şey ve bunu ülke çapında sadece on sekiz hastanede yapabiliyorlar, bunlardan biri de Denver'da bulunuyor."

"Bu inanılmaz. Maisie'nin ameliyat olduğu hastane mi?"

"Aynısından." Patates püremi dürttüm, Beckett çatal çatal mideye indirdiğinde çenem düştü. "Bunu nasıl yiyorsun?"

"Orduda on yıl geçirin. Akşam yemeği için kulağa hoş gelen şeylere şaşıracaksınız."

Ve çatalıma uzanmamama neden olan bir bakış açısı vardı.

"MIBG'nin herhangi bir sakıncası var mı?"

"Deneme sigortam tarafından karşılanmıyor." Ve işte, mali durumum olan kabusun girişi.

"Şaka yapıyorsun." Cevabımı değiştirmemi bekliyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Bana şaka yaptığını söyle, Ella."

"Ben değilim." Tavuğumdan bir ısırık aldım, nereden gelirse gelsin kaloriye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Peki ne yapacağız?" Öne doğru eğildiğinde burnunun hemen üzerinde iki çizgi belirdi.

"Benim yaptığımın aynısını. Bir yolunu bul. Parasını öde." Omuz silktim, ne dediğini anladığımda bir ısırık daha alırken duraksadım. *Ne yapacağız?* Biz. *Sen* değil. Biz. Yüzüme tavuk budu saplanmış bir aptal gibi görünmeden önce yutkunmayı başardım.

"Ne demek istiyorsun, yaptığın şeyin aynısı mı? Ne kadarını örtmediler?" Sesi sakin ve eşitti ama yoğunluğundan dolayı biraz korkutucuydu.

Omuz silktim ve bir ruloya uzandım.

"Kaybetmemek için gerçekten çok çabalıyorum, bu yüzden cevap verirseniz bana gerçekten yardımcı olursunuz."

Gözlerimi rulodan göğsüne, boynundaki şişkin damara -evet, sinirlenmişti- gözlerine kaydırdım. "Çok fazla. Çok fazla şey örtmemişler."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü bu seni ilgilendirmez!" Ona

tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Üzgünüm ama değil." Ses tonumu olabildiğince yumuşattım. "Peki ne diyecektim? Beckett, geçen yıl çocuklarımın sağlığıyla kumar oynadığımı biliyor muydun? Sigorta planımın Maisie'nin ihtiyaçlarının yarısını bile karşılamadığını? Ryan'ın hayat sigortasını çocuğumu hayatta tutmak için harcadığımı?"

"Evet, bunu söyleyerek başlayabilirsin." Elini saçlarının üzerinde gezdirdi, ellerini başının tepesinde birleştirdi. "Bir şey söyleyerek başla. Nasıl

Başınız ne kadar belada?"

"Biraz."

Sessiz bir savaş yürüttük, her birimiz diğerini aşağı çekmeye çalıştık. Birkaç kalp atışı sonra pes ettim. Yardım etmeye çalışan oydu ve ben sadece gerçekten ihtiyacım olmayan mahremiyet uğruna inatçılık ediyordum.

"Denver'da ameliyat olduğu hastane ağ dışında. Bu da orada yapılan herhangi bir şeyin, Dr. Hughes'u her gördüğünde, ameliyat olduğunda ya da orada bir tedavi gördüğünde, benim planım tarafından karşılanmadığı anlamına geliyor."

"Bu mu? Şimdi ne oluyor?"

"Evet, bu iyi. Ama MIBG olmaz. Ya da Dr. Hughes'un önerdiği kök hücre nakli."

"Peki seçenekler neler?"

"Finansal olarak mı?"

Başını salladı.

"Solitude'a sahip olduğum için devlet bakımına hak kazanamıyorum. Tedavisinin ilk ayında birikimlerimi tükettim ve ameliyatı Ryan'ın son hayat sigortasını da yok etti. Geçen yıl tadilat için Solitude'u ipotek ettirdim, yani bu da bir seçenek değil. Şu anda mülkü satmak bile ipoteği ödemeyi zar zor karşılayacaktır. Bu durumda geriye süper gizli bir banka soyguncusu olmak ya da singlecancermoms.com için internette striptiz yapmak kalıyor."

"Bu hiç komik değil."

"Gülmüyorum." Söylediklerimi sindirirken aramızda bir anlık sessizlik geçti. Yavaşça çiğnedi, sanki üzerinde çalıştığı benim kelimelerimdi. "Bak, bu sadece benim başıma gelmiyor. Sigorta şirketleri tedavileri her zaman reddeder. Ya da karşılayacakları daha ucuz seçenekleri seçmenizi söylüyorlar. Jenerik ilaçlar, farklı hastaneler, alternatif tedaviler, bu tür şeyler. Uygun olanlar için ödeme planları ve hibeler var ve bazı denemeler ilaç masraflarını karşılıyor."

"MIBG için başka bir alternatif var

mı?" "Hayır."

"Ya anlamazsa?"

Çatalım tabağa çarptı ve gözlerimi yavaşça onunkilere çevirdim. "Peki ya bu ilaçlara cevap vermezse?"

Gözleri sertleşirken çenesindeki kaslar esnedi. Bu adam kramponları şefkatle bağlayan ya da kızıma sarılan, *bana sarılan* adam değildi. Bu, yaşamak için insanları öldüren bir adamdı. "Bana Maisie'nin hayatının sadece doktorlarının değil, sigorta şirketinin de elinde olduğunu mu söylüyorsun? Yaşayıp yaşamayacağına onlar mı karar veriyor?"

"Çok fazla kelimeyle değil. Tedavi olup olamayacağına karar vermiyorlar, sadece ödeme yapıp yapmayacaklarına karar veriyorlar. Gerisi benim sorumluluğumda. Doktorlarına bakıp kızımın hayatına biçilen fiyatı karşılayıp karşılayamayacağımı söylemesi gereken kişi benim."

Muhtemelen bana kâbuslar yaşatacak şeyler görmüş ve yapmış olan bu adamın yüzünde dehşet ifadesi belirdi.

"Oldukça berbat, değil mi?" Alaycı bir gülümsemeyle sordum. "Ne kadar?"

"Hangi kısmı? Ayda bir kez aldığı yirmi bin dolarlık kemoterapi tedavisi mi? Yüz bin dolarlık ameliyat mı? İlaçlar mı? Seyahat mi?"

Bir nefes verdi ve ellerini kucağına bıraktı. "MIBG." "Muhtemelen elli bin, aşağı yukarı bir kol ve bir bacak. Ama bu Maisie'nin hayatı. Ne söylemem gerekiyor? Hayır mı? Lütfen çocuğumu kurtarmayın mı?" "Tabii ki hayır."

"Aynen öyle. Bir yolunu bulacağım. Muhtemelen iki tur MIBG'ye ihtiyacı olacak ve ardından kök hücre nakli ortalama yarım milyon dolar tutacak."

Adamın rengi soldu. "Yarım milyon dolar mı?"

"Evet. Kanser bir iştir ve iş iyidir."

Tabağını itti. "Sanırım iştahımı kaybettim." "Sen de neden kilo verdiğimi merak ediyorsun," diye şaka yaptım.

Gülmedi. Aslında, yukarı çıkarken bana tek kelimelik bir cevaptan fazlasını vermedi. Neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

Ama tüm bunları paylaşmak, bunların çoğunun adil olmadığını kabul etmek garip bir şekilde iyi hissettirdi.

Gece boyunca yanımda oturdu, bir kez bile sandalyelerden veya monitörlerden şikayet etmedi. Her seviyeyi bir şahin gibi izledi, MIBG broşürünü karıştırdı, dışarıdaki koridorda volta attı. Colt ve Havoc'u FaceTime'dan aradı, daha fazla kahve getirdi ve Maisie'nin o noktada benim için bir günlükten daha kişisel olan dosyasını okudu. Sandalyesini mümkün olduğunca benimkine yaklaştırdı ve gece yarısına doğru uyuduğumda omzundaydı.

Beckett son yedi aydır umutsuzca ihtiyaç duyduğum her şeydi. Kaçınılmaz olarak gittiğinde ne yapacaktım? Artık böyle zamanlarda onun gibi birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğime göre, onun yokluğunda her şey bin kat daha zor olacaktı.

Birden uyandım ve Beckett'ı Maisie'nin yatağının başında buldum. Doktor içeri girerken kocaman bir sırıtışla bana baktı.

Tökezleyerek ayağa kalktım, gözlerimdeki uykuyu sildim ve nefes nefese kaldım.

Maisie oturuyordu, gülümsemesi geniş, gözleri

berraktı. "Merhaba anne!"

Gözlerimi hızla kırpıştırarak cevap vermeden önce monitörlere baktım. Onun

basıncı tekrar yükseldi, ateşi düştü, oksijen seviyesi yükseldi. Dizlerimin bağı çözülürken elim ağzımı kapatmaya gitti ama Beckett beni belimden yakaladı ve hiç vakit kaybetmeden yanına çekti.

"Selam, Maisie-kız. Kendini nasıl

hissediyorsun?" "Çok daha iyiyim," diye

cevap verdi.

Dosyayı karıştıran ve başka bir doktorun raporunu dinleyen doktora dönüp bakarken ağzım titredi. Saat sabahın yedi on beşiydi. Ben uyurken gece vardiyası gündüze dönmüştü.

"Eee?" Ben sordum.

"İlaçlar işe yarıyor gibi görünüyor. İyileşecek."

Maisie'nin önünde kendimi kaybetmeden önce yüzümü Beckett'ın göğsüne çevirdim. Ben derin, yutkunarak nefes alırken o kollarını bana doladı.

Koku. Kelimenin tam anlamıyla korkumu dışarı atıyor ve onu içime çekiyordum.

"Duydun mu Maisie? Görünüşe göre gelecek hafta özel dersten çıkamayacaksın," diye şaka yaptı Beckett, sesi kulağımda çakıllı, derin bir gümbürtüye dönüştü.

Bizi buraya o getirdi, bana, Maisie'ye, Colt'a o baktı. Yanımıza taşınmak için tüm hayatını altüst etti. Ona ihtiyacım olmadığına yemin ettiğim her seferde kararlı davrandı ve ihtiyacım olduğu anda hiçbir "sana söylemiştim" imasında bulunmadan yanımda oldu.

Son bir nefes aldım ve bana iyi bir iş çıkardığım için memnun bir şekilde başını sallayan doktora döndüm.

"Emin olmak için onu bir gün daha yoğun bakım ünitesinde tutacağız ve ardından izleme için birkaç gün daha pediatriye götüreceğiz. Üzülmektense güvende olması daha iyi."

"Teşekkür ederim." Söylenecek başka bir söz yoktu.

"Küçük bir savaşçınız var," dedi doktor çıkmadan önce ve üçümüzü yalnız bıraktı.

Maisie yatağının etrafına bakarak sessizce, "Colt bende değil," dedi.

Ne dediğini anlamam bir saniye sürdü. "Özür dilerim, o kadar hızlı ayrıldık ki onu almak aklıma gelmedi." Ayı büyük olasılıkla Colt'un yatağında oturuyordu, mavi denizde tek pembe nokta.

"Merak etme, yarın annen eve geldiğinde onu biraz tutmasını söyleriz. Kulağa hoş geliyor mu?" Beckett teklif etti.

"Ne? Eve mi kaçayım?" Tabii ki hayır, kızımı bırakmıyordum.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Saat ona kadar çıkarsan eve varır, hastanede duşunu alır ve ikiye kadar Colt'un mezuniyetine yetişirsin."

Colt'un anaokulu mezuniyeti. Ağzım açık kaldı ve bakışlarım Beckett'tan Maisie'ye kaydı. Onu burada nasıl bırakabilirdim? Colt'un mezuniyetini nasıl kaçırabilirdim? Elbette biraz aptalcaydı ama onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sahnede onunla birlikte yürümesi gerekirken onu nasıl burada bırakabilirdim? Bu nasıl adil olabilirdi?

Beckett yanaklarımı avuçlayarak konsantrasyonumdaki pinpon savaşını durdurdu. "Ella. Durumu stabil. Yoğun bakımdan çıkacak. Ben daha fazlasıyım

onunla birkaç saat takılabilecek kapasitede. Colt'un yanında olmalısın. Bunu yapmama izin ver. Kendini ikiye bölmeyi bırak ve yardım etmeme izin ver. Lütfen." "Evet, anne. Gitmek zorundasın. Colt'un üzülmesini istemiyorum," diye ekledi Maisie.

"Geri dönmek için bir yolum yok." "Kamyonetimi al."

Bekle. Ne? Kamyonlar erkekler için kutsaldı. Ruhunu bir tepside sunuyor da olabilirdi. "Kamyonun."

"Ehliyetin var, değil mi?" diye şaka yaptı. "Şey, evet."

"O zaman anlaştık. Yarın eve gittiğinde Pink Colt'u alırsın. Bu arada, Maisie ve ben film izler ve takılırız. Ne dersin, Maisie-kız?" Tekrar kızıma baktı.

"Evet!"

"Emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle." Ellerimi tuttu ve göğsüne götürdü. "Yemin ederim."

En tatlı duygu göğsümde açılıp karnımın derinliklerine yerleşti. Parmak uçlarımın karıncalandığına yemin edene kadar vücuduma yayıldı. "Bir sürü fotoğraf çek, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap verdim, beni tüketen ezici duyguya odaklanmıştım.

Bu karasevda olmalıydı, değil mi? Kim bu adama birazcık aşık olmazdı ki?

Hepsi buydu, çünkü Beckett'a aşık olmamın imkanı yoktu.

Kesinlikle yok.

Döndü ve Maisie'ye beşlik çaktı, bileğindeki o küçük beyaz şerit beynimin inkâr edebileceğinden daha yüksek sesle bağırıyordu. Çünkü kafam Cumartesi gecesi panik içinde formlara, doktorlara ve transferlere odaklanmışken, kalbim bu adamın güvenilir olduğunu ilan etmişti. Kafam başka şeylerle meşgulken kalbim o kâğıdı imzalamıştı. Bu adam benim hayatımdaydı ve bir şekilde benim de. Ve Colt'un. Ve kesinlikle Maisie'nin.

Ne de olsa o bileziğin üzerinde onun adı yazıyordu. Aman Tanrım. Ona aşık olmuştum.

Bölüm On Dört

BECKETT

Mektup

#20 Kaos,

Son zamanlarda size yazdığım tek şey Maisie'nin teşhisi gibi geliyor. Dürüst olmak gerekirse, bazen tek düşündüğüm şey buymuş gibi hissediyorum. Tek yönlü düşünen insanlardan biri haline geldim ve her şey onun etrafında dönüyor.

Bu yüzden birkaç dakikalığına kendimize gelmeye çalışalım. Noel yaklaşıyor. Misafirler için yılın en yoğun zamanlarından biri ve her zamanki gibi Ocak ayının ilk haftasına kadar doluyuz, bu da iş ve yönlendirmeler için harika.

Çocukları elimizdeki son kulübeye taşıdım ve orayı kayıtlardan çıkardım. Maisie'nin seviyeleri dibe vurduğunda onu güvende tutmanın en iyi yolu bu ve şu ana kadar işe yaradı. Ve işte yine kansere geri döndüm.

Kulübeye bir ağaç diktik ve resepsiyonistim Hailey, geceleri dışarı çıkmam gerektiğinde yardım etmek için yanımıza taşındı. Çocukların da mahremiyeti daha çok sevdiğini düşünmeye başladım. Colt Noel için arkada bir ağaç ev bile istedi ama ona kardeşimin eve gelmesini beklemesi gerektiğini söyledim. Oldukça becerikliyimdir ama ağaç ev yapamam. Muhtemelen içine adımını atmadan parçalanırdı. Yakında ana eve döneceğimizi umarken ona bir ağaç ev yapmanın iyi bir fikir olup olmadığını da merak ediyorum. Yakında mı? Ne zaman olursa. Gerçek şu ki, son zamanlarda her şey yakında gibi geliyor.

Tatilde nasılsınız? Bir şeye ihtiyacınız var mı? Maisie ve Colt'a sana birkaç resim göndermelerini söyledim. Bir Noel ağacınız olmadığı için endişelendiler, bu yüzden sizin için birkaç tane çizdiler ve bu hafta sonu pişirmeme yardım ettiler.

Çoktan Aralık ayına girdiğimize ve sizlerin

yakında eve dönüyorum. Bunca zamandır konuştuğum kişiyi nihayet görmek ve sana etrafı göstermek için sabırsızlanıyorum. Korkmayın ama yeni yılda en çok beklediğim şey kesinlikle bu.

~ Ella

...

Problem çözme özellikle gurur duyduğum bir beceriydi. Çözemeyeceğim bir sorun, bir araya getiremeyeceğim bir bulmaca yoktu. İmkansızı gerçeğe dönüştürme konusunda iyiydim. Ama bu, sadece nasıl hissettirdiğini görmek için kafamı tuğla bir duvara vurmak gibi hissettirdi.

MIBG bilgilerini yüzüncü kez gözden geçirdim ve telefonumda bulduklarımla çapraz referans yaptım. *Dizüstü bilgisayarım için neler vermezdim.*

Ella'nın sigortasının terapiyi karşılamaması ama benimkinin karşılaması çok saçmaydı. Yine de, ordunun doğru yaptığı bir şey varsa, o da sağlık sigortasıydı, ki ben başka bir işe daldığım ve henüz Donahue'nun ret belgelerini imzalamadığım için hala sigortam vardı.

Maisie yatağından doğrulup şiltenin üzerinde hafifçe zıplayarak, "Ben olsam kuleden ayrılmazdım," dedi. Ella Telluride'a gitmeden hemen önce, bu sabahtan beri yoğun bakımdan çıkmıştık.

Karmakarışık filmine baktım. Rapunzel. Anladım. "Annen kötü bir cadı olsaydı sen de yapardın."

"Ama değil, o yüzden kalabilirdim." Şapkasını alnının üzerinden daha da aşağıya çekti.

"Ama şu koca dünyaya bir bak. Orada ne olduğunu gerçekten görmek istemediğini mi söylüyorsun?" Her şeyi masanın üzerine bıraktım.

Omuz silkti, ağzını yana çevirdi ve burnunu kırıştırdı. "Dışarıda çok şey var." Yerden kalktım, sandalyenin üzerinde yuvarlanarak
Maisie'nin yatağının yanında.

"Olabilir. Ama bu onu göreceğim anlamına gelmiyor."

Sesinde sızlanma yoktu, sadece basit, kabul edilmiş bir gerçek vardı. Şafak vakti

Ne kadar genç olduğunu, hayatının ne kadarını hatırladığını ve ne kadarının savaşarak geçtiğini. Bu Ella için cehennem gibi bir yedi ay olmuştu ama Maisie'ye sonsuzluk gibi gelmiş olmalıydı.

"Yapacaksın," dedim ona.

Sonunda başını çevirip gözlerimle buluşmadan önce birkaç kez bana doğru baktı.

"Yapacaksın," diye tekrarladım. "Sadece okul kısmı da değil. Bu sadece başlangıç."

"Anaokulundan bile mezun olamıyorum," diye fısıldadı. "Lütfen anneme üzgün olduğumu söyleme. O zaten yeterince üzgün."

Sanki kendinden başka herkesle ilgilenen mini bir Ella'yla konuşuyor gibiydi. Maisie'nin düşüncelerini nasıl koruyacağını henüz öğrenmemiş olması dışında gözleri bile aynıydı.

"Bir fikrim var," dedim.

Kırk dakika, başka bir hastane önlüğü ve hemşire istasyonuna hızlı bir koşu ve neredeyse hazırdık.

"Hazır mısın?" diye seslendi banyodan.

"Neredeyse," demeye çalıştım, ipi atletimin bir şeridinin yıpranmış kenarına sararken ağzım bant dağıtıcısını tutuyordu.

İpi şapkanın tepesine kadar geçirdim ve sonra bantladım. Sanat ve zanaat benim güçlü yanım değildi ama bu iş görürdü. Banyo kapısını çaldım ve Maisie'nin elini uzatabileceği kadar açıldı.

"Ekselansları," dedim ve eserimi ona uzattım. Hemşireler ve pediatrik el işi istasyonları için teşekkürler Tanrım.

Maisie kıkırdadı ve kapıyı yüzüme kapattı. Ne kadar çabuk toparlanmıştı. Antibiyotikler hâlâ serum hattından pompalanıyordu ve hâlâ hastaneye bağlıydı ama futbol maçının olduğu günle arasında gece gündüz fark vardı.

Onu arabaya götürüp getirirken fark etmediğim için kendime yüzüncü kez kızdım. O zaman ateşi yoktu, kızarıklık yoktu, hiçbir şey yoktu, ama iyi olmadığını, aşırı yorgun olduğunu biliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Saatimi kontrol ettim. Her an küçük sahnelerine doğru yürüyor olabilirlerdi. "Sen öyleysen ben de öyleyim."

Aramızda kapı varken, "Bir konuşma yap," diye emretti.

"Normalde saklanmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" "Adımı söyleyene kadar beni görmemen gerekiyor."

"Bu bir düğün için," dedim ona, gülmemeye çalışarak. "Gelin ve damadın mihrapta buluşana kadar birbirlerini görmemeleri gerekir. Bu değil."

Kapı açıldı ve serum askısını da yanında getirerek içeri girebilmesi için kapıyı tuttum. Kapının etrafından dolaştı ve gülümsemem o kadar genişledi ki yüzümün yarılacağını sandım.

Normal hastane önlüğünün üzerine hemşirelerin izniyle düz renkli bir hastane önlüğü giymişti ve başında da benim berbat mezuniyet kepim vardı. O kepleri yapmak çok zordu. Yandan sarkan püskülünün saçakları kalındı ama biraz baskı altındaydım. En iyi işim değildi ama idare ederdi.

"Lütfen oturun," diye emrettim ve odanın uzak tarafında, yatağının ayak ucunda durmaya başladım.

Başını dik tutarak masaya doğru yürüdü ve oturdu.

Kapıdan gelen bir hareket gözüme çarptı ama gelenlerin bana malzeme bulmamda yardım eden iki hemşire olduğunu görünce onlara hızlıca gülümsedim ve tek kız izleyicime döndüm.

"Konuşma," diye hatırlattı bana başını ciddi bir şekilde sallayarak.

"Tamam." Üzerine bir şeyler karaladığım ve onun geçici diploması olarak kullanılan rulo kâğıdı hızla aldım. "Bugün yolculuğunuzun başlangıcı." Bundan sonra ne söylemem gerekiyordu? Bırakın çocukları, insanlar bile benim güçlü yanım değildi.

Başını eğdi, neredeyse şapkasını kaybediyordu ama hemen düzeltti.

"Devam et." "Tamam." Aklıma bir fikir geldi ve onunla koştum.

"Duydum ki

en büyük maceranın ileride yatan olduğunu söyledi. Okudum, ama biz

kullanacağım."

Maisie bir kıkırdamayı bastırdı ve sonra ciddiyetle başını salladı. "Devam et."

"Okuduğum hikâye, krallığı için savaşmak isteyen vahşi bir prenses hakkındaydı. Tüm erkekler savaşa çağrıldığında, prenses olarak geride kalıp halkına bakması gerektiği söylenmiş. Prenses kralla, halkı için savaşarak onlara bakabileceğini tartışmış ama kral ona geride kalmasını, güvende olmasını emretmiş."

"Kulesinde kalmasını istedi," dedi öne doğru eğilerek.

"Hey, mezuniyet törenlerinde mezunlar konuşmacılarla etkileşime girmez," diye takıldım ona.

Sırıttı ama sandalyesine geri oturdu ve dudaklarını fermuarla kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Şimdi nerede kalmıştım? Ah, prenses. Doğru ya. Prenses çok zeki olduğu için kendisine ihtiyaç olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir erkek gibi giyinip ordu kampına gizlice girmiş ve erkeklerle birlikte savaşmaya gitmiş."

Maisie'nin gözleri parladı ve ağzı hafifçe aralandı. "Ne oldu?"

"Ne düşünüyorsun? Tam zırhıyla savaşa koştu, dev silahını savurdu. Kılıçla Naz...uh...ejderhasını yere serdi, onu tek bir hamlede öldürdü ve krallığını savundu. Halkının ihtiyacı olan lider oydu, çünkü savaşacak kadar cesurdu."

Maisie coşkuyla başını salladı ve neredeyse mezuniyet konuşması yapmam gerektiğini unutuyordum... altı yaşında bir çocuk için.

"Doğru. Bu yüzden, eğitim yolculuğuna çıkarken prenses gibi cesur olmayı unutmamalısın."

"Ve tüm krallara yanıldıklarını söyle!" Ayağa fırladı. Bu

iş istediğim gibi gitmiyordu.

"Sayılır. Kılıç sallayacak kadar büyüdüğünüzde."

Bunu bir an düşünür gibi oldu ve sonra tüm ciddiyetiyle başını salladı.

"Yani," diye devam ettim. "Doğru olduğunu bildiğin şey için savaşmalısın.

Korumanıza ihtiyacı olan insanlar için ayağa kalkın. Kimsenin size kız olduğunuz için bir savaşçıdan daha azı olduğunuzu söylemesine asla izin vermeyin. Çünkü benim tecrübelerime göre, kızlar en güçlü savaşçılardır. Belki de bu yüzden tüm erkekler onları savaştan uzak tutmaya çalışıyor. Kendilerini göstereceklerinden korkuyorlar."

"Mantıklı," diye onayladı Maisie. "Bu kadar mı?"

"Konuşma bitmiştir. Konuşma bitmiştir." Daha önce yaşadığım herhangi bir mezuniyeti hatırlamaya çalıştım ve başarısız oldum, çünkü hiç mezuniyetim olmamıştı. Son sınıfımı bitirir bitirmez, mezuniyetten bir gün önce temel eğitim için yola çıkmıştım. Ama filmlerde çok görmüştüm. Boğazımı temizledim. "Anaokulunun çocuksu, kaygısız günlerini bırakıp ilkokul yolculuğuna çıkma zamanınız geldi. Adınızı söylediğimde lütfen ayağa kalkın ve diplomanızı kabul edin."

"Beckett, buradaki tek kişinin ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Onu susturdum. "Henüz adını söylemedim, mezunum."

Bana Ella'nın saçmalıklarımı yüzüme vurmaya hazır olduğunda attığı bakışın aynısını attı ve ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Margaret Ruth MacKenzie."

Ayağa kalktı, bir prenses kadar ihtişamlıydı ve serum askısını da yanında getirerek başı dik bir şekilde bana doğru yürüdü. Önüme geldiğinde göz hizasına kadar eğildim. "Mezuniyetiniz için tebrikler." Bir elimle ona diplomasını uzattım, diğer elimle de elini sıktım.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

"Şimdi püskülünü diğer tarafa çevir."

Tekrar ağız ve burun kıvırma hareketini yaptı ve püskülünü karşı tarafa taşıdı.

Toparlayabildiğim en resmi ses tonuyla, "Sizi mezun ilan ediyorum," dedim.

Sırıttı ve güldü, saf neşe güneş ışığı gibi ondan yayılıyordu. Sonra kapıdaki hemşireler alkışlamaya başlarken kendini kollarıma bıraktı.

Çok sıkmamaya dikkat ederek ona sarıldım, ama o aynı sıkılığa sahip değildi.

ve neredeyse boğulma noktasına gelene kadar bana sarıldı. Dostum, bu çocuğu sevdim. Gücünü, azmini, nezaketini sevdim. Türünün tek örneğiydi ve umarım sadece annesi için değil, tüm dünya için ne kadar değerli olduğunu biliyordur.

Alkışlar azalınca, Maisie'nin mezuniyetini izleyen en az yarım düzine hemşireye baktım. Kız mıknatıs gibiydi; gittiği her yerde insanları kendine çekiyordu ve ben de farklı değildim.

"Bir fotoğrafa ne dersiniz?" diye sordu Ella'nın yaşlarında görünen bir hemşire. "Evet! Kesinlikle!" Cep telefonumu ona uzattım ve o da birkaç fotoğraf çekti.

Maisie ve benim için. "Teşekkür ederim. Şimdi sadece mezun ol," dedim Maisie'ye, poz verirken kamerayı ona çevirdim.

Diğer hemşireler mezunu tebrik ederken, hemşire gülümseyerek, "Aowyn'di," dedi. "Nazgul'u öldüren prenses. Aowyn'di."

Yakalandın. "Tolkien hayranı mı?"

"Film hayranı. Pediatri alanında çalışınca bu da doğal bir şey."

"Sence fark etmiş midir?"

Omuz silkti. "Güzel bir konuşmaydı. Küçük kızların daha fazla savaşçı kraliçeye ihtiyacı var."

"Savaşçı kraliçeleri severim," dedi Maisie yanıma gelerek. "*Moana'*nın zamanı geldi mi?" Neşesi ne kadar çabuk yerine geldiyse, bana doğru biraz sarktı ve yorgunluğun üzerime çöktüğünü hissettim.

"Bu bana bir plan gibi geliyor." Kolumu onun altına koyarak ayağa kalktım, hafif ağırlığını kaldırdım ve serumunu diğer elime alarak onu yatağa geri taşıdım.

Hemşireler giderken o da arkasına yaslanıp dik oturdu ve kepini çıkardı. "Teşekkür ederim," dedi püskülüyle oynayarak.

"Aynı şey olmadığını biliyorum-"

"Bu daha iyi." Beni tartışmaya yer bırakmayan bir bakışla karşıladı.

Yatağının kenarına oturdum ve serum askısını ona daha yakın olacak şekilde ayarladım.

"Bu daha başlangıç Maisie. Önünde çok şey var. Yazlar, dağlar, gündoğumları. Hangi üniversiteye gitmek istediğine karar verdiğinde yapacağın seçimler, Avrupa'yı sırt çantanla gezmek için yola çıktığın an. Bunlar, kim olacağınızı öğrendiğiniz anlardır ve bu, bunu geride bıraktığınızda sizi nelerin beklediğinin sadece bir göstergesidir."

"Ama ya hepsi buysa?" diye fısıldadı. "Değil,"

diye söz verdim.

Yüzü buruştu, dudakları büzüldü ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ben ölüyor muyum? Bana olan bu mu? Annem bana söylemiyor. Lütfen söyle bana Beckett."

Bir mengene kalbimi kavradı, atamayacağından emin olana kadar

sıktı. "Maisie..."

"Lütfen. Ölecek miyim?"

İhtiyacı olan MIBG tedavisini, sayısız ilacı, tedaviyi, ameliyatı, nakli düşündüm. Onunla hastalıksız bir vücut arasında duran her şeyi.

"Benim gözetimimde olmaz." Ne yapmam gerektiği umurumda değildi. İhtiyacı olan şeyi alması için bir yol bulacaktım. Kaderini değiştirebilecek gücüm varken başka bir çocuğun ölümünü izlemeyecektim.

"Tamam." Yükseltilmiş yatağa yaslanıp gevşedi ve sözümü sanki bir müjdeymiş gibi kabul etti. Sonra püskülünün telleriyle oynarken sırıttı. "Burada olmana sevindim."

Onun önünde kendimi kaybetmeden önce öne doğru eğildim ve dudaklarımı alnına bastırarak hızlı bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde, zorla gülümsedim ve gözlerimdeki garip ıslaklığı geri kırptım.

"Ben de Maisie. Ben de."

...

"Gentry, burada olmana sevindim." Kamyoneti patika başına park ettiğimde

Mark Gutierrez beni karşıladı. Otuzlu yaşlarının başındaydı, formdaydı,

saçları

Siyah saçları ve arama kurtarma operasyonumuz için iyi bir birim lideri olmasını sağlayacak kadar kendine güveni vardı ama kibirli değildi.

Özgüven konusunda iyiydim ama kibir anlaşmayı bozan bir şeydi. Kibir insanları öldürürdü... çocukları da.

Havoc arkamdan yere atladı, iş yeleğini çoktan giymişti. Bu ona her zaman oyun zamanının bittiğini işaret ederdi ve Telluride'de geçirdiğimiz zamanın bunu değiştirmemiş olması beni rahatlatmıştı. Denver'a yaptığım yolculuklar ve Montrose'da Maisie'yle geçirdiğim günler arasında ritmini kaybetmesinden endişe etmiştim. Bir hafta orada kaldıktan sonra dün Montrose'a geri dönüp Ella ve Maisie'yi eve getirmiştim ve öğleden sonra telefon geldiğinde Havoc hemen harekete geçmişti.

"Hey, Havoc," dedi Gutierrez, ona doğru ilerleyerek.

"Hayır. İş modunda." Erişimini kestim. Şu anda tetikte ve hassas bir durumdaydı ve parmağını kaybettiğine dair bir kaza raporu tutmama gerçekten gerek yoktu.

"Doğru. Üzgünüm, hiç emekli bir MWD'miz olmadı."

"Sorun değil. Beni hızlandır." Bir grup adama yaklaşırken Havoc yanımdan ayrılmadı. Yarısı Telluride üniforması, diğerleri de San Miguel County üniforması giyiyordu. "İlçedekiler de buradaysa biz neden buradayız?"

"Saatlerdir arıyorlardı ve kayıp yürüyüşçü tatil köylerinden birinin VIP'siydi, bu yüzden biraz insan gücü eklemek için çağrıldık."

"Yakaladım seni." Gutierrez ve ben de katılınca çember dağıldı. Havoc benim emrimle otururken geniş bir alan bırakılmıştı.

Ortada oturan ve kemerine asılı megafondan yetkili olduğu anlaşılan adam selamlamak için bize ters ters baktı.

"Siz geç gelenler için söylediğim gibi, Bayan Dupreveny bu sabah yedi ve on iki yaşlarındaki iki kızıyla birlikte yürüyüş rehberiyle birlikte dışarı çıktı."

Çocuk değil. Lütfen çocuk olma. Başka bir çocuğun ölümünden sorumlu olmayı reddettim.

"Düştüğünde, bacağını kırdığına inanıyoruz, rehberle birlikte geri gönderdi.

yardım çağırmak için kızlarını aramış. Görünüşe göre Highline'da hizmet olmamasına şaşırmışlar, bu yüzden hepimiz rehberin yerel olmadığını varsayabiliriz."

Gruptan bir öfke homurtusu yükseldi. Dışarıda tek başına bir yetişkin olduğu için rahatlayarak iç çektim.

"Rehber öğle saatlerinde geri döndü ve ilçeyi aradı. Kısa bir süre sonra arama kurtarma ekiplerini görevlendirdik ama şansımız yaver gitmedi. Yağmur kesinlikle dostumuz değildi."

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Bulutlar hâlâ griydi ama artık buralarda çabuk öfkelenen gök gürültülü fırtınalarla bilinen su ağırlıklı versiyonları yoktu. Bir süre daha çalışabiliriz.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi yağmur durdu ve onu bulmamız gerekiyor. Çabucak. Güneş ışığının iyi olduğu yaklaşık dört saatimiz kaldı. Rehberin söylediğine göre, onu yaklaşık bir saat önce bırakmış ve izini pembe bandana ile işaretlemiş. Bandanayı bulduk ve hala orada, ama Bayan Dupreveny yok. Planımız grup olarak yürüyüş yapmak, ardından arama koordinatlarını belirlemek ve bu kadını kocasına geri götürmek."

Telluride'daki adamlardan biri elini kaldırdı. Capshaw, eğer doğru hatırlıyorsam. İçeri girdiğimde sadece Havoc'u eğitmek yerine diğer adamlarla daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu.

"Capshaw?"

En azından bunu doğru anladım.

"Bu işi kim üstlenecek?"

Grupta bir mırıldanma geçti ve ben bunun ne olduğunu, iki rakip örgütün birlikte çalıştığını gördüm ve bunun yoluma çıkmamasını umdum. Egolar genellikle bir operasyonu mahveder. Grubu taradım, karşı tarafta ilçe üniforması giymiş başka bir köpek ve idarecisi gördüm. Sarı bir Labrador, her bir dakikada bir oturduğu yerden kalktığı yere doğru pozisyon değiştiriyordu. Huzursuzdu.

Beni ilgilendirmez.

"İlçe öne çıkıyor. Telluride destek olarak burada."

Bir mırıldanma daha.

"Gagalama sırasını belirlemeyi bitirdiyseniz, başlayabilir miyiz?" Sabırsızlıkla sordum.

Adamın gözleri önce bana sonra Havoc'a kaydı. "Sen yeni çocuksun, değil mi? Asker olan? Ve köpek?"

Kafalar bana doğru döndü. "Bu biziz. Şimdi gün ışığını boşa harcamayı bitirdiysek?"

Patika başına doğru misafirim ol işareti yaptı ve yola çıktık. Sırtımdaki küçük çantamı sıktım ve hafif polarımı göğsümde sıkıştırdım. Hava zaten serindi ve daha da soğuyacaktı.

"Lanet olsun, ilk günden ayak parmaklarına basmak zorunda mısın?" Gutierrez yanımda yürürken sordu.

"Görev oldukça açıkken konuşmanın bir anlamı yok." "Anlaşıldı."

Grup olarak radyo frekanslarını dağıttık ve patika boyunca yürüdük, bir köprüden geçtik ve Telluride manzarasını gördük. Her iki yanımızda yükselen ve gökyüzüne doğru uzanan dağlarla burası gerçekten muhteşemdi. Yaklaşık yirmi metre ileride, diğer köpek yanımızdan geçen çayırda koşmaya başladı. Havoc hemen yanımda kaldı, ayak sesleri ve düzenli nefes alıyorum.

"Seni Ella MacKenzie ile şehir merkezinde gördüm," dedi Gutierrez, keyfini çıkardığım sessizliği bozarak.

"Muhtemelen." Görevdeyken Mark'tan yeterince hoşlanıyordum ve zaman zaman onunla sohbet etmek için çaba sarf ediyordum ama Ella onaylanmış konular listemde değildi.

"Orada bir şeyler mi oluyor?" diye sordu soyunma odası konuşması tarzında. "Dikkatli ol," diye uyardım.

"Hey, Ella'yı tanıyorum. O iyi bir kız-kadın. Eskiden kardeşiyle arkadaştık. Ama öldü. Bunu biliyorsun, değil mi? Yaklaşık altı ay önce."

Kalbim rakımla ilgisi olmayan bir atımla tekledi. "Evet, biliyorum."

"Onun da çocukları var. İyi çocukları."

"Evet." Bu adam neye varmaya çalışıyordu?

İç geçirdi ve kasketinin ucunu gergin bir ifadeyle kıvırdı. Bu adam

poker masasında kolay lokma. "Bak,
meraklı olmaya çalışmıyorum."
"Elbette merak ediyorsun. Soru
şu: Neden?"

Arkamıza baktı ve benim zaten bildiğim şeyi gördü. En yakın mürettebat üyeleriyle aramızda yaklaşık yirmi metre vardı. Özel olarak konuşmak için yeterli bir mesafe. "Ben sadece ona göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Gezegende Ella'yı benden daha fazla önemseyen kimse yoktu ve bu neredeyse sevimli olsa da -onun endişesi- kesinlikle gereksizdi.

"Ben ciddiyim. Başında bir sürü şey var ve eğer sopanın kısa bir ucu varsa, o Ella'ya verildi. Ailesini kaybetmesi ve Jeff'in çekip gitmesi arasında-"

"Jeff'i tanıyor musun?" Vücudum otomatik pilotta olmasaydı, zihnim başka bir yere gittiğinde devam etmeye alışkın olmasaydı adımlarım sendeleyecekti.

"Jeff'i tanırdım," diye düzeltti. "Ağabeyi Blake'le takılırdık." "Birbiri
ardına gelen tiki isimler," diye mırıldandım.

Gutierrez güldü. "Bu çok doğru. İkisi de öyle, yani tiki pislikler. Hayatlarında bir gün bile mücadele etmek zorunda kalmamış vakıf fonu bebekleri. İkisinin de servetleri ellerine verildi, şimdi de işleri."

Damarlarımda yanan asidik bir zehir gibi içime saf bir nefret saplandı. Elbette Ella kıçını yırtarken o her şeyi kolaylıkla hallediyordu.

"Yani nerede olduğunu biliyorsun?"

"Elbette. Denver'da babasının şirketinde çalışıyor. Facebook'u doğruysa, bir politikacının kızıyla nişanlı."

Maisie'ye ölmeyeceğine dair söz verdiğimden beri oluşmakta olan planı besleyerek bilgiyi sakladım.

"Her neyse, sen ve Ella ciddi misiniz?" Bana yan yan baktı, ben de eline baktım. Güzel, geniş bir altın bant. Güzeldi. Ella için bir adamla kavga edecek havada değildim. Hele de onu dövmemek için kendime güvenemezken.

"Biz arkadaşız," dedim o kayıtsız tavrımla. "Ben sadece ona yardım ediyorum.

dışarı."

Bunu bir dakika düşünmüş gibi göründü ve sonra başını salladı. "Güzel. Bu çok iyi. Şu anda çocukları için alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var."

"Hayır," diye düzelttim, gözlerim yürüyüşçümüzü bulma ihtimalimize karşı orman hattını tarıyordu. "Yardıma ihtiyacı yok; gerçekten her şeyi kendi başına halledebilir. Ama benim ona yardım etmem gerek. Tek başına halletmek zorunda kalmasını istemiyorum. Arada fark var."

Gutierrez yine başını salladı, bir bobblehead gibi ama samimiydi. Belki de askerlerle çok fazla vakit geçirmiştim. Belki de siviller dağ yürüyüşlerinde duyguları hakkında sohbet ediyorlardı. Belki de bu kadar kapalı olduğum için tuhaf olan bendim, bu kadar meraklı olduğu için o değil.

"Kusura bakma dostum. Sadece... burası küçük bir kasaba ve sen de yenisin. Ryan'ı kaybettikten sonra acı çektiğini biliyorum. Yani, ona ne olduğunu bile söylemediler."

Tabii ki yapmadılar. Çünkü operasyonlar ters gittiğinde, askerler öldürülmek yerine bayıltıldığında, sonra isyancılar tarafından çöle götürüldüğünde, üniformaları çıkarıldığında, bağlandığında, ağızları tıkandığında, işkenceye maruz kaldıklarında ve üzerlerinde donlarından başka bir şey yokken kafalarının arkasından vurulduklarında, ordu bunu ailelerinden saklama ve gizli tutma eğilimindeydi.

Kimse kardeşinin başına böyle bir şey geleceğini düşünmek istemezdi.

"Yani, cesedini görmesine bile izin vermediler. Bu onun kafasını karıştırmış olmalı. Bildiği kadarıyla, adam hala bir yerlerde yaşıyor olabilir ve ordu onu Jason Bourne'a ya da başka bir şeye dönüştürmek için bunu örtbas ediyor olabilir. Bu berbat bir durum."

Ağzımı kapalı tutmak için dişlerimi sıkarken çenemdeki kaslar esnedi. Bu adam hiçbir şey bilmiyordu, ne Ryan'a ne olduğunu, ne de en iyi arkadaşım olduğunu. O sadece Ella'ya göz kulak olmaya, onun neler yaşadığını iyi ve net bir şekilde anlamamı sağlamaya çalışıyordu. En azından arama noktasına yaklaşırken kendime sürekli bunu söylüyordum.

Yol kavak ağaçlarıyla kaplıydı, bu da görüş alanımızı minimuma indiriyordu, ama işte oradaydı, kütüğe bağlıydı - pembe bir bandana. Boğa boynuzlu adam sahneye çıktığında başka bir çemberde toplandık.

İşe gitme vakti gelmişti.

...

Gutierrez bana yaklaşık bir saat sonra, yürüyüşçümüz havadan tahliye edildiğinde ve biz patikadan aşağı inmeye başladığımızda, "Çok iyi bir köpeğiniz var," dedi.

"O türünün tek örneği," diye kabul ettim.

Sonra yolun geri kalanını sessizce yürümeme izin verdi, bunun için minnettardım. Ryan'ı içime almam aylarımı, en iyi arkadaşı olmam ise yıllarımı almıştı. Ella anında bağ kurabildiğim tek kişiydi ve Maisie ile Colt'un da artık bu listede olduğunu fark ettiğimde gülümsedim.

Patika üssüne vardık ve Havoc'un atlaması için kamyonetin kapısını açtım. Yolcu koltuğuna yerleşti, mutlu ve biraz da yorgundu.

Gutierrez kendi çantasını çıkarıp benimkinin yanına park etmiş arabaya yüklerken, "Bugün harika iş çıkardın," dedi.

"Teşekkürler. Faydalı olmak iyi hissettirdi."

"Evet, anlıyorum." Şapkasını çıkardı ve başını ovuşturdu. "Bak, Ella hakkında söylediğim şeyler hakkında-"

"Yapma. Sorun yok." Kapı çerçevesini sıkıca kavradım. "Küçük bir kasaba," dedi zayıf bir omuz silkmeyle.

Gerçekten de öyleydi. Belki kayak merkezlerinin olduğu köy değil ama eski şehir. Özellikle de turistler etrafta olmadığında ve çoğunlukla yerli halk olduğunda. Hepsi burada birbirine bağlıydı ve bunu anlamayabilirdim ama saygı duymak için elimden geleni yapabilirdim.

"Ryan öleli altı ay olmadı."

Gutierrez başını kaldırdı.

"Beş ay yedi gündür ölü, aşağı yukarı birkaç saat. Çok *uzun birkaç* saat. Biliyorum, çünkü o benim en iyi arkadaşımdı. On yıldan daha uzun bir süre onunla birlikte çalıştım."

"Ah dostum, çok üzgünüm." Tüm duruşu çöktü.

"Üzülme. Ella'ya göz kulak olduğun için asla üzülme. Sana sadece onu güvende tutmak, ona ve çocuklara bakmak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını bilmen için söyledim. Hiçbir şey. Burada olmamın tek sebebi onlar."

Yutkundu ve sonunda derin bir nefes alarak bana baktı. "Tamam. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da onun olursa bana haber ver ya da karım Tess'i iste. Ella asla sormaz."

"Evet, bu konuda oldukça inatçıdır."

Yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "İçimden bir ses senin de öyle olduğunu söylüyor." "Suçluyum."

Yorgun bir beden, memnun bir köpek ve dönüp durmaktan vazgeçmeyen bir zihinle eve döndüm. Söylediklerimde ciddiydim: Ella ve çocukları güvende tutmak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Yoksa var mıydı?

Ella'nın kulübesini geçerken frene bastım.

Sigortası Maisie'nin hayatını kurtarabilecek tedaviler için ödeme yapmıyordu.

Ama o hastaneyle ilgili internetteki her bilgiyi okudum ve sigortam da *okuyacaktı.*

Kamyoneti geri vitese taktım ve Ella'nın yoluna döndüm. Motor durmadan önce kamyondan inmiştim, adımlarını ikişer ikişer atıyor ve beynim hayır demesi için her türlü nedeni sıralayıp onu evet demeye ikna etmem gerektiğini bilmeden önce kapısını yumrukluyordum.

"Beckett?" Ella ön kapıyı açarken sordu. Kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymişti, saçlarını yandan örmüştü ve onu öperken saçlarını tutasım geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Uğradığım için özür dilerim. Bir saniyen var mı?" "Tabii, içeri gel."

"Çocukların duyabileceği bir yerde değil," dedim usulca, başparmaklarımı ceplerime sokarak.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ama verandaya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Tamam, ne oldu?"

"Sigortanız MIBG tedavisini, ihtiyacı olan hastaneyi ya da kök hücre naklini ödemeyecek."

"Aynen öyle." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve bana baktı, o mavi gözler meraklı ama güven doluydu.

"Bunu almak zorunda, değil mi? Yoksa
ölecek mi?" "Beckett, bu da ne demek
oluyor?"

"Bu olmadan ölecek mi?" Tekrarladım, kelimelerim Ella'ya karşı kullandığımdan biraz daha keskindi.

"Evet," diye fısıldadı.

Kendi kendime başımı salladım, arkamı döndüm ve Ella beni takip ederken verandada volta attım.

"Beckett!" diye tersledi.

Arkamı döndüm ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. "Sigortanız bunu ödemeyecek-"

"Doğru, bunu zaten hallettik."

"Ama benimki *olacak.*"

"Tamam mı?" Bana göz kırptı, alnı buruştu. "Ella,
evlen benimle."

On Beşinci Bölüm

ELLA

Mektup

#15 Ella,

Bugün birini kaybettik.

Bunca zaman sonra buna alıştığımı, hatta duyarsızlaştığımı düşünebilirsiniz. Birkaç yıl önce öyleydim. Son zamanlarda ne değişti bilmiyorum ama artık her kayıp bir öncekinden katlanarak daha zor geliyor.

Ya da belki onlar aynıdır ama ben
farklıyımdır. Daha kızgın.

Tarif etmesi zor ama bir şekilde kopukluğumun, birkaç yakın arkadaş dışında duygusal bağlar kuramadığımın artık daha çok farkındayım. O küçük listede sen de varsın.

Nasıl oluyor da hiç görmediğim birine bu kadar bağlanabiliyorum da etrafımdaki erkeklerin çoğuna bağlanamıyorum? Önümde durmadığın için mi kâğıt üzerinde daha güvende oluyorsun? Daha az tehdit belki de?

Keşke bilseydim.

Keşke bu adamın karısı ve çocukları için söyleyecek sözlerim olsaydı. Keşke onlar için bunu ortadan kaldırabilseydim, onun yerini alabilseydim. Neden dünya sevilen insanları alıp diğer insanların ruhlarının dokusunda delikler açarken benim zarar görmeden geçip gitmeme izin veriyor? Böyle rastgele bir sistemde adalet nerede ve eğer adalet yoksa, o zaman neden buradayız?

Görevi tamamlamak ve yoluma devam etmek için yine aynı huzursuz dürtünün beni ele geçirdiğini hissediyorum. Kutuyu işaretlemek, kazıkları çekmek ve bir fark yarattığımızı bilmek.

Artık bu farkın ne olduğundan emin değilim.

Bana gerçek bir şey söyle. Hayatın boyunca aynı yerde yaşamanın nasıl bir his olduğunu anlat. Bu kadar derin köklere sahip olmak boğucu mu? Yoksa

Rüzgâr geldiğinde kırılmak yerine sallanmana izin verir mi? O kadar uzun süredir rüzgârla birlikte gidiyorum ki, gerçekten bunu hayal bile edemiyorum.

İçimi dökmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere bu kadar üzgün olmayacağıma söz veriyorum.

~ Kaos

...

"Özür dilerim?" Beckett'a iki kafası varmış gibi bakarak sordum.

"Az önce ne dedin sen?" Duyduğum şeyi söylemiş olmasına imkân yoktu.

"Evlen benimle."

Belki de söylemiştir.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Belki." Sundurmanın korkuluklarına yaslandı ama inatçı anahtarı tetiklendiğinde yaptığı gibi kollarını göğsünün önünde kavuşturmadı. Onun yerine korkuluğun iki yanını kavradı ve gövdesini korumasız bıraktı. Savunmasız. "Ama işe yarayabilirdi. En azından kâğıt üzerinde."

"Bilmiyorum... Yapamam... Nutkum tutuldu."

"Güzel, bu bana seni ikna etmek için bir şans verir."

Aman Tanrım, ciddiydi.

"Eğer benimle evlenirsen, çocuklar benim sorumluluğumda olur. Onlara ben bakabilirim."

"Çocuklarıma bakmak için benimle evlenmek istiyorsun." Yavaşça söyledim, bir şekilde yanlış duyduğumdan emindim.

"Evet."

Dudaklarımdan bir kelime -herhangi bir kelime- geçirmeye çalışırken ağzım birkaç kez açılıp kapandı. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Biz çıkmıyoruz bile! Ve sen... evlenmek mi istiyorsun?"

Havoc koşarak verandaya geldi ama Beckett'ın yanına gitmedi. Sanki idarecisinin aklını kaçırdığını hissetmiş gibi yanıma oturdu.

"Romantik anlamda değil!" Bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu açıklamakta berbatım."

"Dene. Daha sert."

"Tamam. Maisie ile hastanede MIBG kağıtlarını okuyordum ve sigortanızın bunu karşılamadığını söylediğinizi hatırladım. Bu yüzden hastanenin web sitesine baktım ve benim sigortamı kabul ediyorlar, hem de senin katkı payından değil. Her şey karşılanıyor."

"Aferin sana. Artık kanser tedavisi görebilirsin." Nasıl olur da evlenmemizi önerir?

"Açıklamam bitmedi."

Onu kamyonetine geri bindirip arazimden atmak istedim ama Maisie'nin ihtiyacı olan tedaviyi alabileceği düşüncesiyle içimde küçük bir kıvılcım parladı. Ve o küçük kıvılcım umuttu. Dostum, umuttan nefret ederdim.

Umut sizi kandırdı, sadece onları tekrar çekip almak için size sıcak bulanık duygular verdi.

Ve şu anda Beckett sıcak, bulanık bir umudun büyük bir dilimiydi ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Sessizliğimi kabul ettiğimi sanan Beckett devam etti.

"Eğer benimle evlenirsen, çocuklar güvence altında olacak. Maisie'nin tüm tedavileri ödenecek. Sigortacılarla kavga etmek yok. Artık jenerik ilaç yok. Mümkün olan en iyi tedaviyi alacak."

"Seninle evlenmemi, *karın* olmamı, yatağında yatmamı istiyorsun - beni öpmeye bile tenezzül etmezken - hepsi sigorta için mi? Sanki ben bir tür profesyonelmişim gibi-"

"Whoa!" Ellerini sallayarak sözümü kesti. "Aslında... bilirsin işte." Kaşları en az bir santim yükseldi.

"Hayır, *bilmiyorum*." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Evlilik teklif edecek cesareti varsa, şartları da kesinlikle ortaya koyabilirdi.

Öfkeyle iç çekti. "Sadece yasal anlamda evli olmamız gerekiyor. Kağıt üzerinde. Ayrı yaşayabiliriz falan. Senin ismin kalsın, her neyse. Bu sadece çocukları korumak için olur."

Aman Tanrım, sevdiğim adam gerçekten karşımda duruyordu,

Beni sevdiği için değil, kızımı kurtaracağını düşündüğü için evlenme teklif etti. Şimdi onu daha çok seviyordum ve bunun için ikimizden de nefret ediyordum.

"Sadece yasal anlamda mı? Yani aslında beni istemiyor musun? Sadece çocuklarımı korumak mı istiyorsun?" Harika, şimdi de beni yatağında istemediği için kızgın gibiydim. *Duygularım bir taraf seçebilseydi, bu harika olurdu.*

"Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum. Seni istiyorum. Ama bu benimle evlenmeni istememle ilgili değil."

"Kendini gerçekten duyabiliyor musun? Beni istiyorsun ama benimle evlenmek istemiyorsun. Ama çocukları sigorta kapsamına almak için benimle evlenmeye *hazırsın, yeter* ki gerçekten evliymişiz gibi yaşamayalım." Tüm yasal karışıklıklar, ne aşk, ne bağlılık, ne de seks.

Bu da bize evliliğin gerçekten aşina olduğum tek yönünü bıraktı: kocanın çekip gittiği kısım.

"Aynen öyle."

"Tamam, bu konuşma bitmiştir." Döndüm ve sonra onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Ne var biliyor musun? Evlilik değil. Evlilik benim için bir şey ifade ediyor Beckett! Ya da en azından eskiden öyleydi. Belki senin için aynı şey değil ya da Jeff'in beni boşamasına izin verdiğim için bunun sadece bir kağıt parçası olduğunu düşündüğümü sanıyorsun, ama değil. Bunun ömür boyu sürecek bir sevgi, bağlılık ve sadakat olması gerekiyor. Hastalık ve sağlık, iyi ve kötü, birini sevmediğin günlerde bile sevmekle ilgili tüm o yeminler olması gerekiyordu. Hey, hadi şu kâğıt parçasını imzalayalım ve hazır uygunken birleşelim değil. Bunun, dünyada sizin olması gereken tek kişiyle bir hayat kurmakla ilgili olması gerekir. Bunun geçici olmaması gerekiyor. *Sonsuza kadar sürmesi* gerekiyor."

Bana doğru bir adım attı ve sonra başparmaklarını ceplerine sokarak kendini durdurdu.

"Bu aşkla ilgili, Beckett."

"Ve çocuklarını seviyorum. Bununla ilgili *olması gerekmiyor.*"

Sesindeki ve gözlerindeki yoğunluk beni tam kalbimden vurdu.

"Seviyorlar

Sen de," diye itiraf ettim. *Ben de öyle.* Bu yüzden bunu kabul edemezdim. Bittiğinde onları mahvedecekti. Kendimi incitmek için imza atmak bir şeydi, ama çocuklarım? Çizgiyi çektiğim yer burasıydı.

Tüm duruşu yumuşadı, sanki sözlerim içindeki mücadelenin bir kısmını almış gibiydi.

"Onları ya da sizi tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. Sadece diyorum ki, eğer yasal olarak benim olsalardı ya da yarı yarıya benim olsalardı, Maisie ihtiyacı olan tedaviyi alabilirdi. Bu onun hayatını kurtarabilir."

O umut kıvılcımı alevlendi ve çocuklarla birlikte yaşadığımız her şeyi fazlasıyla aydınlattı. Tüm o uykusuz geceler. Masamın üzerinde biriken ve bizi iflas ettirmekle tehdit eden tüm tıbbi faturalar. MIBG tedavisi görmezse büyük olasılıkla yaşayamayacağını bilmenin verdiği ezici bilgi.

Ama Beckett evcilik oynamayı bıraktıktan sonra ona ne oldu?

"Seni bunun için yeterince iyi tanımıyorum - önemli olan yönlerden değil."

Gözleri acıyla parladı ve savunması tekrar yükseldi. "Maisie için karar verme hakkını bana verecek kadar beni iyi tanıyorsun, değil mi?"

"Colt'un mezuniyetine gidebilmek için birkaç saatliğine ve sadece en kötü senaryo içindi!"

"Gerçeklik kontrolü, Ella. Şu anda tüm hayatın en kötü durum senaryosundan ibaret."

Ouch.

"Evet, kendin de söyledin: Bir aydan fazla süren bir ilişkin olmadı. Beni öpmeye bile yanaşmadın çünkü her şeyi berbat edeceğini ve bunun Colt ve Maisie'yi inciteceğini söyledin."

Yüzündeki öfke anında kayboldu ve yerini ezici bir üzüntüye bıraktı. "Bana güvenmiyorsun."

Kalbim bunu istedi. Kalbim onun çocuklar için her şeyi yapabileceğini haykırıyordu. Öte yandan aklım, bunun uzun sürmeyeceğine dair kendi beyanatından geri adım atmıyordu.

"Jeff'i tanıdığımı sanıyordum. Onu seviyordum. Ona her şeyimi verdim ve her şey ikizlere dönüştüğü anda çekip gitti. Bir daha asla çıkmadım. Bir kez bile. Çocuklarımı bir daha asla birinin onları terk etmesine izin verecek bir duruma sokmayacağıma yemin ettim."

"Ne onları ne de seni asla bırakıp gitmem. Her zaman ortaya çıkacağım, Ella."

"Sakın bana yalan söylemeye kalkma. Hayatımdaki erkeklerin bir eliyle söz verip diğer eliyle paketlemek gibi bir alışkanlığı var."

"İlk söylediğimde yalan değildi ve hiçbir şey değişmedi. Bu bir yemin."

"O futbol içindi! Evlilik için değil! Orada durup söz veremezsin
İki hafta önce bir ilişki ihtimaline bile açık değilken ben hep böyleydim."

"Bu sadece kağıt üzerinde, Ella!"

"Öyle değil! Sana bağımlı olmamı -çocuklarımın sana bağımlı olmasını- önerme şeklin kağıt üzerinde değil. Bu çok gerçek. Ya o tedavinin ortasındayken çekip gidersen? Durdururlar! Bunun benim şu anda para bulmak için çabalamamdan ne farkı var? Olsa olsa daha zarar verici olur, çünkü en azından şu anda neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Bunun ne kadar uzun bir yol olduğunu biliyor musun? Yenilse bile, nüksetme oranı... Ne kadar iyi niyetli olursa olsun, teklif ettiğiniz şeyin uzun vadeli sonuçlarını anlamıyorsunuz." Öyleydi de; şimdiye kadar aldığım en içten, en samimi teklifti. Ama hayat bana uzun zaman önce niyetlerin hiçbir değeri olmadığını öğretmişti.

"Size verebileceğim tek şey sözüm ve bana ne olursa olsun onların güvende olacağına dair verdiğim söz. Maisie yaşayacak."

"Bunu da bilmiyorsun." En büyük korkum sanki hiçbir şey değilmiş gibi ağzımdan çıkıvermişti ama bu adama şimdiye kadar alışmış olmalıydım. Savunmamı ortadan kaldırıp beni her şeye açık bırakan bir tarzı vardı. Ama sürekli bir kasırganın içinde yaşadıktan sonra güneş ışığına nasıl güveneceğimi bilmiyordum. Hele ki onun sadece fırtınanın gözü olması gibi ezici bir olasılık varken.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama ölüp ölmeyeceğini sorduğunda, bunun benim gözetimimde olmayacağına dair ona söz verdim ve bu sözü tutmanın aklıma gelen tek yolu bu."

Damarlarımda buz dolaşıyor, beni kalbimden dışarıya doğru

ürpertiyordu. "Kızım sana ölüp ölmeyeceğini mi sordu?"

"Evet, Montrose'dayken-"

"Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Ona sadece bir nefes mesafeye gelene kadar ilerledim ve aptal, mükemmel yüzüne dik dik baktım.

"Evet, sanırım."

"Ve sen de ona ölmeyeceğine dair söz verdin?"

"Başka ne söylememi isterdin Ella? Kasım'a kadar yaşama şansının yüzde 10 olduğunu mu? Bundan sadece beş ay sonra!" Sanki deli olan benmişim gibi bakmaya cüret etti.

"Farkındayım!" Sesim kırılacak kadar tizleşti. "Kafamda zihinsel bir geri sayım tutmadığımı mı sanıyorsun? Onunla geçirdiğim her günün dayanılmaz bir şekilde farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Ne cüretle ona ölmeyeceğini söylersin? Ona böyle bir söz vermeye hakkın yok."

"Ona mı, sana mı?" diye sordu usulca. "O, güven verilmeye, ne kadar güçlü olduğunun söylenmesine, bu savaşın bitmesine daha çok olduğunun söylenmesine ihtiyacı olan bir çocuk ve evet, bunun ne kadar uzun süreceğinin farkındayım. Ona yenilgiden birkaç ay uzakta olduğunu söyleyecek değilim."

"O sözü vermemeliydin," diye yineledim. "Ben çocuklarıma yalan söylemem, sen de söyleyemezsin. Onun verdiği bu savaş çok büyük. David Goliath'a karşı."

"Doğru, sen de onu bir sapanla silahlandırıp devin üzerine gönderdin. Sana söylüyorum, lanet olası bir tankım var ve sen onu kullanmıyorsun! Benim iyi bir adam olduğuma dair kumar oynamadığın için onun ölmesini mi izleyeceksin? Ne istiyorsun? Karakter referansları mı? Yalan dedektörü mü? Bana istediğin her şeyi yaptır, yeter ki onu kurtarmama izin ver!"

Küfretti ve bu tek başına beni söylediklerinin geri kalanını dinleyecek kadar öfkemden uzaklaştırdı.

"Küfür ettin. Daha önce küfür ettiğini duyduğumu hiç sanmıyorum."

Ellerini ensesinde birleştirene kadar saçlarında gezdirerek yanımdan geçti. Verandanın yarısı aramızda kaldığında arkasını döndü. "Bunun için en içten özürlerimi kabul et. On yılı aşkın süredir böyle bir kelimeyi yüksek sesle söylememiştim. Ama ya gerisi? Bunun için özür dilemeyeceğim. İstediğin kadar deli olduğumu düşünebilirsin. Anlıyorum. Onun ölmesinden korkuyorsun ve eğer yaşarsa, sadece kağıt üzerinde bile olsa, nasıl bir adama baba olarak bağlı kalacağından korkuyorsun."

"Evet ve
hayır."

"Hangisi?"

"Sana zincirlenmiş olmasından korkmuyorum," diye itiraf ettim usulca. "Onlar için her şeyi yapacağını biliyorum. Onlarla nasıl ilgilendiğini, sana nasıl güvendiklerini görüyorum."

"Ama kalmam için bana güvenmiyorsun."

Ryan'ın mektubu onu daha ne kadar burada tutabilirdi? O mektup yüzünden kendini bir evliliğe feda edecek kadar onurlu muydu? Bu onurun onu Maisie'yi kurtaracak kadar uzun süre yanında tutacağına güvenebilir miydim? Bütün bunlar karmakarışık bir karmaşaydı.

"Kalması için *kimseye* güvenmiyorum ve sen de kalmamam gerektiği konusunda beni uyardın zaten. Sonunda çekip gideceksin."

"Oh hayır. Doğru anlamadığın sürece sözlerimi bana karşı kullanamazsın. Kalmama *izin vermeyeceğini,* beni dışarı iteceğini söylemiştim. Ama görünüşe göre itip kakmaya başlamadan önce işleri karıştırmama bile ihtiyacın yok. Sana yaklaşan herkese böyle mi yapıyorsun? Yoksa sadece ben mi şanslıyım?"

Yüzüme tuttuğu mecazi aynaya bakmayı reddederek yaptığı iğnelemenin gerçekliğini görmezden geldim.

"Biliyor musunuz? Bunların hiçbirinin önemi yok. Kocaman bir yalan olduğu sürece. Dolandırıcılık yapmış oluruz Beckett. Var olmayan bir ilişki hakkında sahte bir kağıt parçası ve eğer yakalanırsak... Çocuklara bunu yaşatamam."

Çenesi gergin bir çizgiye oturdu ve dönmeden önce bana tek bir selam verdi

ve merdivenlerden aşağı iniyor.

Havoc onu takip etmek için beni hemen terk etti, küçük hain.

Merdivenlerin dibinde döndü. "Gerçekten de kızının hayatını kurtarmak için ahlak kurallarını çiğnemek istemediğini mi söylüyorsun? Fort Knox'tan daha sıkı kilit altında tuttuğun o değerli güveninin bir kısmını bana vermek için mi?"

Sözlü darbeyi ayak parmaklarıma kadar hissettim. Gerçekten yaptığım şey bu muydu? Maisie'nin hayatı yerine kendi ahlakımı, kendi güven sorunlarımı mı seçiyordum? İnanamayacak kadar bıkkın mıydım? Kendi kardeşim ona kefil olmuşken umut edemiyor muydum?

Ryan.

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?" Sesim

yumuşadı. "Güveniyorum."

"Tamam. Bana Ryan'ın nasıl öldüğünü anlat."

Yüzünün rengi soldu. "Bu hiç adil değil."

O sıcak, bulanık umuttan bir parça göğsümde yandı.

"Beni sana yalan söylemek zorunda bırakma," diye yalvardı... ya da tehdit etti. Anlayamadım.

Sessizce durdum, farklı bir şey söylemesini bekledim; istediği güvenin bir kısmını bana vermesini. Kendini savunmasız bir pozisyona sokmasını. Ama birbirimize baktığımız süre uzadıkça, duruşu daha da sertleşti, bir kez daha Yalnızlık'taki ilk gününde tanıştığım sertleşmiş askere dönüştü.

Sanki nadir ve değerli bir şey değeri anlaşılamadan yok olmuş gibi kederli bir kayıp hissine kapıldım.

"İyi geceler, Ella. Colt'u yarın saat 10'da antrenman için alacağım."

"Ne? Futbol antrenmanı mı?" Sanki yaptığımız kavga normal bir şeymiş ve geçiştirilebilirmiş gibi. Sanki aramıza bir dinamit lokumu sokup fitili ateşlememişiz gibi.

"Evet. Futbol. Çünkü ortaya çıkıyorum. Yaptığım şey bu. Birine söz verdiğimde yerine getiririm ve bu çocuklarınız için de geçerli.

Ve görünüşe göre benim sözüme inanmadığınız için, size tekrar tekrar göstermek zorunda kalacağım."

Kapıyı açtı ve Havoc kamyonete atladı. Sonra kamyona bindi ve beni verandada ağzım bir karış açık, ne olduğunu anlamaya çalışırken bıraktı.

...

"Eee?" Ağzıma bir fıstık ezmeli kurabiye daha tıkıştırırken Ada'ya sordum. Colt ve Maisie kamaramızda uyuyorlardı ve ben çocukluğuma geri dönüp Ada'ya içimi dökerken Hailey nöbet tutuyordu.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu, ticari fırından bir tepsi daha çıkarıp soğumaya bırakırken.

"Düşünceleriniz? Fikirlerin, ne olursa." Çünkü başka birinin bana psikopat olmadığımı söylemesine ihtiyacım vardı.

"Sanırım son derece yakışıklı bir adam size kızınızı kurtarmak için bir yol önerdi." Karşıdaki tezgâha yaslandı ve ellerini önlüğüne silerek temizledi.

"Ne yani? Yani burada hatalı olan ben miyim? Bana evlenme teklif etti Ada. Bu, bir yabancıya sigorta uğruna çocuklarım üzerinde haklar veriyor. Boşanma davası açmak istediği zaman iptal edebileceği bir sigorta. Hatta Solitude üzerinde bile."

"Sadece sen izin verirsen. Bana onun haklarını sınırlayan bir evlilik sözleşmesi ya da başka bir şey hazırlayamayacağını mı söylüyorsun? Jeff o kapıdan geri girerse ona yapacağın gibi mi?"

"Jeff geri gelmeyecek." "Aynen

öyle."

"Ya bir seri katilse?" Bir kurabiye daha almak için uzanırken

sordum. "Ryan'ın en iyi arkadaşıydı."

"Öyle diyor," diye mırıldandım ağzım dolu bir şekilde. Mektupta öyle yazıyordu. Ryan birlikte görev yaptığı adamlarla ilgili kişisel ayrıntıları hiç paylaşmamıştı. Mektup arkadaşı olmamı istediğinde bana Kaos hakkında neredeyse hiçbir şey söylememişti,

Sadece birliğindeki bir adamın postaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Kardeşimi özledim. Kardeşimi istiyordum. Fikrini, en iyi arkadaş olsalar bile Beckett hakkında neden hiç konuşmadığını duymak istiyordum.

Ben de Kaos'u özledim.

Kaos. Ocak ayında kapıma gelseydi, her şey farklı olurdu. Bunu içten içe biliyordum. Belki de psikopat olan bendim. Ne de olsa, ne kadar sürede iki farklı adama aşık olmuştum? Sekiz ay mı? Hamilelik bundan daha uzun sürdü.

Ama Kaos ölmüştü. Ryan ölmüştü. Annem ve babam ölmüştü. Büyükannem mi? O da öldü.

Gerçekten de kızımı bu listeye ekleyecek miydim? "Ryan'ın mektubu onda değil miydi?"

"Evet," diye isteksizce itiraf ettim. "Belki onların bir resmi ya da başka bir şey olsaydı. Herhangi bir şey."

"Sordun mu?" Başını eğdi ve sanki yeniden on yaşındaymışım gibi bana baktı.

"Şey. Hayır."

"Görünüşe göre ona çoktan inanmışsın, değil mi?"

"Ugh." Başımı arkaya attım ve benim tarafımı tutmak isteyene kızgınlığımı içime çektim. "Sen onun tarafındasın."

"Ben Maisie'nin tarafındayım. Ve o yaşarken o taraf çok daha iyi görünüyor."

Böyle söyleyince.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla evlenemem Ada. Sıkılması an meselesi. Beckett gibi adamlar evcilik oynamaz."

"O senin baban değil. O Ryan değil. Jeff değil. Onu onların suçlarından dolayı mahkum etmeyi bırakmalısınız."

Haklıydı ama yine de kalbim bunu kabullenmiyor, aklım teslim olmuyordu. "Maisie'yi tedavi ettirecek kadar uzun süre yanında kalsa bile, eninde sonunda 'Ryan'ın kız kardeşini kurtardım' kutucuğunu işaretleyip yoluna devam edecek."

"Ve bu kötü çünkü..."

"Çünkü bu çocukların kalbini kıracak."

"Kırık kalpler hakkında komik olan şey, sadece yaşayanların onlara sahip olmasıdır."

Ona ters ters baktım. "Evet, anlıyorum. En azından kırık bir kalbi olduğu için hayatta olurdu, değil mi? Ama ya tedavinin ortasında çekip giderse? Ya sigorta iptal ederse ve hastane terapisini durdurursa?"

"O zaman şu anda gördüğünden daha fazla tedavi görmüş olacak ve eğer oraya varırsak o köprüyü de geçeceğiz. Bazen gerçek bir yabancı olsa bile biraz inanç göstermeniz gerekir."

"Çocuklarım konusunda ona nasıl güveneceğimi bilmiyorum." Başka bir kurabiyeye uzandım ve onu ikiye böldüm.

"Bu saçmalık." Parmağını bana doğru salladı. "İkizler konusunda ona zaten güveniyorsun. Colt'u futbola götürüyor ve Maisie'nin bakımı konusunda ona verdiğin ayrıcalıklarla hastanede onunla kalıyor."

Ağzıma bir parça kurabiye daha attım ve yavaşça çiğnedim. Haklıydı. Beckett'a çocuklar için her şeyi yapabileceğini bildiğimi zaten itiraf etmemiş miydim?

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ada ağzımın dolu olmasından faydalanarak sordu. "Çocuklar konusunda ona güvenmekten korkmuyorsun. *Kendin konusunda* ona güvenmekten korkuyorsun."

Hızlı bir yutkunmaya zorladığımda kurabiye boğazımı tırmaladı.

"Ne? Ben bu işin içinde bile değilim. Evliliğin sadece kâğıt üzerinde kalacağını söyledi." Bu da -tamam, itiraf edebilirim- biraz canımı yakmıştı.

"Ama onu önemsiyorsun."

Çok fazla.

"Sahip olabileceğim ya da olamayacağım duyguların hiçbir önemi yok. Bu senin Noel aşk filmlerinden biri değil, sahte evlilik yaparak bir çıkmazdan kurtuluyorlar, kartopu savaşı yapıyorlar ve aşık oluyorlar. Burada sonsuza dek mutlu olmak yok."

Elbette bu bilgi yine de ona aşık olmamı engellememişti.

"Ella, Haziran ayındayız, kar falan yok."

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Gerçekten orada oturup bana Maisie'yi hayatta tutmak için yapabileceklerinin sınırını çizeceğini mi söyleyeceksin?"

Ve işte can alıcı nokta.

Kahretsin. Maisie için neler yapmazdım ki? Biraz perspektif kazanacak kadar soğukkanlı bir kafayla, bunun bir sınırı olmadığını biliyordum. Onun için cehennemi ve lanetlenmeyi göze alırdım. Ruhumu bile satabilirdim.

Beckett potansiyel olarak Maisie'yi kurtarabilirdi. Tek engel kendi inatçılığım ve korkumdu.

Ama ya korkumu denklemin dışında bırakmanın bir yolu olsaydı? Benim yüküm araya girmeden Beckett ile çocuklar arasında doğrudan bağlantı kurmanın?

"Sanırım Beckett ile konuşmam gerekiyor."

...

Colt antrenmandan sonra kızarmış ve mutlu bir şekilde ön kapıdan içeri girdi. "Merhaba anne!" Beni yanağımdan öptükten sonra hızla merdivenlerden odasına çıktı.

Beckett elinde beyzbol şapkasıyla kapının girişinde duruyordu. Şortu kalçalarına kadar iniyordu ve o inanılmaz genişlikteki karın kasları ve göğsü Pearl Jam konser tişörtüyle örtülmüştü. Sundress elbisemi ve bacaklarımın çıplaklığını görünce gözleri büyüdü ama hemen başka bir yere baktı. "Yarın maçı var ama Maisie'nin kemoterapiye girmesi gerektiğini biliyorum."

"Maçtan sonra gideceğiz. Pazartesiye kadar başlamayacak ve trombosit seviyelerinin bunu yapmak için yeterince yüksek olup olmadığını görmeleri gerekecek. Enfeksiyon pek çok şeyi mahvetti."

"Tamam, bana haber verin. Onu götürebilirim elbette." Evden geri geri çıkmaya başladı ve ben neredeyse küfredecektim.

"Teşekkür ederim. Bak, Beckett, dün hakkında?"

Durdu, gözlerini yavaşça benimkilere dikti ve çıplak omuzlarım ya da straplez yakam yerine orada tuttu.

sadece dikkatini çekmek için seçti. Elbette elbise eskiydi ama en azından hâlâ üzerine oturuyordu.

Konuşmayacağı belli olunca ben devam ettim. "Çocuklarım konusunda sana güveniyorum."

Gözleri hafifçe açıldı.

"Önce bunu söylemem gerekiyordu, dün gece kavga ettiğimiz her şeyin... bunların çoğunun çocuklarla ilgili olmadığını bilmen için. Benimle ilgili. Buraya geldiğinden beri kendini kanıtlamaktan başka bir şey yapmadın ve dürüstlüğüne mal olacağını bildiğim halde senden Ryan'ı anlatmanı istemem yanlıştı. Gerçekten ironik, değil mi? Senden sözünü tutmayarak güvenilirliğini kanıtlamanı istiyordum. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi sessizce.

"Bu akşam birlikte yemek yemek istediğim biri var."

Gözleri kısıldı.

"Seninle," diye düzelttim hemen. "Seninle ve biriyle akşam yemeği."

"Bir randevuya eşlik etmemi mi istiyorsun?" Sesi, Jeff'ten beri uyuyan bedenimi uyandıran o alçak, zımpara kâğıdı gibi kaba tona düştü.

"Hayır. Avukatımla görüşmek istiyorum ve senin de benimle geleceğini umuyorum. "Maisie'nin koltukta uyukladığı yere baktım, dün teklif ettiğin şey hakkında. Bir nevi."

Şaşkınlık gözlerini bir an için açtı ve ben de bu tepkinin tadını çıkardım. Beckett'ı şok etmek için çok fazla fırsatım olmamıştı.

"Sayılır mı?"

Gözlerinde parlayan umut, kalbimi boğazıma fırlattı. "Bir şey söylemeden önce bazı sorular sormak istiyorum. Düşündüğüm şeyin mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum, ama bunu anlamak için benimle gelirsen gerçekten minnettar olurum."

"Tabii ki. Saat kaçta?"

Saate baktım ve sonra gülümsemeye zorladım. "Yaklaşık kırk beş dakika içinde mi?"

Alay etmek ya da çok kısa bir süre olduğunu söylemek yerine, sadece başını sallayarak "Tamam" dedi ve çıkıp gitti.

Bu süreyi seyahatimiz için biraz toparlanmak, Colt'u küvete sokmak ve çocuklar için akşam yemeğini fırına atmak için kullandım. Uyandığında Maisie'nin ateşini ölçtüm ve Ada geldiğinde 98,5 gibi güzel bir değerle rahat bir nefes aldım. Ardından, bir rimel ve biraz dudak parlatıcısı anlamına gelen azıcık makyajımı yapmadan önce genellikle gerginlik içinde oyalandım.

Bu bir randevu falan değildi.

Beckett o ayrıldıktan tam yarım saat sonra geldi, saçları kazınmıştı, sabun ve deri gibi kokuyordu ve o. *Unh.*

Her iki çocuğu da kucakladıktan sonra "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim, çantamı ve beyaz hırkamı aldım.

Merdivenlerden indik ve bana kapımı açtı. O anda, elbise pantolonu, açık yakalı gömleği ve lacivert ceketiyle özel harekât askerinden çok beyefendi gibi görünüyordu ama bunun sadece krema olduğunu biliyordum. Kabarık ve buzlu görünebilirdi ama kıyafetlerinin altında şeytan yemeğiydi, nokta.

Ve çikolatayı *gerçekten* çok ama çok severdim.

Kamyonete tırmandım ve o da kapıyı kapattı, ama gözlerinin bir an için bacaklarımda gereğinden fazla oyalanmasına izin vermeden önce değil. *Topukluları iyi seçmişsin.*

Telluride'a yolculuğumuz sessizdi, sadece hoparlörlerden akan biraz klasik rock eşlik ediyordu.

"Bu Ryan'ın en sevdiğiydi," dedi sessizce ve beni hazırlıksız yakaladı. "Eskiden bununla beni deli ederdi."

Thunderstruck.

"Evet, öyleydi," diye kabul ettim. "Hâlâ oynuyor muydu-"

"Kötü bir hava gitarı mı?" Beckett gülümseyerek sordu. "Oh evet. Bulduğu her fırsatta. Bu ve Poison arasında, onun hiçbir şey yapmadan parmak çalmasını izlemeye doymadım. Sana hiç Bret Michaels'la tanıştığımızı söyledi mi?"

"Ne? Yok artık!"

"Torpido gözünü kontrol et." Başıyla işaret etti ve ben de açılana kadar hevesle mandalı k u r c a l a d ı m . "El kitabının altında."

Kalın ve resimlerle bozulmuş beyaz bir zarf çıkardım.

"Sanırım yarısına kadar geldi."

Fotoğraflara göz gezdirdim, Beckett'ı dünyanın her yerinde, onun gibi, Ryan gibi diğer askerlerle birlikte gördüm. Ta ki daha yakından bakıp bir grup fotoğrafında Ryan'ın *olduğunu* görene kadar. Nefesim kesildi ve başparmağımı onun tanıdık yüzünde gezdirdim, göğsüme çok tanıdık bir acı yerleşti.

"Onu özlüyorum," dedim sessizce.

"Ben de." Parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaştı. "Yine de bu iyi bir şey. Onu özlemek. Keder, kederlenmeye değer birine sahip olduğun anlamına gelir." Askerlerin üç sıra halinde, kamuflajlı ve sakallı olduğu bir resim buldum. Sadece o an için kendimi merakta bıraktım ve ne olduğunu anlamadan ağzı açıldı. "Hangisi Kaos?"

Kırmızı ışığa geldiğimizde Beckett'ın kafası bana doğru döndü ve bir anlık suçluluk hissettim. Beckett Kaos'un benim hakkımda neler hissettiğini biliyor muydu? Ya da benim onun hakkında hissettiklerimi?

Bakışları fotoğrafa kaydı. "Soldan üçüncü."

Restoranın önündeki park yerine yanaştığımızda Kaos'u ilk kez görmenin açlığıyla resme baktım. Beckett oradaydı, her zamanki gibi ciddi... "Üç sıra ileride iki asker daha var." İkisinin de kalın, kısa sakalları ve güneş gözlükleri vardı.

Sürücü tarafındaki kapı kapandı. Beckett çoktan kontağı kapatmış ve kamyondan inmişti.

"Sanırım bu konu kapandı," diye mırıldandım, yüzleri son bir kez daha inceledikten sonra ağır bir kalple zarfa geri koydum. Bir daha bakabilecek miydim? Hiç soru sorma şansım olacak mıydı?

Beckett kapımı açıp inmeme yardım etmeden hemen önce resimleri torpido gözüne geri koydum. Topuklu ayakkabı ve koşu bandı her zaman en kolay kombinasyon değildi. Sonra restorana girdik, sevdiğim küçük bir aile işletmesi olan İtalyan lokantasına.

Masamıza vardığımızda Mark zaten bekliyordu ve ayağa kalktı. "Vay canına. Gutierrez?" Beckett, Mark masanın etrafından dolanırken sordu. yanağımdan öptü.

"Seni görmek güzel, Gentry. Oturalım mı?"

Beckett sandalyemi uzattı, ben de oturdum. Neredeyse arkaik bir jestti ama kendimi korunmuş, önemsenmiş ve biraz da dengem bozulmuş hissetmemi sağladı.

Adamlar yerlerine otururken Beckett, "Demek sadece kurtarma ekibini yönetmiyorsunuz," dedi.

"Hayır, ben sadece gönüllüyüm. Beni tetikte tutuyor ve Telluride'de çok fazla aile hukuku işi yok." Omuz silkti. "Senin gibi, artık sadece eğlence için yapıyorum."

Beckett yavaşça başını salladı.

"Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedim hafifçe, o an hiç de öyle hissettirmese de. "Cumartesi gecesi bizimle buluştuğun için teşekkür ederim Mark. Tess'le randevu geceniz olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Aslında çocuklarla birlikte hafta sonu için Durango'da. İnan bana, kayınvalidemle yemek yemek yerine burada seninle olmayı tercih ederim. Şimdi ne var ne yok?"

"Teklifin hakkında onu bilgilendirmek ister misin?" Beckett'a sordum ve o da dizginleri eline aldı.

Bir kadeh şarap ve tüm akşam yemeğini aldı ama tedavilerden faturalara, sigortadan kendi evlilik fikrine kadar her şeyi olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Ella Gentry.

Bu resmi zihnimden silip attım. Bir kez bir hevesle evlenmiştim ve ikinci kez evlenmem kesinlikle söz konusu değildi. Onun adının benimkiyle birlikte kulağa ne kadar hoş geldiği umurumda değildi.

Garson tabaklarımızı toplarken Beckett'a "Ella'yla evlenmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evlenmeye hiç niyeti olmayan bir kadınla evlenmek ister miydiniz?

Sen?" Beckett yanıtladı.

Başımı çevirip ona baktım. İlgisiz mi? Beckett'a karşı ilgisizlik değildi bu, akıl sağlığıma ve mantığıma karşı ezici bir ilgiydi.

Beckett, "Ama istediği buysa yaparım," diye bitirdi.

Harika. Artık genç kız bendim. Tek ihtiyacım olan başımın üzerinde "tehlikede" yazan dev bir ışıklı tabelaydı ve hayatım tamamlanmış olacaktı.

"Tamam, o zaman bu seçeneği zorlamayalım," dedi Mark, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken. "Burada kimse görücü usulü evlilik istemiyor. Yani, Ella. Neler olup bittiğine dair iyi bir fikrim olduğuna göre, sıra sende. Telefonda bir fikirden bahsetmiştin?"

"Doğru." Beckett'a bakmak için sandalyemde döndüm. "Teklif ettiğin şey Maisie'yi kızın yapmak mı? Değil mi? Sadece kâğıt üzerinde olsa bile mi?"

"Evet. Colt da... tabii ki oğlum olarak. Yasal olarak."

Sadece sözcükler bile karnımda sarmal bir sıcaklık yarattı ya da belki de şaraptan kaynaklanıyordu. Her iki durumda da bana devam etme cesareti verdi.

"Biraz hasarlıyım."

Sanki *bana bilmediğim* bir *şey söyle* der gibi kaşlarını çattı.

"Ve bazen bu hasar beni kör ediyor. Yoluma çıkıyor ve beni geride tutuyor. Ve bununla bir sorunum yok. Ama Maisie ya da Colt'a zarar vermesini kabul edemem. Yani, eğer onların yasal babası olmanın bir yolu olsaydı, onlara kocam olmanın sağlayacağı tüm korumaları sağlayarak... ben senin karın olmadan, bunu ister miydin?"

"Seninle evlenmemek mi?" Kaşları içe doğru çekildi.

"Beni ve benim zararımı denklemden çıkarmak," diye açıkladıktan sonra sesimi sadece Beckett'ın duyabileceği bir fısıltıya düşürdüm. "Bir zamanlar bilge birinin bana söylediği gibi, bu seni istememekle ilgili değil."

"Anlamıyorum."

"Anlaşmanın bir parçası olmasaydım çocukları ister miydin?" "Evet." Hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Sonsuza dek
mi?" "Her
zaman."

Midemdeki o sıcaklık yayıldı ve göğsümde pırıl pırıl yanan sevgiyle birleşti. Bir Care Bear gibi ışıldamayı bekliyordum.

Gözlerimi Beckett'tan ayırıp Mark'ın oturduğu yere diktim, bakışları aramızda gidip geliyordu, aklı çoktan çalışmaya başlamıştı.

"Onları evlat edinebilir mi? Benimle
evlenmeden?" Beckett keskin bir nefes aldı.

"Bu yapmak isteyeceğin bir şey mi?" Mark Beckett'a sordu.

"Evet." Cevap yine anında geldi.

"Bunun gerçekten ne anlama geleceğini düşündün mü?" Mark bana sordu.

"Evet. Çocukları biraz riske atacağını biliyorum."

Beckett'ın yanımda gerildiğini hissettim, sanki havada bir enerji çatırtısı vardı.

"Olabilir," diye kabul etti Mark. "Başka bir ebeveyne sahip olmak gibi bir şey olurdu; destek, ziyaret, velayet hakları, hem fiziksel hem de karar verme süreçleri söz konusu olurdu. Aslında çocuklarınızı onunla paylaşıyorsunuz. Ama onları daha fazla koruyor da. Onları evlat edindiği anda, ilişkinizin durumu ne olursa olsun onun sigortası kapsamında olacaklar. Ordu onları her zaman onun olarak görecek."

"Dışarıda olsa bile mi?"

Beckett'ın çenesi gerildi. "Evet. İstersen bana destek davası bile açabilirsin."

"Destek için seni asla dava etmem."

"Açsan da umurumda olmazdı."

"Doğru, ama yine de haklarının bir kısmından vazgeçiyorsun, Ella."

Tüylerim diken diken oldu. İkizler her zaman benim olmuştu, sadece benim. "Riski azaltabilir miyiz?"

Arkasına yaslandı ve ikimizi de değerlendirmeye devam etti. "Elbette. Hemen ardından imzalanmak üzere bir velayet sözleşmesi hazırlamanız gerekecek. Tek fiziksel velayetin sizde olduğunu, onun ziyaret hakkı olmadığını, ancak karar verme mekanizmasını paylaşmanız gerektiğini söyleyebilirsiniz.

hileli. Bir sorun olmadığı sürece dosyalamanıza bile gerek yok. Biri aramaya gelirse diye."

"Dolandırıcılık mı?" Bilmem gerekiyordu. Muhtemelen yine de devam edecektim - Maisie'nin hayatı biraz hapis cezasına değerdi - ama bilmem gerekiyordu. "Yani, evlilik bana çok daha hileli görünüyor. Eğer ikimiz de diğeriyle evlenmek istemiyorsak ve ayrı evlerde ayrı isimlerle yaşıyorsak, bu Beckett'ın çocukların yanında olmak istemesinden daha büyük bir sahtekârlık, değil mi?"

"Çocuklara ebeveynlik yapmak ister misin?" Mark doğrudan Beckett'a baktı.

"Evet," diye yanıtladı hiç düşünmeden. "Onları seviyorum. Hiçbir şey beni onları bu şekilde korumaktan, onlara elimden geleni yapmaktan daha mutlu edemez."

"Yargıç Iverson'a karşı bundan biraz daha iyisini yapman gerekecek. Ella'ya karşı hep yumuşak olmuştur ama sen buralı değilsin. Birkaç futbol antrenmanına geldin diye sana güvenmeyecektir."

Beckett derin bir nefes aldı ve bardağıyla oynadı. "Büyürken bir babam olmadı. İlk vuruşu yapan ya da genel olarak beni görmezden gelen bir sürü adam vardı ama baba olarak gördüğüm kimse yoktu. Colt'la bir futbol maçından sonra sahada yürürken, bir babaya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu sordu ve ben de ona evet diyemedim çünkü bilmiyordum ve o da bilmiyordu. Colt ve Maisie'nin bir babaya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmelerini istiyorum.

-Ella hangi sıfatla olursa olsun yanlarında olmama izin verirdi. Ben sadece güvenebilecekleri bir adam olmak istiyorum."

"Babalığın tanımı aşağı yukarı budur ve bence mahkemede gayet iyi savunursunuz. Eğer onları yetiştirmeye yardımcı olmak için evlat ediniyorsanız bu sahtekârlık değildir. Sigorta kesinlikle bir avantaj. Yargıç Iverson'ın göreceği bir avantaj. Ancak kendisi yaklaşık on yıl önce karısını kanserden kaybetti, bu yüzden bunu sadece bir avantaj olarak görmeyi tercih edeceğini düşünüyorum: sebep değil. Haklarınızın olmaması sizi rahatsız eder mi?"

Başını iki yana salladı. "Maisie'nin ölümü beni rahatsız ediyor. Ella'dan vermek istemediği hiçbir şeyi almam ve çocukları incitecek hiçbir şey yapmam."

Hemşirelerin bana gösterdiği, Beckett'in Maisie'ye verdiği küçük mezuniyet töreninin resimlerini düşündüm. Onu seviyordu. Colt da onu aynı derecede seviyordu ve ben de onun yanındaydım. Beckett söz konusu olduğunda zaten kaybedecek çok şeyleri vardı.

"Bilmeleri gerekir mi? En azından hemen?" Ağzımdan kaçırdım. Çekip gittiği anda çocuklara kesinlikle zarar verebilirdi. Sırf onu götürmek için onlara bir baba vermek zalimlikti. Maisie temize çıktığında - umarım Beckett o kadar uzak bir gelecekte hâlâ Telluride'da mutludur - onlara söyleyebilirdik... kalbi tersinin doğru olmasının olası sonuçlarına dayanabilecek kadar güçlü olduğunda.

Beckett kaskatı kesildi ama bakışları Mark'a doğru sabit ve tereddütsüz kaldı.

"Uh..." Mark'ın gözleri aramızda gidip geldi. "Sanırım değil? Çocuklar on iki yaşına gelene kadar bilgilendirilmek ya da rıza göstermek zorunda değiller. Yargıç Iverson'la konuşmamız gerekecek. Sizi her zaman kayırdığını ve Danbury'lerden nefret ettiğini düşünürsek, sanırım onu ikna edebiliriz."

"Yani bunu gerçekten yapabilir miyiz?" diye sordum, o küçük umut ateşi yeniden alevlendi. "Evli olmasak bile mi?"

Mark omuz silkerek, "Evlilik daha kolay bir yol olabilir," dedi.

"Yapamam. Geçen sefer olanlardan sonra olmaz. Yüzük takmak için acelem yok."

"Yargıç Iverson sorarsa ona tam olarak bunu söylemelisiniz. Aile tanımımız son birkaç on yılda çok değişti ve evlilik artık belirleyici bir faktör değil. Ve çocukların annesi siz olduğunuza ve onlar da devletin vesayeti altında olmadıklarına göre, tek sorun Yargıç Iverson'ın görüşü olacaktır. Bekar bir erkek, evli olmasalar da eşinin çocuklarını kesinlikle evlat edinebilir. Siz sadece partner kısmını biraz abartmak zorunda kalabilirsiniz."

Yanaklarım ısındı. Jeff'ten beri bir "partnerim" olmamıştı ve zaten o da hiç öyle biri olmamıştı.

"Yani temelde tek karar verme hakkımı takas etmiş olacağım ve bu da

Bu mu?"

"Temel olarak." Bizi izlerken şarap kadehiyle oynadı, gözleri çok fazla şey görüyordu.

"Ama Maisie'nin hayatını kazanmış olacaksın," diye cevap verdi Beckett. "Ve çocuklar söz konusu olduğunda asla seni kızdıracak bir şey yapmayacağımı biliyorsun. Ben kötü biri değilim. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum," dedim usulca ve biliyordum da, ama güven şeker gibi dağıttığım bir şey değildi.

"Bir sorun var. Jeff'in ebeveynlik haklarını devretmesini sağlamanız gerekecek."

Nükleer bir bombanın patlamasının kalbim üzerinde daha az etkisi olacağına eminim.

"Neden? Doğum belgesinde adı yok ve çocuklar MacKenzie, Danbury değil."

"Ella, herkes Jeff'in baba olduğunu biliyor. Doğum belgesinde bunu kabul edip etmemen onun haklarını ortadan kaldırmaz. Bir babalık testi ve evlat edinme geçersiz olur. Haklarını kullanacağını söylemiyorum ama yargıç serbest bırakılmasını isteyecek. İbra olmazsa. Evlat edinme olmaz."

"Doğru," diye cevap verdim, sesim neredeyse fare sesine benziyordu. Jeff'i görmek istemiyordum.

Hem de hiç. Bu tamamen iyileşmiş bir yarayı sırf eğlence olsun diye deşmek gibiydi.

Mark'a teşekkür ettik, Beckett yemeğin parasını ödedi ve ayrıldık, gergin bir sessizlik içinde eve geri döndük.

"Ne tarafa eğiliyorsun?" Yalnızlık'ın kapısından geçerken Beckett sordu.

"Jeff'i görmemi gerektirmeyen bir yol." Gözlerimi kapattım. "Bu bir yalan. Teklif ettiğin şeyin sadece Maisie için değil, Colt için de bir nimet olduğunu biliyorum. Benim için de. Sadece ondan bir *şey* istemek zorunda kalma fikrine katlanamıyorum."

"Jeff'i ben hallederim," diye söz verdi Beckett. "Ayrıca, sen ortaya çıkarsan muhtemelen çığlık atarak kaçar. En azından ben onu gafil avlayabilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" Kulübeme ulaştığımızda sordum, kamyon

yumuşak bir duruşa geliyor.

"Senin için her şeyi yaparım." Gösterge panelinin ışıkları altında gözleri benimkilere kilitlendi, yoğun ve biraz da kırgındı. "Bana inanman için ne yapmam gerekiyor? Bana güvenmen için? Geçmişimin araştırılmasını mı istiyorsun? Yaptır. Kredi puanımı mı istiyorsun? Harika. Banka hesaplarımı mı? Seni ekleyeceğim. Sözüme, bedenime, zamanıma sahipsin ve burada durup soyadımı sunuyorum. Size başka ne verebilirim?"

"Beckett," diye ona doğru eğildim ama o geri çekildi.

"Onlara soyadımı vereceğinden değil, ne yaptığımızı bile bilmiyorlarken. Değil mi? Onların yasal babası olabilirim ama babaları olacak kadar iyi değilim."

"Bu... bu konuyla ilgili değil."

"Oh, biliyorum. Kalmam konusunda bana güvenmiyorsun. Tıpkı Jeff'in yaptığı gibi çekip gideceğimi düşünüyorsun. Bunun çocukları daha da inciteceğini düşünüyorsun."

"Maisie sağlıklı olduğunda onlara söyleyebileceğimizi
düşündüm." "Eğer o zamana kadar hala buralarda
olursam, değil mi?"

Beni bu kadar iyi tanımasından hem nefret ettim hem de sevdim. Cevap vermeme bile gerek yoktu.

Gözlerimde gördü.

"Evet. Tamam." Motoru durdurdu ve anahtarları çıkardı. "Üzülmeye hakkım bile yok. Ne teklif ettiğimi biliyorum ve baba olma kısmı bunun içinde değil, değil mi? Sadece yasal koruma. Bir şeye ihtiyacın varsa, söz verdiğim gibi onu sana vereceğim. Bu kadar basit."

Kapıyı açtı ve kamyonetten indi. Ben de hemen peşinden gittim ve onun göle doğru geri çekilişini izledim.

"Ne yapıyorsun?"

"Kamyonetimi burada bırakıyorum. Yarın maçtan önce alırım. Yürüyüş bana iyi gelecek."

"Beckett!" Arkasından seslendim.

"Merak etme Ella," diye karşılık verdi. "Rolümü biliyorum. Rolümü aldım. Ve yine de geleceğim. İşte bu kadar çok istiyorum..."

Sözünü bitirmedi, sadece ellerini havaya kaldırdı ve yürümeye devam etti.

Ama bu cümleyi onun için kafamda bir düzine farklı şekilde tamamladım.

Seni ne kadar çok istediğimi.

Çocuklarını ne kadar çok istediğimi.

Hayatında olmayı ne kadar çok
istiyorum. Senin için ortaya çıkmayı
ne kadar çok istiyorum. Maisie'nin
yaşamasını ne kadar çok istiyorum.

Aklıma gelen her biri ona güvenmediğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Ama adam hayatım boyunca söz verip beni terk eden insanlarla karşı karşıyaydı.

Ve kimsenin ona güvenmediği bir hayatla karşı karşıyaydım. Biz sadece bir çift değil miydik?

On Altıncı Bölüm

BECKETT

Mektup

#15 Kaos,

Birini kaybettiğiniz için çok üzgünüm. Hem yas tutup hem de yaptığınız işe devam etmenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum. Ne zaman birini kaybetsem, annemi, babamı ya da büyükannemi, sanki vücudum duygularımın muazzamlığını işleyemiyormuş gibi beni hep kapatırdı. Ortaya çıkmaya devam edebilmen senin nasıl bir adam olduğun hakkında çok şey söylüyor ve bunu en iyi şekilde ifade ediyorum.

İnsanlarla aranızın kötü olduğunu, bağlantı kuramadığınızı söylüyorsunuz ama bu mektupları açtığımda gördüğüm kişi bu değil. Daha doğrusu, duyduklarım. Bağlantı kuramayan biri bu kadar açık olmazdı. Zaten en başta cevap yazmazlardı. Ama siz yazdınız ve ben minnettarım.

Belki de sadece kiminle bağlantı kuracağınızı seçiyorsunuz ve bu sorun değil. Kimsenin uyanıp da kardeşim gibi sosyal bir kelebek olmaya karar verdiğini sanmıyorum. Muhtemelen bu yüzden ikiniz iyi arkadaşsınız. Birbirinizi dengeliyorsunuz.

Bahse girerim başka kiminle bağlantı kurarsınız biliyor musunuz? Çocuklarla. Belki herkesin çocuklarıyla değil ama kesinlikle kendi çocuklarınızla. Hiç çocuklar hakkında düşündünüz mü? Rastgele bir soru ama merak ediyorum. Muhtemelen benimkiler çok küçük yaşta olduğu ve çocuksuz olmayı hayal bile edemediğim için, tanıştığım herkesi çocuklu hayal ediyorum.

Hailey hariç. O benim en yakın arkadaşlarımdan biri ve eminim bir gün harika bir anne olacak... bir süre kendi başına başarılı bir şekilde yetişkin olduktan sonra. Buradaki anahtar kelime başarı. Eminim buraya geldiğinde onu çok seveceksin. Çok güzel, eğlenceli ve tanıştığı herkesin çocuklu olduğunu düşünmüyor.

Her neyse, bahse girerim harika bir baba olurdun. Düşünceli ve sert,

ama aynı zamanda

tembel hafta sonlarında Star Wars maratonlarına gizlice girmek. Bunu kesinlikle hayal edebiliyorum... eğer seni hayal edebilseydim. Evet, hala bir resim için can atıyorum.

Umarım birkaç dakikalığına dikkatinizi dağıtmayı başarmışımdır. Umarım kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu biliyorsunuzdur.

~ Ella

...

Denver şehir merkezindeki yüksek binanın penceresinde durmuş şehre bakıyordum. Burası kesinlikle kök salabileceğim bir yer değildi. Telluride'da geçirdiğim iki ay bana beton ve benim uzun vadede uyumlu olmadığımızı öğretmişti.

Ayrıca Denver'da Ella yoktu.

Kamyondaki kavgamızdan bu yana bir hafta geçmişti ve kibar davranmıştık... hatta arkadaşça. Ama her zaman sahip olduğumuz o rahat ritmi hiçbir yerde bulamamıştık. Her şey aramızda asılı kalmışken olmazdı.

Dikkatli olmazsam, ona aşık olduğumu anlayacaktı ve o zaman daha da boka batacaktık.

Daha önce hiçbir kadın beni Ella kadar sinirlendirmemişti. Hatta ona küfretmiştim. Ayrıca bir ya da iki kereden fazla görmek istediğim ya da ruhuma onun gibi sahip olan bir kadın da olmamıştı. Evlat edinme konusunda öne sürdüğü şartları elbette kabul edecektim. Sadece Maisie'yi kurtarmak ve Colt'u korumak için çaresiz olduğumdan değil, Ella'yı gülümsetecekse ne isterse vereceğim için.

Karşılığında da bana bir aile veriyordu, gerekçesi ne kadar berbat olursa olsun. Çocuklar benim olacaktı, benim için önemli olan her yönden. Onları sevebilir, koruyabilir, ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olabilirdim. Maisie'nin her tedavi için onay almasını sağlayacak ve Colt'un hayatının her günü arkasını kolladığımı bilmesini sağlayacaktım. Ella'ya kendimi kanıtlar, benden bir daha şüphe edemeyeceği kadar ortaya çıkar ve sonra kalbini kazanırdım.

Ne yaptığını öğrenene kadar.

Evet. İşte bu. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, sırrım

giyotin gibi başımın üstünde.

En azından Ella beni kovduğunda çocuklar korunmuş olacaktı. Çocukları evlatlıktan reddedecek ya da Maisie'yi riske atacak değildi. Ryan'a verdiğim sözü yerine getirebilmemin ve geçmişin bir gün beni yakalayacağını bildiğim için sızlayan kalbimi yatıştırabilmemin tek yolu buydu.

Cep telefonum çaldı ve mesaj uygulamasını açmak için kaydırdım.

Yeni tarihlerle güncellenmiş belgeler hazır. Bundan emin misin?

Parmaklarım tuşların üzerinde durakladı. Maisie'nin yaşamasını istediğimden emindim ve bunun için tek yol buydu.

Evet. Ama bu geri döneceğim anlamına gelmiyor.

Kendine bunu söyleyip duruyorsun.

Cevap verme zahmetine girmeden telefonumu cebime attım.

"Bay Gentry," diye seslendi arkamdan bir ses ve arkamı döndüm. "Bay

Danbury," diye cevap verdim. Demek bu Jeff'ti. Temel olarak bir Babasının takım elbisesini giymiş, aşırı büyümüş bir öğrenci derneği çocuğuydu. Saçları sarı ve geriye taralıydı, gözleri gri ve hesapçıydı.

El sıkıştık ve ben de hemen onun karşısındaki koltuğuma oturdum. Konferans masasında, onu ve çocukları terk etmek bir yana, Ella'ya dokunduğu için kendimi kaybedip onu ezeceğimden korkuyordum.

Canı cehenneme. Onu hak etmiyordu ve onları da hak etmediği kesindi.

Takım elbisesinin ceketini düzeltti, ben de aynısını yaptım ve alt düğmeyi açtım. En azından Denver'da iyi ve hızlı terziler vardı.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Gentry?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla şirketinizdeki en genç ortak sizsiniz."

"Öyleyim. Aslına bakarsanız hukuk fakültesinden yeni mezun oldum."

"Duvarda adı yazan bir babaya sahip olmanın avantajları mı?" Firmanın adını göstererek sordum.

Gülümsemesi düştü. Jeffy-boy gümüş kaşığının gündeme getirilmesinden hoşlanmamıştı. Onun gibiler hep aynıydı; rahat hayatları ellerine tutuşturulmuştu.

Onları ödülden alıkoyan her tümsekten nefret ederlerdi. Tanrı biliyordu ki Ella'yı ezip geçecekti.

Omuz silkerek, "Bunu aile şirketinde yarı sahiplik olarak görüyorum," dedi.

"Ah, aile. Bu konuyu açtığına çok sevindim." Elimdeki zarfı masanın diğer tarafına doğru ittim ve o da yakaladı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu, kâğıdı tararken.

"O süslü hukuk diploması sana okumayı öğretmediyse, ne olduğunu biliyorsun. İmzala."

Tekrar okudu ve sonra yavaşça yere bıraktı. Sonra ne istediğimi bildiğine göre benden bir adım önde olduğunu düşündüğünü gösteren o bakışı gördüm.

"Ella bunu yapman için sana ne kadar

ödedi?" "Pardon?"

"Bir sebebi olmalı. Yıllar oldu." "Var. İkizleri

evlat ediniyorum."

Tiki suratındaki gülümseme kayboldu ve bakışları elime kaydı, yüzük arıyordu. "Onunla evleniyor musun?"

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Çocuklarımı evlat edinmek istediğinize göre-"

Tüm duygular tanıdık bir geri çekilişle bedenimden boşaldı. Savaşa her adım attığımda hissettiğim, beni affedilmez gaddarlıklar yapmaya hazırlayan duyguyla aynıydı.

"Onlar senin çocukların değil," dedim.

"Evet, evli olduğumuz iki ay içinde onu kaç kez becerdiğimi düşünürsek, bu konuda aynı fikirde değilim. Küçük kasaba kızı, küçük kasaba kafasıyla sadece önce bir yüzük istedi."

Havoc burada olsaydı, sadece benim gerginlik seviyeme dayanarak onun boğazına saldırırdı.

"Biyolojik babaları olabilirsin, ama kesinlikle babaları değilsin. Onları hiç görmedin, onlarla konuşmadın ya da herhangi bir etkileşimde bulunmadın. Onlar. değiller. değiller. Senin. Çocuklar. Onlar benim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, o tatlı baskı göğsüme geri döndü, onlara duyduğum sevgi duygularımı boşaltma içgüdümü bastırdı.

"Peki bundan benim çıkarım tam

olarak ne?" "Sen ciddi misin?"

Omuz silkti. "Bunu bir iş anlaşması olarak düşün. Bende olan bir şeyi istiyorsun. Bunun için bana ne vereceksin?"

"Sana ne vermeyeceğimi söylememe ne dersin?"

Ben soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaparken o orada beklenti içinde oturuyordu.

Üç şey: Maisie. Colt. Ella. Sebep onlardı ve önemli olan tek şey onlardı.

"Maisie'nin kanser tedavileri için önümüzdeki yıl ödenmesi gereken iki milyon doların üzerindeki faturayı size vermeyeceğim."

Yutkundu ama beni duyduğuna dair başka bir belirti göstermedi.

"Yeterli sebep mi? Ya da onu da sigortanıza ekleyebiliriz, madem bu kadar heveslisiniz. Altı ay kadar önce Ella'ya Maisie'nin yaşamasının ya da ölmesinin onu ve seni rahat bıraktığı sürece umurunda olmadığını söylediğini düşünürsek, bunun babanın çok hoşuna gideceğinden eminim. Eminim duyulursa bu iş için harika olur."

"Bu bir tehdit mi?"

"Hiç de bile. Sen o ibranameyi imzalayacakken ve dışarıdaki küçük sekreterin de güzelce notere tasdik ettirecekken bunu neden yapayım ki?" Sandalyede arkama yaslandım.

"Tamam. İmzalayacağım." Masanın ortasındaki fincandan bir kalem çıkardı ve kağıdın üzerine adını karaladı. Rahatlamadım. Henüz rahatlamadım.

"Noter onaylı olsun."

İçinden küfrederek masadan kalktı ve kapı aralığından sekreterine seslendi. Yirmili yaşlarda, dar kalem etekli bir kadın aceleyle geldi, belgenin altını imzaladı ve masasına geri dönmeden önce kaşeledi.

Jeff dosyayı bana doğru itti ve ben de belgeye bakarak şunları yaptım

imzalandığından ve doğru şekilde notere onaylatıldığından emin olmak istedim. Bunu ikinci kez yapmayacaktım.

"Şimdi başka bir şey var mı?"

Gülümsememi serbest bıraktım. "Evet. Çek defterini al." "Pardon?" Gözleri öfkeyle kocaman açılmıştı.

"Get. Senin. Çek defterini. Ella'ya çocukların altı yıllık nafakası için bir çek yazacaksın. Şimdi."

"Tabii ki öyleyim. Ayrıca, daha geçen ay çalışmaya başladım. Ne istiyorsun? Hiçbir şeyin yüzde otuzunu mu?"

"Evet, ama milyon dolarlık vakıf fonunuz üniversitenin ilk yılında ilk dersinize girdiğiniz anda devreye girdi. Bu yüzden Ella'ya güzel, dolgun bir çek yazacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Önemli değil. Ona olan borcunu yazacaksın, yoksa bu belgeyi nişanlının babasına götüreceğim. Babası kim? Senatör mü? Sonra da bu belgeyi basına sızdıracağım ve sadece çocukları terk etmekle kalmayıp, Maisie'nin ihtiyacı olan kanser tedavisini karşılamaya çalışan annelerini de yoksul bıraktığını söyleyeceğim. Bunun basına nasıl yansıyacağını düşünüyorsun?"

"Beni mahvedersin."

Derin, sakin bir nefes aldım. Maisie'nin kanser olduğunu bilmek bile bu bencil herifi etkilememişti. "Evet, amaç da bu."

"Neden? Ella'yı mahvettiğim için mi? Sanki bir geleceği varmış gibi."

"Ella'yı mahvettiğini mi düşünüyorsun? Gezegende bunu yapabilecek bir erkek yok. Kendini övme. Burada olmamasının tek nedeni senin onun zamanına değmemen. Şimdi çek defterini al."

Konferans odasından çıktı ve kalemi açık bir çek defterinin üzerine koyarak hızla geri döndü. "Ne kadar?"

"Müstakbel kayınpederini mutlu etmek ve babanın adını duvara yazdırmak için ne kadar değerli olduğunu düşünüyorsan."

Kalemini çekin üzerine karaladı ve sonra kâğıdı bana fırlattı.

Çek önümde hışırdayarak durdu ve ben de onu alıp ikiye katlayarak göğüs cebime koydum.

"Bakmayacak mısın bile?" diye ciyak ciyak bağırdı.

"Hayır. Ya yeterlidir ya da değildir." Ayağa kalktım, takım elbisemin düğmelerini ilikledim ve elimde dosyamla kapıya yöneldim.

"Vakıf fonunu nereden biliyorsun?" diye tekrar sordu, hâlâ oturuyordu. Duraksadım, elim kapının üzerindeydi, tartışıyordum.

Neyse ne. Neden olmasın?

"Oh, bilirsiniz. Küçük kasaba insanlarının küçük kasaba zihinleri, büyük kalpleri ve büyük ağızları vardır. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, hayatında yaptığın en iyi şey Ella'dan uzaklaşmak oldu. Çocuklarla uğraşmak için asla geri dönmedin. Yerinde olsam bu geleneği sürdürürdüm. Benim olanı korurum." Hiç düşünmeden oradan uzaklaştım ve Denver'ın hemen dışındaki küçük bir askeri üsse doğru yola çıktım. İmzalanması gereken bir dizi evrak daha vardı. Bugün.

...

"Beckett!" Colt kapıdan içeri uçtu ve sanki iki gün değil de iki haftadır yokmuşum gibi kendini kollarıma bıraktı.

"N'aber küçük adam?" Onu havaya kaldırdım, elimdeki dosyayı karıştırırken tarçın ve güneş ışığı kokusunun tadını çıkardım.

"Pişiriyoruz!"

Onu evin içine taşıdım ve aynı kokuyla karşılaştım. "Elmalı turta mı?" diye sordum.

"Nereden biliyorsun?"

"Pişerken bu kadar güzel kokan tek şey elmalı turta ya da Little Boy Pie'dır ve sen hâlâ burada olduğun için elmaları tercih ettim."

Havoc selamlamak için bacaklarımın etrafında döndü ve ben de Colt'u yere bırakıp kızımın kulak arkasını okşadım. Colt'un yanından ayrılmadığını bildiğim için ona "İyi iş çıkardın," dedim.

"Beckett!" Maisie kanepeden seslendi.

"En iyi kızım nasıl?" Yattığı yere yaklaşıp yanına çömelerek sordum. Solgundu, teni neredeyse yarı saydamdı. "İyi hissediyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Eğer ona bir şeyler içirebilirsen, ruhumu teslim edebilirim," dedi Ella mutfaktan gelirken, alnına un serpilmişti.

Saf şehvetle harmanlanmış bir özlem acısı. Bu hayatı ve bu kadını istiyordum. Onu bir saniyeliğine çocuklardan uzaklaştırıp ellerime alma özgürlüğünü istiyordum. Onu öpmek. Ona dokunmak. Gözlerinin zevkle kapanışını izlemek. Alnındaki endişe çizgilerinin kayboluşunu izlemek.

"Elmalı turta, ha?"

"Bu onun en sevdiği şey, ben de belki..." Omuz silkti.

"Birkaç kapak dolusu Gatorade içmen için sana ne rüşvet vermem gerekiyor?" Maisie'ye sordum.

Bana baktı, o mavi gözleri ölümcül bir ciddiyete bürünmüştü. "Artık *Moana* yok. Bana *Star Wars'u* getirin. Korkutucu *değil.*" Ella'ya doğru küçük bir bakış fırlattı.

Ella alay etti ama işlemi onaylamak için başını salladı.

"Anlaştık. Evimde sevdiğin yeşil elma aromasından var. Annenle bana birkaç dakika ver, ben de getireyim, tamam mı?"

"Anlaştık."

Battaniyesini biraz daha yukarı çektim ve Ella'yı ofisine kadar takip ettim.

SEN YETERLISIN.

Ona gönderdiğim el yazısıyla yazılmış tabela ilan panosunda asılıydı. Evet, o yeterliydi. Hemen hemen her konuda eksik olan bendim. Dürüstlük de dahil.

Kendini kıskanmak ne kadar garipti? Başka bir versiyonunuzun sevdiğiniz kadından bir parça aldığını bilmek?

"Trombosit seviyeleri nasıl?"

"Yarın sabah başka bir kan nakli için tıp merkezine gideceğiz. Bunu Telluride'da yapabiliyorlar, yani en azından yakın."

Başımı salladım ve dosyayı Ella'ya uzattım.

Parmakları biraz titredi ama yine de açtı. Sonra ağzı açık kaldı. "Bunu sen yaptın."

"Ben yaptım. Sen özgürsün. Çocuklar

özgür." "Nasıl?" Tekrar okudu.

"Çok ikna ediciyim."

Bana sırıttı. "Sanırım öyle."

Çeki dosyanın içine koydum ve belgenin üzerine düşmesine izin verdim. Ağzı açık kaldı. "Nedir

bu?" "Borcun olan

şey."

Arkasına yaslandı, poposu masasının kenarına tünedi. "Yarım milyon dolar. Neden o... Sen ne yaptın?"

"Başından beri sana vermesi gereken paranın bir kısmını aldı."

Bana baktı, yüzünde takip edemediğim sayısız ifade vardı. "İstemiyorum."

"Tahmin

etmiştim."

"Anladın mı?"

Başımı salladım. "Onları kendi başına büyüttün. Yapacağın son şeyin şimdi parayı almak olacağını düşündüm. Bu ona asla izin vermeyeceğin bir sahiplenme hissi verirdi."

"O zaman neden getirdin?"

"Bir keresinde ona zarar vermek için parayı vurmam gerektiğini söylemiştin. Ben de ona zarar verdim. Sana çeki getirdim çünkü senden asla böyle bir seçim yapmayacağım. Bu para Solitude'un tüm borcunu ödeyebilir ya da Maisie'nin tedavi masraflarını karşılayabilir. Ya da gelecekteki üniversiteleri için. Bu seçimi yapmayacaktım."

"Maisie için ona ihtiyacım yok, şimdi."

"Eğer onu evlat edinmemi istiyorsan, hayır. Bu da seni zorlamayacağım başka bir seçim. Ben Jeff değilim. Bu da sana seçenek sunuyor. Bu çek, köşeye sıkışmadığın anlamına geliyor. Beni seçmek zorunda değilsin."

Orada durduk, o düşünürken gözlerimiz sessiz bir konuşmaya kilitlenmişti. Benimkiler ona bana güvenmesi için yalvardı. Bana yaslanması için. Benim ona duyduğum ihtiyacın küçük bir yüzdesine bile ihtiyaç duyması için. Onunki düşündü, tarttı ve karar verdi, çeki parçalara ayırırken benimkiyle kilitli kaldı.

"Ben seni seçtim. Ve şimdi özgürüm. Özgürüz."

Sırıttım çünkü artık özgür olmadığımı biliyordum... onun olmuştum... onların.

On Yedinci Bölüm

BECKETT

Mektup

#3 Kaos,

Ebeveynlik berbat bir şey. Kusura bakmayın, birbirimizi böyle bir şey söyleyecek kadar iyi tanımadığımızı biliyorum ama öyle. En azından bugün öyle.

Öğleden sonramın büyük bir kısmını müdürün odasında geçirdim. Sadece bu da değil, aynı zamanda çocukluğumdaki müdürün ta kendisiydi. Yemin ederim, masasının karşısındaki o gıcırtılı deri sandalyeye oturduğumda yeniden yedi yaşıma döndüm.

Ama şimdi yetişkin olan benim ve beni sıcak koltuğa oturtan da çocuklarım.

Colt ve Maisie aynı anaokulu sınıfındalar. Biliyorum, ikizleri aynı sınıfa koymak ve bunun kendi kimliklerini geliştirmelerine izin vermediği konusunda bir ton saçmalık duydum, ancak bu sözde uzmanlar asla mavi gözlü kafirlerime bakmak ve ayrılmayı reddetmelerini dinlemek zorunda kalmadılar. Reddetmek derken, denedik demek istiyorum. Okulun ilk haftasında onları her gün sabah dokuzda almak zorunda kaldım çünkü sürekli birbirlerinin sınıfına gitmek için ayrılıyorlardı. Sonunda pes ettik. "Savaşını seç" deyimini bilir misiniz? Bu daha çok "savaşı kabul et, kaybediyorsun" gibiydi. Ama olsun.

Her neyse, Maisie'ye aşık olan küçük bir çocuk var. Sevimli, değil mi? Pek değil. Bugün teneffüste, tüm sınıfın "öpücük ebelemesi" oynamasına karar verdi, sanırım birini elinizle ebelemek yerine, ona bir öpücük konduruyorsunuz. Güzel, değil mi? Maisie oynamak istemedi, bu yüzden çocuk yine de onu kovalamaya başladı, sonunda ona çelme taktı ve itirazlarına rağmen onu öptü. Doğal olarak onu itti ve yere serdi. Kardeşim gurur duyardı; o yumruğu tıpkı onun öğrettiği gibi indirdi.

Onu.

Colt kargaşayı duydu ve koşarak gitti. Maisie ona olanları anlattığında soğukkanlılığını korudu, ancak diğer küçük çocuk ona cadı ile kafiyeli hoş olmayan bir isim taktı (Colt'a göre) ve Colt çılgına döndü.

Diğer çocuğun gözü morarmış ve ağzı oyun alanı kumuyla dolmuş. Annesiyle aynı okula gittiğimi söylemiş miydim? Süper garip küçük kasaba hayatı.

Colt'un bir haftalık gözaltı süresi vardır ve Maisie bu süreyi onunla birlikte geçirmesini talep etmektedir. Beş yaşındalar. Beş yaşındalar, Kaos. Burası anaokulu. Ergenlik çağında nasıl hayatta kalacağım?

Ugh. Bugünlük bu kadar. Ebeveynlik berbat.

~ Ella

...

Alarmım çaldı ve ben de kalkıp koşmaya başladım. Kelimenin tam anlamıyla. Solitude arazisi boyunca altı millik mesafeyi kat ettim, duş aldım ve Donahue'nun evraklarını imzaladığımdan beri artık tamamen gönüllü olarak çalıştığım işe gittim. Orada Havoc'u bazı tatbikatlardan geçirdim ve iple iniş koşum takımı üzerinde çalıştım.

Oldukça sıradan bir Cuma günüydü.

Ama bugün evlat edinme günüydü ve bu her şeyi değiştirdi.

Jeff evrakları bir aydan biraz fazla bir süre önce imzalamıştı ve biz de birkaç gün önce bugünün o gün olduğunu öğrenmiştik. Her gün yorucu bir bekleyiş içindeydik ama sigortam evlat edinme evraklarını beklememe dayanarak çocukları kaydetmeme izin vermişti, bu da iki hafta içinde sigortalı olacakları anlamına geliyordu. Ve bir ay içinde Maisie ilk MIBG tedavisini alabilecekti.

Kamyoneti ana evin önüne park ettim ve Havoc'la birlikte içeri girerken yeni konuklara başımızla selam verdik. Yazın iş yoğunluğu yaşanıyordu ve Ella müşterilerle ilgilenmek ve seçici olanları yatıştırmakla meşguldü. Sanırım "lüks konaklama" kelimeleri, genel nüfustan pisliklerin ortaya çıkması için bir işaretti.

Bak, bir başkasıyla daha uğraşıyordu.

Havoc ve ben çift kapının hemen içinde beklerken ellili yaşlarında bir kadın Ella'ya başını sallıyordu.

"Aradığımız şey bu değildi. Özellikle göl kenarı istemiştim ve çok güzel bir manzarayla karşı karşıyayız ama kesinlikle su değil!"

Ella dersin ortasında kadının omzunun üzerinden bana baktı ve ben de ona teselli edici bir bakış gönderdim. En azından teselli edici olduğunu umuyorum çünkü neredeyse kıkırdıyordu.

Başıyla arka tarafı işaret etti ve ben de işarete uydum. Havoc'u ana eve doğru yürüttüm, masada Hailey'i ve masaya taze pişmiş kurabiyeler koyan Ada'yı ihtişamıyla gördüm. Arka tarafa doğru ilerledik ve konutun kapısını açtık.

"Beckett!" Maisie köşeden koşarak geldi ve duvara çarpmadan önce onu yakaladım. "Bana yardım etmek zorundasın! Colt en iyi saklanma yerine sahip ve ben onu bulamıyorum! Bu hiç adil değil! O daha hızlı koşabilir ve bunu biliyor!"

Kemoterapiden uzak geçirdiği bir ayın enerji seviyesine kattığı şey inanılmazdı. "Ne zamandır arıyorsun?"

"Sonsuza kadar!" Sonsuzluğun tam olarak ne kadar uzun olduğunu anladığımdan emin olmak için kelimeyi uzattı.

Ona bir bakış attım ve o da yumuşadı.

"Yirmi dakika."

"Dostum, bu sonsuza kadar sürer," diye kabul ettim. "Onu çok çabuk bulmak ister misin?" "Evet!" Bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Hazır mısın?" Ayağa kalkarken ona sordum.

"Evet!" diye tekrarladı, hâlâ zıplıyordu. *Dostum, eğer bu enerjiyi şişeleyebilseydim, çok zengin bir adam olurdum*.

"Havoc, otur."

Havoc oturmuş, bir sonraki komutum için bana bakıyordu. Sesi duymuştu ve çalışma zamanının geldiğini biliyordu. Ayrıca, biraz deneme yapmak istedim.

"Colt'u ara."

Bir çırpıda çıktı, oturma odasının, yemek odasının etrafındaki zemini kokladı ve sonra merdivenlerden yukarı fırladı.

"Onu takip etsen iyi olur Maisie."

Ella kapıyı açıp hızla içeri girip kapıyı kapattığı sırada Maisie koşmaya başladı. Sonra sırtını tahtaya yaslayıp omuzlarının çökmesine izin verdi.

"Bir atleti taklit eden benim kızım mıydı?" diye sordu, sesi yorgunluktan öteydi.

"Öyleydi. Havoc'la birlikte. Görünüşe göre Colt'un sağlığını saklambaç oyununda haksız bir avantaj olarak kullandığını düşünüyor, bu yüzden oyun alanını eşitliyorum."

Tam zamanında, Havoc havladı ve küçük bir gümbürtü ve bir dizi yüksek sesli kahkaha duyuldu.

"Hiç adil değil! Bu hile yapmaktır!" Colt bağırdı.

Merdivenlerden aşağıya doğru çığ gibi bir ayak sesi duyuldu ve üçü koridorda belirdi.

"Aferin kızıma," dedim Havoc'a. O da cebimdeki son ikramı almak için koşarak yanıma geldi.

"Dışarı çıkabilir miyiz? Lütfen?" Maisie

sordu. Ella dudağını ısırdı.

"Lütfen?" Colt yalvardı ve bunu dünyadaki en uzun kelime haline getirdi.

"Tamam. Sadece misafirlerden uzak dur ve güvende ol," dedi Ella. "Ve bir şapka al!"

"Havoc, Colt ve Maisie'yle kal." Ella fikrini değiştiremeden üçlü arka kapıdan koşarak çıktı.

Ella iç çekerek, "Sanki ona kavuşmuş gibiyim," dedi. "Kemoterapiyi bıraktığında çok enerjik, mutlu ve iştahlı oluyor. Seviyeleri yükseldiğinde bir anlığına çocuk olabiliyor. MIBG tedavisinden önce bu ayı geçirdiğimiz için mutluyum."

"Ben de."

Ella kapıyı itti ve perdeyi çekerek pencereye doğru yürüdü.

Evin hemen arkasındaki tarlada oynayan çocukları izlemek için bir kenara çekildi. "Onların yanında Havoc için hiç endişelenmiyorum. Bu garip mi? Onu Jeff'in ailesine karşı büyürken gördüm ama yine de endişelenmiyorum."

Yanına geldim, omuzlarımız birbirine değiyor, Havoc'un sıçrayışını ve Colt'un fırlattığı oyuncağı kovalayışını izliyorduk. "Ona onları korumasını söylemiştim. Genelde onlarla kalmasını söylerim ama sokaktaydık ve koru dedim. Şu anda onlara bulaşan birini yine de öldürebilirdi ama bir çocuğu, bir misafiri ya da onun algıladığı gerginliğe sahip olmayan birini değil. "Koru" dediğimde, bu onu alarma geçiriyor. Şu anda onlarla sadece oynuyor."

"O harika biri."

"Birimden ayrıldığımızdan beri çok değişti. Çalışırken köpek kulübesindeydi, eğitiliyordu, benim tarafımdan idare ediliyordu ama gerçek anlamda köpek zamanı geçirmiyordu. Görevlerde bile benimle uyudu, benimle çalıştı ve yanımdan hiç ayrılmadı ama yine de gerçek bir köpek zamanı olmadı. Burada çalışıyor ama çocuklarla ve misafirlerle güvende olmayı öğrendi."

"Evcilleştiriyor," dedi Ella gülümseyerek, sonra omzumu dürttü. "Tanıdığım başka biri gibi."

Güldüm. "Öğleden sonrası için hazır mısın?"

"Evet," dedi coşkuyla başını sallayarak. "Peki ya sen?"

"Gergin, alçakgönüllü, mutlu, küçük insanlarla birlikte gelen sorumluluk düzeyine hayranlık içinde."

Yorgun ama mutlu gözlerle bana baktı. "Bunu her yeni baba söyler."

"Bilemem."

"Ben de öyle. Sanırım bunu birlikte çözeceğiz. Buranın evimiz olduğuna inanmak zor, artık kulübede yaşamaya çok alıştım."

"Maisie için güvenli olduğunda geri dönmeyi düşünüyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Kulübede yaşamayı ve mahremiyete, ev ile iş arasındaki çizgiye sahip olmayı gerçekten seviyorum. Burada yaşarken hep işteydim." Parmaklarıyla alnını ovuşturdu ve sonra at kuyruğunu sıkılaştırdı.

"İyi misin? Yani, erkek aptallığı için bana vurma ama biraz yorgun görünüyorsun."

Arkasını döndü, pencere kenarındaki koltuğa oturdu. "Çünkü yorgunum. Belki de Maisie'nin sadece bu ay taramaları olduğu içindir, böylece beynim normal deliliğe biraz ara verebiliyor ve diğer her şey yetişiyor."

"Ne yapabilirim ki?"

"Kızım ölmesin diye bugün çocuklarımı evlat ediniyorsun. Sanırım bu hayal edebileceğin her şartı yerine getiriyor."

"Bunu sadece Ryan için yapmıyorum," diye söze başladım ama konutun kapısı açılıp da Hailey yanakları kızarmış, gözleri parlayarak içeri dalınca durdum.

"Conner Williamson az önce bana çıkma teklif etti!"

diye haykırdı. "Yok artık!" Ella ayağa fırladı.

"Değil mi? Ne zamandan beri ondan hoşlanıyorum? Dokuzuncu sınıftan beri mi?" Kollarını iki yana açmış, yerde dönüp duruyordu. "Conner Williamson bana çıkma teklif etti!"

Ella güldü. "Senin adına çok mutluyum!"

Hailey koşup ona sarıldı. "İşte bu! Bunu biliyorum! Bana deliler gibi aşık olacak, evleneceğiz, bebeklerimiz olacak ve her şey mükemmel olacak!"

"Evet, öyle!" Ella da aynı fikirdeydi.

Yüzünde bir şeylerin döndüğünü gördüm, sanki neşesi bir şekilde panikle karışık bir kedere dönüşmüştü.

"Yarın bir saat erken çıksam sorun olur mu?" diye sordu, ellerini Ella'nın omuzlarına koyarak geri çekildi.

"Kesinlikle!" Ella g ü l ü m s e m e y e zorladı ve kaydığını görmeseydim buna inanabilirdim.

"Teşekkürler!" Hailey Ella'yı tekrar sıktı ve dans ederek uzaklaştı, kapının yanında iyi bir önlem için döndü ve gitti.

"Ella," dedim usulca, kaçamasın diye önüne geçerek.

"Ne?" Omuz silkti ve sahte bir gülümseme takınmak için elinden geleni yaptı ama

alt dudağı titredi.

"Neler oluyor? Ve hiçbir şey söyleme." Omuzlarını nazikçe ellerimin arasına aldım.

Omuz silkti. "Ben iyiyim."

"Ella, beş saat içinde çocuklarımızı paylaşmak üzereyiz. Ve evet, anlıyorum. Ben onların gerçek babası değilim, sadece sigorta sağlayıcısıyım, ama birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini düşünmüyor musun? İyi, kötü, yorgun."

"Çok heyecanlı." Sesi bir fısıltı gibiydi.

"Evet."

"Ve artık bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum. O kadar heyecanlanmak. Çıkma teklifi almak. Yani, yedi yıl oldu. Yedi, Beckett." Pazularımı sıktı, tırnaklarının derimde yarım aylar bıraktığına şüphe yoktu. "Bekâretimi yeniden kazandığıma eminim, o kadar uzun zaman oldu."

"Evet, bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum..."

"Ve hayatımı seviyorum. Colt'u, Maisie'yi ve bu işi seviyorum. Seçimlerimle gurur duyuyorum, anlıyor musunuz? Onlarla gurur duyuyorum!" Sesi yukarı doğru yükseldi.

"Olman gerektiği gibi."

"Ve Maisie ile ilgili her şey. Son zamanlarda tek düşündüğüm bu. Temmuz ayındayız, değil mi? Yani ona teşhis konulalı dokuz ay oldu. Dokuz ay. Ve onun yaşaması için her şeyi yapacağım-"

"Onu evlat edinmeme izin vermek gibi," diye araya girdim, bunun yardımcı olacağını düşünerek.

"Aynen öyle! Hayatımda gördüğüm en seksi, en sinir bozucu, en bağımlılık yapıcı erkeği bulup onu arkadaş bölgesine değil, kardeşinin arkadaş bölgesine itmek ve sonra da onu baba bölgesine fırlatmak gibi.

Bir sıcaklık dalgası vücuduma çarptı. Kanepede yaşadığımız felaketten beri ellerimi kendime saklamakta çok başarılı olmuştum. Ellerimi Ella'dan uzak tutmak için günde altı mil koşmuş, soğuk duşlar almış, gölde yüzmüştüm, aklınıza ne gelirse... Ama bir tiradıyla beni kendime hâkim olmanın eşiğine getirmişti. Seks yapmayalı neredeyse bir yıl olmuştu ve vücudum bana bunu çok sert, çok acı verici bir şekilde hatırlatıyordu.

İstediğim tek kadın karşımda durmuş, arkadaş bölgesinde olduğumdan şikayet ediyordu.

"Tamam, dur. Beni arkadaş bölgesine sen itmedin, kendimi oraya ben koydum.

Ve baba bölgesi de. O benim suçum. Senin suçun değil."

"O zaman aptalsın!" diye bağırdı, gözleri çok tatlı bir öfkeyle parlıyordu. "Arkadaş bölgesinden bahsediyorum, baba meselesinden değil."

"Çok tatlısın."

Gözleri kısıldı.

Kahretsin, yanlış kelime seçimi.

"Şirin mi? Ben mi sevimliyim? Hayır, sorun da bu. Bir yıldır saçımı kestirmedim, bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Sorun saç değil - o kadar da kibirli değilim- sorun zaman, Beckett. Bir kadın olarak kendine yatırım yapmak için gereken zaman ve ben artık bir kadın değilim. Makyajımı, Pazar gecesi mum banyomu bıraktım, Maisie'ye teşhis konulduğundan beri tek bir gece bile uyumadım ve bacaklarımı tıraş etmediğim için bir aydır pantolon giymek zorunda kaldım."

"Pantolonlu halini seviyorum."

"Mesele bu değil! Temmuz ayındayız Beckett! Temmuz şortlar, yürüyüşler, bronzlaşmak ve ay ışığı altında öpüşmek içindir. Bense kot pantolon giyiyorum ve öpücük yok ve bacaklarım Himalayalar'da bir yerlerde bir Yeti bana paltosunu ödünç vermiş gibi görünüyor!"

"Vay canına, bu... gerçekten görsel." *Gülmeyin. Gül. Gülmeyin. Gülme.*

Evet, o tırnaklar iz bırakıyordu.

"Ben artık bir kadın değilim. Ben bir anneyim. Çocuğu bir yıl boyunca yaşayamayabilir diye annelikten başka bir şey yapamayan bir anne." Patlamış bir balon gibi söndü, elleri pazularımdan ayrıldı ve başı küçük bir gümbürtüyle göğsüme indi. "Tanrım, ne kadar bencilim."

Kollarımı ona doladım ve sıkıca kendime çektim. "Sen bencil değilsin. Sen insansın."

"Saç önemli değil. Ne bacaklarımda ne de kafamda. Maisie'de bile yokken. Sana söyledim, bir ay boş zamanımız oluyor ve beynim önemsiz şeylerle uğraşıyor." Kelimeleri mırıldandı

göğsümün içine.

"Önemli çünkü siz önemlisiniz. Hani uçağa bindiğinizde oksijen maskesini çocuklarınızdan önce kendinize takmanızı söylerler ya? İşte bu. Eğer oksijeni sadece çocuğunuza takarsanız, bayılırsınız ve onlara yardım edemezsiniz. Arada bir nefes almalısın Ella, yoksa boğulacaksın."

"Ben iyiyim. Sadece bunu söylemem

gerekiyordu." "Öyle olduğunu biliyorum

ve bunu kaldırabilirim."

Bir santim geri çekildi ve bana seksi bir sırıtış attı. "Ne?"

Vereceği cevaptan neredeyse korkuyordum.

"Yok bir şey. Sadece arkadaş bölgesindeymişim gibi *hissetmiyorum*." Omuz silkti.

Kahretsin, sertleşmiştim ve onu kendime doğru çekmiştim.

"Seni istemediğimi hiç söylemedim, Ella. Aslına bakarsan, tam tersini söylediğimden oldukça eminim. Değişen bir şey yok."

Dudaklarından uzun bir nefes üfledi ve at kuyruğundan kurtulmuş bir tutam sarı saçını oynattı. "Evet, zaten bir önemi de yok. Kıllı bacaklar ve hepsi."

"Beni öldürüyorsun." Elini tutup arkamı döndüm, sonra onu da yanıma alarak konuttan çıktım ve Hailey'nin bir tür evrak işiyle uğraştığı ön büroya doğru ilerledik. "Hailey."

"Beckett," dedi alaycı ve ciddi bir sesle.

"Ella'yı hemen saçını kestirmeye götür. Ona masaj yaptır, deniz yosunu banyosu yaptır ya da siz kızlar ne yapmaktan hoşlanıyorsanız onu yapın. Ayak tırnaklarını boyatın, yeni kıyafetler alın, hepsini yapın. Beş saatiniz var, sonra onu adliyede istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Beckett-" diye itiraz etti Ella.

"Dur," diye yalvardım. "Bana çocuklarını hediye ediyorsun. Sana birkaç saat vermeme izin ver. Sonra da dışarı çıkarız. Gerçek menüleri olan ve masada boya kalemleri olmayan gerçek bir restorana. Avukatlar yok. Çocuk yok. Sadece biz olacağız. Ve sen de bana karşı her zaman olduğun kadar güzel hissedeceksin."

"Ella, eğer bu adamın üzerine atlamazsan, ben atlarım,"

dedi Hailey. Ella onu ters ters bakarak susturdu.

"Hailey çalışmak zorunda." "Telefonlarla ve

misafirlerle ben ilgilenirim," diye teklif ettim.

"Yapacak mısın?" Ella da tıpkı Maisie gibi ağzını iki yana kıvırdı. "Ve seni rahatsız eden hiç kimseyi öldürmeyecek misin?"

"İşinizi sağlam bırakmak için elimden geleni yapacağım." Cüzdanımı çıkardım ve Hailey'e kredi kartımı uzattım. "Bunu Ella'ya verme, kullanmaz. Lütfen git ve ona kendini bir kadın gibi hissettir."

"Bu çok eğlenceli olacak!" Hailey ön masanın arkasından dışarı fırladı. "Çantamı alayım, sonra gideriz!"

"Ben de ufaklıklara göz kulak olurum," diye araya girdi Ada, konuşmanın sonunu yakalamıştı. "Ben de onları yatıracağım. Siz istediğiniz kadar dışarıda kalın." Son kısmı mutfağa doğru yürürken bağırarak söyledi.

"Emin misin?" Ella bana sordu.

Tanrım, o kadar güzeldi ki. Elini tuttum ve onu ön holün hemen dışındaki bir oyuğa çektim. "Göz kamaştırıcısın. Makyaja ihtiyacın yok. Seninle tanıştığımdan beri seni inanılmaz, olağanüstü güzel bir kadın olarak gördüğüm tek bir an bile olmadı. Ama anlıyorum ki sen benim seni gördüğüm gibi hissetmiyorsun. Yani evet, eminim."

"Her zaman benimle ilgileniyorsun," diye fısıldadı.

Dürtülerime boyun eğdim ve başparmağımın yanağının yumuşak, kusursuz teninde kaymasına izin verdim. "Amaç da bu zaten." Çok yakındık, hava çok gergindi ve ben bu kadını soğukkanlılığımı koruyamayacak kadar çok seviyordum. Onu kaçınılmaz olarak duvara yapıştırmadan ve bekâretin yeniden oluşmadığını ona kanıtlamadan önce, gitmesine izin vermeliydim. "Saat dört buçukta adliyede görüşürüz," diye söz verdim. Sonra elini kaldırdım, ters çevirdim ve doğrudan avucunun ortasına uzun, yumuşak bir öpücük kondurdum, bunun onun ağzı olmasını her şeyden çok diledim.

Sanki öpücüğe tutunabilirmiş gibi elini kavradığımda nefesi kesildi.

"Bu ne içindi?"

"Kıllı bacakların umurumda olmadığını kanıtlamak için. Ayrıca, öpülmeyeli yedi yıl olmadı."

Dudakları aralandı ve bakışları ağzıma kaydı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Artık Ella'yı ne kadar çok istediğimi anlatmak için uygun kelimenin *ihtiyaç olduğundan* bile emin değildim. Bu sadece benim normalim olarak var olan sürekli bir ağrıydı. Sonradan pişman olabileceğim başka bir şey yapmadan önce giriş holüne adım attım.

"Masayı idare edebileceğinden emin misin?"

Ona sırıttım ve göz kırptım. "Ben hallederim." Öyle de yaptım. Belki Ella ve çocuklar gerçekten bağ kurduğum tek kişilerdi ama son dört ayda halkla aramda uzun bir yol kat etmiştim.

Hailey, Ella'nın elinden tuttu ve onu evden dışarı çıkardı; yüzü sersemlemişti.

Kadına daha sık göz kırpmak için aklıma bir not aldım.

On Sekizinci Bölüm

ELLA

Mektup #4

Ella,

Çocuklarınız harika. Ciddiyim. Sanırım bu hikayeye gülmek doğru bir tepki değil, ama hadi. O çocuk sizin çocuklarınızdan sadece birinden değil, ikisinden de dayak yedi. Bir çift belalı yetiştiriyorsunuz. Üzgünüm ama bu hikayeden sonra onları tanımlamak için en iyi kelime bu.

Kendi çocuklarıma gelince? Bunun bana göre olduğundan emin değilim. Çocukları sevmediğim için değil. Gerçekten seviyorum. Acımasızca dürüstler, ki bu genellikle yetişkinlikte kaybedilen bir özelliktir. Ama babam olmadığı için baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki de bu iyi bir şey, çünkü kötü bir babalık örneğim de yok, ama gerçekten, hayatımda sahip olduğum tek baba örnekleri televizyondan geldi.

Bir çocuğu mahvetmekten çok korkardım.

Ama ne yaptığımı bilseydim? Evet, çocuklar harika olurdu. Hiçbir zaman futbol topu fırlatma fantezisi olan biri olmadım ama kesinlikle böyle bir şeyi hayal edebiliyorum. Açıkçası bunu ya da gelecekle ilgili herhangi bir şeyi düşünmüyorum. Bir şeyi istediğinizde ya da bir hayaliniz olduğunda, kaybedecek bir şeyiniz vardır. Ben bir şey kaybedecek duruma düşmeyi sevmem. Biraz pervasız olmadığımı söylemiyorum, ama sadece kendime ve kontrol edebildiğim şeylere karşı.

Başınızı belaya sokan bir şeyi istemektir. Sahip olduklarım için minnettar olmam gerekirken, istemek sizi hoşnutsuz yapar. Bu dersi genç yaşta öğrendim. Bunun beni daha iyi bir insan yaptığını düşünmeyi seviyorum - sahip olduklarımla yetinmek - ama kardeşinin senden ve ailenden bahsettiğini duyuyorum ve bazen bu isteksizliğin gerçekten de korkaklığın küçük bir biçimi olup olmadığını merak ediyorum. Bu açıdan sen benden çok daha cesursun. Kendinden ötesini

sevebilme, kalbini her an riske atabilme yeteneğine sahipsin.

çocuklarınız aracılığıyla.

Buna gıpta ettiğim kadar saygı da duyuyorum.

Ayrıca Maisie'ye bir dahaki sefere bir erkek peşine düştüğünde taşaklarına saldırmasını söyleyin. Küçük zorbalar büyüyünce büyük zorbalar olurlar.

~ Kaos

...

Lavanta rengi elbiseyi denerken Hailey'e "Bana göz kırptı," dedim. "Göz kırptı." Adamı seviyordum, çocuklarımı onunla paylaşmama saniyeler kalmıştı ve o bana *göz kırpmıştı.* Sırf bu yüzden orgazmın kıyısında gezindiğime eminim. Ne zamandan beri cazibesini kullanıyordu? Ve bu çekicilik nerede son dört ay oldu mu?

Küskün Beckett'a bayıldım.

Koruyucu, şakacı Beckett'ı sevdim.

Ama şu göz kırpıp avucumu öpen Beckett? Evet, kendiliğinden yanmadığım ve iş yerimi yakmadığım için şanslıydım.

"Evden ayrıldığımızdan beri bana yaklaşık bir düzine kez söyledin. Birkaç kez kuaförde, en az bir kez pedikür sırasında ve altı ya da yedi kez de ağda yaptırırken. "Bu odalar başkalarının sessiz dinlenmesi içindir" yazısını gördün mü? O spaya bir daha asla giremeyeceğimize eminim." Telefonunu karıştırdı.

"Her neyse. Onun bu yönünü hiç görmemiştim. O hep..."

"Çapkın mı?" diye sordu başını kaldırarak. "Ooh, bunu sevdim. Göğüslerin harika görünüyor."

Parmağımı yakasında gezdirdim. "Çok fazla değil mi?"

"Hayır. Bu retro seksi. Yatak odasında sapkınlık yapan ellili yılların ev kadınlarına benziyorsun."

Gözlerimi devirdim ama kalçalarımı hareket ettirdim, böylece diz boyu elbisenin çanı hafifçe sallandı. Halter yakayı, belimi belirginleştiren ışıltılı kemeri ve hatta yakanın hafifçe daldırılmasını sevdim. En çok da elbisenin içindeyken hissettiğim duyguyu, bir kadın olduğumu, kıvrımlı, yumuşak ve

Taze şımartılmış.

"Sanırım onu alacağım."

"Beckett aklını kaçıracak." Zıpladı ve soyunma odasındaki kaidenin etrafında dolaşarak elbisenin hatlarını inceledi. "Evet. Bunun sonu yatak odasının zemininde bitecek."

"Elbette olacak. Benimki."

"Ciddi misin?" Hailey bir kalça çıkardı ve bana bıkkınlıktan da öte bir bakış fırlattı.

"Her neysek ondan daha fazlası olmanın uzun vadede bizi mahvedeceğinden korkuyor ve işin içine çocuklar ve Ryan meselesi de girince..." Omuz silktim.

"O zaman odasına çıplak gir. Bu onun fikrini değiştirecektir."

"Sen aklını mı kaçırdın? Bunu neden yapayım ki? Bir erkekle seks yaptım, Hailey. Bir kişiyle. O da yedi yıl önceydi. Doğruyu söylemek gerekirse, bana pek bir şey çağrıştırmadı."

"Çünkü muhtemelen *zilinizi* nerede bulacağını bilmiyordu."

Başımı salladım ve yeni manikürlenmiş parmaklarımın altındaki yumuşak mor kumaşı düzelttim. "Bunun bir önemi yok. Beckett benimle bu şekilde ilgilenmiyor ve açıkçası bu tartışmayı yapıyor bile olmamalıyım. Endişelenmem gereken daha büyük meseleler var."

Podyumdan indim ve Hailey'i dışarıda bırakarak soyunma odasına yöneldim.

"Buraya geldiğinden beri kimseyle yatmadı, bunu biliyor muydun?" diye sordu kapıdaki çıtaların arasından.

"Ne? Böyle bir şeyi nereden biliyorsun ki?" Elbiseyi çıkardım ve dikkatlice askıya astım.

"Çünkü burası küçük bir kasaba, ahmak. Herkes konuşur ve Beckett dedikoduya çok değer. Spekülasyonlara göre ya eşcinsel ya da başka biriyle ilgileniyor..."

"Eşcinsel olmadığından emin olabilirsin." Daha önce bana karşı olan her lezzetli santimini hissetmiştim, geri çekildiğinde kaslarının nasıl gerildiğini görmüştüm.

"*Seni* istediği için yatmıyor. İnan bana, eğer orada bir açık görseydim, hemen üzerine atlardım. Nasıl olup da onun üzerine tırmanmadığını gerçekten anlamıyorum-"

"Çünkü bana hayır dedi!" Kanepedeki başarısız anımızı düşünerek kızardım. "Gerçekten. Bana hayır dedi. Ryan'a olan sadakati her şeyin üstünde."

"Ella?"

"Ne?" dedim. Gömleğimi tutarak söyledim.

"Elbiseni çıkarmadın, değil mi? Çünkü onunla on dakika içinde adliyede buluşman gerekiyordu."

Telefonumu elime aldım ve saati görmek için ekranı kaydırdım. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bunları da giy." Kapının üzerine bir çift siyah topuklu ayakkabı ve gümüş bir omuz askısı bıraktı. "Hadi, tabii adliyede çıplak olmak istemiyorsan. Ve evet, bunun seks görevini yerine getireceğini düşünsem de, evlat edinme görevini engelleyebileceğini düşünüyorum."

Hızlıca giyindim ve soyunma odasından çıktım.

"Dön," diye emretti Hailey ve ben döndüğümde, elinde bir ayakkabı kutusu ve başka bir etiket seti olduğu halde etiketi arkadan kopardı. "Haydi!"

Bir kucak dolusu kıyafetimle kasaya doğru yürüdük.

"Bunların hepsini giyiyor." Hailey etiketleri ve kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı. Genç çocuk bana baktı ve gülümsedi. "Bunu görebiliyorum."

"Ama uzun sürmeyecek," diye ekledi Hailey küçük bir göz kırpmayla.

Cidden, bugün bu göz kırpmalar da neyin nesi?

Hailey, Beckett'ın kredi kartını kullanarak ödemeyi yaptı ve ben de kuaförde yaşadığım suçluluk duygusunu hissettim. Ama adliyeye doğru koşarken buna odaklanacak vaktim yoktu.

Beckett mükemmel dikilmiş takım elbisesiyle dışarıda duruyordu, saçları seksi bir dağınıklıkla şekillendirilmişti. Beni gördüğünde yavaşça ve genişçe gülümsedi, gözlerini cilalı ayak parmaklarımdan göğüslerimin hemen altına düşen yumuşak sarı dalgalara doğru sürüklemek için zaman ayırdı. Sonunda gözlerimle buluştu ve gözle görülür bir şekilde yutkundu.

"Vay canına."

"Dört otuz bir, hepsi senin!" Hailey Beckett'a kredi kartını uzatarak ilan etti.

"Teşekkürler, Hailey." Kartı göğüs cebinin içine soktu.

"Ne diyorsun, Ella MacKenzie? Beni baba yapmak ister misin?" Kolunu uzattı ve kalbim midemi mesken edinmiş binlerce kelebek gibi çırpındı.

Yanından geçerken Hailey, "Bunu kesinlikle daha sonra yapabilirsin," diye fısıldadı ama ben ona ters ters baktım ve dikkatimi Beckett'a çevirdim.

Sonra Hailey'i tamamen unuttum ve koluna girdim.

İnanılmaz kokuyordu ve bana kapıyı açtığında daha derin bir nefes almak için eğildim. Sanki adam kendini yeni deriyle, rüzgârla ve gerçekten nefis şeylerle ovuyordu. Bu her neyse, kesinlikle onun için işe yarıyordu.

Antreden geçtik ve geniş merdivenlerde durakladım. "Sorun nedir?"

diye sordu, sesi nazikti.

"Bu adliyeye en son geldiğimde Jeff'le evlenerek çıktım. Bu karar ne kadar yanlış olsa da pişman değilim çünkü bana ikizleri verdi. Beni bu ana getirdi. Sana."

Elimi sıkıca kavradı ve dikkati dudaklarıma kaydı.

Öp beni.

"İşte buradasınız!" Mark merdivenlerin başından seslendi. "Hadi şu gösteriyi başlatalım, olur mu?"

"Gidelim mi?" Beckett sordu, sesi alçak ve sertti.

"Evet. Gidelim."

Yarım saat sonra, Beckett'ın artık Maisie ve Colt'un babası olduğunu belirten bir kağıtla adliyeden çıktık.

Bunun sadece Maisie'yi korumak ve hastalığı yenmesi için ona en iyi şansı vermek için olduğunu biliyordum ama ikimiz de imzaladığımız an, bunun bir ticari işlemden daha önemli olduğunu hissettim.

Kalbimde küçük ama inkar edilemez bir umut alevi alevlenmişti.

sadece kağıt üzerindeydi, gerçekti.

Benim çocuklarım da artık Beckett'ın çocuklarıydı.

Ve ona sırılsıklam aşıktım.

...

"Ondan nefret ediyorum!" Dört saat sonra ön kapımı çarparken yemin ettim. Beckett'ın farları kulübesine geri dönerken soldu.

"Kimden nefret ediyorsun?" Ada mutfaktan çıkarak sordu.

Larry, Maisie'nin bebek evini tamir ettiği çamurluktan, "Benim tahminim Beckett," dedi.

"Evet, Beckett!" Ben de tersledim. "Teşekkürler Larry. Gerçekten minnettarım." "Evlat edinme işi iyi gitmedi mi?" Ada beni odaya çekerek sessizce sordu.

Ofis.

"Hayır, harikaydı. Bütün gece mükemmeldi! Beni akşam yemeğine götürdü, şarap ısmarladı ve sonra beni gondolla Village'a götürüp şu küçük açık hava konserlerinden birine götürdü ve benimle dans etti. Adam benimle dans etti! Sonra beni eve getirdi, kapıya kadar yürüdü ve bana sarıldı. Bana iyi geceler diledi."

Yüzündeki endişe hemen kayboldu ve yumuşak bir gülümsemeyle içini çekti. "Oh, Ella. Gidip ona aşık oldun, değil mi?"

"Bana sarıldı!"

"Seni suçladığımdan değil. O iyi bir adam; gerçekten öyle. Çocuklara karşı muhteşem, nazik, güvenilir ve bakması çok kolay. Buna bir de parlak zırhlı şövalye kompleksi eklenince ona aşık olman kaçınılmazdı." Ellerimi tuttu.

"Bana sarıldı," diye fısıldadım. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Zaten bunun söz konusu olmadığını açıkça belirtti ve ben de onu suçlayamam. Biliyorsun ki ben de pek yüksüz sayılmam. İki çocuk, biri hasta, yürütmem gereken bir iş, büyük güven sorunları. Ben onun gibi birinin arayacağı biri değilim."

"Peki tam olarak neye benziyor?" "Oldukça mükemmel."

Ada iç çekti ve ellerimi bıraktı. "Tamam, burada kalıp surat asmakta özgürsün. Ama yaşına uygun davranmak ve spontane bir şeyler yapmak istersen, Larry ve ben bu gece için misafir odasını tutuyoruz. Yani burada olacağız. Bütün gece. Ve sabaha kadar. Bilirsin... her ihtimale karşı."

"Yaşımı gösteriyorum."

"Tatlım, yok ve hiçbir zaman da olmadı. Yaşlı değilsin, hasarlı değilsin, evde kalmış bir kız kurusu değilsin. Yirmi beş yaşındasın. Yani evet. Ben yatmaya gidiyorum."

Ofisimde durdum, hareket etmek istemiyordum ama topuklarımı da çıkarmaya hazır değildim. Bu biraz fazla yenilgi gibi hissettirdi.

SEN YETERLISIN.

Kaos'un sözlerine baktım ve onları kafamda tekrarladım. O haklıydı. Ben yeterliydim ve Beckett'la olan ilişkimde pasif bir katılımcı olmaktan bıkmıştım.

Maisie'nin el yapımı diplomasına bakarken gözlerim Beckett'ın dalgalı el yazısına takıldı. Askerlerin doktorlardan bile kötü el yazılarının sebebi neydi? Onunki de Kaos'unki kadar kötüydü ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Duygularımı harekete geçiremeden Kaos'u kaybetmiştim ve Beckett'la aynı hatayı yapmayacaktım.

Ofisimden çıktım, girişteki masadan anahtarlarımı aldım ve dışarı çıktım. Arabama tırmanırken misafir odasının penceresinden bir "atakız" sesi duyduğuma yemin edebilirdim ama arkama baktığımda oda karanlıktı.

Beckett'ın kulübesine giderken kendi kendime "Sen yeterlisin," diye mırıldandım. Işıkları yanıyordu, yani en azından adamı uyandırmıyordum. Arabayı park ettim ve sonra ağzıma dolan hafif panik tadını yuttum, merdivenlerinden çıkarken sırtımı dikleştirdim.

Tak tak. Tak. Tak.

Korkup kaçmadan önce parmaklarımı kapıya dayadım.

Beckett'ın cevap vermesi için geçen değerli saniyeler içinde kalbimin etrafında tavuğa benzer tüyler çıkmaya başladı.

"Ella?" diye cevap verdi, kapıyı ardına kadar açarak. Üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı ama kravatını gevşetmiş ve boğazındaki üst düğmeyi açarak, öpmek için yanıp tutuştuğum küçük bir deri parçasını ortaya çıkarmıştı. "Her şey yolunda mı? Maisie mi?"

"Maisie iyi," dedim ona, hem sinirlenmiş hem de Maisie'yi ilk düşündüğü için onu daha çok sevmiştim.

"Oh iyi. Neler oluyor? İçeri gelin." Kenara çekildi ve ben de kulübeye girip koridorda ilerlemeye başladım. Daha önce soğuk ve kişiliksiz olan koridorda şimdi Colt ve Maisie'nin çizdiği resimler çeşitli yerlere asılmıştı, tıpkı mutfağa girdiğimde buzdolabının üzerinde gördüğüm gibi. "Düzenli ve tertipli" halini benimsemiş ve yaşadığı alanı "karmaşıklaştırmamıza" izin vermişti. Aptalcaydı ama resimler Beckett'ın bir gün ortadan kaybolacağı korkumu biraz olsun yatıştırdı.

"Bir içki ister misin?" diye sordu yavaşça.

"Hayır." Arkamı döndüğümde onu tezgâha yaslanmış buldum. İçeri girerken takım elbise ceketini çıkarmıştı. "Beni bir randevuya götürdün."

"Evet." Gömleğinin manşetlerini açarken bana seksi bir gülümseme verdi ve ben onu tekmelemek istedim.

"Beni bir randevuya götürdün. Akşam yemeği, dans, romantik küçük bir yürüyüş. Sonra beni kapıma kadar götürdün ve sarıldın. Sanki kardeşinmişim gibi." İleriye doğru yürüdüm ve ifadesi değişti, kontrol altına almadan önce bir açlık bakışı yanıp söndü.

"Ben yaptım. Her açıdan suçluyum." "Ben senin kardeşin değilim, Beckett."

"Fark ettim." Derin bir nefes aldı ve ellerini tezgâhın üzerine koydu, parmak eklemleri anında bembeyaz oldu.

Kendimi ona doğru yaklaştırdım, ellerimi göğsüne dayadığımda parmaklarımın altındaki sert kaslarının baskısıyla neredeyse inliyordum.

"Belki son yedi yıl içinde tarihler değişmiştir, ama benim

sınırlı deneyim, bir öpücükle bitiyor." Parmak uçlarımda yükseldim ve ağzım onunkinin hemen altına geldi.

"Ella." Adımı bir yalvarış gibi söyledi, ama ne için? İkimizin de istediği şeyi vermek için mi? Geri çekilmem ve onu onuruyla uyumaya bırakmam için mi?

"Bana ne istediğini söyle. Çünkü seni öpmek istiyorum. Sadece bu seferlik olsa bile." Ağızlarımız arasındaki küçük boşluğu kapattım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Bu kadar sert bir adamın dudakları nasıl bu kadar yumuşak olabilirdi?

Vücudu benimkine karşı taşa döndü, her kası kilitlendi. Parmak uçlarımın altında kalbi çarpmaya başladı.

Cesaretimi toplayarak onu usulca öptüm, alt dudağında oyalandım. Sonra gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim. Geri kalanı bir heykel olabilirdi ama o gözler söyleyemeyeceği her şeyi söylüyordu ve bir saniye ötede-

Ağzı benimkine çarptı ve geri kalanı canlandı. Ellerinden biri saçlarımın arkasından geçerken diğeri belime dolandı ve beni daha da yakınına çekti.

Altında açıldım ve dili içeri girdi, ağzımın her çizgisini aldı, tüketti, öğrendi. Dudaklarımdan bir inilti döküldü ve ellerimi saçlarına gömdüm, kısa telleri hafifçe çekiştirdim.

Sonra ben de onu aylardır hayalini kurduğum şekilde öptüm.

Ağızlarımız birbirine dolandı, öpücüğün tadı dansımızdan sonra bitirdiğimiz şarap gibi tatlıydı ve bir o kadar da sarhoş ediciydi. Dilimi ağzına çekti, ben de hevesle onunkine sürtündüm, okşadım ve okşadım. Tanrım, adam ne yaptığını biliyordu.

Tüm dünyam bu öpücükte, Beckett'ın kollarının beni sarma hissindeydi.

Tempoyu değiştirdi, başını eğmeden önce alt dudağımı nazikçe emdi ve beni ihtiyaçtan başka bir şey kalmayana kadar daha derinden öptü. Damarlarımda dolaşan ısı beni hayata döndürdü, uykuya daldıktan sonra tekrar hissetmeye başladığım uzuvlarımdaki karıncalanmanın coşkulu bir çeşidiydi bu.

"Tanrım, Ella," diye inledi, parmakları saçlarımı sıkıca kavramıştı.

"Evet," diye ısrar ettim, bununla ilgili her şeyi seviyordum. Vücudunu benimkinin üzerinde kavislendirdi, sonra beni kıçımdan tutup kaldırdı ve dönerek beni tezgâhın üzerine koydu. Sonra iki eliyle başımı tuttu ve beni kendi adımı hatırlayamayana kadar öptü, sadece ona ait olduğumu.

Parmaklarım boynu boyunca ilerledi, ta ki kravatını alttan tutana kadar, parmaklarımı düğümü gevşettiği boşluktan geçirdim.

"Seni sonsuza dek öpebilirim," dedi ağzıma karşı.

"Benim için sorun değil."

Gülümsedi ve ben de elimde olmadan onu yansıttım. Bununla ilgili her şey inanılmaz derecede doğru hissettiriyordu. Saçlarımın bir tutamını yüzümden geriye doğru, kalbimin ona uzanıyormuş gibi çarpmasına neden olan bir şefkatle fırçaladı. *Bu adamı seviyorum.* Sadece bu düşünce bile ihtiyacımı bir kademe daha artırdı, ta ki ağrımaya ve huzursuz olmaya başlayana kadar.

Son yedi yıldır cinsel dürtülerim bozuk bir devre gibiydi ve Beckett şalter üstüne şalter indirirken birden ışıklar tekrar yanmaya başladı.

Beni tekrar öptü, kollarını etrafıma doladı ve beni tezgâhın kenarına çektiğinde, kalçalarımı ayırdım, bizi dudaklardan göğse, kalçalara bir araya getirdi. Artık öpüşmemizde bir sınır vardı, sadece son birkaç aydır ikimizin de sıkı sıkıya dizginlediği arzunun sonucu olabilecek kaba bir çaresizlik.

Aramızdaki kumaş katmanlarına lanet ettim, keşke daha kısa, daha az kabarık bir etek seçseydim diye düşündüm. Öpüşmemizi kesti ve ağzını boynuma dayadığında çok ihtiyacım olan havayı içime çekerek nefes nefese kaldım. *Vay anasını.*

"Beckett," diye inledim, başımı geriye atıp ona istediği her yerime sınırsız erişim izni verdim. Hepsi onundu.

Bir eliyle kavisli sırtımı destekledi, diğer eliyle de omuz silkmemdeki tek düğmeyi açtı ve boynuma saldırırken hiç duraksamadı. Boynumdan aşağıya, köprücük kemiğime ve yakama doğru uzun, ağzı açık öpücükler yağdırdı.

Topuklarım parke zemine çarptı, ayak bileklerimi kilitleyerek onları tekmeledim.

beline sarılarak onu bana daha çok yaklaştırdım.

Bu bana dudaklarından bir inilti daha kazandırdı. Geriye doğru eğilerek ellerimi, tenimin sıcaklığıyla çelişen serin granite dayadım. Ellerini göğüslerimin yanlarında, belimde, elbisemin örttüğü kalçalarımın üzerinde, dizlerimin çıplak tenine ulaşana kadar gezdirdi.

Hayatım boyunca külotlu çorabı reddettiğime hiç bu kadar sevinmemiştim.

Güçlü elleri elbisemin altından kayarak bacaklarımın yanlarında gezindi. Teni pürüzlü ve nasırlıydı ama dokunuşu, kalçalarımın üst kısmını sıkarken parmaklarının yaptığı baskı dışında yumuşaktı. Tutuşunu sıkılaştırmasını istemek için delice bir istek duydum, yarın bana bunun gerçekten olduğunu söyleyecek bir tür iz bırakmak için - hepsi bir rüya değildi.

Beni öptü, kalçalarımın ona doğru eğilmesine neden olan bir ritimle ağzımı aldı, ellerinin hareket etmesini diledi. Daha önce hiç bu kadar ustalıkla ya da özenle öpülmemiştim, kanımın hiç bu kadar ateşlendiğini hissetmemiştim. Bu tamamen, eksiksiz, lezzetli bir çılgınlıktı.

Başparmakları iç bacaklarımın hizasından aşağıya doğru okşayarak külotumun kenarını okşadı ve ben bu hissi *her yerde* hissettim. Göbeğimde, karnımda, göğüslerimin uçlarında. Bu basit hareket kalp atışlarımı okşadı ve hızlanmasına neden oldu.

"Daha fazla," diye yalvardım, kalçalarımı onun etrafında sıkıyor, ağrıyı biraz da olsa hafifletmek için baskıya ihtiyaç duyuyordum.

Sanki onu ısırmışım gibi kalçalarımı bıraktı ve geri çekildi, yaşadığım şok ayak bileklerimdeki kilidi kırmasına yetecek kadar gevşememe neden oldu.

"Tamam, bu daha fazlasının tam tersi," dedim, kelimelerim nefesim kadar dalgalı.

Diğer tezgâha yaslandı, göğsü benimki kadar hızlı inip kalkıyordu. En azından o öpücükten etkilenen tek kişi ben değildim. Kravatını çözerken düpedüz işkence görmüş ve biraz da kızgın görünüyordu.

Lanet olsun, çok seksiydi.

Elleri saçlarını çekiştirirken gözlerini kapattı. Kendini kontrol edemeyen, yoğun bir şekilde tahrik olmuş bir adamın resmiydi ve

Belki acımasızdım ama onu oraya koyduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. "Beckett."

"Hayır." Gözlerini açarken başını salladı. Bakışlarının üzerimde gezinmesi, elbisemin hala açık olan kalçalarımı zar zor örtmesi, sistemime bir başka saf şehvet dalgası gönderecek kadar yoğundu. "Bu şekilde değil."

Göğüs kafesimden aşağı hızlı bir korku kesiği kaydı. Öpücük onun için de benim için olduğu gibi yerçekimini büken bir olay olmamış mıydı?

"Sevişmek için dört ay daha beklemeyi mi tercih edersin? Çünkü bu biziz Beckett. Ben her zaman Ryan'ın kız kardeşi olacağım. Seni her zaman isteyeceğim ve eğer az önce beni öpüşün bunun bir göstergesiyse, sen de beni aynı derecede çok istiyorsun."

"Aramızdaki ilişkinin böyle olacağını hep biliyordum. Seni gördüğüm andan itibaren ellerimin..." Bir an için alt dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı, sonra tezgâhı kavradı.

"Ellerin ne?" Dik oturup kollarımı dinlendirerek alay ettim.

"Seni elime geçirdiğim anda biliyordum ki, bu benim için bir mucize olacaktı.

Kafamda mantıklı bir düşünce oluşturacak kadar uzun süre duramadım. Sana dokunmak... Tanrım, Ella, seni ne kadar çok istediğime dair bir fikrin olsaydı, hala tezgahımın üzerinde oturmuş bana öyle bakıyor olmazdın."

"Belki de biliyorumdur." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Belki ben de aynı şekilde hissediyorumdur. Ve rasyonel düşünceler abartılıyor."

"Bunu iyice düşün."

"Neden? Belki de bir kez olsun pervasız olmak istiyorum. Belki de tüm mantıklı düşünceleri aklımdan çıkarma şeklini seviyorum. Belki de tam da bu yüzden buna ihtiyacım var, sana ihtiyacım var." Kalçalarımın arasında yoğunlaşan ağrı kalçalarımı oynatmama neden oldu. Seks hiçbir zaman peşinden koştuğum bir şey ya da büyük bir havai fişek gösterisi olmamıştı, ama bu eziyetli, pençeleyen ihtiyaçla başladığını da hiç hatırlamıyordum.

"Burada gerçekten çabalıyorum."

Sabrımı zorluyorsun.

Reddedilmenin acısı keskindi. Dizlerimi birleştirdim ve titreyen ellerimle omuz silkme düğmemi ilikledim. "Seni anlamıyorum. Sana beni öpmeni istediğimi söylüyorum ve sen kanepeye atlıyorsun. Bacaklarımı tıraş edip elbise giyiyorum, bana iyi geceler diye sarılıyorsun. Kendimi sana atıyorum ve sen beni dünyadaki tek kadınmışım gibi öpüyorsun ve şimdi oradasın. Beckett, isteklerimi daha açık ifade edemem ve her zaman seni kovalamak zorunda olan kişi ben olamam. *Beni* fiziksel olarak istiyorsan ama istemiyorsan söyle. Çünkü bende bir sorun varmış gibi bana hayır demeni dinlemekten bıktım."

Yaralı gibi görünmeye cüret ediyordu, sanki fiziksel yakınlığımıza sürekli kol boyu yaklaşması onun için benden daha acı vericiydi. Sanki ilişkimizi sürekli arkadaş bölgesinden çıkarmaya çalışan ben değilmişim gibi.

"Beni bir kardeş olarak mı görüyorsun? Öyle mi?"

"Hayatta olmaz!" İçini çekti. "Ve şimdi sana iki kez küfrettim."

"Gerçekten umurumda değil. Fiil olarak kullanmakla ilgilendiğin anlamına geliyorsa bir F-bombası atabilirsin." Ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve aşağı atlamaya, ayakkabılarımı ve saygınlığımı bulmaya ve cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış kıçımı eve götürmeye hazırlandım.

"Bana bak." Sesi sevdiğim o çakıllı tona bürünmüştü.

Gözlerimi onunkilere diktim, keşke adamın ne düşündüğünü anlayabilseydim. İstediğini bildiğim -ya da en azından gerçekten umduğum- şeyi almasını engelleyen şey neydi? "Ne düşünüyorsun?" Yıkıldım ve sordum.

"Kaç kadeh şarap içtiğini sayıyorum. Akşam yemeğinde iki. Konserden sonra bir tane ve ne kadar oldu? Beş saat mi?" Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı.

"Sarhoş değilim, eğer ima ettiğin buysa! Sanki mazeret olarak alkole ihtiyacım varmış gibi-"

"Hayır," diye sözümü kesti ve sesini daha da alçalttı. "Ben sormuyorum

Senin için soruyorum. *Kendim* için soruyorum ki bir sonraki soruyu sorduğumda cevap veremeyecek kadar sarhoş olmadığını bileyim."

Dilim aniden kuruyan dudaklarımı ıslattı.

"Tamam." "Beni istiyor musun, Ella?"

"Sanırım istediğimi açıkça belirttim."

Başını salladı. "Hayır. 'Benimle sevişmek ister misin' demedim. *Beni istiyor* musun? Çünkü burada durmuş, ellerimi elbisenden kalçalarına doğru göndermemek için tezgahın üzerinde tutmaya çalışıyorum."

Dudaklarım aralandı, kapalı kalamayacak kadar ağırdı.

"Çünkü o yumuşak teni okşadıklarında, seni almadan, uzun zamandır hayalini kurduğum gibi içinde kaymadan nefes alamayacağımı biliyorum." Son cümleyi telaffuz ederek, tam olarak ne olmasını istediğini anlatmaya çalışıyordu.

Bu tam olarak istediğim, arzuladığım şeydi... bahsettiği nefesten daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Ve bu gerçekleştiğinde, aramızdaki her şey değişir, Ella. Bu yüzden
Ya beni istediğini söylersin ya da hazır olmadığın bir şey olmadan önce o kapıdan çıkıp gidersin."

Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olduğumu hatırlamıyorum.

"I." Omuz silkme düğmemi açtım. "İstiyorum." Çıkardım. "Sen." Yere düşürdüm.

"Ella." Tezgâhı itti.

"Burada ve şimdi," diye ekledim, boynumdaki askının düğmesini açtım, adamın rızama -hatta ricama- ihtiyaç duyması ihtimaline karşı. Kayışlar yanlarıma doğru dalgalandı, göğüslerimin kıvrımları yakayı yerinde tutuyordu.

"Teşekkür ederim, Tanrım." Gömleğinin düğmeleriyle uğraşmadı, sadece başının arkasına uzandı ve erkeklerin sahip olduğu o inanılmaz seksi şekilde çıkardı. Ama Beckett bunu gövdesinin yüz katı kadar daha seksi yapmıştı.

ortaya çıktı.

Dalgalanan kaslar ve öpülesi bir ten. *Ona bakarak orgazm olabileceğimden oldukça emindim.* Pille çalışan küçük bir yardım olmadan böyle bir şey yaşadığımdan değil, ama eğer bir an varsa, o an buydu.

"Sen çok..." Ellerimi ona doğru salladım. "Tüm bunlar sadece... Söyleyecek söz bulamıyorum."

"Güzel," dedi gömleğini yere bırakarak. "Çünkü o ağzı konuşmak dışında başka şeyler için de kullanmam gerekecek." Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattı, dizlerimi ellerinin arasına aldı ve kalçalarımı ayırdı. Sonra sözünü tuttu, ellerini elbisemden yukarı, kalçalarımın üst kısmına kadar gönderdi, sadece kavramak için, sonra bizi aynı hizaya çekti.

Beni öptüğünde kollarımı boynuna doladım. Derin, güçlü ve ilkeldi, ağzı benimkini bir hak iddia ediyormuş gibi alıyordu. Serbest kalan Beckett biraz daha az incelik ve çok daha fazla aciliyetle öptü. Vücudum karşılık verdi, göğüslerim sıkılaştı ve tenime sıcaklık yayıldı.

Başparmağı külotumun kenarının altından kayarken ağzına karşı nefes aldım ve beni ayırıp klitorisimi sıyırdığında tırnaklarım kafa derisini hafifçe ısırdı.

"Beckett," diye yalvardım, refleks olarak kalçalarımı ona doğru ittim.

"Seni yakaladım," diye söz verdi. Sonra beni yavaşça öptü, başparmağı üzerimde çalışırken dili benimkiyle kayıyor, girdap yapıyor, okşuyor ve bastırıyor, karnımdaki sıcaklığı giderek daha sıkı sardığı bir gerilim düğümüne dönüştürüyordu.

Huzursuzca hareket ettim, tenini tenimde hissetme ihtiyacım, ellerini tam olarak oldukları yerde tutma ihtiyacımla eşit derecede savaşıyordu. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, boşta kalan eli belimden sırtıma doğru kayarak elbisemin fermuarını açtı.

Kumaş kolayca açılarak askısız sütyenimi ortaya çıkardı. Göğüslerimi göğsüne bastırarak doğruldum ve o da başparmağını klitorisime bastırarak aynı anda hem tatlı hem de keskin bir zevk dalgası gönderdi.

Başparmağını durdurarak arkamdan bir çeşit büyücülük yaptı ve sütyenimi çözerek kucağıma düşen göğüslerimi serbest bıraktı. Öpüşmemizi kesip bana baktı, saygıyla bir göğsümü avuçladı ve parmaklarını sertleşmiş meme ucumun üzerinde gezdirdi.

"Mükemmel," dedi başını eğip ağzına götürmeden önce.

Aynı anda başparmağını hareket ettirince sırtımı dikleştirdim ve haykırdım.

Çok iyi hissettirdi.

Ağırlığımı korumak için ellerimi arkama attım ve kendimi onun ağzına ve parmaklarına bıraktım. İçimdeki gerginlik daha da arttı, ta ki inanılmaz derecede gerilene kadar, kaslarım kilitlendi.

"Beckett!" Klitorisime derin bir vuruşla bastırdığında adını haykırdım, orgazmım beni uçurumun kenarına götürürken vücudumu tam bir erimeye gönderdi, serbest bırakma dünyanın eksenini eğen güçlü dalgalarla geldi.

Beni hafifçe öptü, dudaklarını dudaklarıma değdirerek okşadı. Ta ki gözlerimi açacak gücü toplayana ve onun yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle beni izlediğini görene kadar.

"Bunu yaparken seni milyonlarca kez izleyebilirim ve yine de daha fazlasını isterim."

"Bu..." Tüm kelimelerimi çalan ve beni yarım cümle üreten bir morona dönüştüren bu adamda ne vardı? "İyi iş çıkardın."

Sırıttı. "İyi iş mi?"

Tanrım, az önce adama sözlü olarak beşlik çakmıştım.

"Şey, evet. Ben hiç... şey olmadan, biriyle birlikte olmadım."

Anlayışla gözleri genişledi. "Çok daha fazlası var."

"Evet, bu planı sevdim." Başka saçma bir şey söyleyemeden onu öptüm ve ellerimi sırtında gezdirdim. Teni sert, sıcak ve çok yumuşaktı. Kemerine ulaştığımda, parmaklarımı belinde gezdirdim, karın kaslarının esneme şeklinin tadını çıkardım ve öpücükler arasında bir nefes aldı.

Fermuarına geldiğimde cesaretimi toplayıp ereksiyonunu elime aldım ve hafifçe kavradım. Altımdaki granit kadar sertti, uzun, kalın ve -eğer vücudunun geri kalanı gibiyse- şüphesiz mükemmeldi.

İçine çektiği nefesi, sıktığı dişlerinin arasında tam bir hava tıslamasına dönüştü.

"Ella..."

Sadece ona baktım, onu, bunu, bizi ne kadar çok istediğimi görmesine izin verdim.

Hepsini.

Beni durdurmak yerine sadece başını salladı ve uzunluğunu aşağı yukarı okşadığım birkaç saniye boyunca gözlerini kapattı.

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldadı.

Bana okşamam için bir şans daha verdi ve sonra elimi çekerek tezgâhın üzerine koydu. Ben şikâyet edemeden arka cebinden cüzdanını çıkarıp yanımdaki tezgâhın üzerine koydu.

Sonra -teşekkür ederim, dünyada iyi ve doğru olan her şey- pantolonunun düğmelerini çözdü, ayakkabılarını tekmeledi ve o kadar hızlı bir şekilde soyundu ki tek yapabildiğim takdirle izlemek oldu.

Adam tam bir mükemmellik abidesiydi ve dokunmak için tamamen bana aitti.

Ağzım sulanarak, parmaklarımı göğüs kaslarından karın kaslarının çizgilerine doğru gezdirdim, bir çıkıntıdan diğerine düşmek için zaman ayırdım. Sadece belirgin değildi, yapılıydı, kasları karnından aşağı doğru şişiyordu.

Öne çıktı, kalçalarımın arasına girdi ve ağzının hissi, teninin sıcaklığı, nefesinin ritmi dışında hiçbir şey düşünemeyinceye kadar beni öptü. Beni hafifçe kaldırdı, elbisemi popom granite değecek şekilde ayarladı, sonra kumaşı başımın üzerinden kaydırdı ve beni mavi ipek külotumdan başka bir şeyle bırakmadı.

Sonra benimle göz göze geldi, başparmaklarını kayışlara geçirdi ve kayışları bacaklarımdan aşağı çekip çıkardı. Utanacak zaman yoktu, beni öperken, ten tene öpüşürken olmazdı. Temas her şeyi artırdı ve ellerimiz hızla her yerdeydi - dokunuyor, arıyor, birbirimizi keşfediyorduk.

Ellerini kalçalarımın arasından geçirdiğinde, o tanıdık basınç yeniden arttı, içimdeki sızı nabız gibi atmaya başladı.

"Çok güzel ıslanmış," dedi öpücükler arasında.

Sonra bir parmağını içime kaydırdı ve neredeyse tezgâhtan düşüyordum. "Bu inanılmaz bir his." Parmağına karşı sallandım ve bir tane daha ekledi, gerginlik o ağrının zonklamasına neden oldu.

Boştaki eliyle cüzdanını çevirerek açtı ve bir folyo paketi çıkardı. "Üst katta mı?" diye sordu.

"İşte. Şimdi. Daha fazla beklemek yok." Parmaklarının sabit, derin darbeleri karşısında neredeyse aklım başımda değildi, prezervatifi kaptım ve yırtarak açtım. Ereksiyonunun başına getirdiğimde ellerim titredi. Haklıydım, bu bile mükemmeldi.

"Bilmiyorum- Oh Tanrım, Beckett!" Başparmağı aşırı hassas klitorisimi nazikçe sıyırırken üçüncü bir parmak daha ekledi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet. Hiç deneyimim yok..." Parmaklarını kıvırdığında inledim, içimde kalçalarımın elini sürmek için hareket etmesini sağlayan o zor noktayı buldu. "Bunlar. On sekizinde hamileydin, hatırladın mı?"

Elimi kendi eliyle kapattı ve bizi yavaşça uzunluğundan aşağıya doğru itti. "Bu hayatımda yaptığım en erotik şey olabilir," diye fısıldadım.

"Ben de öyle. Hayatımdaki her şeyi bir çentik yukarı taşıyorsun."

Alt dudağımı hafifçe çekiştirmesiyle son bulan uzun, şehvetli bir öpüşmede ağzı benimkiyle buluştu. Parmakları benden kurtuldu ve kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirdiğinde gerildim.

"Gergin misin?" diye sordu, kulağımın hemen altındaki noktayı öperek. "Biraz. Bunu yapmayalı yedi yıl oldu."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni usulca öptü. "Hala aynı şekilde çalıştığına eminim."

Gülümsedim ve anında bir öpücükle daha rahatladım.

"Merak etme, y a n ı n d a y ı m , " dedi tekrar ve bu sözler gerginliğimi hiç var olmamış gibi aldı.

Sanki kalçalarımın arasına yerleşmemiş gibi, ağzımı dikkatle aldı ve birkaç dakika içinde ayak bileklerimi beline kilitledim,

Sert gövdesinin kıvrımlarımla oluşturduğu kontrastın tadını çıkarıyordu. Vücudumu okşayarak ateşi eskisinden daha da sıcak bir şekilde geri getirdi.

Kalçalarım parmaklarına karşı sallanmaya başladığında alnını benimkine yasladı. Ve o ağrı kükrediğinde ve kalçalarına uzandığımda, benimkini kavradı ve ereksiyonunu girişime doğru itti.

"Lütfen," dedim, ona doğru eğilerek.

Bir elini kalçamda tutarken, diğer eliyle başımın arkasını kavradı ve bizi o kadar yaklaştırdı ki nefeslerimiz birbirine karıştı, ama beni öpmedi, sadece yavaş yavaş içime girerken gözlerimi izledi.

Kendini o kadar derine oturttu ki, sanki ruhumu delip geçmiş gibi onu tüm bedenimde hissedebildim.

"Ella," diye inledi. "Tanrım, sen her şeysin."

Kalçamdaki elini kıçımın altına doğru kaydırdı, beni hafifçe kaldırdı ve derin, emin bir ritimle itmeye başlamadan önce beni tezgahın en uç noktasına çekti. Vücutlarımız sanki dakikalar değil de yıllardır sevişiyormuşuz gibi, sanki o benim için yaratılmış tek erkekmiş gibi hareket ediyordu. Kollarımı ona doladım, beni daha yükseğe çıkarırken başının arkasını tuttum, her vuruş bu gerginliği kırılmaya getirdi vücutlarımız terden kayganlaşana kadar.

Hızını hiç değiştirmedi, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi, sanki o anı hissetmekten başka bir amacı yokmuş gibi beni tekrar tekrar aldı. Çalar saat yoktu, program yoktu, burada sevdiğim adamın kollarında olmaktan daha acil bir yer yoktu.

Kaslarım kilitlendi, serbest kalmak için zorlandı ve Beckett beni öptü, aynı zamanda klitorisimi okşamak için başparmağını aramıza kaydırdı. Hayatımda hiç hissetmediğim kadar derin ve sert bir orgazm beni yıkarken çığlık atarak dağıldım. Çığlıklarımı ağzına aldı, sanki zevkimden besleniyor gibiydi, sanki bu onun için de seksten daha fazlasıydı.

Ona sıkıca sarıldım, duygularım beni mantığımın ötesine götürdü.

"Seni seviyorum." Kelimeler ağzımdan önsöz ya da düşünce olmaksızın döküldü.

Durakladı, gözleri kocaman açılmıştı. Sonra beni derinden ve sertçe öptü, çılgınca, ritimsiz bir şekilde itti, kollarımda gerildi ve bıraktı, serbest kalırken yüzünü boynuma gömdü, dudaklarında adım.

Kendimi garip hissetmeme fırsat vermeden geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Nefes alış verişlerimiz düzensizdi ve onunki benimkinden önce yavaşladı. "Seni seviyorum," dedi gözlerini benimkilere kilitleyerek.

"Gerçekten mi?" Böyle bir mutluluğa sahip olmayı ummak neredeyse çok fazlaydı. "Seni en başından beri seviyorum. Arayı kapattığını bilmek güzel."

Gülümsemem anlıktı ve onunkiyle eşleşti.

"Şimdi, ne kadar zamanımız var? Çünkü seni yukarı çıkarmak ve bunu tekrar düzgün bir şekilde yapmak istiyorum."

Eğer bu uygun değilse, neyin uygun olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. "Bütün gece. Bütün gece bizim."

"Bununla çalışabilirim."

Ve yaptı da.

Kahvaltıdan önce üç kez daha.

On Dokuzuncu Bölüm

BECKETT

Mektup

#4 Kaos,

David Robins bugün bana çıkma teklif etti. David Robins kim diye soruyorsunuzdur. Aslında buralarda oldukça çekici biri. Yirmi sekiz yaşında, yakışıklı, itfaiyeci, tüm o aşk romanı şeyleri. Aklı başında her kız evet derdi.

Tabii ki hayır dedim. Sana daha önce de söyledim, erkekler için zamanım yok ve birbirimize yazdığımız son altı haftada hiçbir şey değişmedi. Sonunda Solitude'u dünyayı kasıp kavurmaya hazır hale getirdim ve dikkatimin dağılmasını göze alamam.

Ama sonra, bazen geceleri yatağımda uzanırken, acaba hepsi bu mu diye düşünüyorum. Tabii ki hamileyken kimseyle çıkmadım. Elbette boşanma gerçekleşti ama aklımda daha büyük meseleler vardı. Colt ve Maisie doğduğunda, o ilk yıl beslenme, diş çıkarma ve iki programlı iki bebek arasında bir bulanıklıktı. Elbette şimdi çok sevimliler ama sabahın ikisinde o kadar da sevimli değillerdi, söz veriyorum. Sonra onlar yürümeye başladı ve ben hala kafası kesilmiş bir tavuk ya da ikizleri olan bekar bir anne gibi etrafta koşturuyordum. Şimdi anaokulundalar ve nihayet ayaklarım yere basıyor gibi hissediyorum.

Ama David bana sorduğunda yine de hayır dedim.

Neyi bekliyorum ben? Bir şimşeğe ihtiyacım yok ki. Artık aptal romantik bir kız değilim. Harika bir ilişkide kimyadan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Ama sokağın aşağısındaki çılgın kedi kadın olmak da istemiyorum. Açıkçası hiçbir zaman bir kedi insanı olmadım, bu yüzden muhtemelen bir noktada bir sorun olacaktır.

Peki ya siz? Bu kadar sık gittiğinizde flört etmek zor oluyor mu? Zor mu?

Düşündüğün bir şey mi var? Mutlu bir bekâr mısın? Dünyanın öbür ucundayken bir şeyler başlatmaya çalışmak zor olmalı, değil mi?

~ Ella

...

Uyurken çok huzurlu görünüyordu. Genelde Ella'nın her an bir yerlerde olması ya da bir şeyler yapması gerekirdi ama uyurken her şeyi rahattı.

Her zaman böyle görünmeyi hak ediyordu.

Uyuyan yüzünü geçip saate baktım. Sabah yedi buçuk... Ne zamandan beri bu kadar geç ya da bu kadar iyi uyumamıştım... Ne zaman olduğunu bile hatırlayamıyordum. Kabuslar ya da kaçak düşünceler yoktu, sadece Ella ve tatlı, mutlu bir uyku.

Havoc uykusundan silkinerek uyandı ve başını yatağa koydu.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kalktım ve bir eşofman altı kapıp giydim. Burada gözlerden uzak olabilirdik ama gölün etrafında sabah gezintisine çıkmış olabilecek herhangi bir misafiri gerçekten şok etmek istemiyordum.

Eve doğru ilerledik ve arka güvertenin kapısını açtım. Havoc dışarı koştu ve ben merdivenlerden aşağıdaki verandaya indiğimde çoktan ormana gitmişti.

Taşlar çıplak ayaklarımda soğuktu ama yine de orada durdum ve soğuğun yatağımın sıcaklığını almasına izin verdim. Soğuk, gerçek olduğu anlamına geliyordu. Ella üst katta yatağımdaydı. Dün geceyi ona tam olarak nasıl hissettiğimi göstererek geçirmiştim ve Havoc acele ederse, yatağa gizlice girip ona tekrar gösterebilirdim.

Beni seviyordu.

Bu bilgiden duyduğum sevinç, bunu hak etmediğimi bilmenin verdiği suçluluk duygusuyla hafifledi. Onun sevgisini varsayılan olarak kazanmıştım, çünkü o benim sadece bu yönümü biliyordu, diğer yönümü dikkatlice saklamıştım. Küçük kirli bir sır gibi saklamıştım.

"Şimdi ne yapacağım?" Ryan'a adaya doğru bakarak sordum.

Onu kırılana kadar ittim, söz konusu o kadın olduğunda kendimi kontrol etme yeteneğim neredeyse sıfırdı. Eğer daha iyi bir adam olsaydım, dün gece onu gönderirdim. O öpücükten sonra dururdum. Onu kesinlikle mutfak tezgahında, sonra yatağımda ve duşumda almazdım. Daha iyi bir adam ona sırrını o zaman söylerdi, artık evlat edinme işlemi tamamlanmıştı ve Colt ile Maisie maddi olarak korunuyordu.

Daha iyi bir adam temize çıkar ve sonuçlarına katlanırdı.

Açıkçası, ben daha iyi bir adam değildim.

Ona söylememiştim çünkü yüzündeki ifadeyi kaybetmek istemiyordum. Sevgisinin, bedeninin, kalbinin sıcaklığını kaybetmek istemiyordum. Rüyamın bitmesine henüz hazır değildim. Kahretsin, ona söylemedim çünkü bencildim ve o kadar derine batmıştım ki artık çıkış yoktu.

Havoc bana doğru koştu ve ben de onu kulaklarının arkasından okşadım. "Biraz kahvaltı edelim mi?"

Güverte merdivenlerinden çıkıp sürgülü cam kapıdan geçtik.

"Oh!" Ella poposunu havaya kaldırmış, ayakkabısını giymeye çalışırken durakladı. "Günaydın mı?" Randevumuzda giydiklerini çoktan giymişti, saçları düğümlenmişti ve yanakları uykudan ve seksten pembeleşmişti.

"Bu bir soru muydu? Çünkü bence oldukça harika bir sabah." Oturma odasından geçip onun mutfağın kenarında durduğu yere doğru yürüdüm.

"Şey, evet. Yani, sanırım?" Bana herhangi bir romantik komedi yönetmenini gururlandıracak garip bir gülümseme verdi.

"Ama emin değilsin?"

Gözleri göğsümde gezindi ve yanakları pembenin daha da koyu bir tonuna dönüştü. "Hayır, eminim. Günaydın."

Vay anasını, çok utanmıştı. Kimsenin kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayan Ella'm sabahın yedisinde mutfağımda karmakarışık bir haldeydi.

"Kahve?" Yanından geçerken elimin belinden sırtına doğru kaymasına izin vererek sordum.

"Oh. Eve gitmem gerek. Eminim çocuklar falan kalkmıştır." Kahve makinesini kenara çekerek tezgâhın etrafına bakmaya başladı.

"Ella, ne arıyorsun?" diye sordum.

"Anahtarlarım mı? Bende olduklarını biliyorum, değil mi? Çünkü arabayla geldim ama içeri girdikten sonra onlara ne olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım dikkatim dağıldı."

Elini uzattım, tuttum ve yüzünü bana çevirdim. "İçeri girdiğinde yanında değillerdi. Tahminimce arabandadırlar."

"Olamaz! Ya biri çaldıysa!" Hareket etmeye başladı ama bir yan adımla yolunu kestim.

"Tatlım, ıssız bir yerdeyiz. Kimse arabanı çalmadı."

Gözleri kapandı. "Neden onları arabada bırakayım ki? Çünkü olgun yetişkinler böyle yapar, değil mi? Anahtarlarını arabada bırakıp kaçarlar ve canları ne isterse onu yaparlar."

Çok telaşlı ve sevimliydi, ancak küçük erimeyi neyin tetiklediğini biliyordum ve bunu çözmemiz gerekiyordu. Şimdi.

"Aç gözlerini. Ella. Lütfen."

Yavaşça kirpiklerini kırpıştırdı ve o bebek mavileri bana baktı. "Ne?"

"Ben sana aşığım. Birlikte yatmadan önce de sana aşıktım ve eğer kalbim beni yanıltmıyorsa hayatımın sonuna kadar da sana aşık olacağım. Dün geceyle ilgili hiçbir şey bunu değiştirmedi. Ben benim. Sen de sensin. Biz... ne olmamızı istiyorsan oyuz."

"Neyiz biz?"

"Ne olmamızı istiyorsun?" Göğsüm gerildi, cevap vermesini bekliyordum. Ne isterse verirdim.

"Ne olmamızı istiyorsun?" Durumu tersine çevirdi.

Birdenbire önümüzdeki elli yıl boyunca akşam yemeğinde ne yiyeceğimize dair tüm tartışmalar gözümün önüne geldi. "Seni istiyorum. Bunu sana dün gece söyledim."

"Sen seks istedin. Artık gün ışığı var ve seni her ne olursa olsun tutmayacağım.

Dün gece söylediğin gibi. Ve bunun şimdiye kadarki en garip ertesi gün sabahı olduğunu biliyorum, bu yüzden üzgünüm ama bu konuda çok fazla deneyimim yok." Titreyen dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. İnan bana, ellerimi üzerinde gezdirmek oldukça büyük bir avantaj, çünkü sana söyleyen oldu mu bilmiyorum ama inanılmaz derecede güzelsin. Ama yatağımda geçireceğim bir geceden daha fazlasını istiyorum. Ya da mutfak tezgahında."

Sanırım gerçekten pembenin daha koyu bir tonuna dönüşebilir. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Benim günüm açık. Ben de Pazartesi günü açılana kadar katip ve kayıt memurunun ofisini basarız, sonra da hemen evleniriz diye düşündüm." Çenesi düştü ve ben de devam etmekten kendimi alamadım. "Tabii sen daha çok uçakla Vegas'a gitmeyi seven bir kız değilsen, bu durumda ben varım. O zaman benim küçük ama sadık kıyamet günü takipçileri tarikatıma geçiyoruz. Sen ve çocuklar için serpinti sığınağında hazırlıklar yaptım bile, orada üzümlerle ilgileneceksin."

Gözlerini kırpıştırdı, ağzı hâlâ açıktı.

"Tabii keçilere atanmayı tercih etmezsen." Ryan'ın bana poker oynattığı onca gece için Tanrı'ya şükürler olsun; yüzümü asmamayı başarmıştım.

"Şaka yapıyorsun."

"Evet." Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Oh, Tanrıya şükür." Tüm vücudu gevşedi.

"Çıkacağımızı düşünmüştüm. Normal insanlar gibi. Bak, ilk eşinle yatmak için evlenmeyi bekledin, bu yüzden bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Ve eğer bugün evlenmek istersen, kesinlikle-"

"Bunu bitirme!" Eliyle ağzımı kapattı. "Çıkmak iyidir. Çıkmayı seviyorum."

Elini öptüm, o da bıraktı.

"Tamam. O zaman çıkıyoruz." Gülümsemem o kadar genişti ki yanaklarımı acıtıyordu. "Sadece" dedi başını sallayarak.

"Kolumu bük, neden yapmıyorsun?" Öpmek için eğildim ve o çok sevdiği benimle uğraşma bakışıyla geri çekildi. "Özel olarak," diye kabul ettim. "Ella, buraya geldiğimden beri kimseyle birlikte olmamamın bir nedeni var."

"Formda olmadığın ve önce biraz forma girmek istediğin için mi?" Bana alaycı bir baş eğme hareketi yaptı.

"Ha. Çünkü yüzünü gördüğüm ve konuşmanı duyduğum andan itibaren istediğim tek kişi sendin. Daha adımı bile bilmeden beni başkaları için mahvettin." Kalemle yazdığına pişman olduğunu söylediği andan itibaren beni mahvetmişti. O ilk mektubu bitirdiğimde ruhumun her zerresine sahipti. "Artık seninle bir gece geçirdiğime göre, sadece bir tane istemiyorum. Hepsini istiyorum ve bana vermek istediğin her şeyi almaya hazırım."

Bir an için gözleri doldu ve sonra hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Bu *gerçekten* iyi. Söyleyecek harika bir şeyim yok. Sadece seni seviyorum."

Onu usulca öptüm, dudaklarımızı basitçe okşadım, çünkü kendime engel olamıyordum. "Bu söyleyebileceğin en harika şeydi. Güven bana. Bu duymaya alışık olduğum bir şey değil." Ya da hak ettiğim bir şey, ama bunu alacak olan pislik bendim.

"Çocuklara kendimiz hakkında ne söyleyeceğiz? Bunun ilk buluşma konuşması olmadığını biliyorum ama biz de pek sıradan sayılmayız."

"Ben senden liderlik alacağım. Onlara ne söylemek istiyorsan, onu söyleyeceğiz."

Kollarını boynuma doladı. "Yani, sen onların babasısın."

"Bunu duymanın benim de hoşuma gittiğini söylemeliyim." *Sadece ikimizin arasında olsa bile*. Bunun evlat edinme olayını gizli tutma konusundaki hislerini değiştirmeyeceğini biliyordum ve bu sorun değildi. Telluride'a geldiğimden beri ilk kez zamanım olduğunu hissediyordum. Onu kazanmak için, güvenini kazanmak için.

"Tamam, onlara çıktığımızı söyleriz. Zaten onların yanında bunu uzun süre saklayamayız." Bana doğru bastırdı.

"Peki neden?"

"Çünkü bu konuda ne kadar iyi olduğunu bildiğim için seni her zaman nasıl öpmeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok." Parmakları saçlarımda kıvrıldı.

"Şimdi bakın kim harika şeyler söylüyor."

Sonra ona bu işte ne kadar iyi olduğumu hatırlattım. Ta ki kafamdaki tüm düşünceleri çalana ve bir kez daha onun merhametine kalana kadar.

...

İnsanların bu kadar mutlu olmasına izin var mıydı? Bunun benim yeni normalim olması neredeyse doğal değildi. Uyandım, işe gittim, Ella ve çocuklarla yemek yedim ve onlar bakmıyorken öpücükler çaldım.

Onu sonsuza dek öpebileceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Tek bir kadında binlerce farklı öpücük vardı; yumuşak ve şefkatli, derin ve tutkulu, sert ve çaresiz. Kimi kollarıma aldığımı asla bilemezdim ama yine de hepsi Ella'ydı.

Her şey Ella'ydı.

İnançlı bir adım atmış ve kamaramı süresiz olarak rezerve etmiştim. Ella maliyeti protesto etmişti ama ben gülümseyerek Hailey'e kredi kartımı uzattım. Süresiz sonsuza kadar değildi ve ben daha kalıcı bir şeye başlamak için mükemmel bir yer bulmuştum bile.

Bir arkadaşımdan sağlam bir yatırım tavsiyesi aldığım ortaya çıktı ve konum mükemmeldi.

"Zipline hakkında ne düşünüyorsun?" Colt, Ella'nın kulübesinin arkasından, son on günü inşa ederek geçirdiğimiz ağaç eve bakarak sordu.

"Sanırım bunu annene sorman gerekecek, çünkü ben bu kavgaya hiç girmeyeceğim." Kısa, küt saçlarını karıştırdım. Maisie'nin kemoterapiyi atlattığı ay tıraş etmeyi bırakmıştı ve saçları hızla uzuyordu.

Çocukları evlat edinmemin üzerinden bir ay, Ella'nın Maisie'yi ilk MIBG tedavisi için Denver'a götürmesinin üzerinden ise on bir gün geçmişti.

"Ben olsam kask takardım!" diye itiraz etti.

Kendime *güçlü kalmam gerektiğini* hatırlattım. Son zamanlarda sadece Colt ve ben vardık.

Elbette Ada ve Hailey'nin de yardımıyla on bir gün geçti ve henüz tüneğe hükmetmemesine şaşırdım. Muhtemelen o günlerin yarısından fazlasını okulda geçirdiği içindir.

"Bunun bir tartışma konusu bile olacağını sanmıyorum. Şansını zorlamayı bırak, evlat."

İç çekti. "Peki. Ama atv için toprak bir rampaya ne dersin?"

Hah. Şimdi bu fikrin bir değeri vardı. "Hmmm."

Zayıflığımı gördü ve o sırıtışını ortaya çıkararak saldırdı. "Biliyor musun?"

"Ne?" Elimi omzuna koyarak sordum.

"Sanırım haklıydım. Biliyorsun, futbol maçında."

Şimdiye kadar oynadığı onlarca oyun arasından hangisinden bahsettiğini düşünmeye çalıştım. "Ne hakkında?"

"Bir babaya sahip olmak böyle bir şey

işte." Kahretsin, ağlayacaktım.

"Belki *her* baba değil. Bobby'nin babasının bunu yapamayacağını biliyorum. Laura'nın babası da çok havalı; uçak uçuruyor. Belki de tüm babalar farklı şekillerde havalıdır, anlıyor musun? Bazı babalar baba bile değildir, bilirsiniz... baba."

"Evet," dedim usulca, çünkü başka bir kelime düşünemiyordum. Kalbimle birlikte beynim de pelteleşmişti.

"Bunun üzerine çok düşündüm." Bana ciddi bir şekilde başını

salladı. "Bunu söyleyebilirim. Seni seviyorum, küçük adam."

"Evet, ben de seni seviyorum. Ve gerçekten bir toprak

rampa istiyorum." Ella arabayı garaj yoluna çekerken

güldüm.

"Annem geldi!" Colt tepeye doğru koştu, Havoc mutlulukla onu kovaladı, ben de peşlerinden. Bir yıldır, hatta bazen daha uzun bir süredir görevde olmama rağmen son on bir günün hepsinden daha uzun gelmesi ne tuhaftı.

Sevdiğiniz kişiyi özlediğinizde zaman daha yavaş ilerler.

Ella'nın arabasından inip Colt'a sarıldığını görmek için tam zamanında garaj yoluna vardım. Sonra Havoc'un kulaklarını okşadı ve ayağa kalkmadan önce ona bir şeyler mırıldandı

ve güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti.

"Hey, sen." Gülümsedi ve göğsüm patlamakla tehdit etti. Şu anda onu bir ay öncesinden, hatta dört ay öncesinden bile daha çok seviyordum. Bu hızla büyümeye devam ederse kalbimin tüm bu duyguları nasıl kontrol altına alacağını bilmiyordum.

Onu kucağıma aldım ve öptüm, dudaklarımız birbirine değdiğinde her zaman hissettiğim gibi evimin telaşını hissettim. "Seni özledim."

Sakallı yanaklarımı tuttu ve beni tekrar öptü. "Seni özledim."

"Evet, anladık. Birbirinizi özlediniz." Colt güldü, arka kapıyı açmaya başlamıştı bile. "Parlıyor musun? Süper güçlerin var mı?"

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Maisie, sesi her zamankinden daha kısıktı.

"Nereden biliyorsun? Kontrol ettin mi? Örümcek hislerin olabilir."

Ella'yı yere bıraktım ve Maisie'nin ayaklarını sallayarak dışarı çıktığı açık kapıya doğru yöneldim. Yere indiğinde, artık kendisinden iki santim daha uzun olan Colt tarafından anında sarıldı.

"Seni özledim!"

"Ben de," dedi usulca, başını onun omzuna yaslayarak.

Ella'ya baktım, o da bana gergin ve üzgün bir gülümseme verdi.

"Sana gösterecek çok şeyim var!" Adam kızın elini çekti, kız da başını salladı ve hiç şüphesiz onun peşinden ağaç eve doğru yürümeye başladı.

"Yorgun," dedim Ella'ya, çocukları takip ederken onun elini tutarak.

"Bitkin. Biz oradayken kan nakli yapıldı ama iştahı
hala kapalı, kırmızı sayısı düşük ve o sadece... Bu bir ağaç ev mi?" Ella durdu ve iki çamın arasına inşa ettiğimiz ağaç eve aval aval baktı.

"Beğendin mi?"

Güldü. "Ona bir ağaç ev yaptın. Hep bir tane isterdi." Yüzü bir an için üzüntüyle buruşurken bu kahkaha küçük bir nefes çekmeye dönüştü. Sonra elimi sıktı ve zorla gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ryan... o ve... şey, sen inşa ettin ve bu harika."

Ryan ve Kaos. Bununla nereye varmak istediğini çok iyi biliyordum.

Ben buradayım. Seni hiç terk etmedim. Ama seni yok ettim.

Bunların hiçbirini söylemedim, sadece bileğini öptüm. "Görmek ister misin?" "Evet!"

Onu Colt ve Maisie'nin durduğu merdivene götürdüm. "Tamam Colt, neden anneni yukarı çıkarmıyorsun?"

"Tamam!"

"Bu şeyin ağırlığımızı taşıyabileceğinden emin misin?" Ella, Colt'un tırmanışını izlerken sordu. Çocuk merdiveni acayip bir çabuklukla tırmandı. Büyüdüğünde müthiş bir tırmanıcı olacaktı.

"Geçen hafta arama kurtarma ekibinin yarısı oradaydı," dedim ona. "Oraya on kişiyle gitmiyorsanız, biz iyiyiz."

"Büyük silahları çağırdın, ha?" diye alay etti.

Colt çığlık attı ve başımı kaldırdığımda onun merdivenin tepesinden düştüğünü gördüm.

Kahretsin!

Ella'nın nefesi kesilirken ben öne çıktım, kollarımı açtım ve hazırdım.

Tam bana ulaşacakken kendini yakaladı, küçük elleri ahşap basamağın kalın ortasını kavradı.

"Colt!" Ella çığlık attı.

Ellerimin üstündeki basamakta ayağını buldu ve kocaman bir sırıtışla bize baktı. "Bu harikaydı."

Bir ciğer dolusu havayı içime çektim ve yavaşça dışarı üfledim, kalbimin midemden çıkmasını istedim. O çocuk benim ölümüm olacaktı.

"Bu *hiç* hoş değildi!" Ella bağırdı, sesi tiz ve panik sınırındaydı.

"Ben iyiyim. Gördün mü?" Hızlı bir hareketle merdiveni bıraktı ve geri düşmeden önce tekrar tuttu.

"Kesin şunu! Kız kardeşinle hastanede haftalar geçirdim ve geri dönmeye hazır değilim!"

"Tamam, tamam," diye mırıldandı ve tekrar yukarı tırmanarak merdivenin tepesine ulaştı ve kapaktan geçerek gözden kayboldu.

"İyi misin?" Ella'ya sordum.

İki adım attı ve kocaman bir iç çekerek yüzünü göğsüme gömdü.

"O iyi. Sadece bir sürçmeydi." Kollarımı ona doladım ve başının üstünü öptüm. "Kazalar olur."

"Kazalar için yeterli enerjim yok. İkisini de bir balonun içine koyamaz mıyız?"

"Bir dahaki sefere bunlardan birini inşa etmeye çalışacağım." Ağaç evin desteklerini inceleyen Maisie'ye baktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu harika!" Sırıttı. "Bugün, sen

benim favorimsin."

"Bunu duydum!" Colt aşağıya, tam üstümüze doğru bağırdı. "Ya onu yukarı gönder ya da kalasın üzerinde yürü!"

Ella kollarımı bırakıp merdivenden çıkmaya başlarken, "Kimse tahta üzerinde yürümüyor," diye beni uyardı.

"Tahta yok," diye söz verdim ona.

Maisie Colt'a seslenerek, "Sanırım bunu ters anladın," dedi. "Zaten aşağıdayız."

"Her neyse! Gel buraya!"

"Bunu izle," dedim Maisie'ye, ağ koşum takımını ağacın üzerinde durduğu yerden indirerek. Bir elimle ağı açtım ve diğer elimle onu içine oturttum. "Şimdi yanlardan tutun."

Ağ etrafında yükselirken gözleri parladı ve parmaklarını beyaz halkaların arasından geçirerek kenarlarını kavradı. "Gerçekten mi?"

"Ella, karşılamaya hazırlan!" Seslendim. İkincil kapaktan baktım ve Ella'nın başını salladığını gördüm, kafası karışmıştı ama hazırdı. Sonra makaraya gittim ve Maisie'yi yukarı doğru kaldırmaya başladım.

"Ahhh! Bu çok havalı!" diye ciyakladı.

Kapaktan geçmeyi başardı ve Ella onu koltuktan indirdi. Sonra merdiveni aldım ve küçük ailemle verandada buluştum. Yaklaşık on beş metre havadaydık ve çocukların gölü görebileceği bir yer seçmiştik. Çocuklar şu anda Colt'un ağaç evde olmasını istediği masa ve sandalyeler, oyun mutfağı ve ağaç eve adını vermek istediği için kırmızıya boyadığımız dev bir karton tüp gibi havalı şeyleri inceliyorlardı.

"Ölüm Yıldızı."

Ella kollarını belime dolayarak, "Bu harika," dedi. "Ryan buna bayılırdı."

"Evet, ama Colt'un buradan atlayabileceği dev bir trambolin istiyordu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Colt zipline istedi." "Buradan mı?"

"Hey, o senin çocuğun," diyerek omuz silktim ve ona daha sıkı sarıldım.

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı. "Eve senin yanına gelmek, Colt'un yalnız olmadığını bilmek."

"Ben de." Onu alnından öptüm. "Her şey çok normal ve kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben gerçekten normali seviyorum. Seninle ve çocuklarla vakit geçirmek, fırsat buldukça seni yalnız bırakmak, bu gerçekten..."

"Mükemmel," diye ekledi.

"Mükemmel," diye kabul ettim ve onu öpmeden önce çocukların meşgul olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

Dudaklarımız buluştu ve sonra Ella derinleştirdi. Buna mecbur olmaktan çok mutluydum.

Dillerimiz kısa bir süre birbirine değdi ve sonra çocukların geldiğini duyarak ayrıldık.

"Çok havalı değil mi? Sanki burada yapayalnızsın!" dedi Colt.

"Neredeyse yalnız," diye cevap verdi Ella, bana bilmiş bir sırıtış atarak.

"Neredeyse, ama tam olarak değil," diye kabul ettim, göle bakan çocukların başlarının üzerinden.

"Bayıldım," dedi Maisie sırıtarak. "O zaman her şeye değdi."

Evin diğer tarafına doğru koştular ve Ella sırtıma yaslanıp kollarını bana doladı.

"Seni daha sonra yalnız bırakabilir miyim?" diye sordu, elleri tişörtümün altından geçip karın kaslarımın çizgilerinde geziniyordu.

"Evet, kaldırabileceğin kadar çok." Tanrım, onu istiyordum. İhtiyacım vardı

Onu altıma, üstüme, etrafıma almalıydım. Sadece seksin bize verdiği şekilde ona bağlı hissetmeye ihtiyacım vardı, endişelerin olmadığı, kanserin olmadığı, çocukların ayak altında olmadığı, sadece bizim ve birbirimize duyduğumuz sevginin olduğu anlar.

O cevap veremeden telefonum çaldı. Aramızda uzanıp arka cebimden çıkardım ve cevaplamak için kaydırdım. "Gentry."

"Hey, bu hafta sonu nöbetçi olmadığını biliyorum, ama bazı kayıp yürüyüşçülerimiz var," Mark'ın sesi hattan geldi.

İç çektim. Tek istediğim çocuklarla yemek yemek, onların gülen yüzlerini yatağa yatırmak ve sonra da anneleriyle *baş başa* kalmaktı.

"Nasıl kayboldu?"

"Check-in işlemlerini dört saat önce kaçırdılar."

"Git," diye ısrar etti Ella, tenimin gömleğimle birleştiği yerden kolumu öperek. "Sana ihtiyaç olduğunu biliyorum. Git."

"Yirmi dakika içinde orada olurum." Telefonu kapattım ve Ella'yı kollarıma çektim. "Çok özür dilerim. Şu anda yapmak istediğim son şey bu."

"İnan bana, şu anda yapmak istediğim tek şey sensin," dedi beni bırakmadan önce çeneme bir öpücük kondurarak. "İşin bittikten sonra bu gece benimle kalır mısın?"

Başımı salladım. Yatıya kalmayı sınırlamıştık ama tartışmıyordum. Bu gece olmaz. "Mümkün olan en kısa sürede döneceğim. Söz veriyorum," dedim ve çocukları tekrar yanlarından geçerken alnından öptüm. "Maisie'yi aşağı indirebilir misin?"

"Ben hallederim. Git," diye emretti Ella.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim ve dudak bükerek iç çektim. "Turistler."

Düpedüz güldü. "Hey, bu normal bir hayat. Normali savunan sendin, değil mi?"

"Normal olan, bu gece eve senin yanına geleceğim anlamına geldiği sürece, bana uyar."

Ve öyleydim. Asla kök salmak istemeyen ben, burada köklerimi derinlere salmak istiyordum. İstediğim şey buydu. Bu hayat. Ella. Colt. Maisie.

Normal. Günlük, sıradan normal.

Maisie'nin yaşamasına ihtiyacım vardı, çünkü onsuz normal bir hayat

yoktu.

o.

ALTI AY SONRA

Yirminci Bölüm

ELLA

Mektup

#5 Ella,

Randevu sorusu. Dürüst olmak gerekirse gerçekten çıkmıyorum. Neden mi? Çünkü hayatım hiçbir kadın için adil değil. Her an bir yerlere gidebiliriz. "Hey, haftaya gidiyorum." gibi değil. Daha çok, "Üzgünüm, önümüzdeki birkaç ay boyunca akşam yemeğinde evde olmayacağım." Eve ne zaman döneceğimizi bilmediğim bir ilişkiye başlamak için saçma bir yol gibi görünüyor. Örneğin bu geziyi ele alalım. Birkaç ay süreceğini düşünmüştük. Kesinlikle çok duraklı bir yolculuk değildi. Bir kızı evde bırakıp bunu beklemeyi hayal bile edemezdim.

Bu yüzden, bir dallama gibi görünmek istemem ama uzun vadeli ilişkiler yaşamamayı tercih ediyorum. Bir açıdan, bunu yapabileceğimden de emin değilim. İşleyen, iyi bir ilişki hakkında hiçbir şey bilmeden büyüdüğünüzde, kendinizi bir ilişkinin içinde görmek oldukça zor.

Robins'e gelince, gitmek istiyorsan git. Hayatınızın ya da çocuklarınızın arkasına saklanmayın. Oraya gitmekten ve kendini riske atmaktan korkuyorsan, bunu söyle. Bunu kabullen. Yaşadıklarınız normal bir insanı hiç şüphesiz biraz ürkek yapacaktır. Kimse sizin hakkınızda kötü düşünmeyecek. Sadece bahanelerin arkasına saklanmayın. Sizi neyin gerginleştirdiğini tespit ettiğinizde daha güçlü olacaksınız. Ve dürüst olmak gerekirse, fotoğraflarını gördüm. Sonunda çılgın kedi kadın olmayacaksın, söz veriyorum.

Bekârken mutlu muyum? Bence mutluluk göreceli bir kavram, konu ne olursa olsun. Yaklaşık beş yaşındayken mutlu olmak için çabalamayı bıraktım. Şimdi memnuniyet için çabalıyorum. Ulaşması daha kolay ve bende bir şeylerin eksik olduğu hissini bırakmıyor. Eninde sonunda ordudan ayrılacağım ve belki o zaman göreceğiz, ama bu on yıl ya da daha uzun bir süre. Şimdilik sevdiğim hayat bu ve memnunum. Hedefe

ulaşıldı.

Bana biraz Telluride'den bahsedin. Eğer şehre turist olarak geldiysem, mutlaka görmem gereken şey nedir? Yapılması? Yenmesi gereken?

~ Kaos

...

İçerik. Son zamanlarda bulanık hayatımla ilgili hislerimi tanımlayacak doğru kelimeyi arıyordum ve işte buydu: Memnundum.

Beckett'ı neredeyse korkutucu bir yoğunlukla seviyordum. Bu değişmemişti ve içimden bir ses değişmeyeceğini söylüyordu. Ama onun hakkında asla bilemeyeceğim şeyler olduğunu da biliyordum. Bir çift olarak geçirdiğimiz yedi ay bile onun Solitude'a gelmeden önce kim olduğuna dair tüm boşlukları doldurmamıştı.

Çoğu zaman tanıdığım Beckett gibiydi ama onu Ryan'ın adasına bakarken ya da bir kâbustan uyandığında yakaladığım anlar oluyordu ve ben de onu onun beni tanıdığı kadar iyi tanıyıp tanımayacağımı merak etmekten kendimi alamıyordum.

Belki de onun gibi bir adamı sevmenin getirdiği bir şeydi bu. İlişkimizin birkaç ayında aşkın çoğunlukla uzlaşmayla, ama her zaman kabullenmeyle ilgili olduğunu öğrenmiştim. Onunla ilgili beni rahatsız edebilecek düzinelerce küçük şey vardı ve aynı şey onun için de geçerliydi, ama çoğunlukla biz neysek oyduk ve birbirimizi seviyorduk. Birbirimizi değiştirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, ya büyümek ya da kendimizi değiştirmek istiyorduk ya da istemiyorduk. Biri hakkında bunu kabul ettikten ve onu hala sevdikten sonra, neredeyse yok edilemezdiniz.

Beckett ikizlere karşı her zaman aşırı korumacı olacağımı ve onları evlat edindiğini söylemeye henüz hazır olmadığımı kabul etmişti. Onun her zaman gölgede ve gizli kalacak yanları olduğunu kabul etmiştim.

Ancak evlat edinme olayını gizli tutma kararımda Beckett'ın geçmişini sorduğumda bana mesafe koyduğu anların doğrudan etkisi olduğunu inkâr edemem.

Ona güvenmediğimden değil. Benim için ölebilirdi. Çocuklar için. Ama

Kalacağından yüzde yüz emin olana kadar -gözlerindeki o gölgeler bavullarını topladığını görmeme neden olmayacaktı- ikizler bunu bilemezdi. Tanrım, onu seviyorlardı ve Beckett'ın onları terk eden ikinci baba olarak kalplerini mahvetme ihtimali bile göze alınamayacak kadar büyük bir riskti. Maisie hâlâ yaşam savaşı verirken olmazdı.

Beckett'ı kaybetme düşüncesi kalbimi durdurdu ve bizi Montrose'a giden tanıdık yollarda sürerken elini tutmak için kamyonetin konsoluna uzandım. Elimi kaldırdı ve gözlerini yoldan ayırmadan, sevdiğim bir alışkanlık olan bileğimin iç kısmını öptü. İki yanımızda kar yükseliyordu ama en azından yollar açıktı. Şubat her zaman öngörülemez bir ay olmuştur.

"Orada iyi misin?" Beckett'ın Noel için aldığı iPad'le oynarken Maisie'ye sordum. Kılıfı dışında Colt'unkiyle neredeyse tıpatıp aynıydı.

"Evet, Bayan Steen'in ev ödevi olarak verdiği heceleme oyunu üzerinde çalışıyordum." Kafasını kaldırıp bakmadı, sadece kaydırmaya devam etti.

"Colt'u getirdin mi?" Yanındaki koltuğa sıkıştırılmış pembe ayıyı fark ederek sordum.

"Evet. Gelemediği için çok kızgındı, ben de Colt'un geleceğine söz verdim." Aynada gözlerimle buluştu ve küçük bir gülümsemeye zorladı.

"Gerginsin." "Ben

iyiyim."

Beckett ve ben yan gözle baktık ve ikimiz de boş verdik. Bir ay önce otuz üç gün boyunca cehennemi yaşamıştı. Mega kemoterapi tedavisinin en acımasız kısmıydı.

Kustu. Derisi soyulmuştu. Gastrointestinal sisteminde yaralar oluşmuş ve hiçbir şey yiyemediği için beslenme tüpü takılmıştı. Ancak bu tedavi süreci biter bitmez ve kök hücreler nakledilir nakledilmez hemen toparlandı. Küçük bir kızın olabileceği her seviyede şaşırtıcıydı.

Maisie hala yaşam savaşı verirken mutlu olduğumu söyleyemem ama

Kasım ayında bir yılı geride bırakmıştık ve o hâlâ buradaydı. Bir doğum günü daha geçirdi, bir Noel daha. Colt snowboard dersleri alıyordu. Solitude kayak sezonu ve yaz boyunca doluydu ve Hailey birkaç ay önce taşınmıştı, Telluride ve Denver arasında vardiyalı olarak çalışan Beckett'ın en çok ihtiyaç duyulan yerde olacağına güvenebileceğimi biliyordu.

Her şey Beckett'a geri döndü. En kötü günleri aldı ve onları katlanılabilir hale getirdi. İyi günleri aldı ve onları mükemmelleştirdi. Çocukları aldı, Colt'u okula götürdü, Maisie'yi yerel randevulara götürdü, ana evden uzaklaşamadığım gecelerde akşam yemeği hazırladı - yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden belki mutlu olduğumu söyleyemezdim ama memnundum ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Kaos gurur duyardı.

Onu ve Ryan'ı kaybedeli neredeyse on dört ay olmuştu ve hâlâ nedenini bilmiyordum. Beckett'ın geçmişinin bu kısmını kabullenmem neredeyse imkânsızdı. Neredeyse, çünkü birkaç ay önce bir kâbusun ortasında Ryan'ın adını haykırdığını duymuştum. O çığlık bana konuşmaya hazır olmadığını söylemişti.

Ryan ve Kaos gitmişti.

Beckett hayattaydı ve kollarımdaydı ve bu, o hazır olana kadar beklemek için dünya kadar zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Hastanenin otoparkına girdik ve Beckett Maisie'yi çamurla dolu otoparka taşıdı, ben de onun ayak izlerini takip ettim, bot giydiğim için şükrettim.

Maisie giriş işlemleri ve hayati fonksiyonlar sırasında sessizdi, kan alınırken ve tomografiden geçerken de ölüm sessizliğindeydi.

Dr. Hughes'u beklemek üzere muayene odasına alındığımızda neredeyse bir heykele dönüşmüştü.

"Ne düşünüyorsun?" Beckett muayene masasına otururken ona sordu.

Omuz silkti ve ayaklarını sandalyenin altına soktu. İkinci MIBG tedavisinden sonra bir anlaşma yapmışlardı; artık muayene masalarında gereğinden fazla oturmayacaktı. Kendisini hasta bir çocuk gibi hissettirdiklerini söylüyordu ve iyileştiğine inanmak istiyordu. Bu yüzden Beckett doktor gelene kadar masada oturacak ve sonra yer değiştireceklerdi.

"Ben de," dedi, onun omuz silkişini yansıtarak. "Ben de üç," diye ekledim.

Bu bize küçük bir gülümseme kazandırdı.

Dr. Hughes kapıyı çaldı ve açtı. Beckett'a, "Merhaba Maisie!" dedi.

"Yakalandım," diye sahnede fısıldadı.

Maisie sırıtarak onun yerine geçmek için ayağa fırladı ve önce onun sandalyesini, sonra da benim elimi tuttu.

"Nasıl hissediyorsun?" Dr. Hughes her zamanki fiziksel kontrolleri yaparak sordu.

"İyi. Güçlü." Ne demek istediğini vurgulamak için başını salladı. "Sana inanıyorum. Neden biliyor musun?"

Elim Beckett'ınkinde sıkılaştı. Maisie'ye görünmeye çalıştığım kadar kararlıydım, Söyleyeceği şeyden çok korkuyordum. Küçük bir kıza bu kadar çok şey yaşatıp işe yaramamasını sağlamak çok adaletsiz görünüyordu.

"Neden?" Maisie fısıldadı, kolları Colt'un oyuncak ayısını eziyordu.

"Çünkü testleriniz harika görünüyor, tıpkı sizin gibi. İyi ve güçlü." Parmağıyla Maisie'nin burnuna vurdu. "Sen bir rock yıldızısın, Maisie."

Maisie omzunun üzerinden bize baktı, yüzünde Colorado eyaleti kadar geniş bir gülümseme vardı.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Kemik iliğinde yüzde 5'ten daha az bir artış var. Geçen ay hastaneden ayrıldığından beri bir değişiklik yok. Yeni tümör de yok. Kızınız stabil ve kısmi remisyonda."

Bu kelime beynimde bir şeyleri harekete geçirdi ve tıpkı ilk kez kanser dediklerinde olduğu gibi kısa devre yaptı.

inançsızlık.

"Tekrar söyle," diye yalvardım.

Dr. Hughes gülümsedi. "Kısmi remisyonda. Bu da şu an için yeni bir tedaviye gerek olmadığı anlamına geliyor. Muhtemelen birkaç ay içinde mikroskobik hücreleri temizlemek için bir seans radyasyon uygulamak isteyeceğim, ancak taramaları temiz çıktığı sürece ona biraz ara verebileceğimizi düşünüyorum."

Her şey bulanıklaştı ve Beckett'ın elleri yanaklarımı sildi.

Ağladığımı fark ettiğimde güldüm.

Dr. Hughes'un bunun tam bir remisyon olmadığını açıklamasını dinledik. Önemli bir ilerleme kaydetmişti ama iyileşmemişti. Radyasyon tedavisinin geri kalanı yok edeceğini ve ardından immünoterapiyi planlayabileceğimizi umuyordu.

Sonra agresif nöroblastomlu çocukların yarısından fazlasının tam remisyona girdikten sonra nüks ettiğini, bunun bir garanti olmadığını ama çok ihtiyaç duyulan bir mola olduğunu tekrarladı. Haftalık taramaları Telluride'da yerel olarak bile yapılabilirdi ve bunları Denver'da inceleyebilirdi, Montrose'a gitmesine gerek yoktu.

İşleyebildiğim her şeyi dosyasına yazdım, daha sonra hepsini anlamlandırabileceğimi umuyordum. Sonra Maisie masadan indi ve arabaya doğru yürüdük. Maisie ve Beckett sohbet edip gülüştüler ve tedaviye birkaç ay ara verdiğinde ne kadar dondurma yiyeceği konusunda şakalaştılar. Bir Paskalya sepet dolusu çikolata ve fıstık ezmesi yiyeceğini açıkladı.

Beckett Maisie'yi kamyona bindirdi ve o da kemerini bağladı. Sonra kapıyı kapattı ve beni kamyonun yan tarafına götürürken elimi tuttu.

Birden aklıma geldi. Maisie iki ay sonraki Paskalya'dan bahsediyordu. Gözlerim karardı ve ellerimle yüzümü kapattım.

Beckett beni göğsüne doğru çekerek, "Ella," diye fısıldadı.

Paltosunun kenarlarını kavradım ve hıçkırarak ağladım, ses çirkin, çiğ ve gerçekti. "Paskalya. Paskalya için burada olacak."

"Evet, öyle," diye söz verdi, elini sırtımda gezdirerek

önergeler. "Plan yapmakta sorun yok, biliyorsun. O sağlıklı olduğunda dördümüz için hayatın nasıl olacağına dair ileriye bakmak. İyi şeylere inanmakta sorun yok."

"Çok uzun zamandır sıkışmış durumdayım. Taramadan taramaya, kemoterapiden MIBG'ye yaşadım. Noel'den önceki haftaya kadar hediye bile almadık çünkü o kadar ileriyi göremiyordum. Şimdi ise birkaç ay sonrasını görebiliyorum." Elbette haftalık taramalar yapılıyordu ama birkaç ay bize sonsuzluk gibi geliyordu, bizden esirgenen tek şeyin, zamanın bir hediyesi gibiydi.

"Sadece tadını çıkaracağız ve harika hissettiği her dakikanın avantajını kullanacağız."

"Doğru," diye başımı sallayarak onayladım ama "remisyon" kelimesi bir konserdeki plaj topu gibi etrafa savrulurken, daha fazlası için içimi burkan bir özlem hissettim. Maisie'nin öleceği düşüncesini hep bir kenara itmiştim ama *yaşayacağını* da düşünmemiştim. Dünyam dövüşe daralmıştı. Sonsuzluğum onun tedavisinin sınırları içinde var oldu, gözlerimi o anki savaştan ayırmaktan korktuğum için asla çok uzağa bakmadım. "Sanırım açgözlü olmaya başladım."

"Ella, sen tanıdığım en açgözlü insansın." Kolları sıkılaştı, beni yere yapıştırdı.

"Yalvarıyorum. Çünkü haftalardır yalvarıyorum ve şimdi ayları görüyorum ve yılları istiyorum. O savaşırken başka kaç NB çocuğu öldü? Denver'dan üç kişi mi? Ve ben burada tünelin ucundaki ışığı görüyorum ve bunun bize doğru gelen bir yük treni olmaması için dua ediyorum. Bu açgözlülük."

"O zaman ben de açgözlüyüm. Çünkü onun zaman geçirmesi için her şeyden vazgeçebilirim. Senin sahip olman için."

Maisie Beckett'in şarkı listesine eşlik ederken eve doğru yola çıktık. Daha önceki endişeleri başka bir gün ve başka bir sınav için bir kenara itildi.

Endişelerim devam ediyordu. Ulaşılması çok zor olan bir şeyi istemek uzak bir düşünceydi ve şimdi gerçek bir olasılık olduğuna göre, bu istek, diğer her şeyi bir kenara iten ve duyulmayı talep eden çığlık atan bir ihtiyaçtı.

Sadece bu birkaç ayı istemedim.

Bir ömür boyu istedim.

Maisie'ye teşhis konulduğundan beri ilk kez gerçek bir umudum vardı. Bu da kaybedecek bir şeyim olduğu anlamına geliyordu.

...

İki hafta sonra, sırtım yatak odamdaki duvara çarptı ve ben bunu fark etmedim bile. Bacaklarım Beckett'ın beline dolanmıştı, gömleğim ön kapı ile merdivenler arasında bir yerde kaybolmuştu. Onunki de merdivenlerle yatak odası arasında bir yere düştü.

Dili ağzımdaydı, ellerim saçlarındaydı ve yanıyorduk.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu, nefesi kulağımda sıcaktı, sonra boynuma öpücükler kondurdu, her zaman tenimi ürperten ve kanıma ateş düşüren o noktada durdu.

"Yarım saat mi?" Kabaca bir tahmindi.

"Mükemmel. Adımı haykırışını duymak istiyorum." Beni yatağa taşıdı ve birkaç saniye sonra ikimiz de mutluluk içinde çırılçıplak kalmıştık.

Sessiz seks konusunda uzmandık, ağızların ve ellerin orgazm seslerini örttüğü, kaçınılmaz çocuk kesintilerinden kaçınmak için duşları veya gece yarısı seanslarını çaldığınız türden. Yatağın başlığını çoktan duvardan kaldırmıştık.

Ama tüm evin yarım saatliğine bize kalması? Bu düpedüz hedonist olmak için bir bahaneydi.

Üzerimde hareket etti ve beni unutulana kadar öperken kalçalarını kendi kalçalarımın arasına aldım. Orduda geçirdiği zaman hakkında ne kadar ketum olursa olsun, biz yataktayken açık bir kitap gibiydi. Vücutlarımız zahmetsizce iletişim kuruyordu ve her sevişmemizde bir şekilde daha iyi olmayı başarıyorduk. Yarı yarıya sönmesini beklediğim ateş sadece daha parlak ve daha sıcak yanıyordu.

"Beckett," diye inledim, meme uçlarından birini ağzına alıp

Elini kalçalarımın arasına koydu.

"Her zaman çok hazırım. Tanrım, seni seviyorum Ella."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum." Her kelime bir nefes alışla noktalanıyordu. Adam beni birkaç kelimeden başka bir şeyle nasıl uçurumun kenarına getireceğini çok iyi biliyordu.

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Başımı zorla yana çevirdiğimde Beckett'ın cep telefonunun yerde, kot pantolonunun yanında parladığını gördüm.

"Bu. Sen."

"Umurumda değil," dedi beni öpmeden önce. Dili ve parmakları arasında, yalnız geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek için çaresizce onunla buluşmak üzere eğilmeye başlamıştım bile. Bunlar, başka hiçbir şeyin önemli olmadığı, tüm evrenin eriyip gittiği ve yatağımızın dışında hiçbir şeyin var olmadığı anlardı

-Aşkımız.

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Lanet olsun. Tekrar baktım ve ekranındaki harfleri seçtim. "İstasyondan arıyorlar ve eğer iki kez aramışlarsa..."

Beckett sinirle homurdandı ama telefonu almak için yatağın üzerine eğildi. "Gentry." Ağzını karnıma dayadı ve ellerimi geniş omuzlarında gezdirdim. "Umurumda değil. Hayır."

Dili tekrar göğsümün kıvrımına doğru ilerledi, sonra aniden durdu.

Dizlerinin üzerine oturdu ve daha tek bir kelime bile etmeden gideceğini anladım, çünkü çoktan milyonlarca kilometre uzağa gitmişti.

"On dakika içinde orada olurum." Telefonu bıraktı ve bana öyle bir bakış attı ki, ona ihtiyaçları yoksa gitmeyeceğini söylüyordu.

"Sorun değil," dedim ona, çoktan ayağa kalkmıştım.

Elini dizime koydu. "Gitmezlerse gitmezdim-" "Sana ihtiyacım var," diye onun yerine sözünü bitirdim.

"Aynen öyle. Bridal Veil Şelalesi yakınlarında bir araç devrilmiş ve on yaşında bir kız çocuğu kayıp. Araçtan fırlamış. Bu... bu bir çocuk."

Çocuklar asla geri çevirmediği tek kitleydi. Olmasa bile

Eğer bir çocuk söz konusuysa, içeri girerdi.

Öne eğildim ve onu usulca öptüm. "O zaman gitsen iyi olur."

"Çok özür dilerim." Gözleri vücudumu taradı. "Çok. Çok. *Çok üzgünüm.*"

"Biliyorum. Seni seviyorum. Git birinin küçük kızını kurtar." Onu Havoc'la birlikte kapıdan kovdum ve beş dakika sonra yatak odamda giyinik bir şekilde duruyordum.

Boş bir evle.

Seçenekler sonsuzdu. Bir kitap okuyabilirdim. Aylar önce DVR'a kaydettiğim bir şeyi izleyebilirdim. Banyo bile yapabilirdim. Tatlı, mutluluk verici bir sessizlik.

Onun yerine çamaşır yıkamayı seçtim.

Maisie'nin sepetini kapıp merdivenlerden inerken, "Çıplaklar kolonisi kuracağım," diye mırıldandım.

Telefonum yarı yolda çaldı ve cevaplamak için sepetten kalçaya karışık bir hareket yaptım. "Alo?"

"Bayan Gentry?"

Kulağa ne kadar hoş gelse de, bu düşünceyi kapattım.

"Hayır, ben Bayan MacKenzie'yim ama Beckett Gentry'yi tanıyorum." Küçük çamaşır odasına doğru ilerledim ve çamaşırları attım. Maisie iyileştikten sonra burada yaşamaya devam edersek, listemdeki ilk şey Beckett'tan yeni, daha büyük bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi kurmasını istemek olacaktı.

Lanet olsun, sadece Maisie'nin yaşaması için değil, Beckett'ın hâlâ benimle olması için de planlar yapmıştım. Bugün ne kadar da iyimserdim.

"Bayan MacKenzie?"

Hayal kurmak için telefonu tamamen görmezden gelen iyimser.

"Buradayım. Çok özür dilerim, ne diyordun?" Sabunu döktüm ve başladım, sonra da kadını duyabilmek için çamaşır odasından çıktım.

"Benim adım Danielle Wilson. Tri-Prime'danım." Ses tonu tamamen iş.

"Oh, sigorta şirketi. Tabii ya. Ben Maisie MacKenzie'nin annesiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Dostum, o bulaşıkların da yıkanması gerekiyordu. Çocuklar bu öğleden sonra Ada'yla ne haltlar karıştırmışlardı?

"Başçavuş Gentry'nin komutanına gönderdiğim mektupla ilgili olarak arıyorum. Aynı mektup size de kopyalandı." Kesinlikle sinirlenmişti.

Aklıma masamın üzerinde duran ve ödenen tazminatların detaylarını gösteren küçük sigorta zarfları geldi. "Çok özür dilerim, aslında onları birkaç haftadır açmadım. Genelde bu konuda çok daha iyiyimdir." Ancak tedavilere birkaç ay ara vereceğimizi bilmek, kanserle ilgili postaları açmama konusunda kendimi pervasız hissetmeme neden oldu. Kendimi *Friends'in* o bölümündeki Ross gibi hissettim, postalara ara verdiğimizi söylüyordum.

Sonra söylediği şey kafama

dank etti. "Komutanı mı?"

"Evet. Yüzbaşı Donahue? Geçen hafta ona da bir mektup gönderdik, bilgilendirme amacıyla."

Beckett dışarıdaydı. Nisan'da buraya geldiğinde terminal izninde olduğunu söylemişti ama Mart'ın ilk haftasıydı bile. Ordu hakkında pek bir şey bilmiyordum ama son iznin bir yıl sürdüğünü sanmıyordum. Tanrım, bana yalan mı söylemişti?

"Ön görüşme için bir zaman ayarlamak istiyorum. Önümüzdeki hafta uygun. Pazartesi öğlen diyelim mi?"

"Pardon, Telluride'a gelmek ister misin?"

"En iyisi bu olur, evet. Pazartesi uygun mu, yoksa Salı sizin için daha mı iyi olur?"

İki gün içinde Telluride'a gelmek istedi.

"Pazartesi iyi, ama bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim? Daha önce hiç sigorta şirketi ziyareti yapmamıştım."

Daha sonra söylediği şey beni sersemletti. Çocuklar Ada ile eve gelene kadar beni hareketsiz bıraktı. Sonra akşam yemeği ve banyo boyunca sessiz kaldım. Çocukları yatırırken aklım on bin farklı yöne gitti... ve saatlerce durmadı.

Beckett yedi ay önce ona verdiğim anahtarı kullanarak kapıdan içeri girdiğinde saat onu geçiyordu.

Bitkin düşmüştü, yüzünde kir izleri vardı. Arama Kurtarma ceketini çıkarıp kapının yanındaki askıya astı ve Havoc su kabına yönelmeden önce biraz ovmak için durdu.

"Neden senin evinin anahtarı bende değil?" diye sordum.

"Ne?" Beni yemek masasında, açık sigorta evraklarının arasında otururken görünce aniden durdu.

"Sana evimin anahtarını verdim ve artık çoğu gece burada uyuyorsun. Bu çok sembolik görünüyor, anlıyor musun? Ben seni içeri alıyorum ama sen her şeyi çok sıkı kilitliyorsun. Sadece sen kapıyı açtığında ziyaret edebiliyorum."

Benimkinin köşesindeki sandalyeye oturdu. "Ella? N e l e r oluyor?"

"Hâlâ bir komutanın var mı? Donahue?"

İfadesinin boşluğa dönüşme şekli bana bu cevabı verdi. Ryan'a ne zaman birim hakkında bir şey sorsam aynı ifadeyi takınırdı.

"Bana dışarı çıkmadığını mı söyleyecektin?"

Kasketini çıkardı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bu teknik bir mesele."

"Ben orduda olmayı hamile olmak gibi görüyorum. Hamilesin ya da değilsin. Yarı yolda teknik bir şey yok." Kendimi uzak tuttuğum karanlık, öfkeli şüphe göğsümü yararak kalbime doğru ilerlemeye başladı. "Bunca zamandır bana yalan mı söylüyordun? Hâlâ içeride misin? Geri dönmek için artık sana ihtiyacım kalmamasını mı bekliyorsun? Hâlâ senin için sadece bir görev miyim? Ryan'ın küçük kız kardeşi miyim?"

"Tanrım, hayır." Elime uzandı ama ben geri çektim. "Ella, burada olan şey bu değil."

"Açıkla."

"Buraya geldikten hemen sonra *biri geldi* ve geri dönmemi istedi, ben de reddettim. Olanlardan sonra zaten geri dönmek için uygun değildim ve Havoc size itaat edebilir ama başka bir idareciden çalışma komutları almayacaktır."

"Ah, başka bir erkek için mahvettiğin bir kadın daha," dedim elimdeki su şişesiyle onu selamlayarak.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Masanın üzerine eğildi ve dirseklerini koyu renkli, cilalı ahşaba dayadı.

"Yapma."

"Bu... adam bana geçici bir maluliyet almam için teknik bir teklifte bulundu. Bu sayede askere gitmeden ordudaki her şey aynı kalacaktı. Sadece bir yıllık kayıtla başlayan ve beş yıla kadar yenilenebilen bir dizi kağıt imzalarsam istediğim zaman geri dönebilirdim. Sistemi tamamen çalıştırdı ve bana kolay bir geri dönüş yolu sağlamak için elinden geleni yaptı."

"Ve sen de kabul ettin." O gözlere bakamıyordum bile. Baktığım anda, tüm kanıtlar aksini gösterirken beni kalacağına ikna edecekti.

"Reddettim."

Gözlerim onunkilere dikildi.

"Ama Maisie ve Colt'u sigortam kapsamına alabileceğimi fark ettiğim gece, bunu imzalamam gerektiğini biliyordum. Onları yüzde 100 sigorta kapsamına almanın tek yolu buydu."

"Ne zaman yaptın?"

"Jeff'i görmeye gittiğim sabah. Teklifin süresinin dolmasından tam bir gün önceydi."

"Neden bana söylemedin?" Şüphelerim biraz olsun azaldı.

"Çünkü yaptığımız her şeyden, yaşadığımız hayattan nefret ettiğini biliyordum. Telluride'da *evcilik oynamayı* bıraktığımda kaçış arabam olarak o kağıtları imzaladığımı göreceğini biliyordum. Haksız mıyım?" Arkasına yaslandı ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"Belki," diye itiraf ettim. "Yine de beni suçlayamazsın, değil mi? Ryan gibi adamlar ve sen... ve..." *Kaos*. "Hepinizin sürekli bir koşuşturma ihtiyacı var. Ryan bir keresinde bana kendini en canlı hissettiği anın bir silahlı çatışmanın ortası olduğunu söylemişti. O anlarda her şey canlı renklerle yaşanırmış ve hayatının geri kalanı bu yüzden biraz soluklaşırmış."

Beckett şapkasının kenarıyla oynadı ve yavaşça başını salladı. "Evet, bu olabilir. Sisteminizde adrenalin seviyesi yükseldiğinde, yaşam ve ölüm hissi arttığında, normal günlük şeyler sanki biraz daha aşağıda gibi geliyor. Sanki hayat Disney'deki monoray, savaş ise roller coaster gibi - yüksekler, dramatik düşüşler, dönemeçler ve dönüşler. Tabii bazen hız treninde insanlar ölüyor ve bu da indiğiniz için kendinizi daha şanslı ve çok daha suçlu hissetmenize neden oluyor."

"O zaman neden buna geri dönmeni beklemeyeyim? Eğer biz monoraysak, sıkılmış olmalısın ve eğer sıkılmadıysan, sıkılacaksın."

"Çünkü seni seviyorum." Bunu inanılmaz bir kesinlikle söylemişti, tıpkı birinin dünyanın yuvarlak ya da okyanusların derin olduğunu söylemesi gibi. Onun aşkı kesin bir sonuçtu. "Çünkü seni öpmek, seninle sevişmek? Birlikte olduğumuzda bunların hepsini gölgede bırakıyorsun. Arka planda bile değil, sadece yok. Savaş beni daha önce hiç rahatsız etmemişti çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Kimse beni sevmiyordu ve ben sadece Ryan ve Havoc'u önemsiyordum. Sizi terk edemezdim. Dünyanın öbür ucuna gidip senin için, çocuklar için endişelenemezdim. Aynı etkinlikle savaşa giremezdim çünkü ölürsem yalnız kalacağını bilirdim. Anladın mı?"

"Ben senin kriptonitinim." Bu kulağa pek hoş gelmedi.

"Hayır, sen bana kaybedecek bir şey verdin. Diğer evli adamlar iyi ama belki de bu kadar berbat bir çocukluktan gelmedikleri içindir. Onlar için aşk monoraydı. Sen sevdiğim ilk insansın ve beni seven ilk kadınsın. Sen bir roller coaster'sın."

Eğer bu benim öfke balonuma bir iğne batırıp onu patlatmadıysa.

"Bana söylemeliydin."

"Özür dilerim. Sana söylemem gerekirdi. Ama o zamanlar çok yaklaşmıştık ve seni o kadar çok istiyordum ki bunu riske atmak istemedim." Dik oturdu ve elimi tuttu, yüzünde öylesine yoğun bir ifadeyle gözlerimin içine baktı ki tüylerim diken diken oldu. "Eğer senden bir şey sakladıysam, bu seni kaybetme riskinden korktuğum içindir. Bu

tüm bu roller-coaster olayı? Hiç böyle hissetmemiştim. Kalbim hiç bedenimden ayrılıp başka birine ait olmamıştı. Bir ilişki nasıl yaşanır bilmiyorum ve bunu da berbat edeceğim."

Başparmağımı bileğinin alt tarafına sürttüm. "İyi gidiyorsun. Biz de iyiyiz. Düşündüm de, bu benim de en uzun ilişkim. Sadece benden bir şeyler saklama, tamam mı? Gerçeklerle ve yalanlarla her zaman başa çıkabilirim..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Yalanlar benim en büyük sınırım. Sana güvenebilmeliyim."

Bu ayrıntıyı benden gizlemiş olmasına rağmen hâlâ da gizliyordum.

"Benim hakkımda bana bakışını değiştirecek şeyler var." "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum." O kadar emindi ki. "Dene beni."

Çenesindeki kaslar esnedi ve sanki "Komutanımı nereden biliyorsun?" diyecekmiş gibi baktı.

Ya da değil.

Hayal kırıklığı midemi doldurdu. "Sigorta şirketi aradı. Pazartesi günü bizi sorgulaması için birini gönderecekler."

"Ne? Neden?"

"Sanırım Maisie'nin faturalarının tutarı, son kaydıyla birlikte bazı iç alarmları tetikledi. Bizi sigorta dolandırıcılığından soruşturuyorlar."

Gözleri yavaşça kapandı ve başı geriye düştü. "Bu harika." "Beckett..."

Masadan kalktı ve şapkasını alıp başına geçirdi. "Sanırım bu gece evimde uyuyacağım. Sen değilsin, sadece kurtarma ekibi ve benim..."

"Küçük kızı buldun mu?" Utancımdan sesimi alçaltarak sordum çünkü kendi dramımla çok meşgul olduğum için daha önce sormayı düşünmemiştim.

"Evet. Başarması gerekirdi ama kıl payı kurtuldu."

Rahat bir nefes aldım. "O zaman içeri girdiğine sevindim."

Bu konuşma birkaç saat önce yaptığımız konuşmadan ne kadar da farklıydı.

O gitmeden önce.

"Ben de."

"Kal. Lütfen kal," dedim usulca. "Kurtarma operasyonlarından sonra bazen kâbuslar gördüğünü biliyorum. Bununla başa çıkabilirim." Bu adamla bir geleceğim olmasını istiyorsam, bilerek sakladığı yanlarını gösterdiğinde yüz çevirmeyeceğimi ona kanıtlamalıydım. "Sana söyledim, sana farklı gözle bakmamı sağlayacak hiçbir şey yok."

"Bir çocuğu öldürdüm."

O kadar sessiz söyledi ki neredeyse duymayacaktım ama sorsam bile tekrar etmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden olabildiğince hareketsiz oturdum ve sadece yüzünü izledim.

"Seken bir kurşundu. On yaşındaydı. Onu öldürdüm ve hedefimiz istihbarat aldığımız yerde bile değildi. Bir çocuğu öldürdüm. Hâlâ yanımda uyumak istiyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim hızla, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Onu kastetmiyorsun. Kahverengi saçları ve açık kahverengi gözleri vardı. Geldiğimizi görmüş ve küçük kardeşini yoldan çekmeye çalışıyordu." Sandalyesinin arkalığını kavradı. "Annesinin çığlıklarını hâlâ duyuyorum."

"Bu yüzden ne olursa olsun her çocuğu kurtarmaya
gidiyorsunuz." Başını salladı.
Belki Maisie'yi kurtarmaya bu kadar kararlı olmasının bir nedeni de
buydu. "Bu senin hatan değildi."

"Bunu bana bir daha asla söyleme," diye tersledi. "O tetiği ben çektim. Riskleri biliyordum. O çocuğu ben öldürdüm. Beni Maisie'yle ya da Colt'la her gördüğünde bunu düşün ve son on yılımı nasıl geçirdiğimi gerçekten ne kadar bilmek istediğine karar ver."

Kalbim onun için, o küçük kız ve annesi için kırıldı. Yoldan çekmeye çalıştığı kardeşi için. Beckett'ın taşıdığı suçluluk duygusu için. Ona beni korkutamayacağını söylemek istedim. Onun kim olduğunu ruhuna kadar bildiğimi ve olağanüstü bir adam olduğunu söylemek istedim. Ama yüzündeki ifade bana bu gece böyle bir seçeneğin olmadığını söylüyordu; kimsenin beni affetmesine hazır değildi.

Kimse sana söylemediyse diye söylüyorum, sen buna layıksın. Sevgiye. Aileye. Yuvaya. Ryan'ın Beckett'a yazdığı son mektuptaki sözleri beni çok etkiledi. Beckett'i benden daha iyi tanıyabilecek tek kişi oydu ve ben Beckett'in tüm güzel yanlarını bilirken, Ryan'ın en güzel yanlarını bildiğine dair bir his vardı içimde.

gölgeli olanlar.

Ayağa kalktım ve elimi uzatarak kararını vermesini bekledim.

Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra elimi tuttu ve benimle yukarı çıktı. Duş aldıktan ve yatak odamın karanlığında birlikte uzandıktan sonra Beckett beni kendine doğru çekti ve sırtımı ön tarafına yasladı.

"Kulübenin sahibi olduğun için sana anahtar vermedim Ella. Zaten bir tane olduğunu düşündüm. Belki de sana istediğin zaman kullanabileceğini söylemeliydim ama sanırım bildiğini düşündüm."

"Neyi biliyordun?"

"İlişkimizde bana güvendiğin noktaya ulaştığımızda bana anahtarını verdin, o zaman sana erişmeme izin verildi."

"Doğru."

"Güvenini kazanmak zorundaydım. Ama ilk günden beri benim güvenime sahipsin. Sende zaten benim için bir anahtar vardı. Tavan arası kapısının biraz sıkışık olduğunu biliyorum ama biraz zaman ver."

Kollarında döndüm, bana yardım edip edemeyeceğini her soruşunu hatırladım. Colt'u evinde bulduğu günü. Ryan'ın mektubunu okumak için içeri girdiğim gece... ve sonra tekrar evlat edinme gecesi. İlk geldiğinde, onu dışlayan bendim.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum ve seni seviyorum," dedi bana. Sonraki bir saati ellerinin her dokunuşu ve ağzından çıkan her öpücükle bana bunu göstererek geçirdi.

Dediğim gibi, sessiz seks konusunda uzmandık.

Akıllara durgunluk veren, dünyayı sarsan, ruhu şekillendiren seks.

Bölüm Yirmi Bir

BECKETT

Mektup

#21 Kaos,

Noel'deyiz. Hah. Gerçekten de Noel yazmanın bile iç karartıcı görünmesine neden olacak kadar üzgün ve endişeli bir insan mı oldum?

Öyle olmamalı. Maisie burada ve son kemoterapi tedavisinden bu yana bir hafta geçtiği için gerçekten canlanıyor. Saçları artık tamamen gitti. İkinci kemoterapi tedavisinden hemen sonra, tam olarak doğum gününde gitti. Başladığında bana hepsini kesmemi söyledi. Her gün biraz üzülmektense bir anda üzülmenin daha kolay olduğunu söyledi.

Altı yaşındaki çocuğum inanılmaz derecede zeki.

Noel'deyiz ve çocuklarım yeni oyuncaklarıyla oynarken ben iyi olana odaklanmak istiyorum.

Öncelikle bornoz için teşekkür ederim. Çok yumuşak ve bayıldım. Nereden bulduğunu sorardım ama bu muhtemelen bana söylememen gereken şeyleri söylemen anlamına gelirdi. Umarım hediyen de oraya ulaşmıştır.

İkincisi, yakında burada olacaksın. İtiraf etmeliyim ki bunun için olması gerekenden çok daha fazla heyecanlıyım. Seni zaten çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum ve seni yüz yüze görmek sadece seni görmek demek. Seninle 21 mektup önce tanıştım. Biriyle yüzünden önce sözleriyle tanışmak, zihnini çekici bulmak ve sonra bedeninin onu takip edip etmediğini görmek ne kadar harika. Vücudunu yargıladığımdan değil. Yaptığın işi yaptığına göre harika olduğuna eminim. Yani, gayet iyi.

Aptal. Lanet olası. Kalem.

Sadece bir insan olarak senden etkilendiğimi itiraf etmem gerektiğini söylüyorum. Bu garip mi? Umarım değildir. Daha fazla insan bu şekilde tanışmalı, bir insanı dış ambalajını görmeden önce gerçekten anlamalı.

Sadece mektuplaştığımızı biliyorum ama içimde beni muhtemelen buradaki herkesten daha iyi anladığına dair çılgınca bir his var.

O zaman buraya gel.

~ Ella

...

Kapının çalındığını duyduğumuzda Havoc'a "Uslu dur," dedim.

Ön kapıyı açtığımda Ella'yı elinde bir dosya, yüzü gergin bir şekilde orada dikilirken buldum. Günlerden pazartesiydi ve sigortacı kadın on dakika içinde gelecekti. Maisie'yi endişelendirmemek için toplantıyı benim evime taşımıştık.

Ayrıca, sigorta poliçesinde adı geçen kişi ben olduğum için, araştırdığı kişi de aslında bendim.

"Kahve?" Ella içeri girerken sordum.

"Zaten yeterince titriyorum." Paltosunu çıkarıp portmantoya astı, üzerinde kıvrımlarına tam oturan bir kot pantolon ve gözleriyle uyumlu mavi bir bluz vardı. Kahretsin, iyi görünüyordu. Sağlıklı. Gözlerinin altındaki gölgeler soluyordu ve cildinde muhteşem bir parlaklık vardı. Lekelerin arasından ışığın tenini nasıl ısıttığını görmek için sabırsızlanıyordum.

Yeni eve yeni taktırdığım cam pencere - son altı aydır inşa ettiğimi henüz ona söylememiştim. Bu, saklamaktan mutluluk duyduğum bir sırdı. İki hafta sonra nihayet taşınmaya hazır olacaktı. O zaman bu kulübeye iş için geri dönecek ve birlikte yaşamamız için ona baskı yapıyormuşum gibi hissetmeyecekti.

Evin Solitude'un yanında olması ve herkes için yeterince büyük olması sadece bir avantajdı.

"Merak etmeyin. Biz yanlış bir şey yapmadık. Söz veriyorum. Bu sadece üstünkörü bir ziyaret."

"Buraya Denver'dan geldi, Beckett. Mark'a ihtiyacımız olmadığına emin misin? Bunun üstünkörü bir yanı yok. Bu onun için rahatsız edici ve bizim için de istilacı."

"İşte bu," dedim kollarımı ona dolayarak. "Mark'ı ararız

Ama dürüst olmak gerekirse endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyorum." Kapı tekrar çalındığında içimi çektim. "Görünüşe göre erken gelmiş. Yaşasın."

Ella'nın kollarının sıcaklığından ayrıldım ve kapıyı açtığımda- "Vay canına.

Burada ne yapıyorsun?"

Donahue'nun ağzının sert duruşu bana bunun isteyerek olmadığını söyledi. "Çağrıldım. Görünüşe göre bu, güvenlik açısından 'ofisimize' yapılan rastgele ziyaretlerden daha kolay." Tırnak işaretlerini kaldırdı.

"İçeri gel."

İçeri girdi, paltosunu askıya yerleştirdi ve Ella'yı görünce biraz geri çekildi.

"Bayan MacKenzie," dedi başını sallayarak.

"Ryan'ın cenazesindeydin." Sesi yumuşamıştı. Elini tuttum. "Ella, bu-"

"Yüzbaşı Donahue," diye dürüstçe cevap verdi. "Sigorta şeytanının ona söylediğini zaten biliyorum."

"Seni tekrar görmek güzel. Ryan'ın cenazesinde daha cana yakın olamadığım için özür dilerim. Biraz keyifsizdim."

"Yas tutuyordunuz. Bu anlaşılabilir bir şey. Ayrıca, Kaos bana çok şey anlattı.

seni zaten tanıyormuşum gibi hissettim."

Taşaklarıma yumruk atsa bile beni daha fazla şok edemezdi.

"Kaos," Ella bu ismi sanki o bir azizmiş gibi söyledi. "Onu tanıyordun. Doğru ya. Aynı birim."

Donahue'nun gözleri benimkilere kaydı ve ben de başımı hafifçe salladım; bu hareketin ölüm kalım meselesi olduğu durumlarda benimle çalışmış olanlar dışında kimsenin fark edemeyeceği bir hareketti.

Şu anda olduğu gibi.

Ella'ya anında güven verici bir gülümseme verdi. "İyi adam. Senin için çıldırıyorum, bunu söyleyebilirim." Bu kez bana bakışı kesinlikle biraz onaylamazdı. "Gentry. Kahve içmeye ne dersin?"

Bu bir öneri değildi.

"Kulağa hoş geliyor."

"Ben burada bekleyeceğim. Sanırım arabasının geldiğini görüyorum," dedi Ella, yüzü neredeyse kapının cam bölmesine dayanmış bir halde.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ona bir fincan kahve hazırlarken Donahue sordu.

"Mac'in istediği şey."

"Ve o bilmiyor mu?"

"Hayır. Ve bu şekilde kalması gerekiyor." Makine tıslamayı kestikten sonra fincanı ona uzattım. Kahvesini kadınları sevdiği gibi sevdiğini biliyordum, sade ve sert.

"Onun çocuklarını evlat edindiniz ve eğer örümcek hislerim doğruysa, onunla yatıyorsunuz ve o da-"

"Öğrendiği an, işimiz biter. Ne olduğunu biliyorsun. Beni buradan öyle bir kovacak ki kırbaçlanacağım. O zaman ona nasıl yardım edeceğim? Bundan nefret ediyorum. Ama durum bu. Ona söylemek için bekledikçe daha da derinleşti ve şimdi buradayız."

Kapı açıldı ve kapandı, ardından iki çift kadınsı adımın sesi bize doğru yöneldi.

"Kahretsin, Cha-" Başını salladı. "Gentry."

"Evet, beyler. Burada olduğunuzu ve başlamaya hazır olduğunuzu görmek güzel. Ben Danielle Wilson, siz de Samuel Donahue ve Beckett Gentry olmalısınız." Makul bir takım elbise ve minimal makyajıyla kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu. Kahverengi saçları sert bir Fransız kıvrımıyla toplanmıştı ve kolyesinden bir gözlük sarkıyordu.

İçgüdülerim bana onun kan peşinde olduğunu söyledi.

Benim kanıma. "Kahve?" Ben teklif ettim.

"Hayır, teşekkür ederim. Başlayalım mı?"

Hepimiz yemek masasının etrafında toplandık. Danielle masanın başına oturmuş, finallere çalışmaya hazırlanıyormuş gibi klasörlerini ve defterlerini yayıyordu. Ella bir yanıma oturdu, elini sıkıca benimkinin içine soktu ve Donahue diğer tarafa geçti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesini yudumladı.

Guy'ın her zaman çok iyi bir poker yüzü

vardı. Ama neden onu çağırdı ki?

"Başlayalım. Bay Gentry, lütfen bana Bayan MacKenzie'nin çocuklarını nasıl evlat edindiğinizi anlatır mısınız?" Gözlüklerini taktı, kalemini çıkardı ve sarı bir steno defterinin üzerine dayadı.

Eski usul.

"Kardeşi Ryan'la aynı birlikte görev yaptım. Son mektubunda Telluride'a gelmemi ve kız kardeşi Ella'ya bakmamı istedi."

Başını salladı, hızlıca yazmaya başladı. "Mektubu görebilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı Ella. "Bu özel bir konu ve seni ilgilendirmez."

Danielle öne doğru eğildi ve şahin gibi gözlerini Ella'ya dikti. "Kızınız Temmuz ayında evlat edinildi ve o zamandan beri daha önceden bilinen ve önceki sağlayıcınız tarafından onaylanmayan bir terapi ile hemen tedavi edilen bir durum için şirketimize bir milyon dolardan fazla bakıma mal oldu. Bu faturaları ödemek istemiyorsanız, bana mektubu getirmenizi öneririm."

Bu kadın tam bir baş belasıydı.

Kalçamı kaldırdım ve arka cebimden mektubu çıkarıp masanın üzerinden ona doğru uzattım. "Bunu saklayamazsın."

Gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, "Üzerinde mi tutuyorsun?" diye sordu.

"Evet. En iyi arkadaşınız size böyle bir şey sorduğunda, bunu yakınınızda tutma eğiliminde olursunuz."

Mektubu açtı ve okudu, ardından telefonuyla bir fotoğrafını çekti.

Sanki Ryan'ın izni olmadan onun çıplak ruhunun fotoğrafını çekmiş gibi kendimi tecavüze uğramış hissettim. *O da bunu isterdi. Ailesinin korunmasını isterdi.*

Ben de öyle.

"İlginç. Peki birim bu görevi onayladı mı?" diye sordu Donahue'ye.

"Hangi birimden bahsettiğinizden emin değilim," diye omuz silkerek cevap verdi. "Ne yaptığınızın gayet iyi farkındayım, Yüzbaşı Donahue.

Yazınızı takip ettim

ve Bay Gentry ile yaptığınız anlaşma onu o küçük engelli boşluğunda tutmak için. Bunların hepsini planladınız mı? Onu geçici olarak

küçük kız kardeşinin sigortasını ödeyebilsin diye mi?"

Donahue kahvesinden bir yudum aldı ve buz tutmamasına şaşırdım, o kadar soğukkanlıydı. "Hayır, ama teklifimin bir faydası olduysa, yardımcı olduğum için mutluyum. Gentry'ye geçici maluliyet teklif edildi çünkü bunu teklif etme yetkim var ve göreve dönmeye uygun değildi."

"Ve bu nedenler..." Ona baktı.

"Seni aşar. Bakın, buraya Ella ve Beckett'ın iyiliği için gelmeyi kabul ettim ve sizin düşündüğünüz her ne sorun varsa açıklığa kavuşturmakla ilgili bir sorunum yok. Ama neredeyse hiçbir şeyi bilme yetkin yok. Bildiğiniz tek şey, önümüzdeki beş yıl içinde herhangi bir zamanda aktif hizmete dönebilecek kadar iyileşmesi umuduyla ona geçici sakatlık teklif etme yetkisine sahip olduğum. Gerekli evraklar tamamlandı ve sağlık hizmetlerinden yararlanmaya devam ediyor. Bu kadar. Benden alacağınız tek şey bu."

Gözlüklerini düzeltti ve gözlerini Ella ile bana dikti. "Yani ölü arkadaşınızın mektup isteğini yerine getirmek ve onun çocuklarını evlat edinmek için rastgele Telluride'de ortaya çıktınız."

"Rastgele değil ama evet. Çocuklara aşık oldum, tıpkı Ella'ya olduğum gibi. Birini sevdiğinizde onu korumak istersiniz. Hayatlarında bir babaları yoktu ve ben de onlar için bir baba olmak istedim."

"Ama Bayan MacKenzie ile evlenip aynı şeyi elde edebilirdiniz, değil mi?" Bakışları aramızda gidip geliyordu.

Ella'nın eli elimde sıkılaşırken, "O zaman bu dolandırıcılık olurdu," dedim. "Bu sana bir dava açabilirdi ama eğer yardım için askerlerin peşine takılan her genç kızın peşine düşseydin, buraya gelemeyecek kadar meşgul olurdun."

"Evliliğe gerçekten inanmıyorum," diye ekledi Ella.

Ne. Neye. Cehennem mi?

"İnanmıyor musun?" Bayan Wilson ona inanmadığı belli bir şekilde sordu.

"Hayır. Colt ve Maisie'nin biyolojik babasıyla evliydim. İkiz olduklarını öğrenir öğrenmez çekip gitti. Kısa bir süre sonra da beni boşadı.

Beckett ile evlenmek, bu kuruma hiç inancım yokken tam bir sahtekârlık olurdu. Sonuçta, yeminlerin hiçbir şey ifade etmediği ve bir kağıt parçasının hayatınızı bir başkasınınkine bağladığı ve bir sonrakinin bu bağı kolayca çözdüğü zaman ne olur? Hiçbir şey ifade etmiyor. Ama evlat edinmenin var. Çocuklarımla inanılmaz bir bağı var ve ebeveynlik görevlerini en az benim kadar paylaşıyor. Maisie'yi tedaviye götürüyor, Colt'u futbola ve snowboard yapmaya götürüyor. Onlar için bir ağaç ev inşa etti ve sabahları öğle yemeklerini hazırlıyor. Bu size dolandırıcılık gibi mi geliyor?"

Bayan Wilson notlarına bakıyormuş gibi yaparken garip bir sessizlik çöktü. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Elbette Maisie'nin faturaları astronomikti ama insanlar her gün yüksek düzeyde ihtiyaçları olan çocukları evlat ediniyordu.

"Burada işimiz bittiyse-" diye başladı Donahue.

"Tatmin olmadım." Sesinin tonu, Donahue'ya dik dik bakışı, öne doğru eğilip yüzünün ayrıntılarını taramama neden oldu. Bu kişisel bir şeydi.

"Birimi nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"En iyi tahminim kız kardeşi Cassandra Ramirez'den öğrendiği yönünde." Donahue ona dik dik baktı.

Ramirez. Kolunu kaybettikten sonra çıkmıştı. Ayrılmadan önce adamlardan duyduğuma göre, geçiş kolay olmamıştı. Bu konuda Ella haklıydı - bizim gibi adamlar adrenalin patlamasını savaşmadan bırakmazlardı. Benim arama ve kurtarma görevim vardı. Ramirez'in yoktu.

Yutkundu ve başını kaldırmadan önce kalemini birkaç kez kâğıda vurdu. "Evet, ben Cassie'nin kız kardeşiyim. Ama bunun bu soruşturmayla hiçbir ilgisi yok."

Saçmalık.

Donahue omuz silkerek, "Elbette öyle," dedi. "Ona olanlar için adalet istiyorsun. Hazır olmadan istifa etmek zorunda kaldığı ve Gentry'ye verdiğim anlaşmayı ona veremediğim için. Para değil - sağlık emekliliği bunu karşıladı - ama geri dönme umudu. Bu yüzden buradasın. Maisie, Beckett ya da Ella için değil. Benim için."

Boğazını temizledi ve klasörlerini üst üste koydu. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç. Ve üzgünüm ama bana bu çocuğa teşhis konulmadan önce onunla herhangi bir ilişkiniz olduğuna dair kanıt sunamazsanız, vakanızın gözden geçirilmesini ve biz daha fazla araştırma yaparken mevcut tüm tedavilerin askıya alınmasını önereceğim."

"Bunu yapamazsın!" Ella tersledi. "Onlar kanunen onun çocukları. Onlara bakıyor, destek oluyor ve her şekilde babaları gibi davranıyor."

"Komik, çünkü Colton'a daha önce okulda rastladığımda bana bir babası olmadığını söylemişti. Ona seni sorduğumda, senin amcasının en yakın arkadaşı ve annesinin erkek arkadaşı olduğunu söyledi ama bir kez bile senin tarafından evlat edinildiğinden bahsetmedi. Bu neden olabilir ki?"

"İznim olmadan çocuğumla mı konuştun?" Ella masanın üzerinden uçtu ve kolumu beline dolayıp onu geri çekmek için yapabildiğim tek şey buydu.

"Sakin olun. Bu kesinlikle benim soruşturmamın bir parçası değildi. Margaret'in okuldan ne zaman alındığına ve Colton'ın acil durum irtibat kişisinin ne zaman değiştirildiğine dair birkaç bilgi almak için okula gitmiştim ki onu gördüm."

"Yalancı." Ella öfkeden kudurdu.

"Haddinizi aştınız," dedim olabildiğince sakin bir şekilde. "Tüm bu soruşturma bir haddini aşmadır ve sizi kapattığımızda bunu sizden daha yukarıya taşıyacağımıza bahse girebilirsiniz."

"Küçük bir kızın hayatı söz konusu." Ella sakin bir ses tonuyla konuşuyordu ama eli benimkini ölümcül bir şekilde kavramıştı. "Ve senin tek derdin Donahue'dan intikam almak."

"Kurallara uyulmasını önemsiyorum, ki bu adamların kurallara uymakta hiçbir sıkıntı çekmemeleri gerekir. Gerçek şu ki, bu adam şu anki kız arkadaşının biri milyonlarca dolarlık tedaviye ihtiyaç duyan iki çocuğunu evlat edinmiş ve siz çocuklara evlatlık olduklarını bile söylememişsiniz. Çok kötü kokuyor. Tam bir Tri-Prime soruşturmasına gerek olmadığı ortaya çıkarsa, elbette tüm özürlerimi kabul edeceksiniz. Bu yıl dolandırıcılığın üzerine gidiyoruz."

Bir cadı avındaydı ve yaptığımız şey mükemmel olsa bile

Yasal ve hiçbir şekilde sahtekârlık içermeyen bu durumu çarpıtacak ve onlar "araştırırken" bizi cehenneme atacaktı. Maisie'nin tedavilerinin, taramalarının, yaklaşan radyasyonun... hepsinin ödemelerini durdurabilirlerdi. Herhangi bir suç işlemediğimiz ortaya çıksa bile, Maisie'nin sonuçlarını hissetmesine yetecek kadar uzun süre bağlı kalacaktı.

Tabii çocukları teşhisten önce tanıdığımı kanıtlayamazsam.

Ella ve Bayan Wilson karşılıklı konuşurken kulaklarımı donuk bir uğultu doldurdu. Ella'yı kaybedecektim ama bunu Telluride'a geldiğim andan beri biliyordum. Onunla geçirdiğim zaman, hakkım olmayan bir hediyeydi. Hatta onu çalmıştım. Aşık olduğu adamı gerçekten tanımıyordu, çünkü ona söylememiştim.

Üç şey. Üç neden. Artık karar verirken bunu kullanıyorum, önce atlama ve sonra pişman olma ihtiyacımı bastırmak için kullanıyorum.

Ella gerçeği hak

ediyordu. Maisie

yaşamayı hak ediyordu.

Çocuklara olan sevgim sahtekârlık değildi.

Karar verildi.

"Burada biraz bekler misiniz?" dedim ve masadan kalktım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve komodinimdeki iç çamaşırı yığınının altında sakladığım kutuyu aldım.

Kanıtlar elimde, merdivenlerden yavaşça indim. Ella ve Bayan Wilson hâlâ tartışıyorlardı ama Donahue bana doğru döndü. Kutuyu ve yüz ifademi inceledi.

"Emin misin?" diye sordu

sessizce. "Tek yolu bu."

Ella'nın yanında durmak için yanından geçerken başıyla onayladı. Konuşma kesildi ve tüm gözler bana çevrildi.

"Seni seviyorum. Seni hep sevdim," dedim Ella'ya.

"Ben de seni seviyorum Beckett," diye karşılık verdi, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Onu öpmek aklımdaki ilk düşünceydi - o son saniyeyi

Böylece her şeyi ezberleyebilecektim. Ama zaten ondan yeterince şey almıştım.

"Sana söylemeliydim ve bunun bana... sana mal olacağını biliyorum ama hatalarımın bedelini başka bir çocuğun ödemesine izin veremem, özellikle de Maisie'nin."

Kutuyu masadan aşağı kaydırdığımda yumuşak bir tırmalama sesi çıktı.

Bayan.

Wilson onu aldı ve kare şeklindeki kapağı kaldırdı. "Tam olarak neye bakıyorum?" Günahımın kanıtını masanın üzerine koydu ve Ella'nın nefesi kesildi. "Neden benim mektuplarım sende? *Onun mektupları*?" diye fısıldadı.

Gözlerimi Bayan Wilson'dan ayırmadım, Ella'nın anladığında gözlerindeki aşkın ölmesini izleyecek kadar erkekleşemedim.

"Çocukları teşhisten önce tanıdığıma, onlarla bir ilişkim olduğuna dair kanıta ihtiyacınız olduğunu söylemiştiniz. Burada teşhis öncesine ait mektuplar, çocuklar tarafından çizilmiş resimler ve küçük notlar bulacaksınız. Maisie'ye teşhis konulmadan önce çocukları tanıyor, onları seviyor ve Ella'yı seviyordum. Araştırmak için bir nedeniniz yok. Bu sadece Maisie'nin tedavisiyle ilgili olsaydı Colt'u da evlat edinmezdim. Gerçek şu ki, onların babası olmak istedim."

Bayan Wilson iç çekerek mektupları karıştırdı. "Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmam gerekecek." Ella'nın mektuplarının ve çocukların resimlerinin birkaç fotoğrafını çekti, defterlerini topladı ve ön kapıdan çıktı.

"Ella-" diye başladım.

"Yapma. Tek bir kelime bile etme. Henüz değil." Parmak eklemleri bembeyazdı ve tırnaklarının uçları da pazılarına batıyordu.

Donahue bana o kadar sempati dolu bir bakış attı ki neredeyse oracıkta yıkılacaktım.

Dakikalar geçti. Odadaki gerginliğin ortasında tek ses saatin tik takları ve kulaklarımda kükreyen, her düşüncemi tüketen kalbimin parçalanmasıydı. Bu yeterli olacak mıydı? Bir hiç uğruna her şeyden vazgeçmiş miydim?

Ön kapı açıldı ve Bayan Wilson yanaklarında hafif bir allık lekesiyle içeri girdi. "Görünüşe göre yanılmışım. Özür dilerim."

"sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Durum hala çok... gri bir alan olarak kalsa da, poliçenin iptal edilmesini haklı çıkaracak bir şey yapmadınız ve amirim soruşturmanın artık tamamlandığına karar verdi."

Neye mal olursa olsun kazandığımız için neredeyse rahatlayacaktım.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme. Bugün iyi adamlara yardım edeceksin." Donahue masadan kalktı. "Seni geçireyim."

Bayan Wilson ayağa kalktı, sonra bana zoraki bir gülümseme verdi. "Kayınbiraderim senin iyilerden biri olduğunu söyledi, eğer bu bir şey ifade ediyorsa. Senin ve köpeğin mükemmel bir uyum içinde olduğunuzu, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemediğinizi söyledi. İsimleriniz bile aynı anlama geliyormuş. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Gentry. Bayan MacKenzie." Havoc'un yanımda oturduğu yere döndü. "Havoc, değil mi?"

"Bu taraftan Bayan Wilson," diye seslendi Donahue. Ona doğru yürürken gözlerini benimle kilitledi. Ellerimin dolu olduğunu biliyordu. "Bu teklif geçerli. Her zaman geri gelebilirsiniz."

Başımı salladım ve gittiler, kapı arkalarından uğursuz, yankılanan bir sesle kapandı.

"Bunları benden nasıl sakladın? Neden onun
mektuplar?" Ella sandalyesinden kalkıp kutuya doğru benden uzaklaşarak sordu.

"Ella."

Ellerini başının iki yanına koydu ve salladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Tanrım. Ağaç ev, Maisie'nin diplomasındaki aynı yazılar. Havoc. Bu bir tesadüf değil, değil mi?"

"Hayır." Hayatım boyunca bölümlere ayırabilmiş, duygularımı kapatabilmiştim. Koruyucu ailede geçirdiğim onca yıl boyunca bu şekilde hayatta kalmış, özel operasyonlarda bu şekilde var olmuştum. Ama Ella içimdeki bir şeyi değiştirmişti. Kalbimi açmıştı ve şimdi o lanet şeyi kapatamıyordum. Bu acı dayanılmazdı ve bu sadece başlangıçtı.

"Söyle. Sen söylemedikçe inanmayacağım. Kimsin sen?"

Gözlerim kapandı ve boğazım düğümlendi. Tek yapabildiğim

Nefes almak için. Ama gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu ve artık Maisie korunuyordu. Ryan'ın isteğini yerine getirmek için elimden geleni yapmıştım ve kalbimdeki sonuçların hiçbir önemi yoktu. Omurgamı dikleştirdim ve gözlerimi açarak onun yalvaran, dehşete düşmüş bakışlarını yakaladım.

"Ben Beckett Gentry. Çağrı işaretim Kaos."

Yirmi İkinci Bölüm

ELLA

Bu gerçek değildi. Bunların gerçek olduğuna inanmayı reddediyordum. Ama masanın üzerinde benim mektuplarım, çocukların Kaos'a gönderdiği resimler ve notlar vardı.

Beckett.

Aklımı kaçırmadığımdan emin olmak için tekrar baktım. Hayır. Sadece kalbimi.

"Nasıl? Neden? Bana onun öldüğünü söylemiştin!" Sözcükler hiçbir şey söylemeden uçup gitti.

açıklamasını bekledim. Belki de gerçekten duymak istemediğim içindi. Küçük, camdan memnuniyet baloncuğumun parçalanmasını istemiyordum.

"Ben öyle bir şey demedim. Sana Ryan'a ne olduğunu bildiğimi söyledim. -Sadece canının daha çok yanmasına neden olacaktı." Elleri sandalyenin arkalığını kavradı. Ben serbest düşüşteyken tutunacak bir şeyi olduğu için şanslıydı.

"Nasıl? Sen *hayattayken*!" Bağırdım. "Öldüğünü düşünmeme nasıl izin verirsin? Bunu bana neden yaptın? Bunların hepsi bir tür şaka mı? Tanrım, ortaya çıktığında benim hakkımda bildiğin şeyler... Neden Beckett?"

Gerginliği hisseden Havoc ayağa kalktı ama yanına oturduğu Beckett değildi, bendim.

"Bu bir şaka değil, hiç olmadı. Size söylemedim çünkü kim olduğumu ve neler olduğunu anladığınızda beni kapı dışarı edeceğinizi biliyordum. Haklı olarak. Ve kaçınılmaz olarak bunu yaptığında, sana yardım edemeyecektim. Ryan'ın benden istediği tek şeyi yapamayacaktım, o da seninle ilgilenmekti."

"Kardeşim. Tüm bunlar kardeşim için miydi? Onun için de mi benimle yattın? Beni yakınında tutmak için mi? Beni kendine aşık etmek için mi?" *Ne kadarımız yalandı?*

"Hayır. Ryan ölmeden çok önce sana aşık olmuştum."

"Yapma." Geri çekildim, mesafeye ve havaya ihtiyacım vardı. Neden hava yoktu?

Göğsüm o kadar çok ağrıyordu ki, nefes almak bile konsantrasyon gerektiriyordu. "Bu doğru."

"Öyle değil. Çünkü o zaman beni sevseydin, öldüğüne inanmama asla izin vermezdin. Hayatımın en kötü zamanında beni yalnız bırakmazdın ve birkaç ay sonra başka biri olarak ortaya çıkmazdın. Bana yalan söyledin!"

"İhmal ederek, evet, yaptım. Çok özür dilerim, Ella. Seni asla incitmek istemedim." İnandırıcı bir şekilde samimi görünüyordu ama on bir aydır bana yalan söylerken nasıl samimi olabilirdi ki?

"Senin yasını tuttum. Ağladım, Beckett. O mektuplar benim için özeldi, *sen*

benim için özeldi. Bunu neden yaptın?"

Orada sessiz ve metanetli bir şekilde durdu ve benim inançsızlığım ve şokum hayal ettiğimden daha karanlık ve acı verici bir şeye dönüştü.

"Bana nedenini söyle!"

"Çünkü Ryan'ı öldürten benim!" Kükremesi gırtlaktan ve çiğdi, sanki bu itiraf ondan istemeden koparılmış gibiydi. Ardından gelen sessizlik ikimizin de sesinden daha yüksekti.

Havoc beni terk etti, onun yanında yerini aldı. Havoc ve Kaos.

Birbirleri için ne kadar da mükemmellerdi.

"Anlamıyorum," diyebildim sonunda.

Beckett hafifçe eğildi ve Havoc'un başını yüzlerce kez yaptığını gördüğüm şekilde ovuşturdu. Onun için değil, onu sakinleştirmek içindi. Onun hem iş hem de terapi köpeğiydi.

"Sana bir çocuğu öldürdüğümü söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" "Evet." Böyle bir şeyi unutmam mümkün değildi.

"Aralık ayının yirmi yedisindeydi. İstihbarat doğru çıkmadı ve ben de kaybettim. Kendinize iyi adam olduğunuzu söylüyorsunuz. Teröristleri durdurmak, sivillere hak ettikleri ülkeyi geri vermek için oradasınız, ülkemizi güvende tutuyoruz. Ama o küçük kızın benim ellerimde öldüğünü görmek... içimde bir şeyleri kırdı. Onu düşünmeden duramıyordum, ne yaptığımı ya da

neyi farklı yapabilirdim." Ellerini yüzüne sürdü ama kendini toparladı.

Yaptığı her şeye rağmen aptal kalbim ona doğru kayıyordu. O kâbusların ona ne yaptığını ilk elden görmüştüm. Geri kalanı yalan olabilirdi ama bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Ertesi gece yeni bir istihbarat geldi ve emir aldık. Ben de dahil olmak üzere ekibin yarısı gitmekle görevlendirilmişti ama elimi silahıma götürme düşüncesi beni kelimenin tam anlamıyla kusturdu. Sadece kendim ve görev için değil, kardeşlerim için de tehlikeli olduğumu biliyordum. Donahue'ya gittim ve kendimi hattan çektim. Kulağa basit geldiğini biliyorum ama değil. Bu, kardeşlerinize onlara ait olmadığınızı itiraf etmektir, yani kırıldığınızı. Donahue kabul etti ve kafamı toparlamak için birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söyledi."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedim usulca.

"Yapma bunu. Bana acıma. Çünkü kendimi hattan çektiğimde boş bir yer vardı ve Ryan onu aldı."

Annem ve babam öldüğünde öğrendiğim gibi acıyla nefes aldım. O adamlar kapıda belirdiğinden beri tek istediğim kardeşimi geri almaktı ama ona ne olduğunu bilmekle de yetinebilirdim. Şimdi o kapı gerçeğe doğru aralanmıştı ve ben bilmeye duyduğum özlem ile kapıyı kapatıp cehalete devam etme isteği arasında kalmıştım.

"O senin yerini aldı." Bu sözleri söylemek bile içimde bir duygu selinin akmasına neden oldu. Ryan'ın öne çıkmasından duyduğum gurur. Kendini bir kez daha tehlikeye attığı için öfke. Beckett yaşadığı için minnettarlık. Ama üzüntü hepsini bastırdı. Kardeşimi özlemiştim.

"O benim yerimi aldı." Beckett titrek bir nefes alırken çenesi büküldü. "Görev sırasında ekibin geri kalanından ayrıldı. Hedefi ele geçirmişler ama Ryan gitmiş. Konuşmalar yakalandığını gösteriyordu."

Gözlerim gözyaşlarının tanıdık sızısıyla yandı. Onları kapalı tutarak Ryan'ın bir anısını aklıma getirdim, göl kenarında çocuklarla gülüyor, taş sektiriyorduk. Onlara incelik öğretmekten vazgeçmiş ve sadece su sıçratma yarışmasına katılmıştı. Canlı. Sağlıklı. Bütün. Bu zihinsel resmi o kadar sıkı kavradım ki

Suyu neredeyse tenimde hissedebiliyordum. Sonra gözlerimi açtım. "Bana gerisini anlat."

Yumrukları sıkılırken başını salladı. "Gerisini bilmek istemezsin."

"Bana ihtiyacım olduğunu düşündüğün şeyi söyleme hakkını kaybettin. Şimdi bitir." Bu Maisie'nin mega kemoterapisi gibiydi, değil mi? Her şeyi tek bir güçlü, acı verici işlemle yok et ve sonra yeniden inşa et.

"Tanrım, Ella." Bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce önce tavana, sonra da harflerime baktı. "İşkence görmüştü. Onu bulmamız üç gün sürdü. Bana kayıp olduğunu söylediklerinde kendimi toparladım ve Havoc'la birlikte ava çıktık. Telsiz konuşmaları, kaynaklar... o ilk geceden sonra hepsi boş çıktı. Onu öldürmüş olsalardı bunu internette yayınlarlardı diye düşünerek internette bile arama yaptım." Tısladı. "Üzgünüm, bunu söylememe gerek yoktu."

"Her şeyin söylenmesi gerekiyor."

Başını salladı. "Tamam. Sonunda kasabanın biraz dışında keçi çobanlığı yapan bir grup çocuktan bilgi aldık. Yola çıktık ama oraya vardığımızda yerleşke bomboştu. Havoc... Ryan'ı yaklaşık elli metre ötede buldu."

"Ölmüştü," diye tahmin ettim.

"Evet." Yüzü buruştu, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu ve anıları arasında kaybolduğunu biliyordum. "Evet, ölmüştü."

"Anlat bana."

"Hayır, uyumana yardımcı olmaz, Ella. Güven bana, bu kabusların malzemesi.

Kabuslarımın malzemesi."

Gerçekten bilmek istiyor muydum? Herhangi bir yardımı olur muydu? Elime geçen bu tek şansı kaçırdığıma pişman olacak mıydım? "Bana temel bilgileri ver." Bundan sonra Beckett'ı bir daha asla göremeyebilirdim ve o birimdeki hiç kimse bana bir şey söylemeyecekti.

"Temel mi? Bunda basit bir şey yoktu." İfadesi her birkaç saniyede bir ağzının yapısı, alnının buruşması, yüzünün

Çenesindeki gerginlik. "Onu üniformasından donuna ve tişörtüne kadar soyulmuş halde bulduk. Onu korkunç bir şekilde çalıştırmışlar."

İlk gözyaşı süzüldü ve yanağımı taze, çirkin bir kederle çizdi.

"Ella..." Acı dolu fısıltı Beckett'tan daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

"Devam et." Gözlerimi kırpıştırdım, yüzümden aşağı bir ıslaklık daha aktı ama silmeye zahmet etmedim. Eğer Ryan tüm bunlara katlandıysa, o zaman temiz yanakların sosyal nezaketine gerek kalmadan onun için ağlayabilirdim. "Onu görmeme izin vermediler. Kalıntıların görülmeye uygun olmadığını söylediler."

"Kafasının arkasından vurulmuştu ve bu tür bir yara-" "İdam edildi."

"Evet. En iyi tahminimiz bu. Geldiğimizi duyduklarında aceleyle yaptılar ve... tepelere doğru kaçarken onu bıraktılar."

Başımı salladım, hareket gömleğime ıslaklık gönderdi. "Sırada ne var?"

Sandalyeyi çekti ve ellerini yüzüne kapatarak sönük bir şekilde içine çöktü.

Ona bunu yaşattığım için kendimi suçlu hissetmeliydim.

Bana. Ama yalanlarıyla bana yaşattıklarından sonra bile tek hissettiğim, orada bulunmuş ve kardeşimi kurtarmış olan sevdiğim adamla aramdaki açıklanamaz bağdı. Garip ve korkunç bir şekilde, bu acı bizi hem dehşete düştüğüm hem de koparmak için çaresiz kaldığım bir bağla birbirine bağladı.

"Lütfen, Beckett."

Sandalyede arkasına yaslanırken elleri kayıtsızca kucağına düştü. Bana baktığında, yüzünün her çizgisine ve donuk gözlerine sefalet kazınmıştı.

"Ölmüştü ama sıcaktı ve kalp masajına başlayabileceğimi düşünerek onu ters çevirdim ama yapamadım. Yoktu..." Başını iki yana salladı. "Yapamam. Yapamam işte." Gözleri zihninde hızlıca ileri sarıyormuş gibi kaydı. "Helikopter geldi ve onu tahliye ettik. Künyesini aldım -senin almanı istediğini biliyordum- ve uçak gelmeden önce bütün gece onunla oturdum ve sonra

Jensen onu eve, sana getirdi. Görev için izin verilemeyecek kadar değerli olduğumu düşündüm, özellikle de hedefimiz Ryan'ın katilleri olarak değişmişken."

"Onları buldunuz mu? Bunun neden önemli göründüğünü bilmiyorum; savaşta gerçekten adalet yok gibi."

"Evet. Yaptık. Ve yapıyoruz. Sorma. Sorma." Gözleri sert ve tehlikeli bir hal aldı ve onu tekrar gördüm; her şeyi bölümlere ayırabilen adamı. Gözlerindeki fırtınayı, yumruklarını sıkma şeklini gördüm. Bu Kaos'tu.

Ve bir zamanlar ona karşı gerçek, derin hislerim vardı.

"Diğer mektupları aldın mı? Sonra gönderdiklerimi?" Bilmem gerekiyordu. Hiç geri dönmemişlerdi. O mektuplar acımın birer kanıtı olmuştu. Onları okumuş ve öylece arkasını dönüp gitmiş miydi?

"Evet. Ama onları okumak için kendimi zorlayamadım. Kalemi elime alıp sana neler olduğunu anlatamadım, buna iznim bile yoktu. Sana aşık olmuştum, hiç tanımadığım bu inanılmaz kadına. Daha önce hiç böyle bir aşk hissetmemiştim ve tek yapmak istediğim seni korumaktı."

"Beni hayalet gibi göstererek mi? Kardeşimin yanında öldüğünü düşünmemi sağlayarak mı?"

"Hayatına bir gram daha fazla acı getirecek hiçbir şey yapmayarak. Ben her şeyi ve herkesi kırarım, Ella. Bu yüzden bana Kaos diyorlar. Bu lakap bana ordudan çok önce takılmıştı ve bir bar kavgasında kardeşini savunmaya geldiğimde bu lakap ortaya çıkınca da orada kaldı. Haklı olarak. Gittiğim her yere yıkım götürüyorum. Daha seninle tanışmamıştım bile ama sana Ryan'a mal olmuştum. Yakın ailenin hayatta kalan son üyesi öldü çünkü görevimi yapacak kadar uzun süre kendimi toparlayamadım. Onun ölmesinin sebebi benim. Kardeşinin ölümüne sebep olan adama yazmaya devam etmek ister miydin? Onun yerine sana yalan mı söylemeliydim? Konu ailen olunca ikinci bir şans vermiyorsun, unuttun mu? Sana doğruyu söylesem ve sen de beni bir şekilde affetsen bile, onun ölümüne sebep olduğumu bile bile mektuplaşmaya devam etmek

bir sonraki bildirim olabilir mi? Bunu yapamazdım. O yarayı dağlamayı ve yoluna devam etmeyi hak ettin."

"Devam edelim mi?" Masanın ucunda bir ileri bir geri volta attım, enerjim bir anda ayakta duramayacak kadar artmıştı. "Kızıma daha yeni kanser teşhisi konmuştu, kardeşim ölmüştü ve kimsem yoktu. Ryan beni terk etti çünkü buna mecburdu. Sen bunu *seçtin.*"

"Benim öldüğümü düşünmen, seninle arkadaş olma nezaketini gösterdiğin adamın Ryan'ın ölümünden sorumlu olduğunu bilmenden çok daha iyiydi."

"Cehenneme kadar yolun var." Döndüm ve kapıya doğru yöneldim, ancak büyük odadan çıkmadan önce durdum. "Buraya gelmeye ne zaman karar verdin? Yalanı sürdürmek için mi?"

"Donahue bana Ryan'ın mektubunu ben çıkmadan hemen önce verdi. Son mektuplarımızın hepsini saklar. Zaten içeride kalmayı seçmiştim, benim için başka bir şey yoktu. Ama mektubu okudum ve gelmem gerektiğini anladım. Sana bu kadar yakın olmak ve sana kim olduğumu ya da seni sevdiğimi asla söylememek ruhumu parçalasa bile gelmeliydim. Ölmesinin sebebi bendim. En iyi arkadaşımı benden istediği tek şeyden mahrum edemezdim."

"Yani yalan söylemeye karar verdin." Hayatımı, kalbimi, varlığımın her molekülünü sahte bir bahaneyle işgal etmişti. "Babamın ne yaptığını, Jeff'in ne yaptığını bildiğin halde bana yalan söylemeyi seçtin."

"Ben yaptım."

Duvara yaslandım, kalbim kapıdan çıkıp geriye ne kaldıysa kurtarmamı isterken, beynim kalp kırıklığı beni tüketmeden önce alabileceğim her cevabı almak için savaştı. Jeff'in çıkıp gitmesi bile bu kadar acıtmamıştı, çünkü onu bu kadar sevmemiştim.

Beckett'ı ruhumun derinliklerine kadar, herkesten sakladığım en küçük parçaları ve gölgeli yerleri bile tüketecek şekilde sevdim. Çocuklarıma duyduğum sevgi bile Beckett'ı sevme biçimimle bağlantılıydı, çünkü o da onları seviyordu.

"Bana söylemeyi hiç düşündün mü?" Başımı yavaşça çevirdim ve bir şekilde ona bakacak gücü buldum.

"Seni ilk gördüğüm andan beri," diye itiraf etti, ilk kez seviştiğimiz mutfak tezgâhının ucuna yaslanmak için hareket etmişti. "Her zaman dilimin ucundaydı, özellikle de Kaos hakkında soru sorduğunda. İçinde bulunduğun acıyı gördüm ve bir parçam benim sana aşık olduğum gibi senin de ona aşık olup olmadığını merak etti."

"Ve yine de öldüğüne inanmama izin verdin." İma edilen soruya cevap vermedim.

"Kendimi çok kıskanırdım, ben sadece bir mektupken bana neden açıldığını merak ederdim, ama gerçek benim hiç şansım yoktu. En başından beri sana söylemenin şu anda yaşadığımız ana yol açacağını, beni kaçınılmaz olarak hayatından çıkaracağını biliyordum ve bu da Ryan'ın istediği ve senin ihtiyacın olan şeyi yapamayacağım anlamına geliyordu. Sana yardım etmenin tek yolu yalandı. Bu yüzden senin için asla kardeşinin gönderdiği adamdan fazlası olamayacağımı kabul ettim."

"Ve sonra sana aşık oldum." Aptal, aptal, saf kalp.

"Bana sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir hayat verdin. Sen bana bir aileye ve insanların sana sahip çıkmasının ne demek olduğunu gösterdin ve ben de sana sahip çıkmak için elimden geleni yaptım. Son on bir ay için sana ne kadar teşekkür etsem azdır ve sana yaptıklarım ve nelere mal olduğum için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Ella, sen incitmek isteyeceğim son kişisin."

"Ama sen yaptın." Bu acı bana doğru gelen bir çığdı. Ruhumdaki gümbürtüyü hissettim, sağduyumun üzerine inen soğuk tozu gördüm, hatta kafamın içindeki uyarı sirenlerini bile duydum. Bu adama aşık olmuştum ve o bana son on bir aydır her gün yalan söylemişti.

Jeff beni sonsuza dek seveceğine söz verdi. Olmadığı bir şeymiş gibi davrandı ve sonra çekip gitti.

Ryan bana her zaman birbirimize göz kulak olacağımıza söz vermişti. Orduya katıldı ve eve bir kutu içinde geldi.

Babam sadece bir ya da iki haftalığına TDY'ye gideceğine söz verdi... ve asla arkasına bakmadı. Ziyaret bile istemedi.

Beckett... Kaos. Başka ne hakkında yalan söylemişti? Geçen yıl söylediği herhangi bir şeye inanabilir miydim? Çocuklara yalan mı söylemişti? Şimdi bana doğruyu mu söylüyordu? Yoksa sadece ona merhametimi kazandıracağını düşündüğü şeyleri mi? Bana bir daha söyleyeceği herhangi bir şeye inanabilir miydim?

"Çok özür dilerim. Affetmek, hatta anlayış göstermek senden beklediğim bir şey değil. Ne ben ne de sen buna layık değiliz. Hiçbir zaman da olmadım."

Kalbim çığlık atmaya başladı. Gücümün sonuna yaklaşmıştım ve tamamen çökmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu. Gözlerindeki bakış ayaklarımı yere yapıştırdı. Yalvarış yoktu, başımıza gelenlerden dolayı dehşete kapılmak yoktu, sadece kederli bir kabulleniş vardı. Sonumuzun buraya varacağını hep biliyordu. Yine de bize bunu yaşattı.

Bundan geri dönmenin bir yolu var mıydı? Bu adamı seviyordum, o da beni seviyordu. Bunun için savaşmaya değerdi, değil mi? Ama bunu aşmanın bir yolunu bulursak ne kadar zehirli olurduk? Yaptığı şeyi asla unutamayacaktım - her zaman uğursuz bir bulut gibi üzerimizde dolaşacak, zehir yağdıracaktı.

"Size son bir soru sormam gerekiyor."

"Her şey," diye cevap verdi. Bu kadar güzel bir yüz nasıl bu kadar aldatmacayı maskeleyebilirdi?

"Yaptığın her şey -evlat edinme, ilişkimiz, Maisie'nin mezuniyeti, Colt'un ağaç evi- Ryan'ın mektubu yüzünden miydi?" Cevabını beklerken nefesim göğsümde sıkıştı. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, gerçek olduğumuzu, o kadar da aptal olmadığımı bilmeye ihtiyacım vardı.

"Hayır. Ryan'ın mektubu beni buraya getirdi. O olmasaydı gelmezdim. Ama gerisi, Ella, hepsi seni sevdiğim içindi. Çünkü Colt ve Maisie'yi seviyorum. Çünkü bu kısa, parlak an için sen benim ailemdin, geleceğimdin ve sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordun. Tüm bunları Ryan için yapmadım. Senin için yaptım. Kendim için."

Aramızdaki on metre sonsuza kadar uzanıyordu ama ben bir sonraki hamlemi düşünürken bana hiçbir şeymiş gibi geliyordu. Aramızda eşit oranda aşk ve yalan vardı ama ihanetine duyduğum öfke hepsini gölgede bırakıyordu.

Onu hâlâ seviyordum -her iki yönünü de- ama ona asla

güvenemeyecektim.

onu tekrar. Güven olmadan aşkın ne anlamı vardı? Söylediği ve yaptığı her şeyin doğruluğunu sorgulamanız gereken biriyle nasıl bir hayat kurabilirdiniz?

"Bu yeterli değil." Sözcükler söylendiğinde, gerçeklerinin ruhumda çınladığını hissettim. "Neredeyse bir yıl boyunca gözlerimin içine baktın ve bana yalan söyledin. Sahip olduğum her şeyi seninle paylaştım -kalbimi, ruhumu, bedenimi ve hatta ailemi- ve sen kim olduğun konusunda bile dürüst olamadın. Bunu nasıl sindireceğimi bile bilmiyorum. Senin hangi parçaların, bizim hangi parçalarımız

-Yalan mı gerçek mi? Güçlü olmak ve birbirimizi çok sevdiğimiz için bunu atlatacağımızı söylemek istiyorum ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. En azından şimdi. İçimde bunun için yeterli güç kalmadı. Ryan'ın ölümü aldı. Maisie'nin teşhisi aldı. Senin de alacağını bilmeliydim ama sana güvendim ve şimdi verecek hiçbir şeyim kalmadı."

Ön kapıya doğru yürürken duvardaki elim beni sabitledi. Cam bölmeden içeri süzülen güneş ışığı bir vaat gibi beni çağırıyordu - eğer buradan sağ salim çıkabilirsem, iyi olacaktım. Çünkü iyi olmak zorundaydım. Bakmam gereken Colt ve Maisie vardı. Aşk acısı çeken bir kız gibi dağılma lüksüm yoktu.

Beckett'ı affetme lüksüm yoktu.

"Anlıyorum." Elim kapının kolunu kavradığında sesi tam arkamdan geldi. Yakınlığını, aramızda her zaman kıvılcımlanan o elle tutulur elektriği hissettim ve dönersem hemen orada olacağını biliyordum. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben hâlâ buradayım."

Gözlerim yine yandı ama bu kez Ryan için değil, Beckett için üzülüyordum. En çok sevdiğim insanı kaybettiğimi bilmek de benzer bir duyguydu.

"Sanırım gitseniz iyi olacak." Doğrudan kapıya doğru konuştum. Beckett'ın Telluride'da kalması bana sadece ona geri dönmek için zaman kazandıracaktı.

-Bir yalana daha dayanamazdım. Beckett beni dizlerimin üstüne çöktürürken çocuklarım için güçlü olamazdım ve onlar her şeyden önce gelirdi. Her zaman. "Eşyalarını evimden kutulatıp buraya göndereceğim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum.

tekrar."

Yarayı dağlama demiriyle dağlamışım gibi, vücudumdaki her sinir keskin ve mide bulandırıcı bir acıyla haykırdı. Yanıtını beklemeden kulübeden çıktım ve arkama bakmadım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

BECKETT

Mektup

#22 Kaos,

Ryan öldü. Ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur. Dürüst olmak gerekirse, gerçekmiş gibi hissettirmek için yazıyorum.

Ryan öldü.

Ryan öldü.

Ryan...

Hiçbir şey doğru gelmiyor. Cesedi hala Dover'da, gömülmek üzere hazırlanıyor ve bana onu göremeyeceğimi söylediler. Bu şekilde, tüm bunların acımasız bir şaka olduğunu, gerçekten bir kutuda olmadığını umuyorum. Kardeşimi nereye gömeceğimi bulmak zorunda kalmamayı.

Annem. Babam. Büyükannem. Ryan. Hepsi gitti ama ben hâlâ buradayım. Sırada Maisie mi var? Hayat gerçekten bu mu? Bir trajediden diğerine mi? Yoksa hayatımın gidişatı bu şekilde mi?

Colt ve Maisie yıkıldılar. Colt dün ona söyledikten sonra konuşmayı reddetti ve Maisie ağlamayı bırakmadı. Öte yandan ben ağlamaya başlamadım. Henüz başlamadım. Başladığımda bir daha duramayacağımdan korkuyorum. Acı sızdıran bir tuzlu su fıskiyesi olacağım.

Ryan benim en iyi arkadaşımdı. Fırtınadaki güvenli limanım. Şimdi ise kendimi bir kasırganın ortasında, uçsuz bucaksız bir okyanustaymışım ve dalgalar beni alabora etmek için bekliyormuş gibi hissediyorum.

Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama şu anda istediğim tek kişi sensin. Son birkaç aydır tamamen dürüst olduğum tek kişi sensin. Aklımın ucundan bile geçiremediğim o zayıflatıcı, ruhumu parçalayan kederi anlayabilecek tek kişi sensin. Çünkü biliyorum ki, her ne kadar ailenin ne olduğunu bilmediğine yemin etsen de, Ryan senin kardeşindi. O senin ailenindi.

Cenazesine gelmeni umuyorum çünkü seni burada görmek isterdi. Ben de isterdim. Ve eğer gelemezsen, umarım planlarını değiştirmiyorsundur. Lütfen Telluride'a gel. Sadece benimle bir fincan kahve içmek için bile olsa. Lütfen gel.

~ Ella

...

Mektubu yüzüncü kez okudum ve sonra tekrar komodinimin çekmecesine koydum. Son on altı aydır o mektuptan ve onu takip eden iki mektuptan kaçmıştım ve şimdi tek okumak istediğim şey oydu - kafamın içinde onun sesini duymak.

Eğer saklamak yerine gönderdiğinde okusaydım, gelirdim. Onu asla reddedemezdim ve her şey farklı olurdu. Yine de Ryan benim yüzümden ölmüş olurdu, o yüzden belki de olmazdı.

Yeni evimin merdivenlerinden indiğimde Havoc'u büyük odamın yerden ikinci kata kadar uzanan pencerelerinden giren güneşin altında uyuklarken buldum. Ağaçların bir kısmını temizletmiştim, böylece küçük gölün ortasına tünemiş adayı görebiliyordum. Neyse ki evimin bulunduğu açı nedeniyle Ella'nın evini göremiyordum.

Belki Ryan'ın mezarını gözümün önünde tutarak kendime işkence ediyordum ama Ella'nın bu kadar yakın ve bu kadar uzak olduğunu bilmek çok daha kötüydü. Kulübemden çıkıp gitmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Eşyalarım o öğleden sonra gelmişti. Ella'nın hayatındaki tüm rolüm dört taşıma kutusuna indirgenmişti.

Ayrılıklarda çığlık atmasını, bağırmasını, yaptıklarım için bana bir şeyler fırlatmasını beklerdim ama onun soğukkanlı sessizliği daha da kötüydü. İlişkimizin bittiğini kabul etmişti ve şimdi o ve çocuklar olmadan hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Tanrım, çocukları özlemiştim. Ella'ya aşık olmak beni onlara hem bir lütuf hem de bir lanet gibi bağlamıştı. Bana öğrettikleri her şey için, hissedebildiğimi bile fark etmediğim sevgi için bir lütuf. Bir lanet çünkü Ella, hakkı olduğu gibi, tüm erişimimi kesti. Bana güvenmiyordu ve bu

Çocukları. Onun kalbi benim için kırılmıştı ama benim kalbim üçünün de kaybı yüzünden paramparça olmuştu.

Boş oturma odamı görünce iç çektim. Gerçekten de mobilya almam gerekiyordu. Yatak odasını halletmiştim ve Amazon.com sayesinde mutfak eşyalarının çoğu her gün teslim ediliyordu. Ama geri kalan mobilyalar önemli görünmüyordu, çünkü burası benim evimdi ama nedense evim gibi hissetmiyordum.

Öğle yemeği için buzdolabını açtığımda telefonum çaldı.

"Gentry," diye cevap verdim, bu sefer kimin kaybolduğunu merak ediyordum. Bölgeye bahar geldikçe, daha fazla yürüyüşçü ortaya çıkıyor ve irtifa hastalığına yakalanıyor, kayboluyor ya da uygunsuz yerlerde kemiklerini kırıyordu.

"Bay Gentry? Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ben ilkokul müdürü Halsen. Colton ofiste."

Karnım guruldadı. "O iyi mi? Yaralandı mı?" Neden arıyorlardı *Ben* mi?

"Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Aslında bugün bir sınıf arkadaşıyla tartıştı ve eve gitmesi gerekiyor."

"Kavga mı?" Hayatta olmaz. Colt olmaz. Elbette, çocuk ateşlendi, ama ben asla Maisie yüzünden olmadığı sürece şiddete başvurduğunu görmemiştim. "Evet, bir kavga."

"Vay be. Annesini aradın mı?"

"Denedik ama cevap vermiyor ve Colt bize Margaret'in terapilerinden biri için Montrose'da olduğunu söyledi. Sizin gelip onu alabileceğinizi umuyordum."

Telefonu kulağımdan çektim ve şaka yapılmadığından emin olmak için numarayı kontrol ettim. "Onu almak mı?" Yavaşça sordum.

"Evet. Politika bugün için eve gitmesini talep ediyor ve acil durum iletişim formundaki ikinci isim sizsiniz."

Kahretsin. Ella çocukların bilgilerini henüz güncellememişti. Bu da Colt'u görebileceğim anlamına geliyordu. Heyecanımın üzerine kapıyı kapattım. Ella onu görmemi istemiyordu ve buna hakkım yoktu. "Listede başka biri var mı?"

"Sadece Ada ve Larry ve bana söylenene göre birkaç günlüğüne Glenwood Springs'e tatile gitmişler."

Bu da bana kaldı.

"Evet, yirmi dakika içinde orada olurum." Bana teşekkür etti ve telefonu kapattık.

Bir an tereddüt ettim, parmağım kişiler listemde Ella'nın adının üzerinde geziniyordu ama cesaretimi topladım ve telefon simgesine tıkladım. Doğrudan sesli mesaja yönlendirdi, şaşırdığımdan değil. O ilk hafta birkaç kez aramaya çalışmış ve aynı sonucu almıştım. Ella'nın benimle işi bitmişti. Bana yalan söylemenin en son sınırı olduğunu söylemişti ve bunda ciddiydi.

"Selam Ella, ben Beckett. Bak, az önce okuldan aradılar, sanırım Colt bir kavgaya karışmış ve alınması gerekiyormuş. Listesinde sadece ben varım, o yüzden onu almaya gidiyorum. Onu Solitude'daki ana eve mi bırakmamı istersin yoksa Montrose'a mı getirmemi istersin söyle. Eğer senden haber alamazsam, onu evime geri getiririm. Onu görmemi istemediğini biliyorum ama bu biraz benim kontrolüm dışında, o yüzden anlayışla karşılayacağını umuyorum. Teşekkürler." Telefonu kapattım ve alnıma dayadım. Telesekreterindeki mesajı duymak bile işkence gibiydi.

Havoc'u güneşin altında uyurken bıraktım ve araziyi kesen toprak yol boyunca ilerleyerek yola koyuldum. Yirmi dakika içinde okulun önüne geldim. Midemde kelebekler uçuşurken, müdürden bir şey almak üzere olanın ben olduğumu düşünebilirdim. Onun yerine, Colt'tan almak üzereydim.

Kapıdan içeri girip panoyu imzaladıktan sonra resepsiyon görevlisine baktım. "Merhaba, ben Beckett Gentry, bir şey almaya geldim-"

"Colton MacKenzie," dedi genç kadın gülümseyerek. "Kim olduğunu biliyorum. Hepimiz tanıyoruz." Arkasındaki masanın etrafında toplanmış olan diğer birkaç kadına başıyla işaret etti.

"Ah, tamam. Peki, onu alabilir miyim?" "Tabii ki! Seni içeri alırım."

Zil çaldı ve okula girdim. En son gittiğimde

Birkaç ay önce Colt'un birinci sınıftaki oyunu için Ella'yla birlikte gelmiştik. Ne kadar yeni olsa da, başka birinin anısı gibi de görünüyordu.

"Bu taraftan," dedi resepsiyon görevlisi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp bana çapkınca gülümseyerek. "Ben Jennifer, belki hatırlamazsınız diye söylüyorum."

"Jennifer, doğru. Geçen yıl tanışmıştık, değil mi?" Beni yönetim ofislerine götürdü.

"Evet! Köpeğinizle arama kurtarma için geldiğinizde. Kayıt yaptırırken sana numaramı vermiş olabilirim."

"Evet, bunu hatırlıyorum." Gülümsemeye zorlamaya çalıştım. Ella ve ben o zamanlar birlikte değildik ama bunun bir önemi yoktu ve Jennifer'ı aramamıştım. "Aramadığım için özür dilerim. Umarım kırgınlık yoktur."

Jennifer müdürün kapısının hemen dışında koluma dokundu. "Hiç. Ella'yla ayrıldığınızı duyduğuma çok üzüldüm. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da sadece konuşmak istersen, her ihtimale karşı sana numaramı tekrar vermekten mutluluk duyarım."

Aman Tanrım. Çok umutlu ve karmaşık görünmüyordu ve Ella'ya hiç benzemiyordu. "Teşekkürler, bunu... aklımda tutacağım." Bu olmadan yapabileceğimin en iyisiydi.

onu rahatsız ediyor.

"Bunu sen yap." Yine gülümsedi. *Çok fazla gülümsüyordu.* Eminim çoğu zaman mutluydu. Çocuğunu hayatta tutmak için savaşmıyor ya da kardeşinin ölümü ve sevdiği adamın ihanetiyle uğraşmıyordu. Yeni bir kuruş gibi pırıl pırıldı.

Ama son on sekiz ayda biraz kararmayı sevdiğimi öğrendim. Çizgilere derinlik katıyor ve parlak kısımları daha da göz alıcı hale getiriyordu. Ella yaşadıklarına rağmen güzelliğin ötesindeydi. Trajedi onu yıkmamış, aksine geliştirmişti.

Jennifer kapıyı çalıp müdürün odasının kapısını açtı ve ben de içeri girdim, gözlerim hemen Colt'unkilere kilitlendi.

İnanılmaz derecede geniş uçtu.

"Müdür Halsen," diye hitap ettim yöneticiye, o da Colt'un yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

Onu aldım, çok sert bir Colt'un yanına oturdum. Küçük bedeninin her çizgisi gergindi ve ağzı büzülmüştü. Eliyle kolçağı kavradı ve ben de uzanıp onu güven verici bir şekilde sıktım. Duruşu biraz olsun yumuşadı ama bu kadarı yeterliydi.

"Bay Gentry. Sizi buraya çağırdığım için çok üzgünüm ama bu tür şiddet olaylarında onu eve göndermemiz gerekiyor."

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" Colt'a

sordum. "Bir sınıf arkadaşına saldırdı-"

Müdür Halsen'in sözünü keserek, "Sakıncası yoksa önce kendisinden duymak isterim," dedim.

"Oyun parkındaydık ve Drake Cooper Emma'yı rahat bırakmadı. Ondan hoşlanmıyor." Colt gözlerini ileri dikti. "Ona gitmesini söyledi ama o gitmedi ve onu öpmeye çalıştı."

Drake. Tanıdım. Üç numaralı mektup.

"Maisie'nin peşinden öpücük etiketiyle giden çocuk bu mu?" diye sordum. Sadece Kaos'un bilebileceği bir şeyi ilk kez kullanıyordum. Elbette Colt bunu bilmiyordu, ben yanında otururken fark etmemişti. O mektupları yazan adamla Colt'u evlat edinen adamın garip bir şekilde birleştiğini hissettim.

"Evet. Sanırım öğrenemedi."

"Sanırım öğrenmemiş."

Müdür Halsen bana onaylamayan bir bakış attı, ben de bunu açıkça

görmezden geldim. Colt omuz silkerek, "Ben de onu çektim ve ona

vurdum," diye sözlerini tamamladı. "O da bana vurmaya çalıştı.

Bana vurmak istedi ama ben

kaçtım." "Güzel," dedim

başımı sallayarak. "Yavaş

biri." Bir omuz silkme daha.

"Bay Gentry, gördüğünüz gibi oğlunuz sebepsiz bir saldırıda şiddeti kışkırttı. Bugün eve gönderilecek ve yarın uzaklaştırma alacak. Bu tür bir şiddete müsamaha gösterilmeyeceğine dair bir mesaj vermeliyiz."

"Ben onun oğlu değilim," diye fısıldadı Colt.

Evet, öylesin.

"Doğru, pardon Colt," diye düzeltti Müdür Halsen ve bana bir kez daha dikkatle baktı. Evlat edinme olayını kayıtlar açısından biliyordu.

"Colt'un eve götürülmesi ya da uzaklaştırılmasıyla ilgili bir sorunum yok. Haklısın, önce o salladı. Ama benim sorum Drake konusunda ne yapacağınız."

Colt'un kafası şok içinde bana doğru döndü. "Özür dilerim?" Müdür Halsen sordu.

"Tahminimce Colt'a burada tamamen onun hatalı olduğunu söylediniz, değil mi? Sonuçta o salladı, şiddeti tırmandırdığını düşündüğünüz şeyi yaptı."

"O hatalı."

"Olabilir. Ama Drake de öyle. Ve o zaten Colt'un durdurduğu bir şiddet eyleminin ortasındaydı."

Müdür Halsen alaycı bir tavırla, "Bu tür oyunlara şiddet demek zor," dedi. "Drake'e davranışlarının kabul edilemez olduğu söylendi. Ama aşık olan küçük çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz, eminim."

Colt'a baktım, yüzünde Ella'nın çıldırmak üzereyken takındığı ifadenin aynısı vardı.

"Aslında biliyorum. Colt gibi davranıyorlar ve hoşlandıkları kızları koruyorlar. Ne?
diğer çocuğun yaptığı, siz görseniz de görmeseniz de, yanlış. Ve elbette, bu okulda geçirdiğiniz son otuz yıl boyunca yaptığınız gibi, bunu bir oyun bahçesi şakası olarak geçiştirebilirsiniz. Sorun bu seferlik değil; bu bir düzen. Geçen yıl Maisie olduğunda hiçbir şey yapmadın. Şimdi buradayız ve o çocuk bir yaş daha büyük. Elbette Colt'u eve götürüp ne zaman güç kullanmanın uygun olduğu konusunda onunla sert bir şekilde konuşabilirim. Ama muhtemelen sonunda ona nasıl daha iyi yumruk atılacağını göstereceğim, çünkü bir gün diğer çocuk on altı yaşında olacak ve zorla aldığı sadece oyun alanı öpücükleri olmayacak."

Müdür Halsen'in çenesi düştü ve ben de ayağa kalktım. "Bu konuya dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim. Annesinin gerekli önlemleri alacağından emin olacağım. Colt? Gitmeye hazır mısın? Sanırım sırada dondurma var."

Colt başını salladı, sandalyeden kalktı ve sırt çantasını

omuz. Ofisten çıktık, çift kanatlı kapıdan geçtik ve Mart ayının sert havasına girdik. Kamyonete tırmanırken ve yükseltici koltuğuna otururken Colt sessizdi.

Geçen ay hiç çıkarmamıştım. Bu eylem Ella'nın kulübeden çıkıp gittiği zamandan daha kalıcı görünüyordu.

"Annen aramadı," dedim telefonumu kontrol ederken.

"Maisie'yle birlikte Montrose'da," diye cevap verdi Colt.

"Evet. Ada ve Larry tatilde olduğu için sana kim bakıyor?" Otoparktan çıktım ve Solitude'a doğru ilerledim. Günün bu saatinde trafik çok kötü değildi ama güneş batar batmaz, turizm sezonunda her zamanki gibi kargaşa başlayacaktı.

Artık turist sezonu diye bir şey olduğunu anlayacak kadar uzun süre bir yerde yaşamış olmam bir keşifti.

"Hailey."

"Tamam, seni ana eve kadar götürmemi ister misin?" Dikiz aynasına baktım ama o camdan dışarı bakıyordu. "Colt?"

"Umurumda değil."

Daha önce hiç üç kelime beni bu kadar çabuk kesmemişti. Tabii ki bana kızgındı. Kızmaya hakkı vardı. "Annene bir mesaj bıraktım, eğer beni aramazsa seni evime götüreceğimi söyledim. Sorun olur mu? Yoksa Hailey'e gitmeyi mi tercih edersin?"

Bu bir çıkmazdı ve ben bunu biliyordum. Her şeyden çok onunla birkaç saat geçirmek istiyordum. Nasıl olduğunu, hayatında neler olup bittiğini, bahar ligi futbol takımına girip girmediğini öğrenmem gerekiyordu. İkizleri de en az Ella'yı özlediğim kadar özlemiştim. Ama bunun Ella'nın isteklerine aykırı olduğunu da biliyordum ve bu saatleri öylece çalamazdım.

"Ne kadar uzakta yaşıyorsun?" diye sordu, hâlâ manzarayı izliyordu. "Uçağa falan binemem. Annem çok kızar."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bud, ben hala Telluride'de yaşıyorum-"

"Öyle mi? Sadece düşündüm de..." Başını salladı. "Sanırım senin evine gidebiliriz, böylece anneme yalan söylememiş olursun. Yalan söylersen çok kızıyor."

Ella'nın neden artık birlikte olmadığımız konusunda o kadar ayrıntıya girmeyecek türden bir anne olduğunu biliyordum ama bu sözler yine de beni çok etkiledi. "Emin misin?"

Başını salladı. "Hailey çalışıyor ve aşçı yardımcısı da etrafta çocuk olmasını sevmiyor. Ada da ondan hoşlanmıyor zaten. Ve eğer sorun olmazsa Havoc'u görmeyi çok isterim." Sesi düzdü, sanki tabağındaki brokoli ve karnabahar arasında karar veriyormuş gibiydi.

"Evet. Bu onun da hoşuna giderdi. Ben de isterim. Seni özledim dostum." "Tamam." Alay etti.

"Biliyorum Colt."

Cevap vermedi ve biz Solitude arazisinin hemen kenarından başlayan toprak yola girene kadar sessiz davranışını sürdürdü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Benim evime."

Pencereye doğru eğildi, araziyi kontrol ediyordu. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Anlıyorum." Evin inşa edildiği küçük açıklığa girdik ve Colt'un başı döndü.

"Gölün diğer tarafında mı yaşıyorsun?"

"Evet. Oldukça havalı, değil mi?" Arabayı garaja çektim ve motoru durdurdum. "Elbette." Colt sırt çantasını kaptı ve benden önce eve vardı.

Kapıyı açtım ve içeri uçtu, çamurluğun mutfakla birleştiği yerde dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını Havoc'a doladı.

Başını önce onun omzuna, sonra da diğer omzuna koyarken kuyruğunu yere vurarak mızmızlandı. "Biliyorum. Ben de seni özledim kızım," dedi Colt, kulaklarının arkasını okşayarak. "Sorun değil."

Şu anda kim beni daha çok öldürüyordu bilmiyorum: Yumuşak sözleriyle Colt mu yoksa sızlanmalarıyla Havoc mu? Maisie Aralık ayında mega kemoterapiden eve döndüğünde de aynı şekilde davranmıştı.

"Buzlukta dondurmam var," diye teklif ettim.

"Hayır. Ben iyiyim. Hadi oynayalım!" Ceketini aldıktan sonra çantasını bıraktı,

ve Havoc onu ön kapıdan çıkardı, Kong'u zaten ağzındaydı.

Colt oyuncağı gölün kıyısına fırlatırken ben de onu takip ettim ve verandanın önündeki basamaklara oturdum. Sadece üç metre uzaktaydı ama beni o kadar etkili bir şekilde dondurmuştu ki sanki kilometrelerce uzaktaymışım gibi geldi.

Birkaç dakika sonra onlara doğru yürüdüm.

"Beğendiniz mi?" diye sordum.

"Buradan evimi göremezsin," dedi bir kez daha omuz silkerek.

"Hayır, adanın arkasında."

"Bu yüzden mi beni unuttun?" Topu kıyıdan aşağı fırlattı.

Evet, bu gidişle onunla birkaç saat daha hayatta kalamayacaktım. Ella beni ölü bulacaktı, Colt kalbimin parçalanmış kalıntılarını tutuyordu.

"Seni asla unutmadım Colt. Bu imkansız olurdu."

Havoc ona Kong'u getirdi ve daha sert fırlattı, hareket egzersizden çok öfkeydi. "Evet, doğru."

"Colt." Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kendime doğru çevirdim, sonra kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldım. Yanaklarında ikiz gözyaşı izleri vardı. "Seni unutmadım."

"O zaman neden bizi görmedin? Bir gün okula gittim ve eve geldiğimde annem artık arkadaş olmadığınızı söyledi, hepsi bu."

"Bud, durum biraz karışık." Ellerimi omuzlarına koydum.

"Yetişkinler bir şeyleri açıklamak istemediklerinde böyle derler." Gözlerini kırpıştırdı ve bir dizi öfkeli gözyaşı daha döküldü.

"Biliyor musunuz? Haklısın. Yetişkinler arasındaki ilişkileri açıklamak gerçekten zor ama deneyeceğim. Her şeyi berbat ettim. Anladın mı? Annen değil. Bu onun suçu değil, benim suçum. Ve o kadar büyük bir hata yaptım ki ayrıldık."

"Ama sen benden ayrılmadın!" diye bağırdı. "Ya da Maisie'den! Sadece ortadan kayboldun! Seni görmek için gizlice dışarı çıktığımda çoktan gitmiştin. Ne bir veda ne de bir sebep göstermeden gittin."

"Buradayım," diye söz verdim, boğazım düğümlendi, neredeyse kelimelerim boğulacaktı.

"Ama ben bunu bilmiyordum! Beni sevdiğini ve arkadaş olduğumuzu söylemiştin.
Arkadaşlar bunu yapmaz."

"Haklısın. Colt, çok üzgünüm." Ne kadar doğru olduklarını anlamasını umarak duygularımın her zerresini sözlerime döktüm. "Seni her gün özledim. Seni görmek ya da seninle konuşmak istemediğim bir dakika bile olmadı. Annenle aramızda olanlar seni ve Maisie'yi sevmediğim anlamına gelmiyor. Sadece..." Neden bunun için kelimeler yoktu? Neden Ella'yı suçlamadan ona her şeyi açıklayamıyordum? Bu onun hatası değildi. Benim hatamdı.

"Karmaşık," diye bitirdi.

"Evet. Karmaşık."

Öfkesi azaldı, ağzı derin, dudakları titreten bir hüzne büründü. "Ben sadece... Senin benim babam olduğunu düşünmüştüm. Ya da belki bir gün olacağını. Ve sonra sen gittin."

Bu sefer gözyaşları beni mahvetti. Onu göğsüme doğru çektim ve kollarımı ona doladım. "Ben de Colt. Hiçbir şey beni senin baban olmaktan daha fazla mutlu edemezdi. Sen sahip olmayı hayal edebileceğim en iyi küçük çocuksun. Bu senin suçun değil. Annenin de suçu değil. Benim hatam. Eğer kızmak istiyorsan, sorun değil, ama bana kızmalısın. Başka kimseye değil. Söz mü?"

"Kızmak istemiyorum." Gömleğimin içine ağladı. "Bunu düzeltmeni istiyorum!" "Keşke yapabilsem. Ama bazı şeyler düzeltilemeyecek kadar bozuktur."

Geri çekildi ve bana ters ters baktı. "Maisie gerçekten kırılmıştı ve sen ve annem onu iyileştirdiniz. Hastalanıyor, ağlıyor ama annem savaşırsa iyileşeceğini ve her şeye değeceğini söylüyor."

"Biliyorum." Genelde çocuk mantığında çok iyiydim ama burada beni şaşırtıyordu.

"Yani Maisie'den daha fazla kırılmış olamazsın ve bunu düzeltmeye çalışamazsın. Maisie'nin pes ettiğini görmüyorsun ve bu sonsuza kadar sürdü." Son kelimeyi uzattı. "Sen ve annem bir günde kırıldınız."

"Keşke bu kadar basit olsaydı Colt."

"Maisie de öyle. Ama deneyecek kadar cesur."

Yedi yaşında bir çocuktan ilişkiler konusunda ciddi bir ders alıyordum. "Şu anda kim gibi konuşuyorsun biliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi.

"Ryan Amcan. Tıpkı onun gibi."

Adaya ve tekrar bana baktı. "Tamam. Tamir etmeye çalışacak mısın? Yoksa pes mi ediyorsun?"

Colt için her şey çok kolaydı. Henüz insanlığın en kötü yanlarını, insanların birbirlerine neler yapabileceklerini görmemişti. Annesine ne yaptığımı görmemişti. Ona amcasını kaybettirdiğimi bilmiyordu. Onları bana karşı kışkırtmadığı için Ella'yı o an daha da çok sevdim.

"Deneyebilirim dostum. Sen ve Maisie için deneyebilirim." Ella'nın ortadan kaybolma isteğine saygı duymuştum. Diğer tüm seçeneklerini elinden aldıktan sonra, onu onurlandırmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Ayrıca, ikinci bir şansı hak ettiğim de söylenemezdi. Ama ya bir hata yaptıysam? Ya zorlamam gerekiyorsa?

O da seni geri iterdi.

"Güzel. Özür dile. Kızlar bunu sever." Başını salladı ve omzumu sıvazladı.

"Bunu aklımda tutacağım. Başka bir şey var mı?"

Alnı bir an için buruştu ve sonra bana sırıttı. "Onlar için savaşmandan da hoşlanıyorlar."

Dostum, bu çocuğu severdim.

"Aradığın Emma, ha?" Colt'un doğum günü partisinden hatırladığım kadarıyla, büyük kahverengi gözleri ve ten renginden birkaç ton daha koyu kıvırcık siyah saçlarıyla sevimli, kibar ve zeki bir kızdı.

"Güzel bir teni var." Vurgulamak için başını salladı.

Kıkırdamamayı başararak ben de başımı salladım. "Bunu ona sen mi söyledin?"

"Hayır!" Bir an düşünerek etrafına bakındı. "Belki on iki yaşına geldiğimizde."

"Uzun oyunu oynuyorsun, yakaladım seni." O dönüp Kong'u sabırla bekleyen Havoc'a doğru fırlatırken ayağa kalktım. "Bence senin yaptığın şey

bugün oldukça harikaydı. Küçük insanları korumak her zaman iyidir. Belki de daha az vurmak."

Başını salladı. "Çok sinirlendim."

"Evet, bunu ben de anlıyorum. Ama bu erkek olmanın büyük bir parçası, gücünüzü bilmek ve öfkenizi kontrol etmek."

"Yedi yaşındayım."

*Altı yaş*ındayım diye vaaz verdiğini duyacak kadar uzun süredir hayatında olduğumu fark ederek neredeyse gülecektim.

"Uzun sürmez. Onu öylece çekip çıkarabilirdiniz ve sonuç bu kadar tatmin edici olmazdı ama aynı derecede etkili olurdu. Artı, müdür zamanı yok."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, daha önceki sözlerimi yineleyerek.

"Ev hakkında ne düşünüyorsun?" Evi onun için inşa etmiştim, Maisie için... Ella için. İronik bir şekilde, ona sürpriz yapamadan ayrılmıştık.

Ya da belki de her şeyde olduğu gibi bunu da ona en başından söylemeliydim.

Başını kaldırıp eve baktı, kaşları değerlendirmek için çatılmıştı. "Güzelmiş. Beğendim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bir ağaç eve ihtiyacı var." Çam ağaçlarının bir araya toplandığı yeri işaret etti. "Tam şurası iyi olur."

"Not edildi."

"Ve bir zip hattı."

"Bundan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Asla!" Telefonum çalarken Havoc'u sahilde kovalamaya başladı.

Ella.

"Hey," diye cevap verdim.

"Colt'a ne oldu?" diye sordu sesi titreyerek. "Çok üzgünüm, hastanenin o kanadında servisim yok ve tüm aramaları kaçırdım ve şimdi okul kapalı. Tam bir karmaşa."

Sesi içimden geçti, yatıştırıcı ve kesici tek bir zarif hareketle. "Sorun yok." Boğazımı temizledim, çakıl taşlarının sesini temizlemeyi umuyordum.

"Oraya kadar gittiğine inanamıyorum. Ne kadar uzaktaydın?" "Belki on dakika?"

"Bekle. Hala Telluride'de misin?" "Sana gitmeyeceğimi söylemiştim."

Nefes alış verişi birçok kez değişti, sanki bir şey söylemeye başlayacak ve sonra fikrini değiştirecek gibiydi.

"Drake Emma'yı öpmeye çalıştı," dedim, "Colt da peşinden gitti."

İnledi. "Ne pislik ama. Drake yani. Colt değil."

"Evet, biliyorum. Yine de müdürle aramızda küçük bir sorun yaratmış olabilirim. Ona Maisie'yle olan olayda buna bir son vermemelerinin kısmen onların hatası olduğunu söyledim."

"Değil mi? O çocuğun cinayetten paçayı sıyırmasına izin verdiler. Bekle, sen nasıl...?" Nasıl bildiğimi anladığında hafifçe nefes aldığını duydum.

"Üçüncü mektubunuz." Günahlarım aramıza girdiğinde konuşmamızın tonunun değiştiğini hissettim ama geri adım atmadım. "Colt'a sevdiğin kız için ayağa kalkmanın harika olduğunu söyledim, ama belki biraz daha az vurabilirsin."

"Evet. Doğru."

Sessizlik aramızda uzanıyordu, geçen ay söylediğimiz şeylerin hüznü ve ağırlığı vardı.

"Şu anda Havoc ile oynuyor ama istersen onu Hailey'e götürebilirim. Yarın uzaklaştırma cezası var."

"Kahretsin, yarın öğleden sonraya kadar evde olmayacağım ve Ada ile Larry yokken Hailey ona bakıyor ama yarın bütün gün çalışacak. Ana evde kalması benim için sorun değil ama-"

"Ama Ada'nın yerine bakan aşçı çocukları pek sevmiyor. Colt söyledi."

"Evet, biraz kaba biri. Ama gerçekten de iyi." İçini çekti ve ben onun saçlarını geriye doğru düzelttiğini, gözlerini bir o yana bir bu yana çevirip ne yapacağını düşündüğünü hayal edebiliyordum.

"Onu yanımda tutabilirim. Odam var ve onunla takılmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama bunu istemezsen seni tamamen anlarım ve onu Montrose'a getirmeye de hazırım." *Ya da kalbimi yarıp*

ve kanama, ne istersen.

Birkaç saniye sessizlik oldu ve onu böyle bir duruma soktuğum için nefret ederek neredeyse sözümü geri alacaktım.

"Bu çok hoş olurdu ve eminim buna bayılırdı. Seni gerçekten özledi." Sesi fısıltıya dönüştü. "Maisie de."

"Ben de onları özledim. Bu... zor oldu."

Seni her saniye o kadar çok özledim ki nefes almak bile acı veriyor.

"Evet."

Daha fazla sessizlik. O anda onu görmek, ona sarılmak, ayaklarına kapanmak ve istediği her türlü fedakârlığı yapmak için her şeyimi verirdim.

"Bak, Solitude'u arayıp Hailey'e haber vereceğim ve yarın beş gibi orada olacağım. Sorun olur mu?"

"Sorun değil."

"Teşekkür ederim ve hâlâ burada olmana sevindim, yani orada.

Telluride'de.

Tamam. Hoşça kal Beckett."

"Ella." Sadece bir telefon görüşmesi için bile olsa veda etmeye dayanamıyordum.

Hat kesildi ve Colt'a baktım. Onunla yirmi dört saatim vardı. Her mantıklı adamın yapacağını yaptım. İşi aradım ve her dakikayı en iyi şekilde değerlendirdim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ELLA

2.

mektup

Ella,

Bu kurabiyeler gelmiş geçmiş en iyi şey. Yalan söylemiyorum.

Öncelikle, yargılayıcı Okul Aile Birliği hanımlarının sizi korkutmasına izin vermeyin. Gerçi itiraf edeyim, ben de savaşa gittim. Hem de çok. Ve o kadınlar hala gözümü korkutuyor, üstelik çocuğum bile yok, bu yüzden size sadece Açlık Oyunları selamı vereceğim ve en iyisini dileyeceğim.

Evet, burada çok film izliyoruz.

Yaptığım en korkutucu seçimi sormuştunuz. Yaptığım bir seçimden gerçekten korktuğumdan emin değilim. Korkmak kaybedecek bir şeyiniz olduğu anlamına gelir ve ben hiçbir zaman böyle bir şeye sahip olmadım. Geçmişime çok derinlemesine girmeden, sadece bu birimin dışında bir ailem olmadığını söyleyeceğim. Bu yolculuktan eve dönmemi bekleyen kimsem de yok. On sekiz yaşındayken ve sistemden atılmanın eşiğindeyken orduya katılmak bile hiç akıllıca değildi.

Diğer çocuklar adına korkuyorum. Onların incindiğini ya da daha kötüye gittiğini görmekten nefret ediyorum. Kardeşin ne zaman umursamazca bir şey yapsa korkuyorum ama bu benim seçimim değil.

Ama size en büyük tercihimi söyleyeceğim. Sırf bana tavsiye edildiği için bir araziyi görmeden satın aldım. Sahibi zor durumdaydı ve ben de kabul ettim. Onunla ne yapacağım konusunda da hiçbir fikrim yok. Yatırım uzmanım -evet, beş parasız ölmemek için onlardan bir tane var- araziyi elimde tutmamı ve emekli olmak istediğimde müteahhitlere satmamı söyledi. Kardeşin bir ev inşa edip yerleşmemi söyledi.

İşte bu beni korkutuyor. Bir yere yerleşme, her birkaç yılda bir yeniden başlamama fikri biraz ürkütücü. Böyle bir göçebe olmanın getirdiği bir huzur var. Taşındığımda yeni bir başlangıç yapıyorum.

Temiz bir sayfa sadece

her şeyi berbat etmemi bekliyor. Hey, seni uyarmıştım, insanlarla aram kötüdür. Yerleşmek demek, etrafımdaki herkesi yabancılaştırmamak için çalışmam gerektiği anlamına geliyor çünkü onlarla sıkışmış durumdayım. Ya da bir dağ münzevisi olur ve gerçekten uzun bir sakal bırakırım ki bu aslında daha kolay bir seçim olabilir.

Sanırım hangi kararı vereceğime karar verdiğimde size haber veririm.

Eviniz harika görünüyor ve iyileştirmeler için ipotek ettirerek doğru seçimi yaptığınıza inancım tam. Dediğiniz gibi, hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

Bu kurabiyelerin içine ne koyuyorsun? Çünkü gerçekten bağımlılık yapıyorlar. Fazladan birkaç kilometre koştuktan sonra sana küfredebilirim ama buna değer.

Tekrar teşekkür ederim,

~ Kaos

...

"Bunun doğru yol olduğuna emin misin?" Toprak yola girdiğimizde Maisie'ye sordum. "Solitude'a gerçekten çok yakınız."

Telluride. Beckett hala Telluride'deydi. Gitmemişti. Aptalca varsaydığım gibi hayatına devam etmemişti.

Maisie, "Size mesaj attığı GPS iğnesinden bayanın söylediği bu," dedi. Google Haritalar uygulaması açıkken telefonu sallayarak cevap verdi. "Beckett'ı gerçekten görebilecek miyim?"

Sesindeki umut acımasızdı.

"Evet, birkaç dakikalığına." Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım ama başaramadım. Belki de Maisie'yle birlikte radyasyon tedavisi için iki hafta hastanede kalmanın verdiği yorgunluktandı. Belki de Maisie'nin Denver'da tanıştığı başka bir çocuğun geçen hafta öldüğünü duymamdı. Belki de Beckett'tı.

Ya da belki de tüm bunlar yüzünden kalbim kırılmıştı.

"Onu özlüyorum," dedi usulca.

"Ben de aşkım," diye cevap verdim hiç düşünmeden.

"Hayır, özlemiyorsun. Onu özleseydiniz, arardınız. Onu görmemize izin verirdiniz." Ormanda yolumuza devam ederken ses tonu hiç de anlayışlı değildi.

"Maisie, bu o kadar kolay değil. Bazen ilişkiler yürümüyor ve bunu büyüyene kadar gerçekten anlayamayabilirsin."

"Tamam."

Dostum, bu sassafras ergenliğe girdiğinde çok sevinecektim. Sonra gülümsedim, şimdi ergen olma şansı olduğunu fark ettim.

Beckett yüzünden.

Ama yalanlar aşkla iç içeydi ve katil de buydu. Yalanlar onun benim için, bizim için yaptığı her şeyi silip atmadı. Beni öptüğünde hissettiklerimi, o odadayken vücudumun tüm silindirlerinin nasıl ateşlendiğini silip atmadı. Çocukları nasıl sevdiğini ya da onların onu nasıl sevdiğini silmediler.

Ama bu sevgi de yalanları ya da daha fazlasını söylemesinden duyduğum korkuyu yok etmedi.

Ve işte çıkmaza girdik.

Yaptıklarının ötesine geçip *neden* yaptığını anlayamadığımdan değildi. Sadece ona güvenmeyi göze alamıyordum.

Evin önüne geldiğimizde "Aman Tanrım," diye fısıldadım. Emin olmak için göle baktım, sonra tekrar eve. Maisie'ye emin olup olmadığını soracaktım ama Colt peşinde Havoc'la koşarak evden çıktı ve bu soruyu cevapladı.

Beckett, iki yıl önce o yatırım şirketine sattığım yirmi beş dönümlük arazinin sahibiydi.

Evin kendisi çok güzeldi. Solitude'dakilere benzeyen kütük kabin tarzında inşa edilmişti. Birden fazla A-çerçeve çatısı ve taş sütunları olan iki katlıydı. Klasik, rustik ve modern, hepsi bir aradaydı. Beckett'in tanımı.

Colt Maisie'nin kapısını açtı. "İşte buradasın! Seni özledim!"

"Ben de!" dedi ve ikisi birbirlerine sarıldılar.

"Hey, tatlım," dedim ayrıldıklarında.

"Merhaba anne!" Colt koltuğun arkasından bana bir sırıtış fırlattı. "Yemek hazırladık, hadi!"

"Maisie kendini pek iyi hissetmiyor." Beckett'la birkaç dakikadan fazla zaman geçirme düşüncesi beni hemen panikletti.

"Biz düşündük. Tavuk, pilav ve tuzlu krakerimiz var, eğer istersen Maisie. Hadi, evi görmelisin!" Maisie, son iki haftadır gördüğümden daha çevik bir şekilde aşağı atladı ve ikisi birlikte hemen yola koyuldular.

"Eh, sanırım bu kadarı yeterli," diye mırıldandım kendi kendime. İçimden saçımı ve makyajımı kontrol etme isteği geldi ve bunu elimin tersiyle ittim. Beckett'ı etkilemeye gerek yoktu. Tuhaf, eskiden ben de aynı şeyi düşünürdüm, çünkü o beni severdi. Şimdi ise onun ne düşündüğünü umursamamam gerekiyordu.

Aynaya bir bakış attım ve saçımı birkaç hızlı çekişle düzelttim... çünkü umurumdaydı. *Lanet olsun.*

Tahoe'dan inerken kendime "Korkak olma," diye nasihat ettim. Onu terk etmiştim, tam tersi değil. Peki neden bu kadar acıyordu? Neden kalbim dört nala atıyordu? Neden ondan kaçtığım kadar onu görmeyi de arzuluyordum?

Ugh.

Yirmi altı yaşındaydım ve ilk gerçek kırık kalbimi yaşıyordum. Jeff gittiğinde, ikizler ve kendi inatçılığım acımı hafifletmiş ve dikkatimi dağıtmıştı. Ama Beckett? Beckett için dikkat dağıtıcı bir şey yoktu. Düşüncelerimde, rüyalarımda, silmeyi reddettiğim sesli mesajlarımda ve atmadığım mektuplarımdaydı. Her yerdeydi.

Eve doğru ilerlerken adımlarım yavaştı. Koyu renkli parke zeminleri ve yüksek tavanlarıyla içerisi de bir o kadar güzeldi. Tam da kendim için tasarlayacağım bir evdi. Ama benim değildi, o da değildi.

Bekle. Mobilyalar neredeydi? Duvarlarda hiç resim yoktu, gerçekten taşındığına dair hiçbir işaret yoktu. Her şeye rağmen gidiyor muydu?

"Hey," dedi köşeden dönerken.

Kahretsin, gerçekten iyi görünüyordu. Kot pantolon ve üzerinde Colt'un futbol takımının logosu olan uzun kollu bir beyzbol tişörtü yeterince kötüydü, ama saçları biraz daha uzamış ve mükemmel bir şekilde karıştırılmıştı ve gerçekten seksi bir tüy tabakası bırakma cesaretini göstermişti.

"Merhaba." Birbirimize söylememiz gereken onca kelime varken, ağzımızdan çıkan tek şey buydu.

"Çocuklar keşfe çıktılar." Koşan ayakların sesi duyulurken gözleri tavana doğru kaydı. "Bak, Colt sana yemek yapmak istedi. Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim ama çok kararlıydı, ben de kalmak istemiyorsan yanında götürebileceğini düşündüm."

"İki yıl önce sattığım Solitude'un arka yirmi beşinde yaşıyorsunuz."

"Evet." Bunu o kadar kolay söyledi ki.

"Gittiğin yer burası mı?"

"Biz ayrıldıktan sonra mı?" diye açıkladı.

Yavaşça başımı salladım. "Sen çıkış yaptığında ve Colt bana eşyalarının gittiğini söylediğinde, Hailey'e herhangi bir yönlendirme bilgisi bırakıp bırakmadığını sordum."

"Ben yapmadım."

"Biliyorum. O zaman orduya geri döndüğünü düşünmüştüm." Sevdiğim diğer iki erkek gibi.

"Herhangi bir yönlendirme bilgisi bırakmadım çünkü karakolu arayacağını düşündüm. Sana söz verdiğim halde seni ve çocukları bırakıp gideceğimi düşüneceğin hiç aklıma gelmemişti." İçini çekti, yüzünü ovuşturdu. "Yine de kim olduğum hakkında yalan söyledim, yani..."

O haklıydı. İkimiz de biliyorduk.

"İlişkimizi bitirme şeklimiz hoşuma gitmedi. Ben bitirmiştim," diye düzelttim. "Benim de hoşuma gitmedi," diye yumuşakça cevap verdi.

"Aramadın."

"İlk hafta denedim ama cevap vermedin. Beni bir daha görmek istemediğini söylediğinde ciddi olduğunu düşündüm."

"Özür dilerim. Bunu asla söylememeliydim. Aşırı tepki verme eğilimindeyim.

yalanlara gelir ve..."

"Ve çocukların etrafında bir kale inşa et," diye tamamladı düşüncelerimi, mektuplarımızdaki kendi sözlerimi okuyarak. "Anladım ve bunu hak ettim. Sanki ilk mektubunda beni uyarmamışsın gibi, değil mi?"

Tanrım, adam beni çok iyi tanıyordu ve tanımadığım hissinden nefret ediyordum.

Onu.

"Hiç mobilyanız yok."

Konuyu değiştirmem üzerine kaşları kalktı. "Sadece yatak odasında ve mutfakta. Bir şey ima etmek istediğimden değil. Sadece bir yatağa ihtiyacım vardı. Uyumak için. Sadece uyumak için." Omuzları yükseldi ve başparmaklarını kot pantolonunun içine soktu. "Ve tabii ki mutfak. Yemek yemek için. Çünkü burası bir mutfak."

Eğer onu görmek kalbimi yerinden sökmüş ve son atışlarını izliyormuş gibi hissettirmeseydi, ikimizin de garip bir şekilde sohbeti sürdürme şekli komik olurdu.

"Neden? Neden mobilyan yok?"

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım aramızda yeterince yalan var, sence de öyle değil mi?" Yüzümü buruşturdum. "Buna gerek yoktu. Özür dilerim."

"Rahat ol, ne vermek istersen hak ediyorum."

"Mobilya mı?" Ona bu konuyu kapatmasını hatırlattım.

"İhtiyacım olanı aldım. Gerisini senin seçmeni planlamıştım ama sonra... pek de umurumda olmadı. Yine de futbol sezonundan önce bir oturma odası takımı almalıyım. Tüm o atıştırmalıkları yatakta yemek biraz garip oluyor."

Çocuklar ikinci kata doğru kıvrılan geniş merdivenlerden aşağıya doğru koşturdular. "Harika değil mi anne?" Maisie, Colt'u peşine takmış uçarken sordu. Adamım, bu kız çok hızlı toparlanıyordu. Havoc hızlıca sevmek için durdu ve sonra peşlerinden koştu.

"Dinlenme odasını görene kadar bekle!" Colt ona söyledi ve başka bir koridora doğru gittiler.

"Sana selam bile verdi mi?" Küçük bir kahkaha atarak sordum.

"Evet, Colt onu yatak odalarını görmesi için yukarı götürmeden önce kocaman bir kucak aldım."

"Kaç tane var?" Bilmem gerekmiyordu. "Altı.

Burada beş, garajın üstünde de bir süit var."

"Vay canına. Büyük." Başımı salladım. "Lütfen böyle bir şaka yapma."

"Bunu hayal bile edemezdim." Gülümsemesi nefes kesici ve yürek parçalayıcıydı.

Her zamanki gibi, onunla her şey çok zahmetsiz ve kolaydı, ama şimdi dayanılmaz derecede zordu da.

"Tamam, beni ilgilendirmez ama bunu *siz mi* inşa ettiniz? Sattığım arazinin sahibi misiniz?" İnşaatın yapıldığını görmüş ve inşaat ekibini her gördüğümde araziyi sattığım için kendime kızmıştım. Neyse ki ben evdeyken ada bunu saklıyordu da görmezden gelebiliyordum.

"Son yedi ay içinde inşa *ettirdim.* Senin için."

Bu fikirden hoşlanmadıkları belli olan ciğerlerimi hava almaya zorladım. "Benim için."

"Yalan yok demiştin." Omzunun üzerinden bir sırıtış fırlattı. "Ve bu şimdiye kadar yaptığım en büyük seçimdi."

"İki yıl önce arka yirmi beşi mi satın aldınız? Bir yatırım şirketi olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ryan yatırım amaçlı bir mülkle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Kabul ettim ve o sırada yurtdışında olduğumuz için işi halletmesi için finans uzmanıma verdim. İşi çeşitlendirmemi istiyordu, ben de öyle yaptım. Evet, yaptı. Turdan döndükten sonra kağıtları imzaladım. Buraya gelene kadar onların senin dönümlerin olduğunu fark etmemiştim."

"Ve sen bana söylemedin. Bir düzen görmüyor musun?" "Hayır. Sırlar vardır ve sürprizler vardır."

"Mülkümün yirmi beş dönümlük arka kısmına sahipsin!"

"Aslında, sadece arka dört dönüm. Gidip belediyeden kontrol edin. Ev için dört dönüm hariç tüm araziyi size devrettim. Yol için de bir irtifak hakkı var. Umarım sakıncası yoktur."

"Geri mi verdin?"

"Ev hariç. Yani, evet, onu senin için inşa ettim, ama benim için de. Ve evi istiyorsan sorun değil, ama ben de onunla geliyorum. Şimdi gel de şu yemeklerden biraz al. Kalmak istemezsen tabaklara koyup paketleyebilirim. Baskı yok."

Arkasını döndü ve yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. Ev gerçekten de muhteşemdi. Beni gerçekten de masa ve sandalyeleri olan geniş, modern bir mutfağa götürdü. Sürgülü bir cam kapıdan dev bir verandaya açılıyordu.

Mükemmel bir ev.

"Bana bir ev inşa edemezsin."

"Çoktan yaptım," diye cevap verdi, adanın etrafında dolaşarak yiyeceklerin durduğu yere doğru yürüdü.

"Bir kadın için ev inşa edip bunu ona söylememek normal değil." Mutfağa girdim ve koyu granit tezgâha yaslandım. Tezgâh alanı da iyiydi. Mükemmel- *Kapat şu düşünceyi hemen.*

"Evet, burayı inşa edip sana gitmeyeceğimi kanıtlamak gibi aptalca ve romantik bir fikrim vardı. Sonra Maisie iyileştiğinde ve her şey yoluna girdiğinde, belki burada yaşamak istersin. Benimle birlikte. Ama aynı zamanda mülkte yaşamayı sevdiğini de biliyorum, bu yüzden sana baskı yapmayacaktım ve taşınma konuşması için gerçekten hazır değildik." Tabaklara yemek doldurdu. "Ve ikimiz de biliyoruz ki ilişki konusunda pek iyi değilim. Bu konuda sahip olduğum onca deneyime rağmen muhtemelen on dört yaşındayım." Bana alaycı bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Bu senin için gerçekten bu kadar kolay mı?" Oh, bu gerçekten çok sert oldu.

Tabakları yere koyarken granite çarptı, sonra yavaşça bana doğru döndü.

"Hayır, öyle değil. Seni görmek, seninle aynı odada olmak ve dizlerimin üzerine çöküp senden af dilemek istememek imkânsız. Ellerimi senden uzak tutmak, seni öpmemek, sana dokunmamak, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu ve seni ne kadar sevdiğimi hatırlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Seni almamak beni öldürüyor.

Üst kata çıkıp sırf senin için yaptığım yatak odasını göstereceğim, sırf senin yanında uyuyabilmek için bile olsa. Bunun her yönü içimde bir bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyor ve en kötüsü dün Colt bana onu sevmediğimi söylediğinde oldu. Babası olacağımı düşündüğünü ama onun yerine gidip onu unuttuğumu ve sonra da bizi düzeltmediğim için korkak olduğumu söyledi. Ve biliyor musunuz? Korkaklık konusunda haklı. Yalan söyleyip senin için savaşmamı istemediğini, ikinci bir şansa bile layık olmadığımı bildiğimi söyleyebilirim ama gerçek şu ki, durumu daha da kötüleştireceğim korkusuyla nefes almaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkuyorum. Sadece seni kaybetmedim Ella, onları da kaybettim. Bunun kolay bir yanı yok ve hafif tutmak için elimden geleni yapıyorum. Bu lanet bezelyeleri istiyor musun? Çünkü okuduğum bir web sitesinde radyasyondan sonra yenebileceği yazıyordu."

Yemin etmişti.

"Bezelye iyidir." Bir fısıltı gibi çıktı.

"Mükemmel. Tam tahıllı pirinç de var. Ve yağsız tavuk, çünkü sindirimi daha kolay." Bezelyeleri tabağa koydu. "Bundan sonra ne olacağını biliyor muyum? Yoksa sadece sigorta beyanlarını mı bekleyeceğim?"

"Önümüzdeki hafta kan tahlili yaptıracağız. Eğer temiz çıkarsa immünoterapiye başlayacağız."

Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi ama bu benim için değildi. "Bu son engel, değil mi?"

"Belki. Umarım. Gerçekten umut etmek istemiyorum."

"Umut iyidir. Hissedin. Çünkü bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz yok. Geldiğinde iyiyi kabul etmelisiniz, çünkü kötü size bir seçenek sunmayacaktır."

Çocuklar mutfağa koştu ve Maisie sandalyelerden birine çöktü. "Maisie?"

"Ben iyiyim anne."

"Sadece aşırıya kaçma," dedim alışkanlıkla.

"Kalalım mı gidelim mi?" Beckett çocukların duymaması için fısıltıyla sordu.

Bana seçim şansı verdi. Bana her zaman seçim şansı verdi.

"Beckett. Colt bahar ligi futbol takımına girdi," diye teklif etti Maisie, sandalyede bacaklarını ileri geri sallayarak. "Ayrıca, Hailey başka bir çocuktan ayrıldı ve ben de bir dileğimi yine geri çevirdim."

"Bekle, sen ne?" Beckett ona doğru yürürken sordu. "Neden? Denver'da bir günlüğüne Batgirl gibi giyinmek istemiyor musun? Ya da Bahamalar'da bir denizkızı olmak? Ron Howard ile bir günlüğüne bir film üzerinde çalışmak?"

Omuz silkti. "İstediğim her şeye sahibim ve isteyeceğim tek şeyi bana veremezler, bu yüzden dileği ihtiyacı olan birine vermeliler."

Çömeldi. "Ne istiyorsun?"

"Artık bir önemi yok. Yemek yiyecek miyiz?"

Sadece seni kaybetmedim Ella, onları da kaybettim.

Sözleri beni bir kez daha vurdu, ilkinden iki kat daha sert. Bu adamı sevmiştim.

-kendime karşı dürüst olursam hâlâ güveniyordum- ona çocuklarımı evlat edinmesine izin verecek kadar güvenmiştim. Sonra ironinin bir cilvesi olarak, kalbimi korumak için iletişimi kestim ve bunu yaparken ikizleri ezdim - tam da onun yapacağından korktuğum şeyi. Çünkü aynı anda hem onun yanında olup hem de rahat bir nefes alabilecek durumda değildim. Onlar için hiçbir zaman bir tehlike olmamıştı ve belki de aptaldım, ama biraz mesafe kafamı temizlemişti ve çocuklara karşı her zaman dürüst olduğuna inanıyordum. Yasal babalıktan çok daha fazla şekilde onların babası olmuştu. Jeff gibi onları terk etmemişti. Onlara lanet olası bir ev inşa etmiş ve artık birlikte olmamamıza rağmen Colt'un peşinden gitmek için işini gücünü bırakmıştı.

Ve onunla ilişkimi kesmiş olmama rağmen, evlat edinme anlaşması konusunda beni zorlamak için bir kez bile üzerime gelmedi. Bana seçim şansı vermişti.

Ve ben yanlış seçim

yapmıştım.

Yanılmışım.

"Biz kalacağız."

Beckett ayağa kalktı ve bana saf bir şok bakışı gönderdi.

"Kalacaksın." "Sadece akşam yemeği."

Yüzü duygusallıktan iki büklüm oldu ama sonra başını sallayarak ve

zoraki bir gülümsemeyle bunu düzeltti. "Evet, hadi yiyelim. Colt, kızlar için içecek bir şeyler getir."

Colt neşelendi ve sonra güzel cam sürahiden limonata doldurmaya başladı.

Yemek yedik ve bu hem normal hem de dayanılmazdı. Çocuklarım konuşmayı hiç kesmediler ve Beckett'a son bir ayda olan her şeyi anlattılar. O da dinledi ve cevap verdi, her kelimeyi özümserken gözleri dans ediyordu.

Onu sessizce izledim, ne zaman fark etse bakışlarımı kaçırıyor, ancak sonra geri dönüyordum. O Beckett'ti ama aynı zamanda Kaos'tu ve aldığım her ısırıkta, mektuplarından satırlar kalbimi bombardımana tutuyor, karşımda oturan adamın hemen çekildiğimi hissettiğim adam olduğunu hatırlatıyordu. Aynı kişi üzgün ve yalnızdı ve kendini insani bir bağa, bir aileye layık hissetmiyordu.

Yemeğimizi bitirdik ve ben ayağa kalktım. "Colt, masayı toplar mısın? Beckett'ın bana üst katı göstermesini istiyorum."

"Evet!" dedi coşkulu bir baş hareketiyle ve sonra Beckett'a kulağa "özür dile" gibi gelen bir şey fısıldadı.

Beckett ciddiyetle başını salladı, sonra Colt'un saçlarını karıştırdı ve Maisie'ye göz kırptı. Sonra beni takip etmemi işaret etti ve merdivenlerden yukarı çıkardı.

Merdivenler, girişin üzerinden geçen bir köprüyle salonun ikiye ayrıldığı bir sahanlığa ulaştı. "Çocukların diğer odaları bu tarafta."

"Bana efendiyi göster."

Karşı tarafa doğru yürüdü ve beni tonozlu tavanları ve devasa pencereleri olan muhteşem bir ana yatak odasına götürdü. Bir duvarı kaplayan kral boy kızak yatakta gümüş ve beyaz nevresimleri kendim seçmiştim. "Şurada bir banyo, iki gömme dolap ve bir çamaşır kurutma makinesi seti var. Alt katta çamurluğun yanında ikinci bir set var, çünkü... şey... çocuklar eşyaları kirletiyor. Önemli olduğundan falan değil. Sen İstersen kontrol edebilirsin." Yatağın ayakucuna tüneyerek oturdu.

"Gerek yok. Mükemmel olduğunu biliyorum."

"Buraya küveti görmeye gelmediysen, ne oldu?"

"Tekrar bir araya gelmeyeceğiz." Ağzımdan uçup gitti. "O zaman lafı dolandırmayalım."

"Özür dilerim, yani sırada ne olduğunu söylemeden önce bunu açıklığa kavuşturmak istedim." Yatağın önünde bir ileri bir geri volta atmaya başladım. Halı gerçekten çok yumuşaktı.

"Bu girişten sonra, dinlemek için sabırsızlanıyorum." Biraz öne eğildi ve ellerini ayaklıklara dayadı. "Ama önce sana üzgün olduğumu söylemem gerekiyor. Tekrar. Belki Colt duyabilsin diye daha yüksek sesle. Bana kızların özür dilemenden hoşlandıklarını söylemişti. Sana yalan söylediğim için gerçekten çok özür dilerim. Öldüğümü düşünmene izin verdiğim için. Ryan öldükten sonra mektuplarını okumadığım için. Eğer okusaydım, gelmemi istediğinde asla uzak durmazdım."

"Mektupları okudun mu?" Her şeyden sonra, sonunda onları açmıştı.

"Yaptım. Ve özür dilerim. Cevap vermeliydim. Gelmeliydim. Bunu senden asla saklamamalıydım. Sana yaşattığım acı için inanılmaz derecede üzgünüm ve sana Ryan'a mal olduğum için hissettiklerimi ifade etmek için yeterli pişmanlık sözcüğü yok."

Volta atmayı bıraktım. "Beckett, Ryan için seni suçlamıyorum." Gözleri benimkilere dikildi. "Nasıl suçlamazsın?"

"Nasıl yapabilirim?" Ayakucunun geniş kenarına yanına oturdum. "Bu senin hatan değildi. Eğer onu kurtarma şansın olsaydı, kurtarırdın. Sonucu değiştirebileceğin bir yol olsaydı, değiştirirdin." Kelimeleri ezberden okudum.

"Ryan."

"Evet, Ryan. Orada başına gelenler kimsenin yaşaması gereken şeyler değil. O çocuğu kasten öldürmedin. O bir kazaydı. Seni tanıyorum Beckett. Sen bir çocuğa zarar vermezsin. Kazalar korkunçtur, sebepsiz ve suçsuz yere korkunç şeyler olur. Bu senin hatan değildi. Ryan'a ne oldu? O da senin hatan değildi. Bir Afrika kelebeğinin kasırga olmasından daha fazla sorumlu değilsin."

"Aynı şey değil."

"Öyle. Ryan'ın ölümünden birini sorumlu tutmanın on bin yolu var.

Öldüğü için, hayatını bu şekilde değiştirdikleri için annemle babamın suçu. Askere gitmek istediğinde daha büyük bir mücadele vermediği için büyükannemin. Teröristler ona dışarı çıkıp bir şeyler yapması gerektiğini hissettirdikleri için. Ben, çünkü ne durumda olmasını istediğimi detaylandırmadan eve dönmesi için o kadar uzun süre dua ettim ki. Ama bunların hiçbiri önemli değil. Bir göreve gitmek için gönüllü oldu ve tahminimce siz orada ol*saydınız* bile gitmek için gönüllü olurdu, çünkü o böyle biriydi. O da benim babamla aynı, bunu anlamam yıllarımı aldı. Eğer birini suçlamak istiyorsanız, tetiği çeken adamları suçlayın, çünkü suçlamaya değer tek şey budur."

Başını eğdi. Döndüm, sakallı yanaklarını ellerimin arasına aldım ve yüzünü kaldırıp gözlerimle buluşturdum. "Bazen kötü şeyler olur. Ve suçlanacak bir şey yoktur. Mantığınız ne kadar sağlam olursa olsun, evrenle mantık yürütemezsiniz. Eğer her şey mantıklı olsaydı, Maisie kanser olmazdı, annemle babam hayatta olurdu, Ryan burada olurdu. Sen asla böyle büyümezdin. Bizler kusurlu bir dünya tarafından bu hale getirilmiş kusurlu insanlarız ve bizi şekillendiren şeyler hakkında her zaman söz sahibi olamayız. Ryan için seni suçlamıyorum. Suçlayan tek kişi sensin. Ve eğer bu acının geçmesine izin vermezsen, hayatının geri kalanını şekillendirecektir. Seçim senin."

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun ya da bu işi ne kadar berbat edersem edeyim, seni seviyorum."

Ellerimi indirdim, boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. "Biliyorum. Sevgi ve güvenin bizimle el ele gitmesini isterdim, ama bir yerlerde ayrıldılar ve geri dönüş yollarını bulabilirler mi bilmiyorum. Bana anlattığın şeylere inanabilmem gerekiyor ve bu kırılmış durumda. Belki Maisie hasta olmasaydı ve ben biraz daha güçlü olsaydım... ama yapamam. En azından şu anda. Çocukları sevdiğini biliyorum, onlar da seni seviyor. Seni onlardan koparmakla hata ettim. İncindim ve kafamda bazı saçma bahaneler uydurdum. Ama gerçek şu ki, onlar konusunda sana her zaman güvenebilirdim. Yani, sen onların babasısın." Onu yandan dürttüm.

"Kağıt üzerinde."

"Gerçekte." Kafamda bir şeyler kliklendi. "Bu yüzden onlara evlat edinme olayını anlatmam için bana baskı yapmadın, değil mi? Gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordun."

"Evet."

"Ve onların o pozisyonda olmasını

istemediniz." "Evet."

Ayağa kalktım ve tekrar volta atmaya başladım. "Onların hayatında bir

rol istiyor musun?" "Tanrım, evet. Bana ne vermek istersen kabul

ederim."

İlk kez birlikte olduğumuzda da aynı sözleri söylemişti. Telluride'a geldiğinden beri bu sözlerle yaşadı, onu ne kadar içeri alacağımı hep bana bıraktı. Asla zorlamadı, izin vermek istediğimden fazlasını talep etmedi.

Beni ne kadar incittiği önemli değildi, Beckett hâlâ aşık olduğum adamdı. Çocuklarımın sevdiği ve ihtiyaç duyduğu adamdı. Değişen tek şey benim onu, yani bizi algılayışımdı.

"Tamam, o zaman şöyle yapacağız. Boşanmışız gibi davranacağız."

"Biz hiç evlenmedik."

"Küçük bir ayrıntı. Demek istediğim, tek gecelik ilişkiler yaşayan insanlar çocuklarını paylaşmayı başarırlar. Sen ve ben birbirimizi seviyoruz. Bunu çözebiliriz. Eğer kalmak konusunda ciddiysen-"

"Bir ev inşa ettim, Ella. Daha ne istiyorsun?"

"Hâlâ orduda mısın?" Cevabı biliyordum elbette. Maisie için güvenceye ihtiyacımız varken ordudan ayrılamazdı. Ama aynı zamanda Maisie iyileştiğinde, onu burada tutan tek şey çocuklarken, artık birlikte olmadığımız için tek bir yere yerleşmeyi kaldıramayacağını da biliyordum. Göçebe ruhu devam etmek için kaşınacaktı.

"Bu hiç adil değil."

"Evet. Biliyorum." İçimi çektim. "Tamam, eğer şimdilik burada kalacaksan, o zaman çocuklar ne zaman isterlerse gelebilirler. Eğer devam etmek istiyorsan

Colt'la futbol işlerini hallederiz. Hafta sonları Maisie ile takılmak istersen ya da her neyse, herkes için neyin uygun olduğuna bakarız. Sen onlara ulaşabilirsin, onlar da sana. Biz yetişkiniz, onlar da çocuk. O yüzden çocuklardan daha yetişkin davranmalıyız. Siz haklarınız için konuşmalısınız, ben de onları size vermeliyim. Evlat edinme olayını çocuklardan saklamak istemiyorum. Belki Maisie ormandan çıktıktan sonra, sen hâlâ buradaysan, onlara gerçekten babaları olduğunu söylemeliyiz. Yani, daha önce de niyetim buydu-"

Adımlarıma daha yeni ara vermiştim ki kendimi sıcak, güçlü kollarla sarılmış ve sert, tanıdık bir göğse bastırılmış buldum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı saçlarıma.

Çok güzel kokuyordu ve çok doğru hissettiriyordu. Belki de burada yeterince uzun süre durursak, başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Anı dondurabilir ve birbirimize duyduğumuz sevgiyle çevrili olarak içinde yaşayabilirdik.

Ama yapamadık. Çünkü bana bir yıldan fazla bir süredir cehennemi yaşatmıştı ve onu ne kadar seversem seveyim, ona bir daha kalbimle güvenebileceğimden, ilişkimiz söz konusu olduğunda bana doğruyu söyleyeceğine güvenebileceğimden emin değildim.

"Bir şey değil. Onları senden kopardığım için de özür dilerim. Her zaman ilişki tecrüben olmadığı konusunda şaka yaparsın ama benim de yok, gerçekten. Her şeyi yanlış idare ettim. Ama bundan sonra daha iyi olacağım."

"Burada olacağım," diye söz verdi. "Onlar için ve senin için geleceğim. Bana hiç inanmadığını biliyorum ve bu sorun değil. Bunu sana kanıtlayacağım. Güveninizi her seferinde bir milimetre geri kazanacağım. Onları evlat edinmeme izin verdiğinize pişman olmayacaksınız, yemin ederim."

"Bundan hiç pişman olmadım," dedim, kollarımı ona sarılmak için doladım ve az önce söz verdiği şeye inanmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kollarının güvenliğinden çıktım. "Çocuklara söylemek ister misin?"

"Evet." Yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi aydınlandı.

Onları temizlenmiş mutfak masasında bulduk.

bize bakmak için hemen konuşmaya
başladı. "Tamir ettin mi?" Colt sordu.
"O şekilde değil, küçük adam," dedi Beckett
yumuşak bir sesle. "Üzgünüm mü dedin?"
"Dedim ama özür dilemek düzeltilemeyecek
bir şeyi düzeltmez." Sonra Colt bana ters ters
baktı.

"Hayır." Beckett öne çıktı ve eğildi. Çocuklarımın seviyesine inmesini her zaman sevmişimdir. "Yaralanan kişiye kızamazsın ya da onu yargılayamazsın, çünkü kesiğin ne kadar derin olduğunu sana sadece o kişi söyleyebilir, anladın mı? Bu annenizin suçu değil. Benim suçum." Gözlerinde yaşlar olan Maisie'ye baktı. "Benim suçum."

Tekrar ayağa kalktı ve yanıma geldi.

"Yani birlikte değiliz," diye tekrarladım. Çocukların kafasını karıştırmaktan hayır gelmezdi. "Ama onu sevdiğinizi biliyorum, o da sizi seviyor. Şu andan itibaren, herkes aynı fikirde olduğu sürece, Beckett ne zaman sorun olmadığını söylerse gelebilirsiniz. Futbol, tedavi, telefon görüşmeleri, ziyaretler, bunu halledeceğiz."

Maisie'nin ağzı açık kaldı. "Gerçekten
mi?" "Gerçekten," diye söz verdim ona.

Colt, Beckett'tan ayrıldığımdan beri sessiz bir öfke yumağı olmuştu ama Maisie en açık sözlü ve bazen de düpedüz acımasız olanıydı.

"Yani birlikte değilsiniz ama o bizde mi kalacak? O bizim mi?"

Bildiğinden daha fazla.

"Ben de bunu söylüyorum."

Çocuklar sandalyelerinden fırlayıp önce Beckett'a, sonra bana, sonra tekrar Beckett'a, sonra da birbirlerine sarıldılar. Sonra Maisie tekrar Beckett'a sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Beckett ona gözyaşlarıyla karışık bir gülümseme verdi ve "Ben de" dedi.

Çocuklarla arabama kadar yürüdük ve kemerlerini bağladılar. Kapılar kapandıktan sonra, elleri yine ceplerinde olan Beckett'a döndüm. Çılgınca bir özdenetime sahip olduğum için, bu gergin ifadeyi kolayca anlamıştım.

"Teşekkür ederim. Yemek için, Colt'a baktığın için. Arazi ve ev için, her ne kadar benim olmasa da. Niyetin muhteşemdi."

"Onlar için teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Sana ne söyledi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Beckett," diye uyardım.

"Dileğinin bu olduğunu söyledi, istediği tek şey... dolambaçlı bir şekilde bendim."

"Bir baba istiyordu," diye tahmin ettim. "Sen onun babası olacaksın."

"Onlar daha çocuk," dedi omuz silkerek ama bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Onlar bizim çocuklarımız."

"Bak, yukarıda ne dediğini gayet net duydum. Birlikte olmanın bir seçenek olmadığını biliyorum. Ama kulağa ne kadar klişe gelse de, arkadaş olmayı başarabilirsek gerçekten çok sevinirim. Sadece çocukların iyiliği için bile olsa."

Orada, benim için inşa ettiği evin dışında dururken, hiç bilmemiş olmayı diledim. Keşke hiç yalan söylemeseydi ya da her şeyi geri alabilseydik. Keşke aşık olduğum karmaşık adamların ikisi de o olmasaydı. Ama öyleydi ve öyleydi.

Ve her şeye rağmen onu hâlâ seviyordum. "Evet. Sanırım bunu başarabiliriz."

"Ne kadar uzun sürerse sürsün, güvenini geri kazanacağım," diye tekrar söz verdi.

Hazır olmasam bile -hiç olamayacağımdan emin değildim- yapabileceğine inanmak istedim ve bu arzu kalbimde küçük bir umut ışığı yaktı.

Beni ısıtacak kadar parlak bir ateş değildi, aşkımız gibi değil. Ama bir kıvılcımdı.

"Bu ikinci şansları vermeyi öğrenmem gerekiyor. Küçük adımlar. İyi geceler, Beckett."

Başını salladı ve biz gözden kaybolana kadar verandada durdu.

ALTI AY SONRA

Yirmi Beşinci Bölüm

BECKETT

Mektup

#23 Kaos,

Ryan'ı gömeli iki gün oldu. Gelmedin ve mektubuma da cevap vermedin. Birliğindeki adamlara iyi olup olmadığını sorduğumda, en azından saç kesimlerinden senin birliğinden olduklarını varsaydım, bana kimden bahsettiğim hakkında hiçbir fikirleri olmadığını söylediler.

Yani evet, senin birimindendi.

Eğer bana cevap vermiyorsan ve Ryan'ın cenazesine gelmediysen, o zaman sormaya cesaret edemediğim tek bir seçenek kalıyor. Çünkü buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

Hiç beklemediğim bir şey oldun, asla yargılamayan bu sessiz destek. Sen burada olmayana kadar sana ne kadar güvendiğimi fark etmemiştim. Ve çok korkuyorum. Bir keresinde bana sadece kaybedecek bir şeyin varsa korkarsın demiştin. Ve sanırım, belki de kaybedecek bir şeyimiz var.

Şu anda çok fazla acı var. O kadar ki, uyanık olduğum her saniye, o küçük hastane çizelgesinde 10'daymışım gibi hissediyorum. Üstünü çiz, dokuzdayım. Onda olamam, değil mi? Colt ve Maisie varken olmaz. Ama çok acıyor.

Ryan'ı. Onu küçük adamızda toprağa indirmelerini izledim ve hala gerçek bir resim oluşturmak için tüm parçaları bir araya getiremiyorum. Her şey puslu, uyanamadığım bir kabus gibi geliyor. Ama geceleri Ryan'ın evde olduğunu hayal ediyorum ve sen kapımda beliriyorsun - sabahları asla tam olarak hatırlayamadığım bulanık bir figür. Rüyalar istediğim gerçekliğe dönüştü ve ben kâbusa uyanıyorum.

O yüzden sana yalvarıyorum Kaos. Ölü olma. Lütfen hayatta ol. Lütfen bana Ryan'la birlikte orada olduğunu, aynı kaderi paylaştığını söyleme.

Lütfen bana hiç haber verilmeyen bir cenaze töreniyle bir yerlere gömülmediğini söyle. Sana birkaç adım yaklaşmak için sahip olduğum tek şanstan mahrum bırakılmadığımı söyle.

Lütfen birkaç hafta sonra ortaya çık ve bana iyi olduğunu, mektuplarıma cevap vermenin çok acı verici olduğunu söyle. Ryan için üzüldüğünü söyle. Sadece lütfen ortaya çık.

Lütfen ölme.

~ Ella

...

"Bundan emin misin?" Donahue telefonda sordu.

"Evet. Evraklar sende, değil mi?" Havoc'un iş yeleğini çıkardım ve benimkinin hemen yanındaki dolabına astım.

"Evet." İç çekti. "O kadar da uzun zaman olmadı."

"Eylül ayındayız," dedim gülerek. "Bu da ölüm iznine ayrılmamın üzerinden on sekiz ay geçtiği anlamına geliyor." *Ella'nın ilk mektubunu aldığımdan beri iki yıl geçti.* "Beni sonsuza kadar yedek kulübesinde tutamazsın koç."

"Üç yılım daha var."

"Hayır. Zamanı geldi." Dolabımdaki kancadan arabamın anahtarlarını aldım ve iç kapıyı kaplayan resimlere baktım. Geçen ay Ella ve çocuklarla yürüyüş. Bu yaz kamp yaparken. Colt lig yarı finallerini kazandıktan sonra. Maisie immünoterapiyi tamamladıktan birkaç ay sonra nihayet gölde yüzebiliyordu. Ella, Havoc'un başını kucağına almış oturuyor. Ella ve ben hala arkadaş bölgemizdeydik ama onlar benim ailemdi ve burası da benim evimdi. Birkaç ay önce açılan tam zamanlı kontenjanı almak, yeni sigortamın Maisie'yi tamamen kapsaması anlamına geliyordu, yani tüm parçalar nihayet yerine oturmuştu. "Sizi özlüyorum çocuklar. Yalan söylemeyeceğim. Siz benim ilk ailemdiniz. Ama Telluride'den asla ayrılmayacağım. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ella yedi ay önce benden ayrıldı ve ben hâlâ buradayım. Bir ev buldum. Ayrıca Havoc şişmanlıyor."

Mızmızlandı ve başını bana doğru eğdi.

"Sorun değil, seni biraz kıvrımlı seviyorum," diyerek onu rahatlattım, en başta ne söylediğim hakkında hiçbir fikri olmadığının farkındaydım. "Ve sadece beş kilo."

"Tamam. Eğer eminsen, kabul ederim. Ama bir değişiklik olursa beni ara. Anladın mı?"

"Evet, efendim. Ama hiçbir şey değişmeyecek."

İç çekti. "Fırtınada iyi bir adamsın Gentry." "Komik,

ben oradayken böyle söylememiştin." "Bana

büyüklük taslamana izin veremem. Sonra

görüşürüz." "Görüşürüz." Bir klik sesi duyuldu ve

hat kesildi.

Telefonumu cebime attım ve dolaplarımızı kapattım.

Onunkinde "HAVOC" yazıyordu.

Benimkinde "KAOS" yazıyor.

Çünkü tüm bunların altında ben hala bendim ve bununla savaşmayı bıraktığımda, bununla iyi olduğumu fark ettim.

Park yerine vardığımda Mark, "Hey, Tess yemeğe ihtiyacın olursa seni eve götürmemi söyledi," diye teklif etti.

"İsterdim ama Ella aradı ve çocukların akşam yemeği yemek istediğini söyledi.

Onun evine gidiyorum. Tess'e teşekkürlerimi ilet."

"Elbette. Nasıl gidiyor?" diye sordu, her hafta olduğu gibi. O kadar da sessiz olmayan amigomuz olmuştu.

"Yavaşça, ama gidiyor."

"İyi savaşın." İkimiz de araçlarımıza binerken el salladı.

Havoc koltuğuna yerleşti ve ben de kamyoneti çalıştırdım. Havoc başını camdan dışarı çıkarmış halde, camlar kapalı olarak eve döndük. Hava sıcaklığı hâlâ yetmişlerin üzerindeydi, bu da yürüyüşçülerin mevsim normallerinden daha geç g e l d i k l e r i anlamına geliyordu ama İşçi Bayramı iki hafta önce geçtiği için Telluride'ın aşağı kesimleri biraz daha sakindi.

Gösterge panelindeki bir düğmeye bastım ve Ella'nın sesi

kamyonetimi doldurdu. "Hey, yolda mısın?"

"Evet. Pizza getirmemi ister misin?" "Bu harika olur."

"Birazdan orada olacağım."

"Tamam. Dikkatli sür." Telefonu kapattı ve ben gülümsedim. Birlikte değildik ama iyiydik. Elbette cinsel gerilim hâlâ vardı ve onu seviyordum - bu asla değişmeyecekti- ama kendimi Ella'ya her gün kanıtlıyordum ve bir gün bunun kırdığım şeyleri onarmaya yeteceğini ummaktan başka bir şey yapamıyordum. Ama hey, ona on bir ay boyunca yalan söylemiştim ve kefaretimin sadece yedi ayındaydım.

Gerçek şu ki, sonsuza kadar bekleyebilirdim.

Bu arada, evlilik kısmı olmadan evli olmak gibiydi.

İkinci şansımızın yakın olduğunu düşündüğüm günler de oldu, onun milyonlarca kilometre uzakta olduğunu hissettiğim günler de. Ama ikimiz de başka biriyle çıkmadık ve onu bana bakarken yakaladığım zamanların bir yerlere varacağımız anlamına geldiğine dair o küçük umut kırıntısına tutundum.

İhtiyacı olduğu kadar zamanımız vardı.

Pizzacının önüne park ettim ve onlar siparişimizi çekerken Havoc'u da yanımda getirdim. Kök salmanın en komik yanı insanların beni tanımasıydı. Havoc'u tanıyorlardı.

"Buyurun Bay Gentry," dedi Tanners'lı çocuk ve bana üç kutu uzattı. "Hey, Havoc."

Ödemeyi yaparken ona "Cuma günü iyi maçlar" dedim. "Teşekkürler! Gelecek hafta geliyor musun?"

"Bunu kaçırmazdım," dedim pizzayla birlikte kapıdan çıkarken.

Tanıdığım birkaç kişiye el salladım ve Havoc yolcu koltuğuna atlarken pizzaları Maisie ve Colt'un yükseltici koltukları arasındaki boşluğa koydum. İkizler yakında sekiz yaşına girecekti, bu da kamyonetimde çok daha fazla yerim olacağı anlamına geliyordu. Colt'un bardak tutucusundaki parçalanmış Oreos paketine baktım ve gözlerimi devirdim.

O çocuk benim ölümüm olacaktı.

Radyoda birkaç şarkı çaldıktan sonra Ella'nın garaj yoluna girdim ve kapıları açtım. Havoc uçtu, çocukları selamlamak için yarıştı.

"Beckett!" Maisie merdivenlerden aşağı koşarak seslendi.

Sarı saçları biraz kıvrılarak uzamıştı ve şimdi kulaklarının dibiyle aynı hizaya gelen bir küt saçtı. Kemoterapi görmemiş 10 santimlik muhteşem saçlar. Hala nefesimizi tutmuş, kan tahlillerini ve tomografilerini izliyorduk, ancak immünoterapiden başarıyla geçmişti ve şimdi vücudu kendi başına savaşırken bir bekleme oyunuydu.

"Merhaba Maisie-kız," dedim ve boştaki kolumla ona sarıldım. "Okul nasıldı?"

"Güzel! Bir heceleme ön testini daha geçtim."

"Ne kadar da akıllısın, değil mi?" Verandaya doğru yürürken başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Peki ya sen Colt?"

"Yapmadım," diye cevapladı Colt beni kucaklamak için

yaklaşırken. "Sadece bir ön test, dostum. Çalışacağız, tamam mı?"

Başıyla onayladı ve kapıyı bizim için

açtı. "Yemek getirdim!" diye bağırdım.

"Ah, avcı-toplayıcı geri döndü," dedi Ella gülümseyerek.
ofisinde. "İyi günler mi?"

"Artık öyle." Gözlerim beyaz sundress elbisesinin üzerinde gezindi, bronz tenine, kıvrılmış saçlarına ve kilometrelerce uzunluğundaki bacaklarına dikkat ettim. Kahretsin, onun vücudunu özlemiştim. Kulağıma nefesini verişini, ben içindeyken sırtını dikleştirişini, birbirimizde kayboluşumuzu özlemiştim. Ama henüz o noktaya gelmemiştik, bu yüzden sikime sakinleşmesini söyledim ve pizzaları mutfağa götürdüm. "Elbisen çok güzelmiş. Bir şey mi oldu?"

Son zamanlarda biraz daha fazla giyiniyordu. Maisie'nin önce her hafta, sonra da iki haftada bir taramalara girmesiyle Ella'nın kendine ayıracak daha fazla zamanı olmuştu ve bu da belli oluyordu. Cildi parlıyordu, gözleri ışıl ışıldı ve bunlar kesinlikle Yeti bacakları değildi.

"David Robins bu gece için bana çıkma teklif etti." Elini kolumda gezdirdi ve bana geniş gözlü, ciddi olamayacak kadar masum bir bakış attı.

Kirpiklerinin yarasası. Lanet olsun, gerçekten benimle flört mü ediyordu? Şimdi eşit derecede eğlenmiş, tahrik olmuş ve çok kıskanmıştım.

Kutular ellerimden tezgahın üzerine kayarken küçük sırıtışını kaçırmadım ama akşam yemeği parke zemine düşmeden önce onları yakaladım. Evet, kızım benimle dalga geçiyordu.

Robins ayrıldığımızdan beri her ay ona çıkma teklif ediyordu. Çok yakında evine gidip ona yumruğumla çıkma teklif edecektim. Aptal güzel çocuk.

"Oh?" Kutularla uğraşmayı bıraktıktan sonra soğukkanlı bir şekilde sormaya çalıştım.

"Bugün çocuklarla öğle yemeği yerken Jennifer Bennington'ın sana çıkma teklif ettiğini biliyorum. Ne zamandan beri senin peşinde... zamanın başlangıcından beri mi?" Taraf değiştirdi ve elini sırtımın alt kısmında gezdirdikten sonra bilmiş bir sırıtışla bana baktı. Bana hiç bu kadar dokunmamıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama bunu kabul ederdim.

"Ayıyı dürtme. Bugün ona hayır dediğimi biliyorsun. Tıpkı ona her seferinde hayır dediğim gibi ve hayır demeye devam edeceğim."

Alt dudağını dişleriyle çekiştirdi ve bana daha önce hiç bakmadığım bir bakış attı.

yedi aydır görmemişti. Eğer dikkat etmezse, bu bakış onu on saniye içinde bu tezgâha yapıştıracaktı.

"Ella?"

"Ne?" Adanın diğer tarafında dans etti. "Az önce döndün mü?" Bir şeyler dönüyordu.

"Olabilir. İyi bir ruh halindeyim."

"Görünüşe göre." Dolaptan dört tabak aldım. "Sanırım bizimle yemiyorsun," diye takıldım, ne kadar ileri gideceğini görmek istiyordum.

"Neden ona hayır dedin?" Ella yanıma doğru kayarak sordu. Saçları sırtına dökülmüştü ve parmaklarım saçlarını örmek için kaşınıyordu. telleri tenimde hissediyorum.

"Nedenini biliyorsun." Evet, iyiydik ama beni öldürüyordu. Yavaş yavaş. İşkence edercesine. Bana baktı, o kadar güzeldi ki nefesim kesildi.

Ona kendi bakışımı atmadan önce çocukların hâlâ dışarıda olup olmadığını kontrol ettim. "Çünkü sana hâlâ aşığım."

Ona haftada en az bir kez, sadece çocuklar için bu işin içinde olmadığımı söyledim. Onu hiçbir yere gitmeyeceğim, arkadaşlığımızın harika olduğu ama kalbinin peşinde olduğum konusunda uyardım. Tüm o açık dürüstlük olayını deniyordum.

Dudakları aralandı ve eğer bu sekiz ay önce olsaydı, onu öperdim. Çocuklar yattıktan sonra onu öpmekten çok daha fazlasını yapardım. Ama sekiz ay önce değil, şimdi.

"David'e de hayır dedim." Gülümsedi ve dönüp gitti.

"Peki gerekçen neydi?" Kahretsin, şimdi ben de gülümsüyordum. Kadın beni çıldırtıyordu ama evet, yine de onu vücudumdaki her kemikle seviyordum. Nasıl sevmeyeyim ki?

"Sen, tabii ki. Akşam yemeği planımız var, değil mi?" dedi mutfağın kenarından ön kapıya doğru ilerlerken.

Bu bir aşk ilanı değildi. Ortak ebeveynlik yapmaya karar verdiğimiz geceden beri ondan böyle bir şey duymamıştım. Ama ben sabırlı biri değildim.

"Akşam yemeği!" diye seslendi kapıyı açtıktan sonra ve bir gürültü koptu Hem iki ayaklı hem de dört ayaklı.

"Havoc'u yakaladım!" Colt onun yemeğini kaptı ve tabağını doldurdu.

Maisie pizza dolu tabakları masadaki yerlerimize götürdü. Herkesin yerine oturmasını ve Ella'nın tabağımın üstüne bir bardak tatlı çay koymasını izlerken, ilişkimizde fiziksel boyut dışında hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim.

Bir şeyler yolunda gittiğinde ilk aradığım kişi hâlâ oydu.

İşler ters gittiğinde sırtını dayadığı kişi hâlâ bendim.

Geçen ay birliğimin başka bir üyesinin öldüğünü öğrendiğimde yanımdaydı.

Masada hâlâ aynı yerlerde oturuyorduk.

Ella'nın tabağını getirdim ve önüne koydum.

"Dua edebilir miyim?" Ben otururken Maisie sordu.

"Hepsi senin." Ellerimizi birleştirdik -ben Ella ve Maisie'yle, Colt da tam karşımda- ve başlarımızı öne eğdik.

"Sevgili Cennetteki Babamız, bugünümüz ve bize verdiğin her şey için teşekkür ederiz. Evimiz ve ailemiz için: Colt, annem, Beckett ve Havoc. Ve Dr. Hughes için teşekkür ederim. Ama özellikle de beni kansersiz yaptığın için teşekkür ederim."

Başımı kaldırdım, gözlerim bana sırıtan Maisie'ye kaydı, ön dişleri eksikti. Başını salladı ve ben de kendimi kaybettim. Yüzünden yaşlar akan Ella'ya döndüm.

"Hastalık belirtisi yok. Bugün haber aldık." Gülerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Saf, katıksız, sınırsız bir neşe.

"Hayatta olmaz!" Colt klasik zafer işaretiyle ellerini havaya kaldırdı. En azından son öğrenen ben değildim.

Masadan o kadar hızlı kalktım ki sandalyem yere düştü. Sonra Maisie'yi sandalyesinden yakaladım ve ona sarıldım. Yüzünü boynuma gömdü ve ben ona sıkıca sarıldıkça vücudumu ürpertiler sardı.

İyi olacaktı. Başardı. Yaşayacaktı. "Beckett?" diye sordu.

"Evet, Maisie-kız?"

"Nefes alamıyorum," diye ciyakladı.

Güldüm ve onu yere bıraktım. "Sonunda seni yaşatmayı başardık ve şimdi seni ultra harika sarılmalarımla öldürüyorum."

"Benim sıram!" Colt kız kardeşini kaptı ve ikisi birden zıplayıp sarıldılar.

"Hey," dedi Ella arkamdan.

Arkamı döndüğümde yüzüme uzandı ve orada olduğunu fark etmediğim gözyaşlarımı sildi. Çizgiyi geçerek kollarımı ona doladım ve kendime çektim.

Beni çok rahatlattı, bana karşı eridi, başı köprücük kemiğimin altında tam da ona ait olan noktaya yerleşti. Bana sıkıca sarıldı, ellerini sırtımda birleştirdi ve ben de çenemi başının üstüne yasladım.

"O iyi olacak," diye fısıldadım.

Ella başını salladı.

Colt ve Maisie evin içinde bağırarak ve gülerek koştururken uzun dakikalar boyunca orada durduk.

"İyi bir sürpriz mi?" Ella bana bakacak kadar geri çekilerek sordu.

"Olabilecek en iyi sürpriz. Şimdiye kadarki." Elimle yanağını kavradım ve başparmağımın mükemmel yumuşaklıktaki tenini okşamasına izin verdim.

İkizler "Yemek!" diye seslenerek küçük büyümüzü bozdular.

Ayrıldık ve hayatımda yediğim en iyi ılık pizzanın başına oturduk.

...

"Bırak ben yapayım," dedim Ella'ya, birkaç saat sonra bulaşıkları yıkarken. "Colt iyi mi?" diye sordu pizzayı paketlerken.

"*Where the Wild Things Are*'ı onuncu kez okuduktan sonra tatmin oldu," dedim ona. "Maisie?"

"Yaygara yapmadan uyumaya gitti. Sanırım duygusal olarak çok yorgun." Tezgâha yaslandı ve tabakları bulaşık makinesine yerleştirmemi izledi.

"Anlaşılabilir." Bulaşık makinesini kapattım. "Bittiğine inanamıyorum."

"Evet. Bu çok gerçeküstü." Boşluğa baktı. "Yani, bana nüks oranlarını söylediler ve yüksek. Gerçekten yüksek. Yani, geri gelebilir. Ama beş yıl dayanırsa, o zaman şansı-"

"Ella," diye araya girdim, önüne geçip yüzünü ellerimin arasına aldım. "İyi olanı al. Mutluluğu hisset. Bu iyinin en iyisi ve sen bunu başardın. Onu buraya getirdin."

"Onu da buraya getirmişsin." Sesi yumuşadı ve elime doğru eğildi.

"Tamam, onu buraya getirdik. Hadi mutluluğu yakalayalım." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve beni öptü.

Onu tekrar öpmeden önce yaşadığım şok sadece bir milisaniye sürdü. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyor, her dokunuşun tadını çıkarıyordum, çünkü bunu bir daha elde edip edemeyeceğimi asla bilemezdim.

Dudakları aralandığında, bundan tam anlamıyla faydalandım ve öpücüğü derinleştirdim.

Dilim ağzına girerken sırtı tezgâha çarptı. Sonra elleri gömleğimi kavradı, öpücük patlayıcıya dönüşürken kulağıma tatlı tatlı inledi. Tekrar tekrar ağzını aldım, bana doğru eğilene, göğüsleri göğsüme bastırılana kadar onu öptüm.

Ağzımı kapattım ve geri çekildim. "Ella." Nefes alış verişim düzensizdi, kalbim gümbür gümbür atıyordu ve eğer kendimi yeniden ayarlamazsam birkaç dakika içinde aletimi boxer-brief boğulmasına kaptıracağımdan emindim.

"Beckett."

"Ne yapıyorsun?"

"Benim mutluluğumu alıyorsun. Sen benim mutluluğumsun."

İleriye doğru yürüdü. "Bu ne-"

Yumuşak bir öpücükle sözümü kesti. "Sadece benim mutluluğum ol, ben de senin mutluluğun olayım. Bunu yarın halledebiliriz."

Daha güçlü olsaydım ya da Maisie'nin iyileşmesinden dolayı duygusal olarak biraz daha az uçmuş olsaydım, çekip gidebilirdim. Hayır diyebilir ve ilişki durumumuzu açıklamasını isteyebilirdim. Kalbime karşı daha dikkatli olurdum.

Üç şey.

Bir. Onu sevmiştim.

İki. Tek istediğim oydu, her zaman. Eğer onunla sahip olabileceğim tek şey buysa, onu geri çeviremezdim. Kesinlikle hayır.

Üç. Bu geceyi ona tam olarak neden birbirimize ait olduğumuzu hatırlatmak için kullanacaktım, böylece yarın tek çözmemiz gereken nerede yaşayacağımız olacaktı.

Kıçını ellerimle kavradım ve onu kendime doğru kaldırarak derin ve sert bir şekilde öptüm. "Ayak bileklerini kilitle," diye emrettim ağzına karşı.

Öyle yaptı, bacaklarını belime doladı.

Onu merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı öptüm, sanki en büyük ödülümmüş gibi evin içinde taşıdım. Yatak odasının kapısını kapatıp arkamızdan kilitlediğimde ya da onu yatağının ortasına yatırdığımda durmadım.

Ben ayakkabılarımı tekmeleyip çoraplarımı çıkarırken o kot

pantolonumun kemeriyle oynayarak öpüşmeyi kesti. Sonra ellerim kalçalarında gezindi ve

Ağzım onu takip etti, sahip olduğunu bildiğim her hassas noktayı öptü. "Bunu özlemişim," dedim tenine karşı.

"Ben de," diye cevap verdi, dişlerimi külotunun üzerinde gezdirirken elleri saçlarımdaydı. "Beckett." Kalçaları ellerimin arasında yuvarlandı.

Küçük dantel tangasını çabucak hallettim ve elbisesini başına geçirdim. -En fazla bir dakika içinde. Sonra çırılçıplaktı, kollarını açmış ve gülümseyerek önümde uzanıyordu.

Evet, bu benim mutluluğumdu.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım ve vücudunu kendi vücudumla kapladım. "Emin misin?" diye sordum.

"Eminim." Beni bir öpücük için aşağı çekti ve ağızlarımız bir ihtiyaç öfkesinde buluştu. Bunda nazik bir şey yoktu - bu, aylarca reddedilen ihtiyaç ve kalp ağrısının sonucuydu.

O altımda kıpırdandıkça ben de vücudunu öpüyordum. Uyluklarının tepesinde durup kalçalarını kavradığımda tırnakları kafa derimi sıyırdı. "Lütfen Beckett."

Adımı bir daha böyle söylerse, sonsuza kadar onun gönüllü hizmetkârı olurdum. Özellikle de yatakta.

Ağzımı ona dayadım ve o da kıpırdandı. Kalçalarını sabitledim ve tekrar adımı söylemeye başlayana, başı yastığa çarpana kadar acımasızca onu yedim. Bu tadı, yaklaştığında bacaklarının gerilmesini, aklını yitirdiğinde parmaklarının saçlarımı çekmesini özlemiştim. Dilimle onu yukarı doğru çektim, ona hiç duraklama, hızla geldiğini bildiğim şeyden kaçma şansı vermedim.

Titremeye başladığında, ağzımın altında parçalanana kadar daha da sert ittim, çığlığını kendi yumruğuyla boğdu. Hayatımda gördüğüm en seksi, en şehvetli kadındı.

Bacakları gevşediğinde, mavi gözlerindeki parıltıyı, öpücüğe boğulmuş dudaklarını ve yanaklarındaki kızarıklığı takdir etmek için bir saniye ayırarak üzerine çıktım. "Çok güzelsin."

Gülümsemesi yavaştı ve bir şekilde az önce yaptığımdan daha samimiydi.

ona.

"Aramızdaki ilişkinin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum," diye itiraf etti. "Ya da kendime yanlış hatırladığımı söyledim."

"Elektrik."

"Bana tekrar hatırlat." Dizlerini yukarı çekti ve ereksiyonum ıslaklığının arasından kayarak girişine inerken tısladım.

"Hap mı?"

"Asla vazgeçmedim ve başka kimse de olmadı."

"İlk mektuptan beri benim için sen varsın. Sadece sen. Hep sen." Etrafımı sarana kadar onun içine gömüldüm. *Eve.* "Seni seviyorum, Ella."

Başımı kendi başına çekti ve ağızlarımız konuşmayı bitirdi. İlk orgazmı ne kadar aceleci olsa da, şimdi acele etmiyordum, her vuruşumu uzatıyordum, birlikte geldiğimiz her seferinde tekrar geri çekiliyordum. Sahip olduğum tüm beceri ve dayanıklılığı ona karşı hissettiklerimi uyuşturucu öpücükler ve yavaş, derin itişlerle göstermek için kullandım.

Benimle hamle hamle buluştu, vücutlarımız mükemmel bir ortaklık içinde, çılgınlığa ulaşana kadar birlikte eğildi. İkinci doruğa ulaştığında vücudu benimkinin etrafında sıkılaştığında, dudaklarında adım ve ellerinde kalbim vardı. Hemen ardından ben de onun üzerine yığıldım ve onu ezmemek için hızla yana doğru yuvarlandım.

"İyi misin?" Saçlarını yüzünden çekerek sordum. İyi olmaktan çok daha fazlasıydım. Mükemmeldim. İçerik. Bütündüm. Evimdeydim.

Gülümseyerek bana uykulu bir esneme hareketi yaptı. "Mutluyum.

Gerçekten, gerçekten mutlu." "Ben de."

Tekrar yuvarlanarak üstüme çıktı, sırıtarak bana baktı, saçları bizi çevreleyen bir perdeydi. "Bahse girerim seni daha da mutlu edebilirim."

Sonra her şeye yeniden başladık.

Yirmi Altıncı Bölüm

ELLA

Mektup

#20 Ella,

Colt ağaç ev istiyor demek? Eminim kardeşin ve ben bunu halledebiliriz.

Aklın otomatik olarak Maisie'ye gidiyor diye endişelenme. Öyle olmasaydı endişelenirdim. Yaşadığınız şey hemen hemen her şeyi tüketiyor. Sizi hiç görmediğim halde sürekli düşünüyorum.

Ama burada sizi biraz oyalayalım. Birkaç ay önce size çağrı işaretimin ardındaki hikayeyi anlatacağıma söz vermiştim. İşte başlıyoruz. Kaos. Her şeyin sebepsiz yere darmadağın olduğu o işlevsizlik hali, değil mi? İşte ben buyum. Aynen öyle. Büyürken başımı her yerde belaya soktum ya da bazen bela beni buldu. Bana Kaos derlerdi, çünkü ne zaman ortaya çıksam, kaçınılmaz olarak yıkım da peşimden gelirdi. Genellikle mala, bazen de insana. Çok fazla insan. Birileri bana bağlanıyor, onları içeri alamıyorum ve onlar gidene kadar kendi kendimi yok ediyorum. Kalıpları görecek kadar yaşlıyım ama onları gerçekten değiştirecek kadar endişeli değilim.

Kardeşin ve ben seçimden hemen sonra bir bara gittik ve o bir kadına asılmaya başladı. Kadının yüzünü görmüyorum, sadece hemen hemen her şeyi gösteren bir elbisenin içine dökülmüş bir vücudu var. Onun bir fahişe olduğunu varsayıyor - nedenini sorma, çünkü hiçbir fikrim yok - ve sonra onun aslında eğitmenimizin eşlerinden biri olduğu ortaya çıkıyor.

Evet, kıyamet koptu. Adam kendini kaybetti, ben atladığım için bar devrildi ve burunlar kırılıp şişeler uçmayı bıraktığında arkamı döndüm ve onun birlikte büyüdüğüm biri olduğunu fark ettim. Bana baktı ve dedi ki, "Her zamanki gibi, yürüyen, konuşan Kaos. Yürüyorsun

ve her şey cehenneme gider." Kardeşin ve antrenör duydu ve bu söz kalıcı oldu.

Yani evet, benim tanımım bu. İçeri giriyorum ve her şey cehenneme dönüyor. Hala ziyarete gelmemi istediğinden emin misin? Şaka yapıyorum, orada olacağımı biliyorsun.

Umarım çocuklar için hediyeleri paketliyorsunuzdur ve ağaçları kesiyorsunuzdur. Colt'un gönderdiği pille çalışan küçük ışıklara ve Maisie'nin gönderdiği minik pembe ağaca bayıldım.

Sonra görüşürüz,

~ Kaos

...

Gerindim, o zamandan beri hissetmediğim yerlerimde lezzetli bir ağrı hissettim-

Sıcak, güçlü bir kol belime dolandı ve beni sert bir erkek vücudunun kıvrımlarına doğru çekti.

Beckett.

Paniğin yükselmesini bekledim, hata çoktan yapıldığında ve sonuçlarıyla başa çıkmaktan başka bir şey yapamadığınızda hissettiğiniz o lanet duyguyu, ama hiç gelmedi, çünkü bu bir hata değildi. Sadece tatlı bir memnuniyet ve iyi kullanılmış kasların sızısı.

Dün gece kaç kez birbirimizin içinde kendimizi kaybetmiştik? Üç mü?

Ona bunu bugün halledeceğimizi söylemiştim ve ciddiydim. O benim çocuklarımın babasıydı,

Bir değil iki ağaç ev inşa eden, ondan ne kadar şüphe etsem de ortaya çıkan adam.

Yalanlar, aldatmalar ve ortaya çıkan her şey ne olursa olsun onu seviyordum. Bu hiç değişmemişti. Ve doğrusu, yalanları için onu uzun zaman önce affetmiştim. Acının dışına çıkabildiğimde, mektupları tekrar okudum. Maskelediği kendinden nefreti, sevgiye layık olmadığı ve insanlarla bağ kuramadığı yönündeki gerçek hissini gördüm.

Sonunda Ryan'a bağlandığında ve sonra onu kaybettiğinde, bir sarmalın içine girdi. Ben de o girdaba yakalandım.

Peki ya güven? Son altı ay boyunca bunu özenle yeniden inşa etmiş, bir kez bile tereddüt etmemiş ve niyetini her zaman belli etmişti. Bu tür bir acımasızlığı görmezden gelmek imkânsızdı ve artık Maisie kanserden kurtulduğuna göre, Beckett ve benim birbirimiz hakkında ne yapacağımıza karar vermenin zamanı gelmişti.

Yıllar sonra ilk kez kendime biraz zaman ayırabildim ve istediğim şey oydu.

"Anne! Hadi, geç kalacağız!" Maisie koridordan seslendi.

Çalar saati görmek için boynumu uzattım.

"Kahretsin! Beckett, geç kaldık!" Yataktan fırladım ve kapımın arkasında asılı duran ama hiç kullanmadığım bornozuma doğru koştum.

"Ne?" Ayağa fırladı, yorgan beline kadar düştü.

Tanrım, bu adam muhteşemdi. Gerçekten, ağız sulandıracak kadar güzeldi. *İşte tam da bu yüzden geç kalıyorsun.*

"Gitmek zorundayız. Saat yedi buçuk oldu bile! Çocuklar sekizde okulda olmalı yoksa geziyi kaçırırlar!" Koridora çıktığımda iki çocuğu da giyinmiş, beyzbol şapkalarını takmış, yürüyüş ayakkabılarını bağlamış buldum. "Günaydın."

Bana yatağımda kimin olduğunu bildiklerini söyleyen bir sırıtışla baktılar.

Ebeveynlik başarısız.

"Peki, bizi okula kim götürecek?" Maisie ayak parmaklarının üzerinde biraz zıplayarak sordu.

"Öyle mi? Sen mi Beckett mı?" Colt da aynı şekilde zıplayarak ekledi. "Tamam, bunu sonra tartışırız. Hazırlanmamız gerek. Şimdi." "Hazırlandık bile!" Maisie tamamen neşeli görünüyordu.

"Kahvaltı mı?"

"Mısır gevreği," dedi Colt. "Sobayı kullanırsak kızacağını biliyorduk."

"Ve senin uyumanı istedik." Maisie parmaklarını kaldırdı ve saymaya başladı. "Kahvaltı, tamam. Dişler fırçalandı, tamam. Havoc beslendi. Dün gece benimle uyudu ama yatağa çok düşkün olduğu için bu gece Colt'un yanına gitmesi gerekiyor."

Beckett'ın yatağımda uyumasına izin verdiğim için başıma gelen de tam olarak buydu. İşte bu.

Çocuklar otomatik olarak tekrar bir araya geldiğimizi düşündüler. Ya da belki de öyleydik. Şu anda bunu düşünmek için kesinlikle zaman yoktu. Benim anım sona ermişti ve çocuklar öncelikli yere geri dönmüşlerdi. Ayıklama işi Beckett ve benim tarafımdan daha sonra halledilecekti. Bir masada. Bir sürü kıyafetle. Tonlarca kıyafetle. Belki bir parka.

"Yürüyüş ayakkabılarımız, şapkalarımız, pantolonlarımız ve polarlarımız var ve birbirimize güneş kremi sürdük. Tek ihtiyacımız olan bir öğle yemeği." Saymayı bıraktı.

"Öğle yemeği. Bunu yapabilirim... on dakikam var." Yatak odasına koştuğumda Beckett'ı çoktan giyinmiş, son derece seksi ve uyku sersemi bir halde buldum. Seks şekere benziyordu; bir süre sonra bıraktığınızda özlemeyi bırakıyordunuz ama tekrar başladığınızda bir sonraki vuruş için can atıyordunuz. Ve dostum, ona tekrar vurmak istedim. Hem de çok.

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu ayakkabılarını bağlarken.

"Oh, sadece varsayımlara atlıyorum, ama bunun dışında iyiler. Küçük bir takım yardımına ihtiyacım olabilir." Bornozu çıkardım ve iç çamaşırımı giydim. "Beckett, konsantre ol."

"Oh, öyleyim. Güven bana." Gözleri kıçıma

kilitlenmişti. Sütyen takıldı ve koptu.

"Onlar gitmeden önce on dakikamız var-" "Öğle yemeği

mi?"

"Aynen öyle."

"Tamamdır," dedi, kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Yanımdan geçerken omuzlarımdan tuttu ve tek bacağım kot pantolonumun içindeyken deli gibi zıplarken düşmemi engelledi. "Günaydın," dedi alnıma bir öpücük kondururken usulca.

"Sana da günaydın," diye cevap verdim ve kapıdan çıktı. Dostum, bu çok hoşuma gitmişti. Birlikteyken sahip olduğumuz o tatlı ritme geri dönmek. Merdivenlerden yukarı çıkarken duyduğum kıkırdamaların, babalarıyla telaşlı bir sabah geçiren mutlu çocuklardan kaynaklandığını biliyordum.

Yeşil, uzun kollu, kayık yakalı tişörtümü giydim ve merdivenlerden aşağı koştum,

çoraplar ve botlar elimdeydi. Sonra mutfağın eşiğinde durdum ve sahip olmadığımız bir dakika boyunca sahneyi izledim.

Beckett tezgâhta çalışıp et ve peynir sarmaya devam ederken Maisie su şişelerini doldurdu ve Colt yoğurtları aldı.

Colt elmaları kahverengi kâğıt torbalara atarken, "Sanki uzun zamandır bugünü bekliyormuşum gibi hissediyorum," dedi. "Bütün gün okul yok, sadece yapraklar için yürüyüş."

Maisie, "Bu bir tür okul," diye karşı çıktı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Colt onun şapkasını çekiştirdi.

Beckett fırıldakları keserken, "Keşke bütün gün yürüyüş yapsaydım," diye alay etti.

"Öyle!" Maisie kıkırdayarak cevap verdi.

"Doğru!" diye karşılık verdi Maisie şok olmuş bir yüz ifadesiyle.

Bu mükemmelliğin resmiydi ve hayatımın geri kalanında ona sahip olabileceğimi biliyordum... konuşacak zamanımız olur olmaz. Bu gece, belki?

"Peki ya ikramlar?" Kilere doğru giderken Havoc'u okşayarak sordum. "M&M'ler kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet!" diye bağırdı çocuklar, onları saha gezisinin gerektirdiği kâğıtlara atarken

Çantalar.

"Tamam, bu kadar mı?" Beckett sordu.

"Sanırım hazırız," dedim ona. "Çocuklar, çantalarınızı alın ve arabama atlayın."

İkisi de Beckett'a sarıldı ve koşarak kapıdan çıktılar.

Boğazını temizlemeden önce mutfak adasının karşısında bir süre birbirimize baktık. "Söylenmesi gereken şeyler varmış gibi hissediyorum."

Adanın etrafında yürüdüm, ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Ben de öyle düşünüyorum. Bu gece geç saatlere ne dersin?"

Yeşil gözlerinde bir umut parıltısı belirdi ve gülümsedi. "Bu gece o zaman."

El ele dışarı çıktık ve biz garaj yolundan aşağı inerken çocuklara el salladı. *İki dakika gecikebilirler. Tamam, üç.*

İkinci sınıftaki çocuklar otobüslere doluşurken arabayı park ettim. Kalabalığa karışırken çocuklara "Pekâlâ, Bayan Rivera'yı bulalım," dedim.

"Onu görüyorum!" Maisie ileriyi göstererek, "Onu görüyorum!" dedi.

"Geç kaldığımız için çok özür dilerim," dedim ona.

Kahverengi gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. "Sorun değil, tam zamanında geldin. Colt, Maisie, neden sınıfınızla birlikte otobüse gitmiyorsunuz?"

"Hoşça kal anne!" Maisie yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu.

"Geliyor musun Colt?" Emma üstümüzdeki otobüsün penceresinden sordu.

"Evet!" diye cevap verdi. Aşkı hâlâ devam ediyordu ama o gerçekten de çok tatlı bir kızdı. Colt belime sarıldı ve ben de başının üstünü öptüm.

"İyi eğlenceler ve görürseniz bana bir kırmızı yaprak alın. Altın olanlar her yerde var ama kırmızı olanlar buralarda nadir bulunuyor."

"Tamamdır!" El salladı ve koşarak uzaklaştı, otobüse tırmanırken Maisie'nin elini tuttu.

Solitude'a geri döndüm ve çalışmaya başladım.

Bu ay iki düğünümüz vardı ve tüm kulübeler doluydu. Yaz boyunca inşa ettirdiğimiz üç kulübe neredeyse bitmek üzereydi, tabii şu parke zeminleri boyayabilirlerse.

Saatler, neredeyse öğle yemeği vakti olduğunu fark edene kadar kitap işleri ve misafir ilişkileri telaşı içinde geçti.

"Hey, bu sabah senin yolundan gelirken gördüğüm Beckett'in kamyoneti miydi?" Hailey kafasını ofisime sokarak sordu.

"Belki," dedim başımı kaldırmadan.

"Zamanı gelmişti."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim ona, kalemimi bırakıp başımı kaldırarak. Beckett'a nasıl hissettiğimi bile söylememiştim ve bunu ilk onun duyması gerekiyordu.

"Öyle olmalı. O adam seni seviyor ve evet, çok kötü bir şekilde batırdığını biliyorum ama aynı zamanda mükemmele yakın. Bunu biliyorsun, değil mi? Çünkü ben de flört havuzunun içindeyim ve Beckett gibi birine sahip olsaydım

ben ve çocuklarım için, onu kilitliyor olurdum." "Ne demek istediğini anladım."

"Tamam, çünkü o muhteşem. Koşu yaparken karın kaslarını gördüm ve eğer çamaşır makineniz bozulursa, harika bir alternatifiniz var."

"Evinde iki tane çamaşır kurutma makinesi var. Bana bir şey olmaz," diye şaka yaptım.

"Ve sana bir ev yaptı! Yani, seks yüzünden mi? Kötü mü?" Kapımın pervazına yaslandı.

"Beckett'ın kötü seksin tanımını bildiğini sanmıyorum." Dün gece bunu tekrar kanıtlamıştı. Tekrar ve tekrar. Çılgınca ve hızlı olduğumuz zamanlarda bile kimyamız beni uçurumun kenarına itmeye yetiyordu. Adam sadece varlığıyla bile beni şehvetten çılgına çeviriyordu.

"Ciddiyim. Kilitleyin."

"Ella," dedi Ada kapı aralığından.

"Sen de mi?" Larry topuklarının üzerinde içeri girerken gözlerimi devirdim. "Bak, evet, Beckett dün geceyi burada geçirdi. Ve evet, o... Beckett-"

"Ella!" Ada bağırdı.

"Vay canına. N'aber?"

Larry kasketini çıkardı ve elini gür, gümüş rengi saçlarında gezdirdi. "Ahırda telsizi dinliyordum."

"Tamam mı?" Yüzlerindeki şaşkın bakışlar sonunda fark edildi. "Çocuklar, ne oldu?"

"Arama ve kurtarma çağrısı. Telluride'ı aradılar, sadece ilçeyi değil." İkisi birbirlerine öyle bir baktılar ki midem bulandı.

"Beckett? O iyi mi?" İyi olmalıydı. Onu seviyordum. Onunla ilgili ne yapacağıma karar vermemiştim ama onsuz yaşayamayacağımı biliyordum.

Larry başıyla onayladı. "Beckett arandı. Ella, çağrı Wasatch yolundan gelmiş."

Karnım yere çarptı.

"Çocuklar."

Yirmi Yedinci Bölüm

BECKETT

Zemin alçalırken rotorlar tanıdık bir ritimle üzerimde dönüyordu. Havoc yanımda oturuyordu, kulakları gerideydi. Helikopter yolculuklarını idare edebiliyordu ama yine de hayranı değildi. Kaskımı taktım ve telsizi açtım.

"Tamam, içerideyiz. Acil durum nedir?" Çağrı geldiğinde dışarıda birkaç tatbikat yapıyorduk. Wasatch patikasını duydum, hepsi buydu ve hangisinin olduğunu hatırlayacak kadar ilçedeki tüm yürüyüş patikalarına aşina değildim.

Teçhizatımı aldım, Havoc'un iple iniş kemerini taktım ve onlar helikopteri kalkışa hazırlarken ölü bir koşuyla havalandım.

Yerleşik sağlık görevlisi Jenkins telsizden, "Şebekenin dışında bir çocuk var," dedi.

"Kayıp mı?" Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Çocuklar bugün neredeydi? Ella o izin belgesini imzalamıştı ve ben sormamıştım.

"Evet. Tek bildiğimiz bu. Yaklaşık on dakika önce bir ihbar geldi, çocuğun kaybolduğu söyleniyor."

Başımı salladım ve Bridal Veil Şelalesi'nin üzerinden geçip geçide doğru ilerlerken açık kapılardan dışarı baktım. Dağa tırmanırken dalgın bir şekilde Havoc'un başını okşadım.

"Sanırım şuraya inebiliriz," dedi pilot ve nereyi gösterdiğini görmek için baktım.

Küçük açıklık, geniş ve iyi gidilmiş gibi görünen patikayla kesişiyordu.

Şef Nelson, Jenkins'in yanındaki banktan, "Yere indiğimizde siz ikiniz işinizi yapın," diye emretti. "İlçe de işin içinde ama köpekleri bir bok bulamadığı için geldiğinizi biliyorlar."

"Anladım."

Bir çocuk. Kanım damarlarımda öfkeyle pompalanmaya başladı, tıpkı

katıldığım her görevden önce yaptığım gibi. Bu aynı adrenalindi ama çok daha korkutucuydu.

"Çocuğun kayıp olduğu bildirilmeden önce ne kadar zaman geçti?"

"Bilmiyorlar. Tanık şokta. Eğer çocuk patikadan kaymışsa, uçurumdan sonrası oldukça sık ağaçlık."

Vay anasını.

"Çocuk uçurumdan düşmüş olabilir mi?" Araziyi taradım ama tam olarak görebilmek için inişe çok yaklaşmıştık.

"Öyle görünüyor. Bunun bir kurtarma çabasına dönüşmesi beni şaşırtmaz."

Çenem kilitlendi. Benim gözetimimde değil. Colorado'da lanet bir yürüyüş yüzünden bir çocuk kaybetmiyordum.

"Burada bekleyeceğiz. Neye ihtiyacınız olduğunu bize bildirin," diye seslendi pilot, biz kancalarımızı açıp kasklarımızı çıkarırken.

Omzunun üzerinden baktığında ona baş parmağımla onay verdim, sonra Havoc'un tasmasını tuttum ve ona gitme zamanının geldiğini elimle işaret ettim. Yere birkaç metre atlayıp County'den gelen ekibe doğru yöneldiğimde yanımda kaldı.

Şefleri çemberin ortasından, "Alan bu patikanın yaklaşık çeyrek mil yukarısında," dedi. "Öğretmenler ve bazı öğrenciler hâlâ orada, bu yüzden duyarlı olun."

Öğretmenler. Öğrenciler.

Kısa açıklamanın geri kalanını beklemedim, sadece patikada ölü bir koşuya başladım, Havoc benimle mükemmel bir şekilde tempo tuttu. Patika kayalık ve düzdü ama güneye doğru iniş hiç de dostça değildi. Sert ve engebeliydi ama çok dramatik değildi. Ta ki yüz dikleşene kadar. Burası uçurumdu.

Kahretsin, bir çocuğun böyle bir düşüşü yaşamasına imkân yoktu.

Hızımı artırdım, patikanın geri kalanını neredeyse koşarak çıktım, köşeyi dönene kadar şerif departmanından birkaç üniformanın yanından geçtim.

Sonra o kadar hızlı durdum ki kayaların üzerinde biraz savruldum.

Bayan Rivera ayakta durmuş, bir üniformalı ile konuşurken başını sallıyordu. Bayan Rivera

Titriyordu, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bayan Rivera?" Seslendim, ilerlemeye çalıştım. "Bay

Gentry, Tanrım." Ağzını kapattı.

"Çocuklarım nerede?" Sesimi düz tutmaya çalıştım ama boğuk bir feryat gibi çıktı.

Omzunun üzerinden baktı ve ben de onu atlayarak dağa karşı oturmuş, öğle yemeği çantaları hâlâ dışarıda, şaşırtıcı derecede sessiz olan küçük öğrenci grubunu aradım. Gözlerim elli kadar öğrenciyi taradı ta ki-

"Beckett!" Maisie bağırdı, küçük bedeni kalabalığın arasından çıkmıştı. Tam gaz bana doğru koştu ve ben de onu yakalayıp sıkıca kucakladım. Boynuma doğru hıçkırarak ağladı, her ağlayışında bedeni titriyordu.

Biri gitti. Nefesimi yuttum ve elimle sırtını sabitlerken kalp atışlarını hissetmeye başladım. O iyiydi. O buradaydı.

"Sorun yok, Maisie-kız. Ben yanındayım," dedim onun yanından geçip hâlâ grubu tararken.

Colt hangi cehennemdeydi?

Tekrar baktım ve kanım dondu. "Maisie." Ayağa kalkabilmesi için dizlerimin üzerine çöktüm ve sonra onu boynumdan sıyırdım. "Colt nerede?"

"Bilmiyorum ve büyükler gelene kadar bize hiçbir şey söylemeyecekler." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Şurada başka bir grup var." Yolun yaklaşık kırk metre yukarısındaki başka bir öğrenci grubunu işaret etti.

"Tamam." İki saniye boyunca onu sınıfla birlikte oturtmayı düşündüm. Boş ver. Zaten bir çocuğumuz uçurumun kenarındaysa, sıradaki kızım olmayacaktı. "Benimle gel."

Onu kollarımın arasına aldım ve patikayı tırmanırken ön koluma yasladım. İlk gruptan uzaklaşır uzaklaşmaz Havoc'a baktım ve tasmasını bıraktım. Eğer korkan bir ebeveyn varsa, kıçımı öpebilirdi.

"Colt'u ara."

Maisie'yi kokladı, şüphesiz Colt'un kokusunu üzerinde hissediyordu ve sonra burnunu

yere inerek küçük çocuk grubuna doğru ilerledi. Bir çift üniforma en fazla on çocuğa hitap ediyordu ve biri hariç hepsi gözyaşları içindeydi.

Emma. Yan tarafta durmuş, sırtı bana dönük, patikaya bakıyordu. "Bay Gentry?" Başka bir öğretmen çocuklarla konuşmayı bıraktı ve dudağı titriyordu. "Aman Tanrım. Öğle yemeği için durduk ve sonra tekrar başladığımızda patika... sadece..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Biz. Ayrıldık."

"Nereye?" Üniformalıya sordum.

"Köşede izler var ama çocuktan iz yok. Bazı çocuklar onu diğer tarafta gördüklerini düşünüyor."

Maisie'yi yere bıraktım ve elini bizi takip eden Bayan Rivera'nın elinin içine koydum. "Lütfen onu burada tutun. Maisie, bana birkaç dakika ver, tamam mı?"

Gülümsemeye zorladım ve yanağını okşadım. *Sakin ol. Paniğini görmesine izin verme.* Başını sallamasını beklerken bunu kendi kendime tekrarladım. Bunu göremezdi, yaşayamazdı ve her ne kadar onu güvende tutmak için yanımda olmasını istesem de, mesafenin korumasına ihtiyacı vardı.

Sonra öğretmeni görmezden gelerek Havoc'un peşinden gideceğimi bildiğim yere, Emma'ya doğru yola çıktım.

Küçük kız patikadan yukarı bakıyor, inişin kenarından bir metre kadar geride duruyordu. Bir memur onun hizasında diz çökmüş, onunla konuşuyordu ama kız cevap vermiyordu. Gözleri boştu, ağzı kapalı ama gevşekti ve elinde Havoc'un beni uyarmakta olduğu Telluride Arama ve Kurtarma şapkasını tutuyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Savaşta sayısız kez yaptığım gibi paniği bastırmaya çalıştım ama bu farklıydı. Bu benim en kötü kâbusumdu.

"Konuşmuyor." Memurun yüzünün her çizgisi gergindi. "Onu biraz rahat bırakın ve denememe izin verin."

Başını salladı, duyabileceği kadar uzaklaştı ama havada asılı kalmadı.

"Emma," dedim nazikçe, göz hizasına inip onu kendime doğru çevirirken. "Emma, Colt nereye gitti? Şapkası sende ne arıyor?"

Gözleri yavaşça uçurumdan bana kaydı. "Seni tanıyorum."

"Evet, biliyorsun. Colt ve Maisie'ye aitim," dedim, sesimi eşit ve sakin tutmaya çalışarak, şoka daha fazla girerse bilgi alma şansımı kaybedeceğimi biliyordum. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Başını salladı, hareketleri normalden üç kat daha uzun sürüyordu. "Tam şurada öğle yemeği yiyorduk." Grubu işaret etti. "Ve sonra bitirdik, bu yüzden bir çizgide yürüdük, tıpkı olması gerektiği gibi. Kenara yakın bile değildik, yemin ederim!" Sesi kırıldı.

Yanımızdaki memur not almaya başladı.

"Biliyorum. Sorun değil." Colt'un şapkası aramızdayken onun ellerini kendi ellerimin arasına aldım. "Sonra ne oldu?"

"Geri dönmek için arkamızı döndük, çünkü diğer çocuklar yavaş yiyordu. Sonra yer bir anda kayboldu. Çok hızlı yok oldu."

"Tamam, peki sonra ne olacak?"

Arkamızda daha fazla üniformalı toplandı ve ben onlara el salladım. Önce onlara, sonra da Colt'un şapkasına baktı ve sustu.

Omzumun üzerinden baktım ve Mark'ı gördüm. "Battaniye."

Yeni gelen subaylardan birini alıp bana uzattı.

"Onları geride tutun. Şokta ve onlar durumu daha da kötüleştiriyor." Başını salladı ve ben ağır kumaşı onun etrafına sararken emir yağdırmaya başladı. "Sadece sen ve ben varız, Emma. Sonra ne olduğunu bana anlatabilir misin?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Yer bıraktı ve ben düşmeye başladım. Colt elimi tuttu ve çekti? Sanırım? Ya da itti. Onun arkasındaydım, sonra da önündeydim. Çok gürültülüydü. Bardağın içindeki buz küpleri gibiydi."

Heyelan. Öyle olmalıydı.

"Onu yakalamaya çalıştım ama başaramadım. Sonra uçurumun kenarındaydım ve o gitmişti. Elimde bu vardı." Şapkasını kaldırdı.

Kalbim durdu. Atışı durdu ve etrafımdaki her şey dondu. Sonra kalbim çarpmaya başladı ve dünya yeniden canlandı, ama iki kez

hızlı.

Colt. Aman Tanrım, Colt.

"Bazı çocuklar onu diğer tarafta gördüklerini düşünüyor. Böyle mi oldu? Ayrıldınız mı?" *Lütfen, evet de. Lütfen*.

Başını yavaşça salladı.

"Emma, o düştü mü?" Sesim yüksekti, boğazımdaki dev yumru yüzünden zorlanmıştım.

Başını salladı.

Üç kalp atışı boyunca kendimi kontrol edemeyeceğimi düşündüm.
Ama havayı ciğerlerime çektim ve bir şekilde geri çıkardım.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Sonra Havoc'a ıslık çalarak patikadan yukarı doğru koştum. Önce peşimden geldi, sonra da hemen yanıma. Köşeyi döndüğümüzde patika daraldı ve ben kayarak durdum, Havoc kayarken yeleğini yakaladım.

"Dikkatli ol, bu kötü bir düşüş," dedi ilçedeki adamlardan biri, yamaca doğru eğilerek. "Yine de çocuktan bir iz göremiyorum, ki bu iyi bir şey. Muhtemelen öğretmenin düşündüğü gibi patikanın diğer tarafındadır. Biz sadece ekibin diğer taraftan gelmesini bekliyoruz."

Beş metre önümüzde, patikanın uçurum tarafındaki kısmı düşmüştü ve geri kalanı gitmeye hazır görünüyordu. Kalbim boğazıma düğümlendi. "Kal," diye mırıldandım Havoc'a.

Sonra ilerledim, sabit durmak için ellerimi yamaca dayadım. Kenardan baktığımda, dik, ağaçlarla kaplı bir yamaçta sona eren dramatik bir düşüş - belki elli metre- gördüm.

"Gördün mü? Ondan iz yok. Öğretmen mavi bir polar giydiğini söyledi."

"Parlak mavi," diye cevap verdim, aşağıdaki araziyi tarayarak. "Arkasında TSR logosu ve önünde Gentry etiketi var."

Okula dönmeden önce yalvardığı tek şeydi ve benim adımı taşıyan tek şeydi.

"Oh, tamam o zaman. Onu göremiyoruz. Köpeğiniz ne diyor?"

Kıpırdamadan oturan Havoc'a tekrar baktım. Alarm vermiyordu. Değil

patikayı aşmak için sabırsızlanıyordu. O da benimle aynı şeyi biliyordu. "Aşağıda olduğunu söylüyor."

Hafızama kazımaya çalışarak araziye son bir kez daha baktım.

"Lanet olsun. O zaman bu bir kurtarma görevi olacak, çünkü bu çocuğun hayatta olmasına imkan yok."

Döndüm ve ön kolumu adamın boğazına sokarak onu dağa doğru sıkıştırdım. "Bunu bilemezsin."

Homurdandı.

Elleri beni geri çekti. Mark. Beni bıraktı ve omzumu sıktı. "Senin derdin ne?" Üniformalı boğazını ovuşturdu.

Mark, "Bu onun çocuğu," diye cevap verdi.

Adamın yüz ifadesi düştü. "Oh, kahretsin. Çok özür dilerim. Yani, bir şans olabilir-"

Colt'un *tek* şansı bendim.

Havoc'u kaptığım gibi oradan ayrıldım ve kayaların üzerinde dengemi korumaya dikkat ederek patikadan aşağı doğru koşmaya başladım. Bileğimi yuvarlamak Colt'u öldürebilirdi.

Telsizimi kaptım ve kanala bastım. "Nelson, ben Gentry. Helikopter hala çalışıyor mu?"

İlk sınıfa geldiğimde durağan bir an geçti. Maisie, Emma ile birlikte oturmuş, grubun kenarında onun elini tutuyordu.

"Öyle," diye yanıtladı Nelson.

"Bu şekilde kalsın. Havoc ve ben yoldayız ve o uçurumdan hızla aşağı inmemiz gerekiyor."

"Anlaşıldı."

Ben Maisie'nin yanına inerken Mark da ona yetişti; Maisie ağlamayı bırakmıştı ve şimdi kollarını karnına sarmış, bomboş görünüyordu.

Ona sarıldım, vücudumu olabildiğince saracak şekilde kıvırdım. "Seni aşağı indiriyorum, tamam mı? Sonra Mark seni karakola götürecek ve anneni arayacağız."

"Beckett, gitmemi mi istiyorsun?" Mark usulca sordu. "Yardımıma ihtiyacın yok mu?"

"Küçük kızımı bu dağdan indirmen gerekiyor," dedim ayağa kalkarken, Maisie kollarımın arasında kayarak boynuma tutundu. "Dayan, Maisie-kızım."

Ağırlığını dengeleyerek koştum, her saniyenin önemli olduğunu biliyordum ama onu orada bırakmamın imkânı yoktu. Birini bırakıp diğeriyle ilgilenmek zorunda kaldığı için kendini her seferinde suçlu hissettiğini düşündüğümde Ella'nın sesi kafamı doldurdu.

Bir sonraki virajı döndük ve helikopter, üniformalı bir sıranın arkasında duran bir grup ebeveynle birlikte göründü.

"Kötü haber. Hızlı yayılıyor." Mark'ın sözleri nefes nefese kalarak kekeleyerek geliyordu.

"Beckett!" Ada grubun önünden seslendi.

"Ada geldi," dedim Maisie'ye. "Mark, planlar değişti, kuşa bin."

Ada kalabalığın kenarına doğru koştu, Larry de çok gerisinde değildi. Ben başımı salladıktan sonra geçmelerine izin veren bir memura ulaştılar.

Hiç şüphesiz haber almak isteyen ebeveynlerden genel bir bağırma kakofonisi vardı, ancak arkamdaki helikopterin vızıltısı her türlü kelimeyi bulanıklaştırdı.

"Herkes iyi mi?" Ada sordu. "Tanrım, Colt nerede? Neden Colt'u da geri getirmediniz?" Sesi panik içinde yükseldi ve Larry elini onun omzuna koydu.

"Onu almanı istiyorum," dedim Ada'ya ama Maisie boynuma yapıştı. "Maisie-kızım, beni bırakmalısın, tamam mı?"

Geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "O yaralı. Bunu hissedebiliyorum." Karnına dokundu.

"Onu şimdi bulacağım ama Ada'ya gitmeni istiyorum, tamam mı?"

"Tamam." Bana sarıldı, ben de elini tutmadan önce onu sıktım.

bitti.

"Ella nerede?" Maisie Ada'nın kollarına geçerken sordum.

"Colt'tu, değil mi?" Ada sordu.

Bunu söyleyemezdim. Eğer söylersem, ördüğüm selofan duvarlar beni bir arada tutmayı bırakacaktı ve bu bir seçenek değildi.

"Ella nerede?" Tekrar ettim.

"Birkaç ebeveynle birlikte hemen arkadaki korucu istasyonunda." Kalabalığın arkasını işaret etti. "İlçeden haber almaya çalışıyorlar. Onu almamızı ister misin? Birinin ona söylemesi gerek." Yüzü buruştu.

Yanıp sönen ışıklar göründü. Güzel, ambulans gelmişti.

"Hayır, sadece onunla kal. Bu... bu iyi değil. Sana ihtiyacı olacak."

Colt'un Ella'yı bekleyecek vakti yoktu. Yüzü asık ve gergin olan Larry'ye baktım.

"Ona ne söylememi istiyorsun?" diye sordu.

"Ona oğlumuzu bulmaya gittiğimi söyle." Kendimi kaybetmeden önce helikoptere koştum, Havoc da yanımdaydı. Onu helikoptere bindirdim ve içine tırmandım. Kaskı taktım. Emniyet kemeri takıldı.

Pilota "Güneye uç," dedim. "Patikanın bir kısmı düşmüş durumda. Tam altına inmemiz gerekiyor."

"Anlaşıldı." Pilot havalandı ve havaya yükselirken karnım guruldadı.

Öne doğru eğildim ve Havoc'un yeleğinin onu güvende tutmak için ihtiyacım olan kısımlarını klipsledim.

Pilot, "Küçük bir sorun var, inecek yer yok," diye geri seslendi.

"İple inebilir misin?" Mark'a sordum. "Teoride," diye cevapladı.

Pilota, "Bizi iple inebileceğimiz bir yere götür," dedim, sonra Mark'a döndüm. "Devam et."

Başını salladı.

"Hazır olmanı istiyorum, Jenkins."

"Ben sabitim." Bana banktan güvence verdi. "Sırt tahtası ve altlık hazır."

"Yeni raporu aldınız mı?"

Başını salladı.

"Ne zaman oldu?"

Panoyu gözden geçirdi ve saatine baktı. "Rapor kırk beş dakika önce geldi ve yaklaşık on dakika sonra aradılar."

Neredeyse bir saattir aşağıdaydı. Saatimin zamanlayıcısını ayarladım. "Telsizle geri dönün ve alabildiğimiz kadar eli buraya getirin."

Helikopter görünen tek açık alanın üzerinde sabit duruyordu. Kayaların düşmüş olabileceği yerden kısa bir mesafe uzakta görünüyorduk.

Pilot telsizden "Hazırız," dedi.

Jenkins ipi bağlarken ben de kaskımı çıkardım. Sonra Havoc'u kaydırıcıya bağladım ve kapıya doğru ilerlerken onu bacaklarımın arasında tuttum. Jenkins bana ipi uzattı ve ben de onun iniş hızını kontrol etmemi sağlayan kaydırıcıyı sabitledim. "Bundan nefret ettiğini biliyorum," dedim ona, koşum takımının birkaç metre yukarısındaki halata bağlandığı yerin sıkı olduğundan emin olurken. "Ama Colt'umuz aşağıda."

Halatı ve kaydırıcıyı kavradım, ona çok alışık olduğu diz işaretini verdim ve hiçbir şeyin içine adım attık. O dizlerimin arasında sallanırken ben ipte ilerlerken tamamen hareketsiz kaldı.

Bunu yüzlerce kez yapmıştık ama hiç bu kadar acil hissetmemiştim. Aciliyet hatalara neden oluyordu, bu yüzden nefesimi sakinleştirdim ve yere ulaşana kadar bizi yavaşça, el ele indirdim.

Sonra sürgüyü çıkardım ve Havoc'un çantasına soktum. Mark hemen aşağı inmeye başladı.

Havoc'a çantasından bir ödül verdim. "İyi iş çıkardın. Bunun berbat olduğunu biliyorum."

"Bunu bir köpekle nasıl yapıyorsun?" Mark bir dakika sonra yere ulaştığında sordu.

"Çok fazla deneyim." Havoc'a doğru eğildim. "Colt'u ara."

Koklamaya başladı ve kaydırağın olduğu yöne doğru yürüdük. "Bu onun ne kadar zamanını alır?" Mark sordu.

"Emin değilim. Bu yoldan yürümedi, o yüzden gidebileceği bir yol yok. Kokusunu havada ya da dokunduğu herhangi bir yerde yakalayabilmesi için yeterince yaklaşmamız gerekecek."

Yokuş yukarı, diz boyu otların arasından, sonra da uzun çam ağaçlarının altından yürüdük. Havoc önümüzde yürüyüp ararken nefesime ve ayak hareketlerime konsantre oldum. Ne yapacağımızı ne kadar az düşünürsem

ne kadar iyi olursa.

"Colt!" Bizi duyabilmesi için dua ederek seslendim... bizi duyabilecek kapasitede olması için.

"Colt!" Mark da katıldı. "Jenkins'i getirmeli miydik?"

"Hayır. Helikopterle birlikte kalması gerekiyor. Diğer ekipler geldiğinde hazır olması gerekiyor ve eğer bizimle birlikteyse ve Colt'u başka biri bulursa..."

"Anladım."

"Ben bir savaş sıhhiyecisiyim, yani ameliyat dışında hemen hemen her şeyi yapabilecek nitelikteyim. Bizim bölümdeki herkes... herkes benim çalıştığım yerde." Bu, birinci kademe operatör olarak seçilmeden önceki eğitimin bir parçasıydı. "Colt!" Tekrar denedim.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Saatimdeki *bip* sesi bir buçuk saat geçtiğini gösteriyordu ama hâlâ Colt yoktu. Dağa baktım. Ağaç hattının dışındaydık, kayma bölgesinin hemen altındaydık ve etrafımızda hepsi birbirine benzeyen bir sürü kaya vardı. Neyin yeni, neyin her zaman burada olduğunu anlayamıyordum.

Helikopterin birkaç ekibi indirdiğini görmüştük ve Mark telsiz koordinasyonunu sağlayarak farklı bölgeler seçmemizi sağlamıştı. Benim bölgem Havoc nereye gitmeye karar verirse orasıydı ve hepsi bununla başa çıkabilirdi.

Havoc güneye doğru deli gibi kokluyordu, biz de ağaç çizgisi boyunca takip ettik.

"Colt!" Havoc ölü bir koşuyla havalandığı sırada parlak mavi lekeyi gördüm.

Koşarken kayalardan atlayarak, çam ağacı dallarından eğilerek hızla ilerledim. Havoc onun yanına oturmuş mızmızlanıyordu.

"Colt," diye seslendim ama cevap vermedi. Üst tarafı açıktı ama alt tarafı dökülen yapraklarla gizlenmişti.

"Aferin kızıma," dedim Havoc'a ve dizlerimin üzerine çökmeden önce alışkanlıktan olsa gerek cebimden bir ödül maması çıkarıp ona uzattım.

"Colt, hadi dostum." Teni solgundu, küçük kesiklerden kan damlıyordu.

yüzünde. Parmaklarımı boynuna koydum ve bekledim.

Lütfen, Tanrım. Her şeyi yaparım. Lütfen.

Nabzı vardı ama hızlı ve zayıftı. Cildi soğuktu.

Colt'un diğer tarafına geçerken Mark'a "Bir yeri kanıyor," dedim. "Bu dalları üzerinden almalıyız ama sadece hafif olanları. Ağırsa beni bekleyin."

Mark başıyla onayladı ve Colt'un üzerindeki küçük dalları çekmeye başladı. "Kurtarma 9, burası Gutierrez ve Gentry. Erkeği bulduk. Nabzı var ama zayıf. Lütfen en kısa sürede sağlık görevlilerini gönderin."

Colt'un postunun fermuarını açarken Mark'ın telsizinden

statik sesler geliyordu. "Kahretsin. Gentry."

Colt'un alt yarısına tekrar baktım ve boğazımda safra yükseldi, ama gökyüzüne baktım ve onu geri indirmeye zorladım. Colt'un sağ uyluğu, kabaca bir araba motorunun yarısı büyüklüğünde, büyük, sivri bir kayanın altında kalmıştı.

"Pantolonunun etrafını kesin. Derisini görmem lazım." İyi değil.

"Gutierrez, burası Kurtarma 9. Lütfen yakıt ikmalinin ortasında olduğumuzu unutmayın. Hemen yola çıkıyoruz."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Colt, içeride misin dostum?" Yüzünü okşayarak sordum. "Benim için uyanabilir misin?"

Kirpikleri dalgalandı. "Beckett?"

O ana kadar duyduğum en tatlı ses Colt'un sesiydi. Hayattaydı ve konuşabiliyordu. *Teşekkürler Tanrım.*

"Hey!" Yüzünün üzerinde durdum, gözleri açılırken başını olduğu yerde kilitledim. Sağ gözbebeği sol gözbebeğinden biraz daha büyüktü. Beyin sarsıntısı. "Hey, hareket etme, tamam mı? Ben buradayım."

"Neredeyim ben?" diye sordu, gözleri soldan sağa tararken.

"Çok kötü düştün, bu yüzden hareket edemiyorsun, tamam mı? Boynunu incitmiş olabilirsin. Mark yanımda ve doktor da yolda. Sadece başını hareket ettirme."

"Tamam." Yüzünü buruşturdu. "Canım yanıyor."

"Eminim vardır. Bana nerede olduğunu
söyleyebilir misin?" Gözleri kaydı. "Her
yerde."

"Yakaladım seni." Sıkıştığı yere doğru baktım. "Colt, ayak parmaklarını oynatabilir misin? Sadece ayak parmaklarını mı?"

"Evet," dedi.

Mark'a baktım, o da ağzını büzerek başını salladı.

Panik yapmayın.

"İyi iş, dostum. Tekrar yapabilir misin?" Umarım sesim hissettiğimden daha sakin çıkmıştır, çünkü kendi derimden sürünmek üzereydim.

"Gördün mü? Ayak parmakları iyi. Acımıyorlar bile," dedi Colt küçük bir gülümsemeyle. Mark tekrar başını salladı ve benim ruhum küçük bir topa dönüştü.

"Bacakların acımıyor mu?" diye sordum.

"Hayır, sadece diğer her şey." Gözleri kayarak kapanmaya başladı.

"Colt. Colt!" Yüzünü kavradım. "Benimle kalmalısın, tamam mı? Parmaklarını oynat."

On tanesi de kıpırdadı. *Bununla çalışabilirim.*

"Yoruldum. Emma iyi mi?"

"Elbette öyle, ama senin için endişeleniyor. Harika iş çıkardın Colt. Onu kurtardın." Nabzını tekrar ölçtüm. Kahretsin, daha hızlı ve daha hafifti.

"Biz daha küçük insanları koruruz," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Üşüyorum Beckett. Soğuk mu?"

"Şu kayanın altına bak. Kan var mı?" Mark'a emrettim. Polar ceketimi çıkardım ve Colt'un göğsüne sardım. "Daha iyi misin?"

Mark çömeldi. "Ben göremiyorum. Bahse girerim onu çıkarabiliriz."

"Önce turnike yapmamız gerek. Ezilerek yaralanma ihtimali var. Neredeyse iki saat oldu, onu öylece kaldıramayız. Havoc'un çantasında bir tane var."

"Kahretsin Beckett," dedi Mark usulca. "Kan."

Turnikeyi kaptım ve Mark'ın yanına diz çöktüm. Koyu kırmızı kan kayanın altından sızıyordu. "Helikopter hangi cehennemde? Sepeti buraya getirmelerini söyle."

"Kurtarma 9, burası Gutierrez ve Gentry. Sepeti alma konusunda durum nedir?"

"Gutierrez, burası Kurtarma 9. Tahmini varış süremiz beş dakika."

"Siktir," diye mırıldandım. Şu an için daha iyi bir kelime yoktu.

Colt'un kalçasının altını turnikeyi geçirecek kadar kazdım ve sonra sıkıca çekerek kayanın onu sıkıştırdığı yerin hemen üzerinde sabitledim.

"Kıpırdatma," diye uyardım Mark'ı.

Sonra Colt'un diğer yanına diz çöktüm. Dudakları mavi, teni soluk, nemli ve soğuktu. Nabzı hızlı ve zayıftı.

"Hey, dostum, kanamanı durdurdum. Helikopter için dayanman gerek, tamam mı?"

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Helikoptere mi bineceğim? Harika."

"Biliyorsun. Ayrıca sen bir tür kahramansın. Herkes senin havalı olduğunu düşünecek ama ben yine de senin en havalı olduğunu düşüneceğim," diye söz verdim. "Başka bir yerin acıdı mı?"

"Hayır, hiçbir şey acıtmıyor."

Donup kaldım. *Şok. Kanama.* Bacağındaki kanamayı durdurmuştuk ama o düşüşten sonra bir düzine olmasa bile ikinci bir kanama daha olmalıydı.

O yaralı. Hissedebiliyorum.

İkizler. Tıpkı PICC hattı enfekte olduğunda uyandığı gibi. "Tamam, benimle konuşmaya devam et dostum." Üzerindeki poları çıkardım ve gömleğini kaldırdı. Göğsünün sol tarafının tamamı koyu mor morluklar içindeydi. Karnı şişmişti.

Topuklarıma yaslandım ve başımı ellerimin arasına aldım.

Ryan. Bana yardım etmelisin. Lütfen.

"Neredeyiz biz?" Colt yumuşak bir sesle sordu.

Çabucak ayağa kalktım ve Mark'ın koluna tutundum. "İç kanaması var. Tahminimce dalağı, bu da dakikalar demek. Gökyüzünü görebileceğiniz ve duman çıkarabileceğiniz en yakın yere koşun."

Colt'a bakarken ıstırabın resmiydi ama dönüp kaçtı.

Colt'un yanında dizlerimin üzerine çöktüm, sonra yanına uzandım ve vücudumu Colt'un etrafında kıvırdım. "Seni çok seviyorum."

Başını çevirdi ve ben de boynundaki yaralar için ona bağırmadım. Bunun bir anlamı yoktu. "Ben de seni seviyorum Beckett." Gözlerini açtı ve ben de alnımı onunkine yasladım.

"Düşünüyordum da belki ağaç eve bir de fermuarlı halat ekleyebiliriz. Ne dersin?" Parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Evet. Bence göle doğru gitmesini sağlamalısın. Bu harika olur ve annem düşme konusunda o kadar endişelenmez."

Bu, geldiğini görmediğimiz bir düşüştü.

Havoc mızmızlanarak Colt'un diğer yanına kıvrıldı. O biliyordu. "Kesinlikle haklısın." Nabzını kontrol ettim. Çok zayıftı. "Sanırım ölüyorum," diye fısıldadı.

"Gerçekten yaralanmışsın," dedim, sesim son kelimede boğuluyordu. Ona yalan söylemek istemiyordum ama son dakikalarını dehşet içinde geçirmesini de istemiyordum. Bu noktada yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Onu kaybedecektim.

Ella. Tanrım, burada olması gerekiyordu.

"Sorun yok. Üzülme. Anneme ve Maisie'ye de üzülmemelerini söyle." Zorlukla birkaç nefes aldı. "Ryan Amca'yı göreceğim."

Nefes alamıyordum. Göğsüm sadece onunla birlikte inip kalkıyor, kalbim onun zayıf ritmiyle senkronize oluyordu.

"Dayan dostum. Henüz yapmadığın çok şey var. Yapacak çok şey var."

Bana baktı, gözlerinde sevgi parlıyordu. "Sana sahip olmalıyım. Tıpkı bir baba gibi."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yüzümün yan tarafından aşağıdaki toprağa doğru aktı. "Oh, Colt. Sana söyleyecektik. Maisie'nin iyi olmasını bekliyorduk ama seni geçen yıl evlat edindim. Bir süredir bir baban var. Seni aydan ve yıldızlardan daha çok seven bir baban."

Nefesleri gittikçe yavaşlıyordu, her biri Herkülvari bir çabaydı ama yine de gülümsemeyi başardı. "Sen benim babamsın."

"Ben senin babanım."

"Demek böyle *bir* hismiş." Uzandı, elini yanağıma koyarken soğuktu. "Bir babam olmasını seviyorum."

"Senin baban olmayı seviyorum Colt. Sen bana verilebilecek en iyi küçük çocuksun. Seninle çok gurur duyuyorum." Sözcükler zar zor çıkmıştı.

İçinden bir nefes daha titrerken gözleri kapandı. Arka

planda rotorların sesini duydum.

Colt gözlerini yeniden açmayı başararak, "Ben bir Gentry'yim,"

dedi. "Öylesin. Bir Gentry ve bir MacKenzie. Her zaman."

"Her zaman mı?" diye sordu.

"Her zaman. Ben her zaman senin baban olacağım. Ne olursa olsun. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek." *Ölüm bile.* Ona olan sevgim, Tanrı onu ne kadar uzağa götürürse götürsün devam edecekti.

"Colton Ryan MacKenzie-Gentry. İstediğim her şeye sahip oldum." Gözleri kapandı ve göğsü sadece yarısı kadar yükseldi. Kalp masajı işe yaramazdı, dolaşacak kanı bile yokken.

"Ben de," dedim ona, alnından öperek.

"Anneme ve Maisie'ye onları sevdiğimi söyle." Sözleri daha yavaştı, kısmi nefeslerle noktalanıyordu.

"Yapacağım. Seni çok seviyorlar. Senin için her şeyi yapabilecek bir annen, bir baban ve bir kız kardeşin var."

"Seni seviyorum baba," diye

fısıldadı. "Seni seviyorum Colt."

Göğsü bir kez daha sarsıldı ve sonra soluklaşırken eli yüzümden düştü.

"Colt?" Nabzını yokladım ama orada değildi. "Colt! Hayır!" Altından kaydım ve doğruldum, onu önümde kucakladım, başı göğsüme yaslanırken kollarım onu sardı.

Boğazımdan ilkel bir çığlık koptu. Sonra bir tane daha, ta ki bedenim hıçkırıklarla sarsılana kadar. Yanımda Havoc doğrulup ulumaya başladı, sesi kısık ve iniltiliydi.

Ona iyi bak Ryan.

"Beckett," dedi Mark usulca. Başımı kaldırdığımda yanımda diz çökmüş, gözleri akmamış yaşlarla doluydu. Gözlerim ritmik bir şekilde bulanıklaştı, sonra temizlendi.

"O gitti." Kollarım onun küçük bedenini sıkıca sardı.

"Biliyorum. Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Bu sabah ona fırıldak yaptım," dedim elimi yumuşak saçlarında gezdirerek. "Fazladan peynir istedi, ben de verdim. Ona fırıldak yaptım."

Bu saatler önceydi.

Saatler.

Ve şimdi o gitmişti.

"Ne yapmak istiyorsun?" Mark sordu.

Etrafımızda duran yarım düzine adam olduğunu fark ettim. Jenkins diz çöktü ve benim yaptığım kontrollerin aynısını yaptı, sadece ağzını sıkı bir çizgi halinde bastırdı ve tekrar ayağa kalktı.

İstemek mi? Ne yapmak istiyordum? Tekrar çığlık atmak, bu ormandaki her şeyi paramparça etmek istedim. Yumruklarımla dağı yerle bir etmek istedim. Küçük oğluma bakmak ve onun gülüşünü duymak, ağaç evinin güvertesinde koştuğunu görmek istedim. Onun büyümesini, olması gereken adamla tanışmasını istedim. Ama o benim ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Hiçbir şey kontrolünüzde olmadığında istemek
önemli değildi. "Onu annesine götürmeliyim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

ELLA

Helikopter yaklaşık otuz metre önümdeki küçük açıklığa indi ve kalbim sıkıştı. İnmelerinin sadece iki nedeni olabilirdi. Ya Colt'u bulamamışlardı ya da...

Ada bana "Nefes al," dedi. Larry Maisie'yi eve götürmüştü. Onu burada istemiyordum, bir trajedinin ön saflarında yer almasını istemiyordum.

County'den bir grup arkamızda durmuş bizi izliyordu. Bekliyorlardı.

"Eğer onu bulsalardı, Montrose'a uçakla naklederlerdi," dedim. Midemi bir mengenenin içinde tutan korkuyu bastırmak için çok uğraştım. "Beckett onu bulacaktır. Bulacağını biliyorsun."

Haritayı görmüştüm, düşüşün ne kadar uzakta olduğunu biliyordum.

Helikopterin kapısı açıldı ve önce Mark, sonra Beckett indi. Üzerinde uzun kollu bir gömlek vardı ama mavi polar giymemişti.

Bana baktı ve uzaktan yüzünü görmeme gerek yoktu. Duruşu her şeyi anlatıyordu. "Hayır." Sesi ancak bir fısıltı gibiydi. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Böyle bir şey olamazdı. Bu imkansızdı.

Telluride Arama ve Kurtarma ekibinin diğer üyeleri aşağıya inip tabut taşıyıcıları gibi taşıyarak bir sırt tahtası çıkarırken Beckett döndü.

Sonra Beckett'ın postunu
gördüm. Colt'un yüzünü
kaplıyordu.

Dizlerimin bağı çözüldü ve dünya karardı.

...

Gözlerimi kırpıştırdığımda dünya netleşti. Parlak ışıklar üzerimde geziniyor ve steril hastane kokusunu alıyordum. Başımı çevirdiğimde Beckett'ı yanımdaki sandalyede, gözleri şişmiş ve kızarmış bir halde gördüm.

Havoc sandalyesinin altında uyudu.

"Hey," dedi, elimi tutmak için öne doğru eğilerek.

"Ne oldu?"

"Bayılmışsın. Telluride Tıp Merkezi'ndeyiz ve sen iyisin."

Helikopter aklıma geldi. Polar.

"Colt?"

"Ella, çok üzgünüm. O öldü." Beckett'ın yüzü buruştu.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdım. "Colt." Gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı, ağlamakla çığlık arasında bir ses çıkarırken sert ve hızlı bir şekilde akmaya başladı ve duracak gibi görünmüyordu. Belki nefes alırken durakladı ama o kadar.

Benim bebeğim. Benim güzel, güçlü küçük adamım. Benim Colt'um.

Beckett yanımdaki yatağa sürünerek girdiğinde sıcak kollar beni sardı ve başımı göğsüne gömüp feryat ettim. Acı yeterince güçlü bir kelime değildi. Ölçeği yoktu. İlaçla tedavi edilecek bir onluk yoktu. Bu ıstırap ölçülebilir değildi; akıl almazdı.

Küçük oğlum, altında büyüdüğü dağın eteklerinde yalnız ve soğuk bir şekilde ölmüştü.

Beckett sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi yumuşak bir sesle, "Onunlaydım," dedi. "Yalnız değildi. Onunla birlikte olmak için zamanında oraya vardım. Ona sevildiğini söyledim ve o da sana üzülmemeni söylememi istedi. İstediği her şeye sahip olduğunu." Sesi kırıldı.

Beckett'a baktım, nefeslerim kısa ve kesik kesikti. "Onu gördün mü?"

"Söyledim. Onu evlat edindiğimi, onun için her şeyi yapabilecek bir anne ve babası olduğunu söyledim."

Yalnız değildi. Bunda bir şey vardı, değil mi? Annesinin ellerinde doğmuş ve babasının kollarında ölmüştü.

"Güzel. Öğrendiğine sevindim. Ona daha önce söylemeliydik." Çok korktuğum için boşa harcadığım onca zaman. Beckett'a sahip olabileceği ve onun için kim olduğunu bilebileceği onca gün.

"Acı var mıydı?" Çok acı çekmiş olmalı ve ben orada değildim.

"İlk başta, ama çok çabuk geçti. Öldüğünde hiç acımadı.
Ella, sana söz veriyorum elimden gelen her şeyi yaptım."

"Yaptığını biliyorum." Ne olduğunu bilmesem bile bu bir veriydi.

oldu. Beckett Colt'u kurtarmak için ölebilirdi. "Korkmuş muydu?" Tekrar ağlamaya başladım.

"Hayır. O kadar güçlü ve emindi ki. Emma'yı sordu. Onu kurtardı, Ella. Bu yüzden yaşadı. Onu güvenli bir yere itti. Çok cesurdu ve seni ve Maisie'yi çok seviyordu. Son söylediği buydu. Sana ve Maisie'ye sizi sevdiğini söylemek için. Sonra bana baba dedi ve gitti. Aynen böyle."

Hıçkırıklar yeniden başladı, kontrol edilemez ve durdurulamazdı. Bu kalp kırıklığı değildi. Ya da keder.

Ruhumun tamamen ıssızlaşmasıydı.

...

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu," dedi Dr. Franklin masanın karşısından, yanında diğer doktorlar olduğu halde.

Pencereden dışarı baktım ve güneşin doğuşuna dair en ufak bir ipucu gördüm.

Yeni bir gün olmasını istemiyordum. Onu vedalaşırken öptüğüm, otobüse binmeden önce ona sarıldığım günle aynı gün olsun istiyordum. Onun üzerinde parlamayan güneşin neye benzediğini bilmek istemiyordum.

"Colton'ın omurgasında kopma, dalağında yırtılma ve aort damarındaki yırtıkla birlikte femoral arterindeki yırtık da dahil olmak üzere ciddi iç yaralanmaları vardı. Ve bunlar sadece ultrasonda gördüğümüz şeyler. Yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını söylediğimde lütfen bana inanın Bay Gentry. Aksine, bacağıyla ilgili hızlı düşünceniz size o dakikaları kazandırdı."

"Bu yüzden acımadı," dedi Beckett, eli benimkini kapatırken.

"Tüm hislerini kaybetmişti. Bu yüzden acımadı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ama onları silme zahmetine girmedim.

Yerlerine yenileri alındıktan sonra ne anlamı vardı ki?

"Oraya daha hızlı varsaydım mı?" Beckett'ın sesi son kelimeyi boğuklaştırdı.

Dr. Franklin başını salladı. "Acil servisimizin dışında düşmüş olsaydı bile yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Montrose bile. Yaralanmalar

Şiddetli mi? Geçirdiğiniz zaman bir mucizeydi. Kaybınız için çok üzgünüm."

Benim kaybım.

Colt kaybolmamıştı. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Onun yeri morg değildi. O evine aitti, yatağında sıcak ve güvenli bir şekilde uyumalıydı.

"Eve gitmemiz gerek," dedim Beckett'a. "Maisie'ye söylemeliyiz." Yeni bir gözyaşı dalgası düştü. Küçük kızıma kalbinin diğer yarısının da gittiğini nasıl söyleyecektim? Nasıl toparlanıp yarım bir insan olarak hayatına devam edecekti?

"Tamam. Hadi eve gidelim. Hadi eve gidelim."

Dr. Franklin Beckett'a bir şeyler söyledi, o da başıyla onayladı. Sonra bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne attım ve ön kapıya yöneldik.

Kapıdan hemen önce durdum. İkizler burada doğmuştu. Tam bu noktada tekerlekli sandalyeden kalkmış ve hemşirelerin itirazlarına aldırmadan onları araba koltuklarında dışarı taşımıştım, yürüyordum çünkü kendi başıma yapabileceğimi bilmem gerekiyordu.

"Ella?"

"Onu burada öylece bırakamam." Göğsüm sıkışmıştı ve nefes alabilmek için bir saniye boyunca mücadele ettim. Bedenim Colt'un olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordu.

Beckett'ın kolları beni sardı. "Onu aldılar. O güvende. Onunla yarın ilgileneceğiz. Şimdilik seni eve götürelim."

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım. Eve giderken Colt'u geride bırakmak için ayaklarımı kıpırdatamıyordum.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve Beckett eğilip beni kaldırdı, bir eli dizlerimin arkasındaydı, diğeri de sırtımı destekliyordu. Kollarımı boynuna doladım ve beni sabaha doğru taşırken başımı omzuna yasladım.

Beckett bizi eve benim arabamla götürdü. En azından ben öyle sanıyordum. Zaman tüm anlamını ve önemini yitirmişti. Bir okyanusta sürükleniyordum ve bir sonraki dalganın beni altına çekmesini bekliyordum.

Gözümü kırptım ve içerideydik, Ada bir şeylerle uğraşıyordu. Beckett beni kanepeye oturttu ve bacaklarıma bir battaniye örttü. Ada bir şeyler söyledi, ben de ne olduğunu umursamadan başımı salladım. Elimde bir fincan kahve belirdi.

Güneş kederime meydan okuyarak doğdu. Dün gece dünyamın sona erdiğini umursamadan, ilerlemeye kararlıydı.

"Anne?" Maisie mavi oyuncak ayısını kucaklayarak odaya girdi. Mor pijamalar giymişti, saçları uykuda dağılmıştı ve yüzünde küçük yastık çizgileri vardı.

Colt'un yüzüne çok benziyordu. Ona bakıp da Colt'u hiç göremeyecek miydim? "Hey," diye mırıldandım.

Beckett onun yanında belirdi.

"O öldü," dedi sanki gerçekmiş gibi, yüzü tedavisinin hiçbir aşamasında olmadığı kadar ciddiydi.

Gözlerim Beckett'a kaydı ama o başını salladı.

"Dün gece biliyordum. Acımayı bıraktı. Gittiğini biliyordum." Kadının yüzü buruştu ve Beckett onu kendi tarafına çekti. "Ben uyurken veda etti. Her şeyin yolunda olduğunu ve cebini kontrol etmesini söyledi." Beckett onu kanepede yanıma oturttu, ben de ona sarılabilmek için kolumu kaldırdım.

"Çok üzgünüm Maisie." Alnından öptüm, o da daha da küçüldü.

"Bu iyi değil. Onun ölmemesi gerekiyordu. Ben ölmeliydim. O neden öldü? Bu adil değil. Bir anlaşmamız vardı. Her zaman birlikte olacaktık." Ağlamaya başladı, bu da benim gözyaşlarımı yeniden başlattı. Gözyaşları gömleğimi ıslatırken minik bedeni benimkine doğru sarsıldı.

Kendime doğru kelimeleri bulmayı, kızımı kederinde yalnız bırakmamayı diledim çünkü kendim için bir çıkış yolu göremiyordum.

"Bu adil değil," dedim ona sırtını ovarken, küçük mavi ayısı aramıza sıkışmıştı. "Ve senin ölmemen gerekiyordu. İkinizin de ölmemesi gerekiyordu. Bu sadece olan bir şey."

Nasıl olur da bundan daha iyi bir açıklama olamaz? Geldiğini göremediğiniz bir kazanın mantığı neydi? Adalet neredeydi?

Bu mu?

Beckett onun diğer tarafını tuttu ve biz de verebildiğimiz kadarıyla onun etrafını sardık. Her şeye ihtiyacı vardı. Ben oğlumu kaybetmiş olabilirim ama o diğer yarısını kaybetti.

Yaklaşık bir saat sonra Beckett'a dönerek uykuya daldı. Beckett onu göğsüne yaslamıştı, elleri saçlarında geziniyordu ve Colt ölürken de onu böyle mi tuttu diye düşünmeden edemedim. Sonra bu düşünceyi kapattım ve cevap için hazır olduğumda açacağım bir kapının arkasına ittim.

Ada elinde bir Telluride Medikal çantasıyla içeri girdi. "Bunu ister misin? Cebini kontrol etmemi söyledi."

Çantaya uzandım ve Colt'un postunu çıkardım. Kan yoktu, gözyaşı yoktu, yaşadığı travmayı gösteren hiçbir şey yoktu. İlk cebi buldum ve boş çıktı. Mantıkla hareket edersek bir sonraki de boş olacaktı. Ne de olsa, ikiz olmaları-

Parmaklarım ince ve buruşuk bir şeye rastladı. Onu çektim ve nefesim beni terk etti.

Kırmızı bir yapraktı.

...

Colt'u toprağa verdiğimiz gün güneş çok güzel parlıyordu. Küçük adadaki ağaçların yaprakları arasından süzülüyor, zemini küçük ışık noktalarıyla süslüyordu. Esen rüzgâr, çoğu kavaklardan gelen altın rengi bir renk cümbüşünü aşağıya indirdi.

Colt'un küçük beyaz tabutunu toprağa indirirlerken Beckett ve Maisie'nin arasında durdum. Maisie siyah giymeyi reddetti, bunun aptalca bir renk olduğunu ve Colt'un bundan nefret ettiğini söyledi. Güneş ışığının rengi olan sarı giydi ve Colt'un pembe ayısını kucakladı.

Dün gece mavisini onun yanına koymuş, ancak bu şekilde ayrı kalabileceklerini söylemişti. Ama gözlerinden ışığın süzülüşünü izlerken, sadece Colt'u değil Maisie'nin bir parçasını da gömdüğümüzü biliyordum.

Colt'un kurtardığı küçük kız Emma, yanaklarında minik gözyaşlarıyla ailesinin yanında duruyordu. Colt'un yaptıklarından son derece gurur duyuyordum ve Emma'ya zarar gelmesini dileyemezdim; bu onun hatası değildi. Ama yine de Tanrı'nın bir çocuğun hayatını nasıl bir başkasıyla değiştirebildiğini anlayamıyordum.

Emma için Colt muydu?

Yoksa son birkaç yıldır çok mu dua ettim ve yaşaması için umutsuzca yalvarırken yanlışlıkla Colt'u Maisie ile mi takas ettim?

Yas tutanlar, üzüntülerini ifade etmek için bize doğru gelmeye başladı. Neden onu ne kadar özlediklerini duymak isteyeyim ki? Kendi acımla zar zor nefes alabiliyor, Maisie'ninkini sindirmeye, Beckett'ınkini desteklemeye çalışıyordum. Başka hiç kimsenin kederine yer kalmamıştı.

Beckett'a "Yapamam," dedim.

"Tamam, bunu ben halledebilirim," dedi ve beni Ryan öldüğünde adaya eklediğimiz küçük bankın yanına götürdü. Beckett ve Ada sıraya girerken Maisie yanıma oturdu ve Larry onları kıyıya geri götürmek için kiraladığımız küçük kayıklara yönlendirdi.

"Artık senin gibiyim anne."

"Nasıl, bebeğim?"

Gözleri Colt'a kilitlenmişti. "İkimizin de burada kardeşleri var."

Bir başka keder dalgası daha geldi, beni nefes alamayacağım ve yüzeye çıkamayacağım kadar kalın dalgaların altına sürükledi. Bir insan çocuğunu kaybettikten sonra nasıl yaşayabilirdi? Acı neden sürekli tehdit ettiği gibi kalbimi durdurup beni de onunla birlikte göndermiyordu?

Maisie'nin eli benimkini buldu ve ciğerlerime hava

doldu. "Var." Sonunda ona cevap verecek gücü buldum.

"Beckett da bize uyuyor." Dikkatini Beckett'ın başını salladığı ve son sıradakilerle el sıkıştığı yere çevirdi. "En iyi iki arkadaşı da burada."

Onu izlerken boğazımdaki kalıcı yumruyu atmaya çalışarak bininci kez yutkundum. Kederi benimkiyle aynı olsa da, benim yapamadığımın üstesinden gelerek güçlü ve istikrarlı bir şekilde durdu. O sadece

Güçlü.

Kısa süre sonra sadece Beckett, Maisie ve ben bankta oturmuş, Beckett'in bizim için inşa ettiği eve bakıyorduk.

"Hazır mısın?" Beckett sordu. "İstediğiniz kadar kalabiliriz."

Küçük oğlumun yüzündeki güneş ışığını engellemek için üzerine toprak dökmelerini izlemeye dayanamadım. Çok nihai, çok yanlış geliyordu. "Evet, hadi gidelim."

İşçilerin Colt'u düzelttikleri yerin önünden geçtik ve Ryan'ın mezar taşının önünde durup elimi pürüzsüz granit yüzeye koydum. "O artık seninle birlikte. Hiçbir zaman ebeveyn olmak istemediğini biliyorum ama kısa bir süreliğine olmak zorundasın. Biz oraya varana kadar. Oynadığından emin ol. Ona her şeyi öğret, bilmek istediği her şeyi. Ona sarıl, onu sev ve sonra parlamasına izin ver. Kısa bir süre için o senin."

Görüşüm bulanıklaştı ve Beckett koluma girdi. Döndüğümde Maisie'nin Colt'un mezarının kenarında diz çökmüş, omuzlarının titrediğini gördüm. İleri doğru hareket ettim ama Beckett beni durdurdu. "Ona bir saniye ver."

O zaman duydum, küçük sesi onunla konuşuyordu. Kelimeleri çıkaramadım ama bunun sadece ikisi için olduğunu biliyordum, tıpkı o hayattayken olduğu gibi. Beckett sessiz kaldı, Maisie hazır olana kadar bana destek oldu.

Ruhunuzu paylaşan kişiye nasıl veda edersiniz? Hayatınızın her kalp atışında sizinle birlikte olan kişiye?

Uzun boylu ve kendinden emin bir şekilde ayağa kalktı, sonra hüzünlü bir gülümsemeyle bize döndü. Sonra gözlerini sildi ve ağlamayı kesti. "O artık iyi. İkimiz de iyiyiz."

Ve bir şekilde bunu kastettiğini biliyordum. Sadece bir çocuğun sahip olabileceği kesinlikte huzur bulmuştu.

Göz açıp kapayıncaya kadar eve dönmüştük. Ada resepsiyonu ana evde organize etmişti, bu yüzden benimki sessiz ve boştu, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Beckett'ı Maisie'yle birlikte eve gönderdim ve sadece oturup öylece kalmaya çalıştım. Havoc yanımda yatıyor, başını kucağıma koyuyor, ben de ciğerlerime hava çekerek yaşamın basit mekanizmalarına odaklanıyordum.

Kapı çalındı ve ardından Yüzbaşı Donahue içeri girdi. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Nasıl hissettiğinizi tahmin edemiyorum, biliyormuş gibi de davranmayacağım." Önümde durdu ve sonra göz hizama indi. Beckett'a çok benziyordu. "Bunun zamanı olmadığını biliyorum ama yola çıkıyoruz ve Telluride'a ne zaman döneceğimi bilmiyorum. O yüzden bu senin için."

Bana üzerinde Beckett'ın el yazısı olan beyaz bir zarf uzattı. Bana gönderilmişti.

"Nedir bu?" Kağıdı sıyırarak sordum.

"Henüz okuma. Şimdi zamanı değil. Bazı çocuklar son mektuplarını saklamamı istedi. Mac'inkini Gentry için, Gentry'ninkini de senin için sakladım."

"Benim için mi?"

Başını salladı. "Kaybolmuş hissetmeye başlarsan ya da seni ne kadar sevdiğini unutursan diye onu sana bırakıyorum. Dediğim gibi, şimdilik değil. Ama bir gün için."

O gitti ama ben ne onun gidişini ne de başka birinin dönüşünü hatırlıyordum. Konsantre olabildiğim tek şey nefesimin sabit ritmiydi, tekrar tekrar ona kadar sayıyor, acıyla yaşamaya çalışıyordum. Orada oturdum, bana uzatılan suyu içtim, hazırlanan yemeği yedim ve Maisie yatma vaktinin geldiğini söylediğinde gülümsüyormuş gibi yaptım.

Onu yatıracak kadar kendimi toparladım. Parmaklarımla saçlarını kulağının arkasına doğru taradım ve elimi göğsünün üzerine koydum. Kalbinin atışı benimkine güç veriyordu; onu hayatta tutmak için canla başla mücadele ettiğim için hâlâ burada olduğunu biliyordum.

Ama Tanrı bana Colt'la böyle bir şans vermemişti.

Beckett'ı koridorda, Colt'un odasının kapısına yaslanmış halde buldum.

"Bir tür zalim şaka gibi," dedim Beckett'ı şaşırtarak. "Bunun gibi gerçek değil."

Bana doğru döndü. "Onu burada bulmayı bekliyorum. Sanki Havoc'a onu aramasını söylesem saklandığı yerden çıkacakmış gibi."

Başımı salladım, kelimelerim yetersiz kalıyordu.

"Yürüyelim," diye önerdi.

Dışarıda yürürken itiraz etmedim, temiz hava çiğ, tuzla yaralanmış yanaklarımı yakıyordu. Suyun karşısında, oğlum kardeşimin yanında yatıyordu ve ben hala tüm bunların gerçekliğini kavrayamıyordum. Sonbahardan beri beynimi saran sis, gölden gelen esintiyle dağılmaya başladı ve günlerdir ilk kez başka duygulara yer açtı.

Bu. Değildi. Adil değildi. Hiçbiri. Colt daha iyisini hak ediyordu.

"Maisie için çok mücadele ettim," dedim ellerimi güvertenin ahşap tırabzanlarına dayayarak. "Bana ihtiyacı olduğunu ve Colt'un iyi olacağını söyleyip durdum ama Maisie ölüyordu. Bu ne kadar aptalcaydı?" Sesim kesildi.

Beckett korkuluklara yaslandı ve dinledi, sanki bir yanıt beklemediğimi biliyor gibiydi.

"Tüm o tedaviler, yolculuklar ve hastanede kalışlar, sadece içindeki canavara karşı onu hayatta tutmaya çalışmak. Tüm o korku ve iyileşme sürecine girdiğindeki sevinç. Tüm bu duygular...ve sonra bu oldu. Evimizden sadece birkaç mil uzakta düşüyor ve ben ona veda bile edemeden ölüyor."

Eliyle benimkini korkulukta kapattı.

"Neden onun için dövüşme şansım olmadı? Bu şansa sahip olmalıydım. Doktorları neredeydi? Tedavileri? Dosyası ve zaman çizelgesi neredeydi? Ben hangi cehennemdeydim? Onun hayatını onunkiyle mi takas ettim? Böyle mi oldu?"

"Hayır."

"İşte böyle hissettiriyor. Maisie'yle ilgili gördüğüm en kötü kabuslar, onu kaybetmeye hazırlanmak, Colt'la birlikte gerçek oldu ama bu hayal edebileceğim her şeyden daha kötü. İki yılımı Maisie'nin hayatı için mücadele ederek geçirdim, bir yandan da her anı özel kılmaya çalıştım çünkü bu onun son anı olabilirdi. Maisie'ye doğru giden yük trenine bakmakla o kadar meşguldüm ki Colt'u gözden kaybettim ve şimdi o da kayıp. Onu kaybettim."

Beckett yumuşak bir sesle, "Onu sevdiğini biliyordu," dedi.

"Öyle mi yaptı? O sabahı zihnimde canlandırıp duruyorum. Öyle bir durumdaydık ki

Acele ettim ve ona sarıldım - bunu hatırlıyorum - ama onu sevdiğimi söylediğimi sanmıyorum. Çok hızlı kaçtı ve ben hiçbir şey düşünmedim. Onu daha sonra göreceğimi düşündüm. Neden onu durdurmadım? Neden daha sonra uyumadık? Otobüsü kaçırabilirdi. Neden ona daha uzun sarılmadım? Her şey çok hızlı oldu Beckett. Her şey. Tüm hayatı çok hızlı geçti ve ben ona onu sevdiğimi söylemeyi unuttum."

"Biliyordu."

Başımı salladım. "Hayır. Maisie'yi seçtiğim için onun oyunlarını, maçlarını, projelerini ve hayatının aylarını kaçırdım ve o da bunu biliyordu. Her zaman Maisie'yi seçtim çünkü gidecek olanın o olacağını bilmiyordum. Ne tür bir anne bunu yapar? Sürekli bir çocuğunu diğerine tercih eder?"

"Eğer yapmasaydın, şu anda iki çocuğumuzu gömüyor olacaktık. Ella, bu senin hatan değil. Maisie için Colt'u takas etmedin. Onun için pazarlık yapmadın, onu kaybetmedin çünkü onun için deli gibi savaştın. Bu bir eylemdi... Bilmiyorum bile. Bir kazaydı."

"Hiçbir sebep yok! Hiçbir neden yok. Savaşacak bir savaş yok, az önce olanlarla mücadele etmenin bir yolu yok. Ben daha başladığını bile anlamadan bitmişti. Onun için savaşamazdım. Savaşırdım Beckett. Savaşırdım."

Beckett hissetmediğim gözyaşlarımı sildi. "Yapacağını biliyorum. Senin gibi savaşan bir kadınla hiç tanışmadım. Bunun sana bir faydası olmadığını biliyorum ama ben savaştım. Aklıma gelen her şeyi yaptım ve bu yeterli olmadığında uzandım ve ikimiz için ona sarıldım. O yalnız değildi. Onu terk etmedin. Onu asla terk etmedin. Ne Maisie'nin hastalığı sırasında, ne de okul gezisinin olduğu gün."

Acı sistemimi alt üst etti. Hiç azalacağını ya da her gün onunla yaşayacağımı hayal bile edemiyordum.

"Nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Yarın nasıl ayağa kalkacağımı."

Kollarını arkamdan bana doladı ve çenesini başımın üstüne koydu. "Bunu birlikte çözeceğiz. Ve eğer nefes alamazsan, bunu senin için yapacağım. Her seferinde bir sabah. Gerekirse dakika dakika."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü çok bilge bir kadın bana bir keresinde, mantığınız ne kadar sağlam olursa olsun evrenle anlaşamayacağınızı söylemişti. Ya acıyla nefes alırız ya da onun bizi şekillendirmesine izin veririz. Bu yüzden eminim ki acı biraz olsun hafifleyene kadar nefes nefes alacağız."

"Asla ortadan kalkmayacak."

"Hayır. Onu her gün özleyeceğim. Belki güneş ışığımızın bir kısmını kaybettik ama Maisie burada ve Colt olmadan her şey o kadar parlak olmayabilir ama tamamen karanlık da değil."

O haklıydı. Kafamda bunu biliyordum ama kalbim hâlâ önümüzdeki beş dakikanın ötesini göremiyordu.

"Yüzbaşı Donahue uğradı. Veda etmek istedi. Sanırım birim yola çıkıyor," dedim dikkatle. Beckett ayrılacaksa, bunun zamanı gelmişti. Telluride artık acı verici bir yerdi.

"Onlara şans dileyeceğim."

"Gitmek istemiyor musun?" Göğsüm gerildi, cevabı bekliyordum.

Yüzümü görebilmek için beni kollarının arasında çevirdi. "Hayır. Gitmek istemiyorum. Zaten bir önemi de yok. Evrakları geçen hafta imzaladım. Ben yokum."

"Dışarıda mısın?"

"Ben yokum. Ayrıca, Arama ve Kurtarma'daki tam zamanlı işin gerçekten iyi bir sigortası var." Bana küçük bir yarım gülümseme verdi.

"Dışarıdasın. Bir yere gitmiyorsun."

"Beni kovsan bile, yine de arka kapında uyuyacağım. Seni asla terk etmeyeceğim." Gerçek, sesinde ve gözlerinde net bir şekilde çınlıyordu.

Colt'a onu sevdiğimi söylemeyi unutmuştum. Aynı hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

"Seni seviyorum," dedim. "Uzun zamandır söylemediğim için özür dilerim. Ama seni seviyorum. Hiç vazgeçmedim."

"Seni seviyorum." Alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi olacağız." O anda iyi olacağımızı hissetmedim ama beynim onun haklı olduğunu biliyordu. Çünkü bana kalmayı seçtiğini söylediği o kısacık saniyede kalbimde bir sevinç parıltısı belirmiş ama hemen sönmüştü

ezici bir keder tarafından.

Ama o parıltı oradaydı. Hâlâ bundan başka bir şey hissedebiliyordum.

Ben de mutluluğumu alıp bir kenara sakladım. Hava o kadar karanlık olmadığında, ruhumda ona yer olduğunda tekrar ortaya çıkaracaktım.

Şimdilik tek yapabildiğim nefes almaktı. Ve

bu yeterliydi.

Bölüm Yirmi Dokuz

ELLA

Ella,

Eğer bunu okuyorsanız, sizi Ocak ayında planladığımız gibi göremeyeceğim demektir. Çok üzgünüm. Eskiden buradayken korkamayacağımı söylerdim, çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Ama ilk mektubunu okuduğum anda her şey değişti.

Ben değiştim.

Sana hiç söylemediysem, şimdi söyleyeyim. Sözlerin beni kurtardı. Karanlığın içine uzandınız ve beni nezaketiniz ve gücünüzle dışarı çektiniz. İmkansızı başardın ve ruhuma dokundun.

Sen olağanüstü bir annesin. Bundan asla şüphe etme. Sen yeterlisin. O çocuklar yanlarında olduğun için çok şanslılar. Maisie'nin teşhisi ya da Colt'un inatçılığı ne olursa olsun, sen o çocukların isteyebileceği en büyük nimetsin.

Benim için bir şey yapar mısınız? Finans müdürümle iletişime geçin. Numarası en altta. Hayat sigortamı Colt ve Maisie için değiştirdim. Onları üniversiteye göndermek için kullanın ya da tutkularını bulmaları için gereken başlangıcı verin. Daha iyi bir kullanım düşünemiyorum.

Çılgınca bir şey duymak ister misin? Ben sana aşığım. Aynen öyle. Bir ve yirmi numaralı mektuplar arasında bir yerde sana aşık olduğumu fark ettim. Ben, diğer insanlarla bağ kuramayan adam, hiç aynı odada bulunmadığı bir kadına aşık oldum.

Eğer ben gidersem, bunu hatırlamanı istiyorum. Ella, sen o kadar inanılmazsın ki sadece sözlerinle beni kendine aşık ettin.

Sözlerini kendine saklama. Ne olursa olsun, onları benim kadar duymak isteyen birini bul. O zaman sev.

Ve bana bir iyilik yap, ikimize de yetecek kadar

sev. Tüm sevgimle,

Beckett Gentry
Çağrı İşareti Kaos

...

Üç ay sonra.

"Bunu nereye koymamı istersiniz?" Beckett, üzerinde "mutfak" yazan bir kutu tutarak sordu.

"Muhtemelen mutfaktır," diye takıldım.

"Ha, ha," diye sahte bir kahkaha atarak onu yanımdan mutfağa götürdü ve diğerlerinin yanına koydu.

"Dışarıda kaç tane daha var?" Büyük odadan sordum. "Kamyonda kalanlardan sadece birkaçı. Neden?" Kalçalarımı kavradı ve beni kendine çekti. "Benim için planın var mı?"

"Belki," dedim yavaş bir gülümsemeyle. Geçen ay bir yerlerde, küçük gülümsemeleri taklit etmeyi bırakmıştım. Büyük olanlar hâlâ sadece Maisie'nin iyiliği içindi, ama küçük olanlar? Onlar gerçekti. Onlar benimdi.

"Bu kulağa hoş geliyor." Dudaklarımız bir öpücükte buluşana kadar başını eğdi. "Bu planlara duş da dahil olabilir mi? Çünkü içine küçük bir bank yaptırdım-"

Ön kapı açıldığında buz gibi bir hava çarptı yüzümüze. Döndüğümüzde Maisie ve Emma'nın içeri uçtuğunu gördük, şapkalarını kar kaplamıştı ve kıkırdayarak çamurluğa doğru ilerliyorlardı.

"Bu zip line en iyisi!" Emma botlarını yere vururken şöyle dedi.

"Değil mi? Yaz gelene kadar bekle ve göle giden diğerini de yapalım!" Maisie ekledi.

Beckett'ın Colt öldükten birkaç hafta sonra yaptırdığı. Bunun gibi milyonlarca şey yaptı - Colt'u kendi tarzında yanında tuttu. Maisie haklıydı, Beckett'ın en iyi iki arkadaşı da o adadaydı ve Ryan'da Beckett'ın benim asla bilemeyeceğim bir parçası olduğu gibi Colt'ta da vardı.

Beckett beni çabucak tekrar öptü ve başka bir kutu almak için garaja yöneldi.

"Sıcak çikolataya ne dersiniz kızlar?" Ben teklif ettim.

İkisi de aynı anda "Evet, lütfen!" diye cevap verdi.

Kakaoyu indirdim ve başladım, donmuş gölün üzerine düşen kar manzarasını hayranlıkla seyretmek için durakladım. Kalbim o tanıdık uyarıyı verdi ve adadan uzaklaşarak kızlar için bardak almaya odaklandım.

Colt'u her gün özledim. Her dakika.

Ama aylar bana her saniyesi kederime ait olmayacak kadar zaman vermişti. Ve bu sürenin daha da uzayacağını biliyordum. Hiçbir zaman tamamen gitmeyecekti ama en azından artık her kalp atışımda o keder okyanusunda alabora olmuyordum. Dalgalar hala geliyordu. Bazen gelgit gibi tahmin edilebilir oluyorlardı. Bazen de bir tsunami şiddetiyle vuruyor, beni o kadar derine yuvarlıyorlardı ki 105. gün yerine yeniden ilk günümdeymişim gibi hissediyordum.

Kızlar koşarak içeri girdiler ve granit zeminin altına kaydırmak için aldığım bar taburelerinin üzerine atladılar. Gülüştüler ve yaklaşan Noel oyunu hakkında konuştular. Kakaoyu doldurdum ve içine birkaç şekerleme atıp tezgâhın diğer tarafına kaydırdım.

Emma bir yudum almadan önce, "Teşekkürler Bayan MacKenzie," dedi.

Bayan konusunda onu düzeltmedim, sadece gülümsedim.

"Sorun değil." "Teşekkürler anne!" Maisie kendininkini yudumlarken "Teşekkürler anne!" dedi.

Beckett elinde bir kutuyla içeri girdi ve onu da mutfak masasının yanındaki yığının yanına koydu. Sonra benimle birlikte tezgâha yaslandı. "Bu dil de ne?" diye sordu kızlara bakarak.

"Kızlar konuşuyor," diye bilgilendirdim onu. "Emma'nın gelecek ayki doğum günü partisi için davetli listesini tartışıyorlar."

Maisie'nin doğum günü yeni geçmişti. Artık sekiz yaşındaydı, Colt'un asla olamayacağı kadar büyüktü. O büyüyecek, olgunlaşacak ve gelişecekti ama Colt sonsuza dek yedi yaşında donup kalacaktı. O gün zor geçmişti ama Maisie yeni en iyi arkadaşını davet etmişti.

Emma ve Maisie'nin Colt'u kaybettiklerinde birbirlerini buldukları ortaya çıktı. Öldüğünde bile kız kardeşine hediyeler veriyormuş.

"Kakao, ha?" Beckett Maisie'ninkinden bir yudum çalarak sordu. "Baba!" diye kıkırdadı Maisie.

Tanrım, bunu söylemeyi onun sevdiği kadar ben de seviyordum. Cenazeden sonra ona Beckett'in onu çok sevdiğini ve babası olduğunu hayatının her günü bilmeyi hak ettiğini söylemiştik. Onun hayatını kurtarmıştı ama bu ikimizin arasında kalan bir şeydi.

Beckett yanağıma bir öpücük kondurdu ve kutuları açmaya başladı; Colt'un oyuncaklarından birini tavalardan birinin içinde bulduğunda güldü. Onun bu yönünü, Colt'tan bahsedip acıya rağmen gülümseyebilmesini çok seviyordum. Onu birden fazla şekilde canlı tutuyordu. Zipline'larla, evin etrafına astığı resimlerle, çerçevelenmiş kırmızı yaprakla. Onun adını söylemekten asla çekinmezdi ve birçok kez eve geldiğimde onu Maisie'yle birlikte kanepeye uzanmış Colt'un video kliplerini izlerken bulmuştum.

Henüz bir tanesini yıkılmadan atlatabilmiş değildim. Belki bir gün Colt'un sesini duyduğumda gülümseyebilirdim. Şimdilik bu sadece neler kaybettiğimi ve onsuz her şeyin ne kadar boş olduğunu hatırlatıyordu.

Beckett rahatsız edici ama idare edilebilir bir hızda ilerlememizi sağladı. Asla çok uzun süre debelenmeme izin vermedi ama acıyı görmezden gelmeme de izin vermedi. Sınırlarımı zorladı ve sonra geri çekildi ve eğer o olmasaydı, hiç hareket etmemeyi seçebilirdim.

Maisie kalbimin atmasını sağladı. Beckett beni yaşattı.

İkisinin de onları her gün sevdiğimi bilmelerini sağladım.

Neredeyse üç ayın tamamını almıştı ama sonunda Beckett'ın son mektubunu okudum ve beni buraya, dördümüz için inşa ettiği bu eve getiren şey buydu - artık üç kişi yaşayacaktık.

İkimize de yetecek kadar aşk. Mektupta söylediği buydu. Ve başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde kalbime hitap ediyordu. Çünkü Colt da bunu isterdi. Bu eve taşınmak ve hayatımızı hepimizin sevdiği adamla birlikte yaşamak isterdi.

Sözlerimi arzulayan ve kalbime sahip olan adam.

O mektubu gerçek adıyla imzalamıştı. Chaos'un bana söylediği son sözler sevdiğim iki adamı birleştirdi, ta ki şu anda sarımsak ezicime bir işkence aletiymiş gibi bakan Beckett'ta ikisini de görene kadar.

"Bu çekmece," dedim ona, kalçamdaki çekmeceyi açarak.

"Kirpik kıvırıcı mı?" diye sordu, çekmeceye bırakarak.

"Smoothie'ler için. Çileklerde çok işe yarıyor." Omuz silktim.

"Yalancı!" Güldü, sonra bavulunu açmaya devam etti.

Pencereden adaya baktım ve o acı içimi parçaladığında sakinleştirici bir nefes aldım. Sonra bir sonraki kutuyu aldım ve hayatımı Beckett'ınkiyle birleştirerek eşyaları tek tek yerleştirmeye başladım. İlerledim çünkü Beckett ve Maisie oradaydı ve Colt da bunu isterdi. Ne de olsa o da buradaydı, Beckett'ın onun için, bizim için inşa ettiği bu evin her satırında.

Hâlâ merdivenlerdeki ayak seslerinin yankılarını, koridorlardaki kahkahalarını duyuyordum. Güneş ışığıyla ıslanmış saçlarının kokusunu aldığıma yemin ettiğim anlar bile oldu, sanki sarılmak için gizlice içeri girmiş ve ben onu tam olarak yakalayamadan tekrar kaçmıştı. Beckett'ın onun için tuttuğu yatak odasına, bizim evden getirdiğimiz kutular dışında dokunulmamıştı. Henüz oraya gitmeye hazır değildim ve bu sorun değildi.

Paketlemeye hazır olmadığım çok fazla anı vardı. Colt'un hastanedeki ilk Cadılar Bayramı'nda taktığı kaska bir kez bakmış ve tek bir kutuyu bile kaldıramayacağımı anlamıştım.

Ama Maisie kaskı aldı ve o gece giymek için Colt'la takas yaptığı zamanı hatırlayarak gülümsedi.

Onun halesini takmıştı.

Sanki eninde sonunda rol değiştireceklerini biliyorlarmış gibi.

Sanki her şey başından beri planlanmıştı ve ben sadece işaretleri kaçırmıştım. "Sence göl üzerinde yürünecek kadar donmuş mudur?" Beckett'a sordum.

Bana tam olarak ne düşündüğümü bildiği o bakışı attı ve sonra karlı göle baktı. "Oradaydım

Dün ve bugün sıcaklıklar daha da düşük. Sana bir şey olmaz. Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, yalnız gitmek istiyorum. Sanırım hazırım." Sadece başını salladı ve sonra bana ihtiyacım olan boşluğu verdi.

Metodik bir şekilde botlarımı bağladım, montumun fermuarını çektim ve çıkarken şapkamla eldivenlerimi aldım. Hava serindi, gölü geçerken yeni yağmış sim gibi görünen hafif, pırıltılı bir kar vardı.

Adanın üzerinden Colt ve Ryan'ın beklediği merkeze doğru ilerledim.

Buraya hiç yalnız gelmemiştim, hiç hazır olduğumu, yeterince güçlü olduğumu hissetmemiştim. Belki hâlâ değildim ama öyle hissetmek için beklemekten yorulmuştum. Belki de yeterince güçlü hissetmek o kadar sık güçlü olmaktan kaynaklanıyordu ki bu varsayılan bir durumdu.

Colt'un taşının önünde diz çöktüğümde, karın kot pantolonumun üzerinden hemen eriyip gitmesini umursamadan kelimeler beni terk etti. Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki, ama hiçbiri dudaklarımdan çıkmıyordu. Bu yüzden denemekten vazgeçtim ve sadece başımı eğdim, gözlerimden akan yaşların kelimeleri kalbimden doğruca ona götürmesine izin verdim.

Sonunda boğazımdan bir ses çıktı.

"Senin için savaşırdım. Yıldızları yerle bir ederdim Colt. Sen seviliyorsun, geçmiş zamanda değil, şimdi, her günün her saniyesinde ve bu asla değişmeyecek. Kız kardeşinde senden parçalar görüyorum, ruhunun küçük parıltıları onunkinden fışkırıyor. Hepimizin yaptığı gibi o da seni yanında taşıyor. Seni o kadar çok özlüyorum ki bazı günler hepsini taşıyamıyormuşum gibi geliyor, ama sonra onu görüyorum ve bir şekilde üstesinden geliyorum. Bunu nasıl yapacağımı bana sen öğrettin, biliyorsun. Kız kardeşin hastalandığında ve bu bana çok fazlaymış, onu atlatmak için yeterli olamayacakmışım gibi geldiğinde, sana bakar ve olmam gerektiğini fark ederdim, çünkü kız kardeşine ne olursa olsun, her zaman sen ve ben olacaktık, evlat. Bana kendimi nasıl toparlayacağımı ve ilk adımı nasıl atacağımı öğrettin. Bu derse ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim. Ama yapıyorum. Senin için, Maisie için ve baban için. Sana ondan bahsetmeliydik.

daha erken... birçok şey yapmalıydım, gerçekten."

Yüzümü gökyüzüne kaldırdım ve karın tenime düşmesine izin verdim. Gözyaşlarım eriyen karla karışarak ikisi bir bütün oldu ve gözlerim kurudu.

Derinlere çektiğimde hava ciğerlerimi yaktı, hayatta kalmanın bir nişanı gibi yanımda taşıdığım ağır, gözyaşlarıyla tıkanmış hissi dondurdu.

Bir molaya ihtiyacım vardı, Ryan'ın mezarına doğru birkaç adım yürüdüm.

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedim ona, taşın üstündeki karları temizlerken. "Beckett için yani. Nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyordun. Bana mektupların onun için olduğunu söylediğini biliyorum, ona da benim için olduğunu söyledin ama birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğunu biliyordun. Beckett sayesinde beni kurtardın Ry. Maisie'yi kurtardın. Yatak odamızda bavulları açarken bir yüzük buldum. Henüz teklif etmedi ve umarım bir süre bekler ama biliyorum ki o benim sonsuza kadarım ve ona sadece senin sayende sahibim. Beckett için ve onu bana getiren mektubun için teşekkür ederim. Şimdi oğlumu öp, olur mu?" Parmaklarıma bir öpücük kondurdum ve isminin üzerine koydum. "O sadece ödünç, bu yüzden ona dikkat et."

Sonra Colt'un mezarına doğru yürüdüm.

"Seni seviyorum ve özlüyorum," dedim ona. "Sana söyleyebileceğim daha doğru bir şey yok. Keşke yanında olsaydım ama iyi ki baban vardı ve şimdi de Ryan Amcan var. Sen benim en büyük hediyemdin, Colt. Gittiğin her gün için ne kadar nefret etsem de, sana sahip olduğum günler için o kadar minnettarım ki. Benim olduğun için teşekkür ederim." Sonra aynı parmaklara bir öpücük kondurdum ve yirmi bir harften oluşan isminin üzerinde gezdirdim.

COLTON MACKENZIE-GENTRY

Gölün karşısındaki yürüyüş son derece huzurlu bir şekilde sessizdi. Başarmıştım. Bir ayağımı diğerinin önüne koyacak ve oraya ulaşacak gücü bulmuştum. Ve bunu her şekilde yapmaya devam edecektim, çünkü yeterince güçlüydüm.

Bunun büyük bir kısmı gölün kenarında durup eve dönmemi bekleyen adamdan kaynaklanıyordu.

"İyi misin?" Beckett beni kollarıyla sararak sordu.

"Evet. En azından öyle olacağımı düşünüyorum."

Eldivenli elleriyle yanaklarımı okşadı. "Evet, öyle olacaksın."

"Kader hakkında hiç düşündün mü?"

Kaşları çatıldı. "Colt'u nasıl kaybettiğimizi mi kastediyorsun?"

"Evet. Hayır. Sayılır. Ryan'ı aldığı için Tanrı'ya çok kızgındım, sonra Maisie'yi tam temize çıkarmışken Colt'u aldığı için Tanrı'ya çok kızgındım."

"Ben de."

"Ama sonra göle bakıyordum ve aklıma bir şey geldi. Belki de her zaman gitmesi gerekiyordu. Belki ikisi de öyleydi. Ryan ölmemiş olsaydı, belki ziyarete gelirdiniz ama kalmazdınız. O zamanlar bu senin doğanda yoktu."

Beckett konuşmadı, sadece başıyla küçük bir selam verdi ve devam etmemi bekledi.

"Ama o öldü. Ve sen geldin. Tedavilerle Maisie'yi kurtardın ve ben burada olamadığımda burada olarak Colt'un kalbini kurtardın. Onun her dileğini gerçekleştirdin ve ona inanılmaz şeyler öğrettin. Senin sayende yalnız değildi. Senin sayende iki kat daha fazla sevildi. Sen burada olsan da olmasan da kaderin onu alacağını fark ediyorum. Ryan yaşasaydı ya da Maisie ölseydi. Ama *sen olmasaydın,* o yalnız kalacaktı. Başka hiç kimse onu bulamazdı, ona senin verdiğin huzuru veremezdi. Sen olmasaydın, iki çocuğumu da gömmüş olurdum."

Kontrolünü sağlamak için mücadele ederken ağzı bir çizgi halinde sıkıştı. "Onu kurtaramadım. Burada seninle olabileceği anlamına gelseydi kendi hayatımı verirdim. O zamandan beri her çocuğu kurtardım..." Yutkundu ve başka tarafa baktı.

"Her aramada, bilerek işlemediğin bir günah için tövbe etmeye çalışıyorsun. Ne zaman bir çocuk bulsan yüzünü görüyorum."

"Ama seninkini kurtaramadım. Kendiminkini kurtaramadım. Bunun için beni nasıl affedebilirsin?"

"Çünkü affedilecek bir şey yok."

Kızlar karda koşarak ağaç eve doğru ilerlerken gülüştüler.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Emma'ya bir göz attım, Maisie'nin merdiveni çıkmasına yardım ederken gülümsemesi parlıyordu.

"Biliyorum." Göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Belki her zaman gitmesi gereken küçük çocuğu kurtaramadın ama Colt'a öğreterek onu kurtardın." Emma'ya doğru işaret ettim.

Beckett'ın çenesi büküldü. "Sence kader mi?"

"Kader," diye cevapladım. "Ve belki herkes için doğru olmayabilir ama benim gerçeğim olabilir. Bu benim için yeterli."

Soğuk dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve dudaklarımı nazik bir öpücükle onunkilere bastırdım. "Seni seviyorum.
Şimdi, sonsuza dek. Her şeyiyle."

Evet, büyük bir keder yaşayabilirdim ama aynı zamanda sonsuz bir sevgi de yaşayabilirdim. Ve hayatımı yeniden sevecektim. Belki bugün değil ama bir gün. Çünkü henüz işim bitmemişti.

Hayat kısaydı. Colt bana bunu öğretti.

Hayat uğruna savaşmaya değerdi. Maisie bana bunu öğretti. Mektuplar hayatınızı değiştirebilir.

Ryan bana bunu öğretti.

Aşk -doğru olduğunda- seni kurtarmaya yeter. Beckett bana bunu her gün öğretti. Ve bizimki fazlasıyla yeterliydi.

Ben de öyleydim.

Sonsöz

MAISIE

Çimlerin üzerine bir paket M&M düşürdüm ve benimkini yırtarak açtım.

"Tahmin et ne oldu?" Kardeşime sordum. "Sormayacak mısın? Peki, öyle olsun. Sanki birkaç ay erken ergenliğe giriyorsun. Beş yıl oldu. Bu ne demek biliyor musun?"

Ağzıma bir M&M attım ve çiğnedim.

"Bu hâlâ kansersiz olduğum anlamına geliyor. Nüksetme riskim yok gibi bir şey. Yani biz kazandık. Ama bu seni görene kadar biraz zaman geçecek demek. O anlaşmayı yaptığımız zamanı hatırlıyor musun? Hastalandığım geceyi? Ben ölürsem senin de öleceğini, böylece asla yalnız kalmayacağımızı söylemiştin."

Elimi taşının üzerinde gezdirdim, isminin harflerini takip ettim.

"Kırdım. Sadece bozduğumu bilmiyordum. Her zaman kanserin geri geleceğini ve anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğimi düşündüm. Ama tutmadı. Umarım kızmamışsındır. Çünkü hayat güzel. Yani, Rory deli. Küçük kardeşimiz tam bir sincap. Dün tırabzandan sahanlığa atladı. Annem inek doğuracak sandım. Brandon çok iyi bir bebek, çok tatlı ve sevimli ve Havoc kulaklarını çekiştirmesine aldırmıyor bile. Emma ve benim gelecek hafta sonu için planlarımız var, büyük şeyler değil ama bilirsiniz işte... planlar. Annem ve babam iyiler. Kimsenin bakmadığını düşündüklerinde hala mutfakta öpüşüyorlar. Biraz iğrenç ama mutlular."

İsminin son harfine ulaştım ve iç çektim.

"Beş yıl oldu. Ve hala seni her zaman özlüyorum. Şey, her zaman değil, çünkü birkaç kez yanımdaymışsın gibi hissediyorum. Ama evet, seni özlüyorum. Herkes özler. Ama sözümüzü bozmak zorundayım ve bunu nasıl telafi edeceğimi biliyorum: Sadece iki kat daha harika olmam ve ikimiz için de yaşamam gerekecek. Tamam mı?"

Ayağa kalktım ve annem korkmasın diye fazladan M&M paketini aldım.

Daha sonra dışarı çıktığında.

"Bana bir iyilik yap. Buralarda takıl. Çünkü senin yokluğunu telafi etmek zorunda kalırsam o kadar harika olmak için kesinlikle biraz yardıma ihtiyacım olacak. Seni özledim Colt."

Parmaklarımı öptüm ve annemin her zaman yaptığı gibi onun adına bastırdım. Sonra kayığa bindim ve kürek çekerek gölün karşısına geçtim.

Bugünden itibaren önüm açıktı.

Kanser geri gelmeyecekti.

Ben yaşayacaktım ve Colt da yaşayacaktı - çünkü onu hep yanımda taşıyordum. Bazı bağlar koparılamaz.

"Maisie!" Tekneyi birkaç yıl önce inşa ettiğimiz iskeleye bağlarken babam verandadan seslendi. "Benimle gelmek ister misin?"

"Evet!" diye cevap verdim.

Ona nereye gittiğini sormadım; babam bir yere gidiyorsa ben de o r a d a y d ı m .

Çünkü Colt öyle olacaktı ve benim de tutmam gereken bir sözüm vardı.

Muhteşemliğin iki katı.

Bu Entangled kitabını sevdiniz mi?
Daha fazla kitabımıza buradan göz atın!

Rebecca Yarros'un başka bir kitabını kaçırmayın. Entangled haber bültenine buradan kaydolun!

Teşekkür

Her şeyden önce, beni ve altı çocuğumun sağlığını her türlü ölçünün ötesinde kutsadığı için Cennetteki Babama teşekkür ederim.

Bu kitabı yazdığım çılgın üç hafta boyunca bana otellerde sakin hafta sonları yaşattığı için kocam Jason'a teşekkür ederim. Sabahın üçündeki yazı seanslarından gözlerim kararmışken bile beni sevdiğin ve yazar ve anne olmayı dengelemekte zorlandığım günlerde yüzde 100 baba olarak karşıma çıktığın için. Seni seviyorum. Bana her gün hayat hakkında öğrenmem gereken ne kadar çok şey olduğunu gösteren ve asker çocukları olarak yapmaları gerekenden çok daha fazlasını yapan çocuklarıma teşekkür ederim. Kız kardeşim Kate'e, çünkü sonunda çocuklarımızı birlikte büyütebileceğiz. Saçımı pembeye boyadığımda ya da yeni bir dövme yaptırdığımda gözlerini kırpmayan, kanser karşısında bile her zaman ilham verici bir güç, birlik ve ezici bir sevgiyle bir arada duran aileme.

Editörüm Karen Grove'a teşekkür ederim. Telefonda saatlerce bu kitabın kıvrımlarını ve dönüşlerini yumuşattığın için, rehberliğin, mizahın, uzmanlığın ve arkadaşlığın için. Vermek zorunda olduğun on dört F* için. Birlikte beşinci yılımızı geçirmemizin sebebi sensin ve keşke en çılgın hayalimi bana verdiğin için sana yeterince teşekkür edecek kelimelerim olsaydı.

Kendimden şüphe duyduğum günlerde beni klavyenin başında tutan eşlerime, üçlümüze, Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e teşekkür ederim. Sürekli bir dostluk ve anlayış kaynağı olduğu için Molly Lee'ye. Tek boynuzlu at beynime katlandığı için Shelby'ye. Sincapları kovaladığı, saç tokalarını getirdiği ve dağılmaya hazır olduğum günlerde beni bir arada tuttuğu için Linda Russell'a teşekkür ederim. Jen Wolfel'a tavsiyelerin, arkadaşlığın ve beta becerilerin için. Meksika'daki kumlu plaj sohbetleri için KP'ye, Emilie'ye ve benim için yaptığınız her şey için Inkslinger ekibine. Olağanüstü menajerim Louise Fury'ye, her zaman arkamı kolladığı ve kariyerimi çok yetenekli ellerinde tuttuğu için. Liz Pelletier'e, beni bu kitabı yazmaya teşvik ettiği ve asla bir telefona cevap veremeyecek kadar meşgul olmadığı ya da doğaçlama bir pijama partisi için evini açmadığı için.

Deneyimleri bu kitabı mümkün kılan cesur kadınlara teşekkür ederim. Nicole ve Darlene'e hikâyelerini benimle paylaştıkları ve çocukluk kanseri dünyasını daha iyi anlamama yardımcı oldukları için. Mindy Ruiz'e savaşınızı benimle paylaştığı ve beta olarak okumak için her şeyi bıraktığı için. Beydn'in mücadelesini benimle paylaşacak güce sahip olduğu ve onun mirasını devam ettirdiği için Annie Swink'e. Ashton Hughes'a sadece on yıllık dostluğu için değil, aynı zamanda Maisie'nin tüm zaman çizelgesinin dayandığı David'in nöroblastom teşhisi ve tedavisinin ayrıntılarını paylaştığı için çok teşekkür ederim. Sen harika bir annesin. Çocuklarının nöroblastomla mücadelelerini bloglarında paylaşan sayısız anneye teşekkür ederim; gecelerimi yazılarınızı okuyarak, çocuklarınız için nefesimi tutarak, kansersiz ilan edildiklerinde sevinerek ya da hastalıklarına yenik düştüklerinde sizinle birlikte ağlayarak geçirdim. Beni tanımıyorsunuz ama bana dokundunuz. Çocuğunuz beni değiştirdi.

Son olarak, sen benim başlangıcım ve sonum olduğun için, Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Birlikte on dokuz yıl geçirdik ve hala botların giriş holüne çarptığında içimde kelebekler uçuşuyor. Bu görevin bitmesi için sabırsızlanıyorum. Beşinci ve son, bebeğim. Güvenle uç ve yakında eve dön.

Yazar Hakkında

Rebecca Yarros umutsuz bir romantik ve kahve ile çikolatanın her şeyine aşık. Ödüllü Flight & Glory serisinin ve The Renegades serisinin yazarıdır. Askeri kahramanları seviyor ve Apaçi pilotuyla on yedi yıldır mutlu bir evliliği var.

Yazmadığı zamanlarda dört oğlunun hokey patenlerini bağlıyor, gitar çalıyor ya da iki kızıyla velet filmleri izliyor. Colorado'da kocası, şamatacı çocukları ve evcil hayvan sürüsüyle birlikte yaşıyor. En küçük kızlarını koruyucu aile sisteminden evlat edinen Rebecca, kâr amacı gütmeyen kuruluşu One October aracılığıyla çocuklar için tutkulu bir savunucudur.

www.rebeccayarros.com

BU BÜYÜLEYICI KITAPLARI KEŞFEDIN!

DUVAR (BIR GERILIM FILMI)
tarafından N.J. Croft

Duvar'ın inşa edilmesinin üzerinden yirmi yıl geçti ve ABD her zamankinden daha iyi durumda. Suç oranı tüm zamanların en düşük seviyesinde, terörizm neredeyse yok ve Parti rakipsiz. Ancak bir asker güvenliğin bir yanılsama olduğunu biliyor. On yıl önce, mükemmel hayatı paramparça oldu ve Washington, D.C.'yi utanç içinde terk etti. Şimdi Duvar'ı savunarak cezasını çektikten sonra bir kahraman olarak geri döndü. Sadece başkanın saklamak için her şeyi yapacağı sırrı gördü... Ve korku şu anda hepimizin birlikte yaşaması gereken tek şey.

BELADAN BAŞKA BIR ŞEY YOK
tarafından Amy Andrews

Emekli all-star oyun kurucu Wade Carter, küçük kasabasının anonimliğini dört gözle beklemektedir; onu rahatsız edecek bekâr kadınların olmadığı, saklanmak için mükemmel bir yer. Ama şimdi bu küçük çılgın kasaba daha fazla kadın getirmek için reklam mı yapıyor?! Onun gözetiminde değil. Cecilia Morgan ruhunu beş yıl önce düşüncesiz, bencil, erkek düşkünü patronu Wade'e satmıştır ve sonunda ona iki hafta önceden haber vermiştir. Ama Wade ondan kasabanın viral olan ve her gün otobüsler dolusu kadının geldiği reklamını engellemesine yardım etmesini beklediğinde, CC'nin sonunda nihai intikam için bir planı vardır...

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

